Autoarea romanului *Camera rubinie*

PAULINE PETERS

SECRETUL CAMEREI CU TRANDAFIRI

Londra, 1907: Spre nemulțumirea familiei sale nobile, tânăra Victoria trăiește o viață independentă și își planifică viitorul cu jurnalistul Jeremy Ryder. Rănit într-un atentat, Jeremy este nevoit să se ascundă o perioadă, iar Victoria pleacă la Coblenz pentru a-și vizita o prietenă. În Germania, tânăra va fi prinsă însă în complotul început la Londra, în care a fost rănit Jeremy. Va reuși relația lor să facă față și acestei încercări? Oare iubirea adevărată nu presupune și mult curaj?

ISBN: 978-606-006-410-7

9 786060 064107
www.raobooks.com

PAULINE PETERS

SECRETUL CAMEREI CU TRANDAFIRI

Traducere din limba germană
CORNEL STOENESCU

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României

PETERS, PAULINE

Secretul camerei cu trandafiri / Pauline Peters ; trad. din lb. germană: Cornel Stoenescu. - Bucureşti : RAO Distribuţie, 2020

IISBN 978-606-006-410-7

I. Stoenescu, Cornel (trad.)

821.112.2

RAO Distribuţie
Str. Bârgăului nr. 9–11, Bucureşti, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

PAULINE PETERS
Das Geheimnis des Rosenzimmers
Copyright © 2017 by Bastei Lübbe AG, Köln
Toate drepturile rezervate

© RAO Distribuţie, 2019
Pentru versiunea în limba română

2020

ISBN 978-606-006-410-7

Capitolul întâi

Londra, 1907

Uşa de la Melbury Hall se deschise şi un servitor îşi făcu apariţia pe esplanada cu pietriş, luminată de soare. Şirul vizitatorilor se puse în mişcare. Victoria Bredon era emoţionată. Se întreba dacă va reuşi să cerceteze în secret domeniul.

În holul de la intrare era surprinzător de răcoare. Tânăra se încălzise pe drumul ce urca de la gara oraşelului Sevenoaks, din comitatul Kent, pe colina abruptă pe care era situat Melbury Hall. Se bucura că de dimineaţă îşi luase pardesiul subţire de vară. Privea încăperea rotundă cu ochii unui fotograf ori ai unui pictor. Un strămoş al celui de al doisprezecelea conte de Melbury, actualul purtător al titlului, dorise să se acopere clădirea cu o cupolă ca a Taj Mahalului, cu toate că holul de la intrare fusese gândit în stil clasic. Tavanul de culoare aurie reprezenta unica extravaganţă. Pe pereţi erau montate oglinzi înalte şi pentru un moment Victoria îşi văzu imaginea – o

tânără femeie delicată, cu o pălărie de paie, de sub care ieşeau nişte bucle roşcate.

Un majordom traversă holul, îşi luă o postură solemnă şi îi onoră pe vizitatori cu o privire lipsită de entuziasm. „Nu îi convine că Melbury Hall este deschis publicului în duminicile din luna august," se gândi amuzată Victoria. Un predecesor al actualului conte dăduse această dispoziţie. O dispoziţie la fel de extravagantă ca aceea de a acoperi un conac cu o cupolă indiană impresionantă.

– *Ladies and gentlemen*, spuse majordomul tare şi şoaptele vizitatorilor încetară, lordul Melbury şi soţia sa se bucură să vă primească la Melbury Hall. Este o ocazie pentru dumnealor să prezinte publicului importanta colecţie de artă a celui de al optulea conte de Melbury. Eu am plăcerea de a vă conduce prin cinci încăperi, de la sufrageria albastră la marea galerie. Multe dintre tablourile, piesele de mobilier şi alte obiecte expuse aici sunt de mare valoare, de aceea trebuie să vă rog să aveţi grijă şi să nu atingeţi nimic.

Majordomul privi sever un băieţel care ţopăia ţinut de mână de mama lui şi o doamnă în vârstă, într-o rochie roz, care se apropiase cu lornionul de o statuie de lângă perete. Apoi îşi drese glasul sugestiv. Doamna se retrase şi se alătură grupului. În timp ce majordomul cobora scara, doi servitori îndrumară vizitatorii spre o uşă, aşa cum câinii ciobăneşti conduc o turmă de oi.

Victoria bombăni în gând. Nu îşi imaginase că va fi atâta strictеţe. Lordul Joshua, actualul conte de Melbury, era un influent filantrop al partidului conservator. Peste o lună urma să aibă loc la Melbury Hall o adunare a conducerii partidului. Susţinătoarele drepturilor pentru femei plănuiau să se folosească de acest eveniment cu răsunet în presă, ca să pătrundă pe

domeniu şi să demonstreze pentru a-şi susţine revendicările. Deoarece Victoria sprijinea necondiţionat dreptul femeilor la vot, se alăturase sufragetelor şi se oferise să cerceteze clădirea şi parcul.

În sufrageria albastră, numită după culoarea tapetului, a draperiilor şi a tapiseriei din mătase a scaunelor, majordomul le prezentă pe un ton arogant şi fonfăit preţioasele porţelanuri chinezeşti din dulapuri şi picturile inspirate de mediul rural olandez. Încăperea învecinată, decorată în verde, era salonul familiei. Victoria deveni tot mai nerăbdătoare în timp ce majordomul, mulţumit de sine, le arătă portretele care atârnau pe pereţi şi le spuse ce membri ai familiei Melbury fuseseră imortalizaţi de Thomas Gainsborough.

- Lordul Henry şi lady Virginia Melbury au avut şase copii şi toţi au atins vârsta adultă, spunea bărbatul întorcându-se către un şir de tablouri de copii de pe peretele acoperit cu tapet din mătase verde-închis.

- Ce fermecători sunt copiii!

Printre vizitatori, în majoritate doamne din clasa mijlocie, de vârstă medie, se stârni un murmur extaziat. „Copiii cu obraji rozalii par nişte îngeraşi, dar probabil că pictorul i-a idealizat," se gândi Victoria oftând. „Niciun copil nu este atât de liniştit şi de nevinovat."

Ah, dar în timpul acestei prezentări ea trebuia să se facă nevăzută. Nu avea idee când va putea să o facă, dacă nu acum, pentru că servitorii nu îi slăbeau din ochi pe vizitatori.

- *Ladies and gentlemen*, urmaţi-mă mai departe.

Majordomul ridică mâna solemn şi deschise o uşă cu două canaturi, care dădea în încăperea alăturată. Grupul se puse supus în mişcare. Frustrată, Victoria îi urmă pe ceilalţi vizitatori.

Deodată se auzi un zăngănit sonor. Doamna în rochie roz se apropiase prea mult de perimetrul interzis, ca să arunce prin lornion o ultimă privire serviciului de ceai din argint, expus pe o măsuță. Și răsturnase un sfeșnic, care căzuse peste o zaharniță, o cănuță pentru lapte și un vas pentru marmeladă, ultimul rostogolindu-se pe parchet.

Doamna țipă zăpăcită.

- Oh, îmi pare rău!

- Madam, vă rog insistent...

Majordomului îi tremura vocea de indignare și cu brațele întinse înainte își croi drum printre oameni. Doi servitori îi săriră în ajutor. Vizitatorii o priveau cu reproș pe nefericita delincventă, care roși și fu cât pe ce să leșine.

Victoria se folosi de prilej pentru a se strecura înapoi în sufragerie. Deși nu o urmărise nimeni, pentru siguranță, se ascunse după o draperie grea, albastră-închis. Prin ușa deschisă îl auzi pe majordom acuzând-o pe doamnă de „vandalism" și „comportament nătâng". Victoria zâmbi. Își imagina că și majordomul ei, Hopkins, ar fi fost la fel de îngrozit de un asemenea incident, dar nu ar fi vorbit astfel.

Tânăra cuteză să iasă din ascunzătoare după ce majordomul se îndepărtă și își reluă prezentarea. Lângă dulapul din mahon pentru veselă se afla o ușă care îi atrăsese atenția de la început. Apăsă cu grijă clanța și întredeschise ușa. Dădea spre o scară de serviciu. Victoria trase cu urechea, dar nu auzi niciun zgomot. Cu respirația tăiată, coborî treptele înguste, care se terminau într-un vestibul vopsit în alb, în care se vedeau două uși. Prin ferestruica uneia se putea zări curtea domeniului.

Victoria se strecură afară și încercă să se orienteze. În față se vedea un zid din cărămidă cu o poartă. În spatele acestuia trebuia să fie parcul. Deschise poarta și dădu cu ochii de un

gazon întins, la marginea căruia se afla un lac. Terasa de la Melbury Hall era înconjurată de ronduri cu flori. Se simţi mai uşurată când văzu că era pustiu. Alergă spre pâlcul de carpeni de pe cealaltă parte a casei şi, ascunsă după acesta, scoase aparatul de fotografiat Kodak din poşetă şi fotografie rapid clădirea.

Un gard viu împrejmuia o grădiniţă. În mijlocul unui heleşteu înconjurat de crini zări un elefant din piatră, care arunca în aer un jet de apă. Victoria îl fotografie şi pe acesta, înainte de a scoate notesul şi a-i face rapid o schiţă.

Printr-o deschizătură în gardul viu se putea trece într-o altă grădină, protejată pe trei laturi de un zid. În celălalt capăt se vedea o căsuţă care semăna cu un templu indian şi era acoperită cu o copie miniaturală a cupolei Melbury Hall. Într-un bazin dreptunghiular, Victoria descoperi nuferi minunaţi, printre care mişunau peştişori aurii. Apa era umbrită de azalee mari. Tânăra schiţă şi această parte a domeniului.

Deşi era foarte încordată, Victoria nu se putu abţine să nu admire farmecul locului. „Grădina i-ar fi plăcut şi lui Jeremy, îşi spuse ea. Jeremy..."

Şi dintr-odată se opri. O cuprinseră nostalgia şi un cald sentiment de simpatie. Pe Jeremy Ryder îl cunoscuse în urmă cu o jumătate de an, când ea reuşise să descifreze un secret de familie mult timp ascuns. Jeremy lucra oficial ca ziarist şi neoficial pentru departamentul secret al Scotland Yardului. Aveau o relaţie complicată. Victoria îl iubea, dar nu se hotărâse să îi spună că ar vrea să se căsătorească cu el, lucru care depindea şi de angajamentul ei faţă de sufragete. Nu, cu siguranţă că Jeremy nu ar fi entuziasmat de faptul că ea intrase pe ascuns în parcul de la Melbury Hall şi că spiona pentru susţinătoarele drepturilor pentru femei.

Tocmai apăsase pe declanşatorul Kodakului, când văzu uşa casei din parc deschizându-se şi trei bărbaţi ieşind. Privi panicată în jur. Oh, cum de fusese atât de neglijentă! Se ascunse însă repede după un rododendron. Bărbaţii nu o observaseră şi se îndepărtară discutând în şoaptă, preocupaţi.

Victoria continuă să îi spioneze printre frunze. Bărbatul înalt, în jur de patruzeci de ani, cu trăsături severe, trebuia să fie lordul Melbury. Îl ştia din fotografiile apărute în presă. În dreapta acestuia era un bărbat cu părul negru şi mustaţă. Părea seducător, în ciuda cicatricii de pe obraz, care îi dădea un aer temerar, făcându-l şi mai atrăgător. Purta un costum croit pe comandă din tweed maro, cu siguranţă cusut de cel mai scump croitor din Savile Row. Evident, era un om bogat, dacă nu chiar un nobil.

Ţinuta lui contrasta cu a celui de-al treilea bărbat, care purta un costum uzat, cu siguranţă procurat de la un magazin obişnuit din piaţă, şi o şapcă sport, asortată. Era musculos şi avea un chip colţuros, umbrit de barbă. Victoria presupuse că era un muncitor. Totuşi, atitudinea lui faţă de ceilalţi doi nu era în niciun caz servilă. Dimpotrivă, părea arogant.

Lordul şi însoţitorii lui dispărură după gard. Tânăra mai aşteptă câteva minute, ca să fie sigură că bărbaţii nu se vor întoarce, apoi continuă cercetarea parcului. În grădina indiană descoperi o pădurice cu rododendroni foarte bătrâni, ale căror rădăcini ieşeau din pământ, luând forme fantastice.

„Această pădure de rododendroni va fi pentru mine şi pentru celelalte demonstrante o bună ascunzătoare", se gândi Victoria. În grădina bucătăriei şi în zona serelor nu îndrăzni să intre, pentru că acolo ar fi dat cu siguranţă peste servitori. Într-o zi atât de caldă ca aceasta, plantele trebuiau să fie udate. Urmă

un drum îngust care cobora o colină, pe lângă un pârâu, şi ducea într-o vale mică, străbătută de zidul înalt care înconjura parcul.

Apăsase din nou declanşatorul aparatului de fotografiat, când observă că poarta din gard era uşor întredeschisă. Se duse repede spre ea şi privi în stradă. Ce bine ar fi dacă s-ar putea strecura pe aici şi nu ar trebui să refacă drumul periculos prin parc şi prin casă. Pe drumul de ţară îngust din faţa porţii îl văzu pe lordul Melbury stând lângă o trăsură şi vorbind cu cineva. După ce caii se puseră în mişcare, Victoria îi zări prin fereastra trăsurii pe cei doi însoţitori ai lordului. Se retrase în grabă, pentru că lordul reveni în parc, închise poarta cu zăvorul, apoi se îndreptă spre casă, dispărând după cotitura drumului.

Victoriei îi bătea inima să îi iasă din piept. „Ce ciudat că lordul şi-a condus musafirii prin acest loc singuratic", se gândi ea şi încercă să deschidă zăvorul. Dar acesta se înţepenise şi oricât îl suci, nu cedă. Frustrată, îşi muşcă buzele. Aşadar trebuia să încerce să iasă prin casă.

Traversase aproape jumătate din mica vale, când auzi din spate vocea supărată a unui bărbat:

- Hei, Miss, ce căutaţi aici?

Pentru că nu avea niciun rost să fugă, Victoria se opri şi se întoarse. Un bărbat uscăţiv, în vârstă, ţinând în mâna dreaptă o greblă pe post de armă, se îndrepta spre ea. Avea barbă albă, purta vestă şi o pălărie bowler. Avea un aer autoritar, ceea ce o făcu pe Victoria să presupună că era grădinarul-şef.

- Admir parcul. Este interzis? îl privi ea nevinovată, cu ochii ei mari.

- Înţeleg de ce Mr. Walters nu suportă această zi destinată vizitatorilor, mormăi grădinarul.

Mr. Walters, presupuse Victoria, era majordomul.

- De fiecare dată câte un vizitator hoinărește prin parc provocând necazuri, îmi calcă straturile, culege flori sau dezgroapă bulbii plantelor. Vă rog să îmi arătați ce aveți în geantă, Miss.

Ei, na! Acum trebuia să îi explice grădinarului ce-i cu Kodakul și cu schițele făcute în parc? Victoria deschise geanta ezitând.

- Astea ce sunt? întrebă bărbatul prompt, când dădu cu ochii de notesul cu schițe.

- Mă... interesează arhitectura grădinilor, improviză Victoria. Tocmai am absolvit un curs de grădinărit la Kew Gardens. Am făcut schițe în parc, pentru a mă inspira.

- Cursuri de grădinărit pentru femei, pufni bătrânul disprețuitor. Ce prostie! Femeile nu sunt în stare să facă o muncă grea și nu au capacitatea de a înțelege botanica. Veniți cu mine, Miss. În apropiere este o poartă pe unde veți părăsi parcul.

Victoria își înăbuși un zâmbet și îl urmă pe grădinar către ieșire. Consideră că era mai bine să nu îi aducă la cunoștință că Gertrude Jekyll era un grădinar important și că între timp câteva femei absolviseră cu succes cursurile de la Kew Gardens.

Victoria își recuperă bicicleta din gara Charing Cross. Mulțumită ajutorului involuntar al grădinarului, plecase nestânjenită din parcul domeniului Melbury Hall. La Sevenoaks luă trenul spre Londra. În timp ce străbătea peisajul verde, însorit al Kentului și periferiile metropolei, se gândi cât de frumos ar fi să se întâlnească cu Jeremy. Nu se mai văzuseră de mai bine de o săptămână, ceea ce era neobișnuit. Se vedeau des și ea regreta de fiecare dată când se despărțeau. Era hotărâtă ca astăzi să se

întâlnească cu el. Dacă Jeremy o va întreba cum îşi petrecuse dimineaţa, în mod sigur îşi va da seama că ea îi ascundea ceva.

Strada The Strand de lângă gară era încadrată de clădiri înalte în stil victorian. Duminica, trotuarele erau pline cu oameni care se plimbau. Victoria tocmai voia să urce pe bicicletă, când în vitrina unei librării îi atrase atenţia un teanc de cărţi. Coperta i se păru cunoscută. Se apropie curioasă. Era o carte legată în pânză elegantă gri-albastră, cu crini stilizaţi. Titlul – *Ghidul pentru uz casnic al lui Mrs. Ellingham* – era scris cu litere meşteşugite. Deasupra teancului de cărţi atârna un afiş în care se punea că Mrs. Ellingham era o autoare de succes, a cărei carte a uşurat viaţa a sute de mii de gospodine.

Victoria zâmbi. Reclama o amuza, pentru că ştia că Mrs. Ellingham era un pseudonim în spatele căruia se ascundea nimeni altul decât Hopkins, majordomul ei. Cartea era pe piaţă de două luni şi se vindea foarte bine. Victoria îşi croi drum printre trecători până în stradă şi o porni spre casă.

Când Victoria intră în apartamentul din Green Park, în care locuia de cincisprezece ani, Hopkins ieşi din bucătărie. Purta şorţ şi manşete, ceea ce o făcu să presupună că tocmai lustruia argintăria preferată.

- Să pregătesc ceaiul, Miss Victoria? o întrebă el ajutând-o să îşi dezbrace pardesiul.

- Aş vrea să mă împrospătez şi apoi să developez fotografiile, Hopkins. Este bine dacă îl pregătiţi peste o oră şi jumătate?

- Bineînţeles, Miss Victoria. Majordomul îi puse mănuşile şi pălăria la locul lor pe hol şi continuă: În ce priveşte cina, pentru această vreme caldă m-am gândit la o friptură rece şi o salată.

- Sună minunat.

În baia de lângă camera ei Victoria se dezbrăcă şi se spălă. În timp ce se pieptăna, îşi descoperi câţiva pistrui noi pe pielea albă. „Deşi purtam pălăria de paie", se gândi ea, oftă şi îşi privi mai atentă chipul în formă de inimă. Ochii verzi sclipeau şi gura frumos arcuită schiţă un zâmbet. Victoria ştia că mulţi o considerau foarte drăguţă. În general şi ea era mulţumită de cum arăta, dar uneori şi-ar fi dorit să aibă o piele mai puţin sensibilă şi un chip mai puţin asemănător cu al unei păpuşi. Şi i-ar fi plăcut să nu pară aşa de tânără. Peste un an şi jumătate va deveni în sfârşit majoră.

Victoria îşi inspectă şifonierul. Mulţumită succesului de care se bucura *Ghidul pentru uz casnic al lui Mrs. Ellingham*, precara situaţie financiară a ei şi a lui Hopkins se îmbunătăţise şi ea îşi putuse permite câteva piese noi pentru garderoba de vară. Era foarte bucuroasă, pentru că îi plăceau hainele frumoase. Îşi alese o rochie de muselină cu dungi verzi şi bleu, cu decolteul împodobit cu dantelă.

Se aşeză la birou pentru a completa harta parcului, apoi se duse în camera obscură şi developă filmul. Concluzionă că trebuia să fie mulţumită cu prada din această după-amiază. Evident că în timpul adunării conservatorilor, în zonă vor fi mulţi poliţişti, dar ea şi celelalte femei vor reuşi să pătrundă pe domeniu şi să tulbure adunarea.

„Jeremy nu va fi tocmai fericit dacă voi fi arestată. Ca să nu mai vorbim despre bunicul meu şi despre mătuşa Hermione." Ducele de St. Aldwyn şi lady Glenmorag dezaprobau profund legătura ei cu sufragetele. Dar îi era indiferent. Nu, nu voia să trăiască într-o ţară care condamna femeile la dependenţă şi le considera cetăţeni de mâna a doua, refuzându-le dreptul de a vota.

Victoria aruncă o privire negativelor şi constată mirată că ii fotografiase şi pe lordul Melbury şi pe însoţitorii lui. Probabil că apăsase declanşatorul fără să îşi dea seama, în momentul în care cei trei intraseră în grădina indiană. Se uită gânditoare la negativ şi hotărî să scoată şi aceste instantanee.

În timp ce fotografiile se uscau prinse de o sfoară, Victoria le mai privi încă o dată. Da, ele reproduceau bine parcul şi prezentau şi posibile ascunzători. Pe lângă asta, erau şi artistice. Regreta puţin faptul că nu le putea vinde la *Morning Star*, pentru care fotografia deseori ca profesionistă.

Privirea îi căzu pe fotografia lordului Melbury şi a însoţitorilor acestuia. „Da, era ceva ciudat la ei", se gândi ea şi hotărî să îi arate lui Hopkins fotografiile.

După puţin timp, când deschise uşa camerei obscure, pe Victoria o întâmpină miros de brioşe proaspăt coapte. Pe lunga masă din bucătărie era un suport etajat cu prăjituri, precum şi două seturi de veselă din porţelan. Nişte trandafiri englezeşti roşii, aşezaţi într-o vază din cristal, formau o pată de culoare. După moartea tatălui ei, Victoria şi Hopkins nu îşi mai permiseseră să încălzească decât bucătăria, de aceea se obişnuiseră să mănânce aici. Ceea ce pe majordom nu îl împiedicase să păstreze un anumit standard. El aşeza şi decora întotdeauna masa cu mare grijă.

- Miss Victoria...

Hopkins îi aşeză Victoriei scaunul, înainte de a se duce să ia oala de pe arzătorul cu gaze. Victoria puse fotografiile pe masă şi îl urmări pe majordom cum turna apa în cana de ceai proaspăt lustruită. Cu toate că se apropia de şaptezeci de ani, era un bărbat arătos. Cu părul argintiu şi cu ţinuta demnă, părea un diplomat îmbătrânit în slujbă. Victoria îl cunoştea de când ea avea cinci ani, pentru că fusese majordomul tatălui

ei. O susţinuse şi îi luase apărarea în faţa guvernantelor, când avusese necazuri.

Deoarece Richard, fiul lui Hopkins, căzuse în luptă în Sudan în timpul războiului mahdist, majordomul îl privise pe tatăl Victoriei aproape ca pe fiul său. Soţia lui Hopkins murise demult. Dr. Bernard Bredon, fiu de duce şi lord, născut după moartea tatălui său, fusese un medic legist apreciat. Hopkins, asistentul lui, îl îngrijise cu devotament până la moarte, survenită în urma unui cancer la plămâni. De atunci trecuseră aproape doi ani. Deoarece tatăl Victoriei nu îi lăsase acesteia nimic în afară de locuinţă, majordomul lucra pentru ea gratis, iar ea îl iubea ca pe un unchi excentric. Chiar dacă niciodată nu i-o spusese deschis.

„Da, Hopkins şi Mrs. Dodgson reprezintă familia mea", se gândea Victoria cu multă simpatie. Mrs. Dodgson, o femeie de nădejde, lucra pentru ei cu ziua şi, de asemenea, refuza să primească bani pentru munca ei.

- Hopkins, am văzut un teanc cu cartea dumneavoastră în fereastra unei librării din faţa gării Charing Cross, zise Victoria când majordomul reveni la masă.

- Trebuie să recunosc că sunt deosebit de satisfăcut de răsunetul modestei mele lucrări.

Hopkins îşi drese vocea. Însemna că şi el era copleşit de succesul cărţii. Turnă ceaiul în ceşti şi se aşeză la masă. Victoria se străduise destul de mult să îl convingă să o publice, pentru că în opinia lui acest lucru nu era potrivit pentru un majordom. El respinsese politicos, dar ferm propunerea ei de a i se adresa cu „Mr. Hopkins", deoarece se obişnuia ca majordomul să fie apelat doar cu prenumele.

Victoria luă un sendviş cu castraveţi.

- Hopkins, începu ea ezitant, în timp ce amesteca în cana cu ceai, înainte de prânz am vizitat domeniul lordului Melbury. După cum probabil ştiţi, în luna august, duminica, o parte a conacului este deschisă publicului.

- Un spectacol foarte supărător, dacă îmi este permis să mă exprim astfel.

Majordomul lordului Melbury şi grădinarul-şef vă împărtăşesc cu siguranţă părerea. Victoria zâmbi, apoi adăugă: La sfârşitul lunii septembrie va avea loc acolo o mare adunare a partidului conservator. Intenţionez ca împreună cu alte sufragete să mă infiltrez şi să demonstrăm pentru dreptul femeilor la vot.

Hopkins îşi înălţă puţin sprânceana dreaptă. Victoria nu ştia ce părere avea el despre dreptul femeilor la vot. Dacă voia, bătrânul putea fi impenetrabil. Însă ea bănuia că acesta nu era un adversar al sufragetelor, precum bunicul, mătuşa ei şi Mrs. Dodgson.

- În parc aproape m-am ciocnit cu lordul Melbury. Era însoţit de doi bărbaţi. Am reuşit totuşi să mă ascund la timp. Probabil că este doar o impresie, dar mie mi s-a părut ceva în neregulă cu lordul şi cu însoţitorii lui. Aveau un aer conspirativ. Lordul Melbury i-a condus pe cei doi la o poartă dosnică a parcului, unde aştepta o trăsură. Ca şi cum nu ar fi vrut să fie văzuţi.

- Eu nu cred că lordul Melbury este foarte fericit de decizia luată de predecesorul lui, dar nici nu îmi pot închipui că este atât de supărat încât nu trece pragul conacului cât timp este deschis vizitatorilor.

Asta înseamnă că şi dumneavoastră vi se pare bizar comportamentul?

- Da, aşa este.

I-am fotografiat pe lord şi pe însoţitorii lui. Vreţi să vedeţi fotografiile? Victoria i le arătă. Mă gândeam că poate îl cunoaşteţi pe bărbatul brunet cu costum pe comandă.

Interesul lui Hopkins crescu. Îşi şterse mâinile cu şervetul scrobit şi studie îndelung fotografia.

Nu, nu îl cunosc pe gentlemanul cu păr negru, zise el în cele din urmă. În ciuda hainelor scumpe, lasă o impresie cam... cum să spun... dubioasă, nu-i aşa?

- Dacă aşa spuneţi şi dumneavoastră... I-ar sta bine în rolul unui trişor ori al unui seducător dintr-o piesă bulevardieră, confirmă Victoria.

Exact. Hopkins schiţă un zâmbet. Vederea lordului Melbury în compania unui muncitor este de asemenea bizară. Lordul este cunoscut pentru faptul că manipulează cu pricepere din culise, deşi, ca membru al Camerei superioare, nu poate exercita o influenţă directă. Poate că l-a folosit pe individ ca spion printre socialişti. Mă scuzaţi un moment!

Hopkins părăsi bucătăria, reveni după puţin timp cu o lupă în mână şi mai cercetă o dată fotografia.

- Cicatricea aceasta de pe obrazul gentlemanului brunet... Printre studenţii germani, mai ales printre nobili, există acest barbar obicei de a se duela, în urma căruia se aleg repede cu răni pe faţă. Dacă îmi amintesc bine, ei le numesc *Schmisse*. Odată, tatăl dumneavoastră a investigat moartea subită a unui aristocrat german la Londra. Acel nobil avea o cicatrice pe faţă, dintr-un duel din perioada studenţiei.

- Vreţi să spuneţi că ar fi putut căpăta această rană într-un duel între studenţi? întrebă nedumerită Victoria.

- Exact.

Lordul nu este cunoscut ca un prieten al Imperiului German, spuse gânditoare Victoria. Ce treabă poate avea el

cu un muncitor şi cu un nobil german, dacă presupunerea dumneavoastră este corectă?

- Aş putea să mă interesez, se oferi Hopkins.

- Ar fi foarte drăguţ din partea dumneavoastră.

Poate că şi Mr. Ryder v-ar putea ajuta în această chestiune.

Hopkins voia să pară indiferent.

- Aş prefera să nu îl deranjez pe Mr. Ryder cu aşa ceva. Înţeleg.

Hopkins întinse unt pe un fursec şi evită să ridice privirea.

Victoria îşi înăbuşi un oftat. Ştia că majordomul ei şi Mrs. Dodgson îl plăceau foarte mult pe Jeremy şi că ar fi fost încântaţi ca ei să se logodească. Ea însă, pe lângă faptul că vedea legătura cu Jeremy complicată, considera cuvântul „logodnă" extrem de demodat.

Hopkins evită să mai vorbească despre Jeremy, spre uşurarea Victoriei, care hotărî să folosească timpul rămas până la cină pentru a-şi sorta fotografiile. În camera obscură se aflau multe cutii cu fotografii făcute în ultimele luni. Victoria le întinse pe covorul din bibliotecă. Printre nenumăratele fotografii ale malurilor Tamisei, descoperi una a lui Jeremy. Îl fotografiase cu câteva săptămâni în urmă, în timp ce se plimbau pe dig, aşa cum făceau deseori în pauza lui de prânz. Era o zi caldă şi Tamisa aproape că atinsese nivelul maxim, fiind perioada fluxului. Adia o briză uşoară şi aerul mirosea a alge şi a sare.

Cu fotografia în mână, Victoria se aşeză pe canapeaua îmbrăcată în piele. Îl privea pe Jeremy adâncită în gânduri.

Tânărul avea părul castaniu, tuns scurt şi ciufulit, şi un chip cu trăsături regulate, simpatice, cu riduri mici în jurul gurii şi ochilor. Zâmbetul lui dulce o făcea pe Victoria să simtă fluturi în stomac.

Pe fundal se vedea un vas urcând pe fluviu. Victoriei i se părea un cadru foarte potrivit, pentru că, la prima lor plimbare pe malul Tamisei, Jeremy îi mărturisise pe jumătate în glumă că dacă s-ar fi născut într-un alt secol, ar fi devenit marinar ori explorator. Această dorinţă de aventură îl determinase să lucreze pentru departamentul secret al Scotland Yardului.

Victoriei îi plăceau umorul lui Jeremy, autoironia şi îndrăzneala lui. Îi datora atât de mult acestui om. În primăvară, sir Francis Sunderland, un funcţionar de rang înalt din ministerul de interne, îi făcuse Victoriei aluzii misterioase cu privire la tatăl ei. La scurt timp după aceea, sir Francis fusese asasinat. Încercând să dezlege secretul tatălui ei, Victoria fu aproape să descopere asasinul lui sir Francis. Pentru a nu fi demascat, acesta încercase să o ucidă şi pe Victoria şi o atacase în propria casă. Dacă nu ar fi salvat-o Jeremy, ar fi ars de vie.

Fără să vrea, Victoria îşi atinse cicatricea din palmă, singurul semn lăsat de flăcări. Aflarea faptului că tatăl ei, pe care îl considerase întotdeauna un erou, avusese o latură întunecată o marcase profund. De aceea îl rugase pe Jeremy să o lase puţin să îşi revină.

Între timp îl iertase pe tatăl ei. Însă nu ştia dacă era mai bine ca ea şi Jeremy să fie doar prieteni ori să se căsătorească. Angajamentul ei faţă de sufragete şi activitatea lui pentru departamentul secret al Scotland Yardului nu prea se împăcau.

Victoria se bucură că Hopkins o chemă la cină, bătând în gong şi trezind-o astfel din gândurile ei.

Lordul Melbury îşi turnă în pahar vin de Porto. Şi se miră că mâna nu îi tremură şi că nu vărsă nicio picătură. După dineu se retrăsese împreună cu oaspeţii săi bărbaţi în bibliotecă. La fel ca pe parcursul serii, vedea totul ca prin ceaţă. Ceea ce convenise în cursul dimineţii cu muncitorul Walther Jeffreys şi cu nobilul german – instinctiv, evită să pronunţe numele acestuia, chiar dacă ştia că era imposibil ca vreunul dintre cei prezenţi să îi citească gândurile – putea să fie un dezastru pentru familia lui, ba chiar pentru întreaga ţară.

- Acum, Melbury, probabil că sunteţi foarte mulţumit că v-aţi recăpătat căminul, nu-i aşa? i se adresă lordul Kingston, un bărbat în vârstă, cu obrajii brăzdaţi de vinişoare roşii. Îşi păstrase intonaţia sforăitoare de ofiţer superior. Sper că nu mi-o luaţi în nume de rău, dar mulţumesc cerului că niciunul dintre strămoşii mei nu a avut o idee atât de absurdă. Gândul că vulgul îşi bagă nasul în casa mea este de-a dreptul greţos. Lordul Kingston chiar îşi strânse gura scârbit şi întrebă: Sper că nu aţi lăsat plebea să intre în dormitorul dumneavoastră?

- Firește că nu. Lordul Melbury arboră un zâmbet. Cu toate că presupun că cei mai mulţi vizitatori nu vin pentru colecţia de artă. Oamenii vor să ştie cum trăiesc nobilii. Dar prefer ca vulgul, cum aţi zis dumneavoastră, să viziteze Melbury Hall în duminicile din august, în loc să ne izgonească de tot de aici.

Dacă liberalii mai rămân mult la putere, iar Lloyd George devine prim-ministru, chiar se va întâmpla asta. Luaţi aminte la ce vă spun. Lordul Kingston puse mâna pe

brațul interlocutorului și adăugă: Ca trezorier, Lloyd George încearcă de pe acum să impună impozitarea averilor, ceea ce pe noi, nobilii, ne va ruina. La evenimentele din Rusia nici nu vreau să mă gândesc. Dacă ar putea, acolo poporul ar masacra pătura superioară cu țar cu tot. Iar eu consider că într-un viitor nu prea îndepărtat exact asta se va petrece. Să sperăm că lucrul acesta va constitui pentru noi un avertisment suficient pentru a fi fermi cu afurisiții de socialiști. Dacă nu cumva este deja prea târziu să facem asta.

Lordul Melbury se agață de aceste cuvinte. Poate că planul la care participa nu era chiar atât de reprobabil. Poate că în cele din urmă era chiar în folosul țării sale.

Capitolul doi

În dimineaţa următoare, Hopkins o trezi pe Victoria la şapte şi jumătate, bătându-i în uşă. Cu excepţia unei situaţii de maximă urgenţă, el nu ar fi intrat în dormitorul unei femei. După ce se spălă şi se îmbrăcă – un alt avantaj al situaţiei lor financiare îmbunătăţite era faptul că boilerul funcţiona acum permanent –, Victoria se duse la bucătărie. Pe masă, în dreptul ei, văzu împăturită ediţia de dimineaţă din *Times*. Pentru micul dejun erau pregătite pâine prăjită, unt şi marmeladă.

- Bună dimineaţa, Miss Victoria, o salută Hopkins, ocupat la maşina de gătit cu o tigaie în care sfârâiau ouă şi şuncă. A sosit o scrisoare pentru dumneavoastră cu poşta de dimineaţă. După timbre pare să fie din Germania.

Victoria observă abia acum plicul de pe tava de argint. Pe timbrul poştal era harta Germaniei. Pentru Dumnezeu, sper că nu este de la bunica mea, o străfulgeră un gând.

Pe când avea opt ani, Victoria petrecuse câteva luni în Germania, la principesa Leontine von Marssendorff. Tatăl ei plecase în India, pentru a sprijini întemeierea unui institut de medicină legală la Delhi şi o trimisese la ea, deoarece clima în India era

prea fierbinte și mama soției sale decedate voia să își cunoască nepoata. Timpul petrecut la castelul acesteia din Franconia era chiar și după atâția ani una dintre cele mai urâte amintiri ale ei. Bunica maternă era o femeie severă și rece. Victoria fusese încă din copilărie o fire independentă, iar principesa considera că trebuie pedepsită pentru această atitudine. În cele din urmă, Victoria nu mai suportase și fugise.

Neliniștită, luă scrisoarea. Scrisul și adresa nu erau ale bunicii, iar la expeditor era trecut numele Rosalyn von Langenstein. Victoria deschise curioasă plicul. Rosalyn era o prietenă de școală, care se căsătorise în urmă cu doi ani cu un conte german și de atunci trăia într-o localitate de pe Rin. Nu mai auzise de ea de mult timp.

Cu scrisul ei copilăresc, Rosalyn îi comunica:

Dragă Victoria,

Am încercat să îți scriu nenumărate scrisori, dar le-am rupt pe toate. Aș vrea să îți împărtășesc ceva, dar nu o pot face decât față în față. Deocamdată îți spun doar atât: am nevoie urgent de ajutorul tău și trebuie să mă crezi. Dacă nu ar fi fost important, nu te-aș fi deranjat. Într-un fel, este o chestiune de viață și de moarte. Te rog, te rog mult, dacă poți, vizitează-mă. Voi fi nespus de fericită dacă ai putea să vii.

A ta Rosalyn

- Sper că nu ați primit o veste proastă? se interesă Hopkins, care îi puse în față o farfurie cu un ou prăjit și se așeză și el la masă.

El luase deja micul dejun, însă devenise un ritual să mai bea o ceaşcă de ceai şi cu ea.

- O prietenă din timpul şcolii mă roagă insistent să o vizitez în Germania. Locuieşte în apropiere de Coblenz.

Victoria îşi unse cu unt o bucată de pâine prăjită şi încercă oul. Era moale, aşa cum îi plăcea ei.

- Acum mi-aş putea permite o asemenea călătorie din banii destinaţi gospodăriei, chiar la clasa a doua. O călătorie de la Londra cu vaporul şi cu trenul, prin Köln până la Coblenz, nu ar dura mai mult de paisprezece, cincisprezece ore. Peisajul trebuie să fie deosebit de pitoresc şi în Germania sunt şi multe atracţii culturale.

Hopkins părea să aibă o uşoară rezervă. Victoria îşi reţinu un zâmbet. Ca pentru foarte mulţi concetăţeni, şi pentru el Anglia şi coloniile reprezentau civilizaţia, toate celelalte ţări fiind privite cu o anumită reţinere.

- Rosalyn cam exagerează. Victoria clătină din cap şi adăugă: Înainte de a mă hotărî să plec în călătorie, voi încerca să vorbesc cu ea la telefon, pentru a afla mai multe.

- Bine faceţi, Miss Victoria, clătină Hopkins aprobator din cap. Aşa cum vă spuneam ieri, aseară am fost să trag puţin cu urechea în localul din cartierul guvernamental.

- Am auzit când aţi plecat.

Deşi ştia că Hopkins avea talent actoricesc, îi venea greu să şi-l imagineze trăncănind relaxat într-un pub.

- Nu se ştie dacă lordul Melbury are legături cu nobili germani, dar câţiva dintre partenerii mei de discuţii, angajaţi ministeriali şi secretari ai parlamentarilor, sunt de părere că ar fi posibil ca lordul să folosească spioni în mediul muncitoresc. În definitiv, este acţionar la câteva fabrici.

- Oh, nu ştiam, zise Victoria uimită.

- În secolul trecut, după ce prețul la cereale au scăzut foarte mult din cauza importurilor ieftine, familia Melbury a fost prevăzătoare și a investit în industrie. Așa că nu s-au văzut nevoiți să vândă suprafețe mari din proprietățile lor, cum au pățit mulți nobili de țară. Acum o mare parte a averii lor provine din acțiunile la fabrici. Dar nu bat toba, pentru că aceasta nu reprezintă tocmai o sursă de bani potrivită pentru un aristocrat.

Expresia dezaprobatoare de pe chipul lui Hopkins dovedea că și el considera acest mod de a obține bani nepotrivit unui aristocrat.

- În ceea ce îl privește, este o idee bună ca lordul Melbury să fie informat la timp cu privire la posibilele intenții de răzvrătire în rândul muncitorimii. Nu știu... – Victoria își întrerupse ideea, în timp ce Hopkins se ridică, strânse vesela și tacâmurile folosite și aduse altele curate pentru pâine prăjită și marmeladă – este doar o impresie, dar muncitorul nu mi-a părut a fi un spion. Este adevărat că nu l-am văzut prea bine, dar după comportament mi-a lăsat impresia că ar fi egalul celor doi.

- Deci nu ar strica dacă m-aș mai interesa.

Ochii albaștri ai lui Hopkins sclipiră. Victoria presupuse că în ultimele luni el nu se simțise prea împovărat de obligațiile gospodărești și că se bucura să își folosească din nou talentul de criminalist.

- Miss Bredon...

Când Victoria traversă holul de la intrare, Mr. Jarvis îi făcu semn. Era portarul clădirii elegante, cu mai multe etaje, un bărbat jovial, de vreo treizeci de ani.

- Tocmai a sosit o scrisoare pentru dumneavoastră și mă pregăteam să vi-o aduc.

Victoria deschise imediat plicul. În interior era un bilet pe care scria:

Nu veni la adunarea noastră din The Strand. Suntem supravegheaţi de poliţie. Dă-i documentele lui Jemimah Kerry.

Mai jos era o adresă din cartierul Shoredith.

Victoria se înfurie. O fi având Anglia un parlament, dar în ce privea dreptul la vot al femeilor, era o dictatură. Ah, cât ura parlamentarii, care se alegeau singuri, şi organele de stat – mai ales poliţia. Acestea contribuiau la perpetuarea nedreptăţilor.

Dar afară, în stradă, dispoziţia Victoriei se mai îmbunătăţi. Noaptea fusese destul de rece şi, cu toate că cerul albastru lipsit de nori anunţa o zi fierbinte, era încă plăcut. Proprietarii de prăvălii stropiseră trotuarele cu apă, pentru a nu se ridica praful.

Victoria se bucura de aerul proaspăt în timp ce pedala pe străzi. În Piccadilly Circus, Eros strălucea în lumina dimineţii. Stoluri de porumbei zburau în jurul coloanei lui Nelson din Trafalgar Square, înainte de a se lăsa pe marginile celor două fântâni. Apăruseră şi turiştii care cumpărau suvenire de la negustorii ambulanţi ori se fotografiau cu coloana celebrului amiral în fundal.

În spatele St. Paul's Cathedral, Victoria o luă spre nord. Cu cât se îndepărta de centrul oraşului, cartierele deveneau tot mai sărăcăcioase. În Underwood Road, unde locuia Jemimah, se afla un ansamblu de clădiri în stil neogotic aranjate în jurul unei bisericuţe. Faţadele cenuşii murdare de funingine erau la fel de neatrăgătoare precum casele din cărămidă cu două niveluri. Locuinţa lui Jemimah era la subsolul uneia dintre ele. Victoria nu îndrăzni să îşi lase bicicleta în stradă, de aceea coborî treptele cu ea şi o rezemă de perete.

Uşa locuinţei se deschise înainte ca ea să fi apucat să bată şi în prag apăru o femeie slabă. Victoria se sperie când o văzu. Jumătatea stângă a feţei şi gâtul îi erau brăzdate de cicatrice.

- Tu trebuie să fii Victoria Bredon. În cazul în care Jemimah îi remarcase spaima, o ignoră. Intră!

Victoria o urmă în locuinţa care consta într-o singură încăpere întunecoasă. În locul cel mai luminos, lângă fereastră, se vedea o masă cu o maşină de cusut, pe care erau aşezate bucăţi dintr-un costum. Victoria presupuse că Jemimah lucra acasă, o îndeletnicire din care câştiga doar cât să supravieţuiască. În cameră mai erau o sobă, un pat şi un dulap cu veselă ciobită. Tot mobilierul era vechi şi deteriorat. Mirosea a mucegai. Jemimah dădu maşina de cusut deoparte şi, cu un gest, o invită pe Victoria să se aşeze pe scaun.

Vrei un ceai? o întrebă ea cu un melodios accent galez.

Victoria avu impresia că Jemimah voia să fie ospitalieră şi că i-ar fi displăcut să fie refuzată. De aceea acceptă. Încă o dată îşi dădea seama cât de privilegiată era ea.

Dintr-o cană mare de tablă, ţinută la cald pe sobă, Jemimah îi turnă ceai Victoriei într-o ceaşcă. Era probabil singura pe care o avea, pentru că ei îşi turnă într-un pahar de marmeladă. Victoria sorbi din ceaiul amar, apoi scoase din geantă fotografiile şi schiţele din parcul de la Melbury Hall şi le aşeză pe masă. Deoarece exista doar un scaun, Jemimah stătea în picioare. După ce Victoria se obişnui cu lumina slabă, observă că tânăra avea părul castaniu, frumos, mâini delicate, iar ochiul cel sănătos era mare şi întunecat. Arăta de vreo douăzeci şi cinci de ani. Deşi era desfigurată, se vedea că fusese cândva drăguţă.

- Nu te cunosc, spuse Victoria pentru a pune capăt tăcerii. De când te-ai alăturat sufragetelor?

- Am luat această decizie cu o lună în urmă, când am auzit-o vorbind pe Mrs. Pankhurst. Încă nu mă cunoaşte poliţia. D'aia Mrs. Pankhurst a hotărât să îmi dai astea mie.

Victoria confirmă:

- Este o vorbitoare grozavă.

Emmeline Pankhurst fusese informată că ea spionase în parcul de la Melbury Hall. Victoria era conştientă că aceasta conducea sufragetele ca o autocrată şi că în afara fiicelor ei, Christabel, Sylvia şi Adela, nu tolera pe nimeni alături. Dar era şi o femeie deosebit de charismatică şi inspiratoare.

- Ascultând-o pe Mrs. Pankhurst, am crezut pentru prima dată că pot avea şi eu o altă viaţă şi că merită să lupt pentru asta.

- Cum s-a...? începu Victoria, apoi se opri speriată.

Voise să o întrebe pe Jemimah cum s-a ales cu oribilele cicatrice, dar îşi dădu imediat seama cât de lipsită de tact fusese.

- La un incendiu într-o fabrică de chibrituri, acu' vreo doi ani. Nu mă deranjează că mă întrebi. Au murit zece muncitoare. Uneori le mai aud ţipetele. Proprietarul a susţinut că una dintre cele care au murit a provocat incendiul, dar nu este adevărat. Fosforul nu a fost depozitat cum trebuie şi s-a aprins singur.

- Nu s-a făcut o anchetă?

- Ba da, dar rezultatul a fost cel susţinut de patron.

„Ca în majoritatea unor astfel de cazuri", îşi spuse în gând Victoria. Atâta vreme cât bărbaţii bogaţi alcătuiesc guvernele, nu se vor schimba condiţiile grele din fabrici, unde mai ales femeile fac muncile cele mai periculoase pentru sănătate.

- De ce i-ai fotografiat pe cei trei bărbaţi?

Jemimah arătă către fotografia în care apăreau lordul Melbury şi însoţitorii lui. Victoria uitase că o lăsase în mapa cu celelalte fotografii.

- Oh, din întâmplare, spuse ea şi vru să ia fotografia, dar îi veni o idee. Cunoşti muncitoare din fabricile lordului Melbury?

- Nu. Jemimah clătină din cap. Nici nu auzisem de numele lui înainte de adunarea partidului conservator de la conacul său.

Victoria îşi aminti că Hopkins îi spusese că lordul voia probabil să nu se ştie prea multe despre proprietăţile lui. Poate că majoritatea muncitorilor săi nici măcar nu ştiau pentru cine muncesc.

- Ai putea afla dacă îl cunoaşte cineva pe acest bărbat? Victoria arătă spre individul lat în umeri, cu şapcă sport. Aş vrea să aflu cine este. Este posibil să fie un spion al lordului.

Această explicaţie i se păru cea mai plauzibilă pentru Jemimah.

- Nu cred că te pot ajuta, dar am să mă interesez.

Jemimah îşi îndreptă privirea către maşina de cusut şi Victoria înţelese că tânăra trebuia să se apuce din nou de treabă. Îi notă adresa din Green Park, apoi se îndreptă spre uşă. Ieşind din casă, remarcă în fereastră o carte poştală reprezentând un ţărm de mare. Oare în timp ce cosea, Jemimah o privea din când în când visând că trăia într-o altă lume?

Împingând bicicleta pe trepte în sus, Victoria auzi maşina de cusut ţăcănind.

Gândul la soarta lui Jemimah o urmări pe Victoria tot drumul până în centru. Voia să ajungă pe Fleet Street, unde se aflau sediile marilor ziare londoneze, ca să ia o nouă comandă de la *Morning Star*. Pe stradă domnea obişnuita aglomeraţie. Vânzătorii de ziare strigau cele mai noi titluri. Kaizerul Wilhelm al II-lea se întâlnise cu ţarul Rusiei, Nicolae al II-lea, pe un iaht în Marea Baltică, iar la Manchester un client omorâse două

prostituate. Vânzătorii de sendvișuri și negustorii de fructe și legume își lăudau marfa.

Victoria tocmai voia să intre în clădirea ziarului, când o strigă o voce cunoscută. Se întoarse imediat și îl văzu pe Jeremy venind spre ea. Avea cămașa descheiată la gât și nodul cravatei lărgit. Victoria fu surprinsă de întâlnire și de dorința pe care o simți să îl îmbrățișeze de față cu atâția oameni.

- Tocmai voiam să iau un sendviș pentru masa de prânz. Vrei să mâncăm împreună mai târziu?

Zâmbetul lui îi făcu inima să bată mai repede.

- Am stabilit deja o întâlnire cu Constance. Ce ai zice de mâine? îi răspunse ea încercând să folosească un ton neutru.

- La ora trei la debarcaderul din Kensington Gardens?

- Da, cu plăcere.

Victoria observă cum un birjar își îndrepta calul spre adăpătoarea de la marginea drumului, iar un băiat care vindea ziare striga titlurile acestuia. Jeremy o privea cu ochii lui căprui, plini de gingășie.

- Eu... trebuie să merg la Mr. Parker, reuși ea să mai adauge.

- Da, desigur. Nu voiam să te rețin.

Dându-se la o parte pentru a-i face loc unui trecător, o atinse involuntar pe Victoria pe braț. O scurtă atingere, care îi înfioră tot trupul.

Victoria, nu ar trebui să îți spun asta... – Jeremy ridică mâinile într-un gest de scuze –, dar dacă te-ai implica în vreo activitate ilegală cu sufragetele, trebuie să te avertizez. Scotland Yardul a primit ordin să acționeze foarte dur față de susținătoarele dreptului femeilor la vot.

Sentimentul de fericire al Victoriei se făcu țăndări.

- Ca şi cum poliţia s-ar fi purtat vreodată cu noi cu mănuşi, răspunse ea posomorâtă. Scuză-mă, dar chiar trebuie să plec acum.

Îi făcu un semn lui Jeremy şi se grăbi către intrarea de la *Morning Star*.

„Ah!" se gândea nefericită în timp ce urca scările spre birourile redacţiei, „de ce nu trăim în alte vremuri, într-un secol în care Jeremy să fi putut deveni marinar ori explorator sau în care femeile să aibă aceleaşi drepturi ca bărbaţii?"

Mr. Parker, redactorul-şef adjunct de la *Morning Star*, era un bărbat scund, permanent nervos. După ce Victoria îi prezentă propunerea, se gândi puţin.

- Ce aţi zice, Miss Bredon, de tema „Vacanţă la Londra"? întrebă el făcând un gest larg. Da, prospeţimea verii în marele oraş plin de viaţă, momente de pauză şi de destindere în inima imperiului nostru mondial al afacerilor... Cu siguranţă că asta le place cititorilor noştri.

Victoria promise să îi aducă fotografiile dorite în cursul zilelor următoare. Îşi luase de acasă aparatul cel mare, cu care putea să facă fotografii de o calitate mai bună decât cu Kodakul. Ca mai întotdeauna când Mr. Parker îi dădea o însărcinare, ea nu avea de la început un obiectiv clar, ci umbla pe străzi şi prin parcuri ca să găsească inspiraţie. Treptat proasta dispoziţie i se evapora. În St. James's Park descoperi câţiva copii stând cu bona lor sub un arbore exotic şi savurând o îngheţată. O scenă care Victoriei îi amintea de Italia. Călătorise în această ţară în urmă cu doi ani, timp de câteva luni, după care scrisese un ghid turistic. Şi pentru acesta făcuse fotografii foarte reuşite. Surprinse rapid câteva instantanee, după care îşi continuă drumul pe bicicletă, mai întâi pe străzile comerciale din Mayfair şi Marylebone, apoi de-a lungul lui Regent's Canal. Îi plăcea acest

drum de apă, cu marile lui grădini și cu vilele de pe maluri, cu casele plutitoare ancorate acolo.

Se făcuse foarte cald și Victoriei nu îi venea să creadă că toamna era aproape. O casă plutitoare roșie îi atrase atenția. Avea prova plină de ghivece cu flori. Între ele stătea un navigator într-un scaun-balansoar, cu gulerul cămășii descheiat, cu o sticlă cu limonadă în mână. Se bucura de lumina soarelui. Un scurt moment de liniște într-o viață de altfel deseori dură. Victoria se opri și făcu câteva fotografii fără ca bărbatul să o remarce.

Un ceas dintr-un turn de biserică bătu ora două. Oh! Prinsă cu munca, uitase să se mai uite la ceas. La ora două avea întâlnire cu prietena ei Constance în Harley Street. Își înghesui aparatul de fotografiat în geanta de umăr, se sui pe bicicletă și plecă.

Cabinetul doctorului Fielding, ginecologul lui Constance, se afla într-o clădire albă, cu uși din sticlă la etajul întâi și cu un balcon îngust din fier forjat. Victoria lăsă bicicleta în fața casei și se grăbi spre intrare. În momentul în care deschise ușa, un bărbat se pregătea să iasă. Grăbită, Victoria se ciocni de el. Acesta se dezechilibră și își pierdu jobenul, care se rostogoli pe trepte.

- Oh, Doamne, scuzați-mă! Victoria se întoarse după joben și reuși să îl prindă în stradă. Cum de am putut să fiu atât de neatentă!

Ea îi întinse pălăria bărbatului, care purta redingotă și pantaloni gri cu dungi, îmbrăcămintea tipică a medicilor înstăriți. Străinul, cu barba tunsă scurt, căruia Victoria îi dădu cam treizeci și cinci de ani, avea o față cu trăsături fine, atrăgătoare, și ochii negri prietenoși.

Nu aveți de ce să vă scuzați. Îi zâmbi, apoi continuă: A fost atât vina mea, cât și a dumneavoastră. Și oricum, pălăria nu mi-a zburat niciodată de pe cap într-un mod atât de fermecător.

- Doctore Prokowski, totul este în ordine?

Pe trepte apăruse o infirmieră cu aspect de matroană.

- Da, nu a pățit nimeni nimic. Nici măcar jobenul meu. Își scutură pălăria de praf și se înclină în fața Victoriei. Mi-a făcut plăcere să vă întâlnesc, Miss.

- Oh, și mie! răspunse jenată Victoria.

Privi cum se îndepărta pe stradă și se întrebă dacă și acesta era ginecolog.

- Miss, dacă aveți o programare la dr. Fielding, vă rog să intrați. Nu pot sta veșnic în ușă.

Infirmiera o măsură pe Victoria cu o privire dezaprobatoare. Tânăra presupuse că rochia ei simplă din bumbac gri și bluza albă nu corespundeau standardelor pacientelor doctorului Fielding.

- Am întâlnire cu lady Hogarth, spuse ea.

- Lady Hogarth se află încă în camera de consultații a doctorului Fielding. Vă rog să luați loc în sala de așteptare.

Mai puțin acră, infirmiera îi indică o ușă aflată în cealaltă parte a holului.

Pereții sălii de așteptare erau tapetați cu o mătase verde-închis, cu motive florale. Tavanul cu stucaturi albe și cadrul alb al căminului formau un contrast elegant. Scaunele erau acoperite cu același material ca pereții. Pe masa sclipitoare din mahon erau așezate reviste. Victoria se aștepta la obișnuitele jurnale de modă și publicații pentru femei, dar văzu și gazete ca *Times* și *Spectator,* ceea ce o făcu să creadă că dr. Fielding își considera pacientele nu doar niște ființe capabile să procreeze, ci și niște creaturi cu rațiune și inteligență.

„Voi merge şi eu la un ginecolog, dacă voi rămâne gravidă cu Jeremy?" se întrebă Victoria, dar imediat alungă acest gând. Deocamdată, ei nici nu erau o pereche adevărată. Ori poate erau?

Luă gazeta *Spectator*. Paginile de politică erau dedicate întâlnirii dintre kaizerul Wilhelm şi ţarul Nicolae şi dezbăteau consecinţele pentru Anglia ale unei eventuale apropieri dintre Germania şi Rusia. În definitiv, Anglia şi Imperiul Ţarist încheiaseră de curând un pact de colaborare. Mai multe articole erau dedicate situaţiei politice tensionate şi vorbeau despre pogromuri împotriva evreilor şi despre atentate în Rusia.

O doamnă mai în vârstă, care judecând după îmbrăcăminte aparţinea păturii superioare ori aristocraţiei şi care Victoriei îi păru vag cunoscută, intră în sala de aşteptare şi salută cu răceală. Apoi se adânci în citirea unui jurnal de modă.

Victoria citi articolele despre Rusia. Ea simpatiza muncitorimea şi populaţia evreiască şi pur şi simplu nu înţelegea cum de ţarul şi guvernul său puteau crede că, prin politica lor represivă şi reacţionară, vor reuşi să scoată din circuit opoziţia pe termen lung.

Victoria...

Era atât de adâncită în gânduri, încât nici nu observă că în sală intrase Constance, care stătea în faţa ei zâmbitoare. Purta un pardesiu din dantelă de culoare roz-antic şi o rochie de vară asortată din batist fin, subţire. Între timp se vedea că era gravidă în luna a cincea. Doamna mai în vârstă lăsă pe masă jurnalul şi îi aruncă lui Constance o privire indignată.

- Ai chef să facem o plimbare prin Hampstead Heath şi seara să luăm masa la mine?

Constance o prinse de braţ pe Victoria şi se îndreptară spre ieşire. Lady Constance nu era frumoasă, dar chipul ei aparte, cu

gropiţe în obraji, radia vitalitate şi poftă de viaţă, făcând-o foarte atrăgătoare. Ca de obicei, se străduia să îşi ascundă puternicul accent american.

- Cu plăcere, dacă asta nu te oboseşte prea tare.

Victoria fu de acord şi se bucură să îşi revadă prietena.

- Dr. Fielding spune că eu şi bebeul suntem sănătoşi şi că mişcarea îmi face bine.

Constance îşi dădu ochii peste cap şi se strâmbă după ce infirmiera închise uşa în urma lor.

- Ai remarcat cum m-a privit doamna aceea mai în vârstă? Parcă eram dezbrăcată.

- Şi mătuşa Hermione ar fi fost şocată de ţinuta ta, răspunse Victoria râzând.

- Pur şi simplu nu înţeleg de ce majoritatea englezoaicelor sunt de părere că graviditatea ar fi ceva imoral şi că trebuie ascunsă sub un corset. Dr. Fielding nu vede lucrurile aşa. Altfel nici nu l-aş fi acceptat ca ginecolog.

- Încă un lucru bun despre el. Pe lângă faptul că are în sala de aşteptare *Times* şi *Spectator*.

- Da, eu îl recomand pe dr. Fielding fără rezerve.

Constance îi aruncă Victoriei o privire sugestivă şi aceasta îşi întoarse jenată privirea.

Automobilul Daimler albastru-argintiu al soţilor Hogarth era parcat în imediata apropiere a cabinetului. Barreth, şoferul, o salută pe Victoria şi deschise portierele.

- Louis este încă la Ivy Manor? se interesă Victoria în timp ce Barreth îi înghesuia bicicleta în portbagaj.

Ivy Manor era reşedinţa rurală din Cotswolds a familiei Hogarth.

- Încep să mă îndoiesc că această renovare se va încheia vreodată. Se întâmplă tot felul de dezastre. Constance oftă și se încruntă. Alaltăieri a crăpat o conductă de apă și a inundat toată aripa de vest. Louis îl sprijină cum poate pe administrator. Sărmanul are nervii la pământ. Imaginează-ți că a amenințat că demisionează. Reamenajarea îmi amintește de o catedrală medievală care se construiește în secole. În orice caz, i-am spus clar lui Louis că nu voi merge cu copilul la Ivy Manor până ce hidosul interior victorian nu va fi schimbat. Sărmana copilă ar fi altfel șocată pentru tot restul vieții ei.

- Și Louis ce ți-a răspuns?

- Că și el a fost nevoit în copilărie să suporte acest stil victorian. I-am spus că probabil așa se explică unele dintre ciudatele lui obiceiuri de acum.

Vocea lui Constance era plină de căldură. Ea și Louis se iubeau foarte mult. De câte ori se afla în prezența acestora, Victoria era invidioasă pe fericirea lor. Lucru de care se rușina. Daimlerul trecea pe lângă Regent's Park, o zonă cu clădiri în stil clasic, pentru una ori două familii, cu balcoane din fier forjat.

- Louis este foarte preocupat de deschiderea expoziției care va avea loc miercuri. Și eu sunt nerăbdătoare. Constance îi puse mâna pe brat Victoriei și adăugă: Cu siguranță că și tu te bucuri foarte mult.

- Abia aștept să văd picturile mamei mele expuse în galerie.

Amelie, mama Victoriei, fusese o pictoriță cunoscută. Victoria era deosebit de fericită că operele ei erau expuse la renumita galerie Slater din Burlington Street.

- Crezi că rudele tatălui tău vor veni la deschidere?

- Deoarece deschiderea expoziției va fi un eveniment monden, probabil că cel puțin mătușa Hermione va veni. Deși aș putea foarte bine să renunț la ea. Victoria oftă, apoi continuă:

Nu aş fi crezut că Louis este interesat de pictură. La Roma, în timpul călătoriei voastre de nuntă, nu prea a fost entuziasmat de muzee şi monumente antice. Era foarte mulţumit dacă ne duceam noi două.

Ea îi cunoscuse pe Constance şi pe Louis la Roma.

- Nici nu este interesat de pictură. Constance râse. Ca mulţi nobili, este pasionat cu adevărat doar de călărie şi vânătoare, şi apoi de politică şi de istorie. Dar Louis ştie cât înseamnă pentru tine această expoziţie. De aceea mă va însoţi la deschidere.

- Este foarte amabil din partea lui.

Victoria chiar era impresionantă.

Daimlerul traversase Primrose Hill, cu casele lui somptuoase în stil victorian, trecu prin cartierul cu aer provincial Camden, unde locuia Jeremy, pe o stradă lăturalnică liniştită, şi intră în Hampstead.

Mult timp un sat, Hampstead mai avea încă multe case de ţară cu grădini. După puţin timp, Barreth parcă automobilul pe Parliament Hill. Victoria iubea perspectiva largă care se deschidea de aici asupra oraşului. Cupola St. Paul's Cathedral se zărea prin smog. O porniră pe jos spre câmp şi Victoria o luă de braţ pe prietena ei. Peisajul era încă verde, dar peste doar câteva săptămâni va fi acoperit cu un covor violet de flori. Un păstor, care ieşise cu turma pe câmp, întregea pitoreasca scenă.

După vernisajul expoziţiei, voi organiza împreună cu Louis o mică petrecere, pentru a sărbători evenimentul.

- Într-adevăr? Ce drăguţ din partea voastră!

- Ne-am gândit să vă invităm pe tine, pe Hopkins, pe Mrs. Dodgson, pe Jeremy şi alţi câţiva prieteni. De fapt, cum merge relaţia ta cu Jeremy? Nu mi-ai mai zis nimic despre el. Sper că vine la vernisaj.

Constance îi aruncă Victoriei o privire cercetătoare.

Victoria prețuia mult francheța prietenei sale, dar uneori ar fi preferat ca aceasta să fie mai puțin directă.

Va veni și Jeremy. Ne întâlnim destul de des, răspunse ea evaziv.

- Vă întâlniți? întrebă Constance amuzată.

- Da.

Victoria se gândi la excursia pe biciclete pe care în primăvară o făcuse cu Jeremy la Hampstead Heath. Ea își luase și instrumentele pentru desen, pentru că Jeremy o încurajase să își dea frâu liber dorinței, mult timp reprimată, de a picta și a desena. Ah, ce plăcere i-ar face să petreacă mai mult timp cu el! Dacă viața asta nu ar fi atât de complicată...

Îl iubesc pe Jeremy și știu că așteaptă să mă hotărăsc. Însă eu nu cred că vom avea un viitor împreună, zise ea nefericită. Eu lupt alături de sufragete și chiar acum sunt implicată într-o acțiune ilegală. Am de gând să pătrund alături de colegele mele pe proprietatea contelui de Melbury în timpul adunării conservatorilor.

- Chiar așa? Vă doresc mult succes.

Constance zâmbi din nou.

Jeremy nu trebuie să știe. În definitiv, lucrează pentru serviciul secret al Scotland Yardului. Victoria înghiți în sec. În afară de Hopkins, Constance și Louis erau singurii care știau acest lucru. Ea continuă: Atâta vreme cât noi, femeile, nu avem drept de vot, am să particip la aceste acțiuni ilegale. Sir Arthur Stanhope, comisarul de la Scotland Yard, nu va admite în niciun caz ca Jeremy să fie căsătorit cu o femeie care încalcă legea.

- Eu nu cred că Jeremy îți va pretinde să renunți la ceva important pentru tine. Plus că el este pentru acordarea dreptului de vot femeilor.

- Dar nu şi pentru metodele radicale ale lui Mrs. Pankhurst. Ştiu, el şi-a mai riscat o dată cariera pentru mine. Dacă noi am fi fost căsătoriţi atunci, ar fi trebuit să renunţe la serviciu. Aşadar, noi nu ne vom putea căsători niciodată. Şi nu vreau să îl pun iarăşi în această situaţie, pentru că îşi iubeşte munca.

- Ai discutat vreodată cu el despre îndoielile tale?

- Nu, mă tem. Nu am avut suficient curaj.

Victoria îşi mută nefericită privirea de la Constance. Sub supravegherea bonelor, copiii lansau bărcuţe din hârtie într-un iaz, iar în depărtare se vedeau zidurile deschise la culoare ale Kenwood House, o clădire seniorală cu faţada frumoasă susţinută de coloane.

- Îmi este teamă că mai târziu ne vom certa groaznic sau vom lua o hotărâre care ne va face nefericiţi, continuă ea.

Victoria, tu trebuie să îţi deschizi sufletul în faţa lui Jeremy, îi spuse Constance cu voce blândă, dar fermă. Sunt sigură că dacă veţi fi amândoi deschişi, veţi găsi o cale comună.

- Îţi promit că am să încerc, răspunse ezitant Victoria. Ah, probabil mi s-ar părea foarte normal dacă Jeremy s-ar îndrăgosti de o altă femeie.

- Sunt convinsă că în privinţa asta nu trebuie să îţi faci nicio grijă.

Constance râse.

- De ce spui asta?

Constance se îndepărtă puţin de Victoria şi o examină clătinând din cap.

- Indiferent dacă recunoşti sau nu, tu eşti marea iubire a lui Jeremy şi el a ta.

Victoria îşi aminti cum Jeremy o dusese la medic, după ce o salvase din locuinţa ei în flăcări. Arsura de la mână o durase groaznic, dar sărutul, singurul dintre ei, îi alinase durerea.

Fusese mai fericită ca niciodată. Roşi şi deodată se simţi mai uşurată. O vreme păşi agale şi fără griji alături de Constance.

- Aş putea suna mai târziu în Germania de la tine de acasă? i se adresă ea apoi prietenei sale. Îi venise ideea să îi telefoneze lui Rosalyn. Tatăl meu era foarte încântat de tehnica modernă, de aceea locuinţa din Green Park are lumină electrică şi apă caldă. Dar cu puţin înainte de a instala şi un aparat telefonic s-a îmbolnăvit grav.

- Fireşte că poţi folosi telefonul nostru, spuse amabilă Constance. Ţi-am povestit despre campania prin care organizaţia mea de binefacere din East End şi-a propus să înveţe femeile şi copiii sărmani să citească şi să scrie?

- Nu, nu mi-ai povestit.

Când Victoria ajunse acasă după-amiaza târziu, îl găsi pe Hopkins scriind o scrisoare la biroul din bibliotecă. Alături avea un teanc de plicuri. Deoarece Hopkins fusese nu doar majordomul, ci şi secretarul tatălui ei, considera biblioteca parte din imperiul său, ca şi bucătăria.

- Mrs. Ellingham primeşte o mulţime de scrisori de la cititoare, răspunse el privirii mirate a Victoriei. Şi socotesc că este de datoria mea să răspund la toate.

- Oh, da, desigur. De altfel, lady Hogarth mi-a spus că Jenkins, majordomul lor, este foarte impresionat de lucrarea lui Mrs. Ellingham. Crede că ar fi vorba despre un adevărat profesionist, la curent cu toate exigenţele marilor case.

Victoria îşi plimbă privirea prin încăpere. Iubea rafturile cu cărţi care se înălţau până în tavan, tablourile de pe pereţi şi canapeaua uzată. Înainte se retrăgea deseori cu tatăl ei în bibliotecă. Dar şi cu Hopkins se simţea aici bine.

- Apreciez peste măsură lauda lui Mr. Jenkins. Este, în fond, un majordom foarte bun. Hopkins puse pe birou stiloul, apoi continuă: Mie nu îmi iese din cap discuţia noastră despre lordul Melbury şi însoţitorul lui şi mi-a venit o idee despre cum ar putea fi descoperită identitatea bărbatului bine îmbrăcat, cu cicatricea de pe faţă. Îşi drese glasul şi adăugă: Cu siguranţă că vă amintiţi de Mr. Mandleville, croitorul tatălui dumneavoastră.

- Da, firește, confirmă Victoria.

Pe când era ucenic, George Mandleville a fost suspect de crimă. La un moment dat primise o comandă pentru un costum de la un client important, care pe atunci locuia la Savoy. Bărbatul a fost găsit tâlhărit şi înjunghiat în camera lui de hotel. Ca fiu al unui muncitor sărac dintr-o fabrică, George Mandleville a devenit imediat suspect în ochii poliţiei. Tatăl Victoriei, cu ajutorul lui Hopkins, dovedise că autorul faptei era un angajat al hotelului. Generos cum era, dr. Bredon îi împrumutase bani lui George Mandleville şi îl recomandase. Cu acest capital de început şi datorită hărniciei şi talentului personal, Mr. Mandleville reuşise să ajungă asociat la distinsul atelier de croitorie Hutchinson, care acum funcţiona sub firma Mandleville & Hutchinson.

- L-am rugat pe Mr. Mandleville să se intereseze în Savile Row de un domn, posibil nobil, care ar putea fi de origine germană. Cu siguranţă că oricine şi-ar aminti de cicatricea sa de pe obrazul drept. Sunt convins că în cazul în care le este client, Mr. Mandleville îl va descoperi.

Hopkins părea foarte mulţumit.

- Şi eu cred asta. Victoria zâmbi şi adăugă: Am avut şi eu o idee asemănătoare. Când i-am dus în această dimineaţă schiţele şi fotografiile din Melbury Hall unei luptătoare pentru drepturile femeilor, am constatat că luasem şi o fotografie a celor trei

bărbați. Am rugat-o pe femeie să se intereseze printre muncitori și ea mi-a promis că mă va ajuta.

Hopkins clătină din cap

- Sunt foarte curios să aflu ce vom descoperi în urma cercetărilor noastre.

„Hopkins", se gândi Victoria, „pare să nu aibă nicio îndoială că vom descoperi ceva. Oare bănuiala lui se va confirma?"

- Miss Victoria, v-ați hotărât să plecați în Germania?

- Am încercat să vorbesc cu Rosalyn de la lordul și lady Hogarth. Din păcate nu era acasă. O voi suna din nou mâine.

- I-am povestit lui Mrs. Dodgson că este posibil să plecați în Germania și așa am ajuns să vorbim despre kaizerul Wilhelm. Mrs. Dodgson este de părere că acesta nu a moștenit nimic din modestia și reținerea bunicii sale, regina Victoria, și că aparițiile lui pompoase și discursurile belicoase sunt câteodată de-a dreptul vulgare.

Hopkins zâmbi.

- Pentru o regalistă înfocată, este o declarație extrem de dură. Dar trebuie să recunosc că Mrs. Dodgson nu greșește întru totul.

Victoria îi zâmbi și ea majordomului și îi ură noapte bună.

Capitolul trei

- Vă rog să îi transmiteţi lui lady Langenstein că am căutat-o, îi spuse Victoria majordomului englez al lui Rosalyn. Voi încerca să o sun din nou mai târziu.

„Titulatura corectă ar fi fost *Gräfin*", se gândi Victoria după ce puse telefonul în furcă. Prin uşile din sticlă ale oficiului poştal central londonez din St. Martin's Le Grand pătrundea lumina. Coloanele din dreptul faţadei aruncau umbre lungi pe podeaua din marmură în stil grecesc antic.

După cum îi spusese majordomul, Rosalyn era la şedinţa unei organizaţii de binefacere. Victoria coborî oftând treptele late, spre stradă. Ştia că Rosalyn era o persoană generoasă şi cu adevărat interesată de binele aproapelui, dorindu-şi să îi ajute pe cei săraci. Dar era convinsă că nu considera important dreptul femeilor la vot. Spre deosebire de Constance, care îşi propunea ca prin intermediul organizaţiei ei de binefacere să îmbunătăţească soarta femeilor şi a copiilor nevoiaşi din East End, instruindu-i, şi astfel să combată sărăcia.

Victoria spera ca după-amiază să dea de prietena ei din şcoală şi să afle de ce era atât de îngrijorată.

În timp ce trecea cu bicicleta prin fața St. Paul's Cathedral și a statuii reginei Anne, care stătea țeapănă și demnă pe un soclu, gândul îi zbură la expoziția mamei ei. Mr. Slater, proprietarul galeriei, îi permisese să vină înainte de vernisaj, după ce majoritatea tablourilor vor fi atârnate pe pereți.

Dr. Bredon își iubise enorm soția și nu reușise să treacă peste moartea acesteia. Deoarece tablourile ei îi aminteau prea mult de ea, le păstrase într-un depozit. Victoria le văzuse pentru prima dată în primăvară, când Mr. Montgomery, tutorele ei, i le predase. În mod normal, ar fi intrat în posesia acestor picturi și schițe abia la majorat, când ar fi primit și scrisoarea pe care i-o lăsase tatăl ei, în care îi mărturisea că o minți se mult timp și se simțea vinovat de acest lucru. Totuși, deoarece Victoria descoperise minciuna care îi împovărase părintele, în primăvară, tutorele îi predase scrisoarea și tablourile. În ultimii ani mama ei fusese uitată și Victoria spera ca prin expoziția din cunoscuta galerie londoneză să reînvie interesul pe care îl merita.

Puțin mai târziu, Victoria ajunse la Burlington House, o clădire construită în stilul unui palazzo italian. Pe vreme urâtă, imensa clădire, care adăpostea printre altele și Royal Academy of Arts, avea un aer bizar. Dar în această zi de august, când cerul era lipsit de nori, clădirea cu statui, pilaștri și colonade nu i se mai părea deloc ciudată.

Galeria Slater se afla aproape de aripa de sud. Însufleți tă de sentimente contradictorii, Victoria își lăsă bicicleta lângă intrare. Se bucura să vadă lucrările mamei ei expuse în elegantele încăperi. Însă deodată o cuprinse un fel de teamă. Se întrebă dacă în acest cadru oficial nu i se vor părea străine.

Se bucură că în holul de la intrare nu întâlni pe nimeni. Prin ușa larg deschisă zări tablouri, desene și schițe care o

reprezentau ca bebeluş şi mic copil. Se apropie încet. „Deci aşa mă vedea mama mea", îi trecu fulgerător prin minte. După ce Mr. Montgomery îi predase tablourile, le despachetase şi le aranjase acasă în bibliotecă. Dar abia aici, pe pereţii galeriei, Victoria putu să le cerceteze cu adevărat. Chipul ei de copil o privea ba poznaş şi curios, ba timid, dar în toate ipostazele era zugrăvit cu mare duioşie. La fel şi tatăl ei. În anii din urmă nu îl mai văzuse atât de fericit şi destins cum îl pictase mama ei. I se puse un nod în gât şi se luptă cu lacrimile care o podidiră.

- Bună ziua, Miss Bredon, mă bucur să vă pot primi în galeria mea.

Vocea lui Mr. Slater o smulse din gândurile ei. Se şterse repede la ochi, în speranţa că proprietarul galeriei nu va observa cât era de răscolită.

- Eram atât de concentrată la lucrările expuse...

Se străduí să surâdă şi îi întinse mâna.

Mr. Slater era un bărbat înalt şi suplu, cu părul lung, ca un boem. Haina de catifea neagră şi şalul de mătase, teatral aruncat peste umăr, îi dădeau aerul aproape caricatural al unui artist. Totuşi, acesta era un foarte bun cunoscător al artei şi stârnea interesul prin expoziţii neobişnuite, fiind totodată şi un priceput om de afaceri. Victoria era conştientă că faptul că mama ei fusese soţia celebrului medic legist Bernard Bredon şi nora unui duce îl făcuse să se hotărască rapid să organizeze această expoziţie. Pentru că promitea să aibă mare succes la public.

- Mai trebuie doar să aranjăm etichetele cu numele lucrării şi anul în care a fost realizată. În rest, suntem gata. Nu vreau să mă laud, dar trebuie să vă spun că sunt fericit de modul în care au fost aranjate tablourile. Mr. Slater privi mulţumit în jur, apoi continuă: Pentru astăzi şi-au anunţat prezenţa Mr.

Reevea de la *Times* şi Mr. Harper de la *Daily Chronicle*. Vor să vadă expoziţia în linişte, înaintea deschiderii oficiale. Am senzaţia că aceasta va avea un mare succes. Nu aţi vrea să vindeţi mai multe lucrări decât aţi stabilit?

Regret, dar în niciun caz. Victoria clătină hotărâtă din cap. Şi aşa îmi este greu să vând unele tablouri, cu toate că mama şi-ar fi dorit ca şi alţi oameni să aibă acces la arta ei.

Regreta, dar actuala locuinţă, precum şi orice alt cămin în care va trăi mai târziu nu îi puteau oferi suficient spaţiu ca să le expună.

Vă înţeleg. Dacă Mr. Slater era dezamăgit de răspunsul ei, nu lăsă să se observe. Acesta adăugă: Aş mai avea o problemă. În urmă cu câteva zile, când am privit lucrările mai îndeaproape, am descoperit ceva.

Într-adevăr? Despre ce este vorba? întrebă surprinsă Victoria.

Vă rog să mă urmaţi în biroul meu.

Biroul lui Mr. Slater avea un mobilier art deco din lemn de nuanţă închisă, strălucitor şi întreţinut ireproşabil. Până şi instrumentele pentru scris erau perfect aliniate pe mapa din piele. Pe pereţi erau atârnate frumoase gravuri japoneze în lemn, policrome, dar frumoase.

- Este vorba despre acest tablou.

Mr. Slater despachetă un tablou mic şi îl aşeză pe biroul său. Lucrarea se deosebea puţin de celelalte atât ca tematică, cât şi ca tehnică, ceea ce Victoria remarcă de la prima privire. Captiva prin jocul rafinat de lumini şi umbre şi reprezenta ruina unui burg pe o stâncă deasupra unui râu, în amurg. Rinul, presupuse Victoria, căreia îi amintea de tablourile

romanticilor englezi, care zugrăviseră valea Rinului în lucrările lor. Mama ei trebuie să îl fi pictat pe când era foarte tânără. Această lucrare i se părea Victoriei perfectă atât ca tehnică, cât şi în ceea ce privea compoziţia.

- Ce-i cu el? îl întrebă tânăra pe Mr. Slater.

- Nu a fost pictat de mama dumneavoastră. Vedeţi...

Mr. Slater îndreptă lumina unei mici lanterne către semnătura din partea dreapta jos şi o mări cu o lupă. Victoriei îi trebui câteva momente ca să înţeleagă la ce se referea bărbatul. Semnătura se pierdea în valurile apei. Abia când fu foarte bine luminată şi mărită, Victoria recunoscu un J şi un C în loc de AM, iniţialele lui Amelie von Marssendorff. Aşa îşi semnase mama ei tablourile înainte de căsătorie.

- Doamne, aveţi dreptate! exclamă surprinsă Victoria.

- Mă bucur mult că am descoperit această greşeală înainte de deschiderea expoziţiei. Ar fi fost extrem de jenant dacă i-am fi atribuit acest tablou mamei dumneavoastră.

Mr. Slater descrise teatral în aer un gest cu mâna.

- Ştiţi cumva cine se află în spatele iniţialelor JC?

Tabloul îi plăcea Victoriei foarte mult şi regreta că lucrarea nu îi aparţinea mamei ei. Dar era evident că aceasta se deosebea de celelalte.

- Nu, nu cunosc niciun pictor cu aceste iniţiale.

- Aţi putea pune pe cineva să mi-l împacheteze? Aş vrea să îl iau acasă.

- Bineînţeles, îl voi anunţa pe asistentul meu. Mr. Slater clătină din cap, îşi privi ceasul de buzunar şi oftă cu regret. V-aş ruga ca acum să mă scuzaţi, Miss Bredon, sunt invitat la un dejun. Ne vom revedea cel mai târziu la vernisajul expoziţiei. Vă va conduce în continuare asistentul meu.

- Oh, dar nu este nevoie, răspunse Victoria uşurată de faptul că Mr. Slater era ocupat cu altceva şi că ea putea să cerceteze nestânjenită tablourile. Cu siguranţă că asistentul dumneavoastră are multe alte probleme de rezolvat.

Victoria se întoarse acasă foarte mişcată de ultimele impresii. Mama ei pictase multe peisaje într-o inspirată manieră impresionistă. Privindu-le, Victoria avusese senzaţia că simţea boarea estivală a pădurii, mirosul câmpului toamna sau frigul unei zile de iarnă.

Multe lucrări o reprezenta pe ea copil şi Victoriei îi părea rău că nu îşi mai amintea cum o pictase. Regreta enorm că avea atât de puţine amintiri legate de mama ei. Parfumul portocalelor îi amintea de ea, la fel şi mirosul pensulelor. Îşi aducea aminte cum mama ei o ţinea în poală, cum dantela rochiei ei îi atingea obrajii şi senzaţia de siguranţă pe care o resimţea atunci. Şi îşi amintea şi că mama îi citea basme în limba germană.

Pentru că Hopkins nu era acasă, despachetă micul tablou pe masa din bucătărie. Pentru mama ei însemnase probabil mult, fiind unicul tablou pe care îl avea, semnat de alt pictor. Ultimele raze ale soarelui mângâiau turnul burgului, în timp ce deasupra râului se lăsase întunericul. Când privise ultima dată cu atenţie tabloul, resimţise mai ales spiritul lui romantic. Acum i se părea că pictura emana durere şi sentimentul despărţirii.

Îl ridică, pentru a-l privi mai bine, dar îi alunecă din mână şi îi căzu pe podeaua din gresie a bucătăriei. Se aplecă să îl ridice, blestemând clipa de neatenţie. La prima vedere tabloul părea intact, dar când îl întoarse constată că hârtia de pe

spate se cutase lângă ramă. Cercetă paguba, pipăi atentă cuta şi descoperi că în spatele hârtiei se afla ceva. Clătină tabloul şi spre surprinderea ei dinăuntru căzu un plic.

Un plic nelipit, pe care nu scria nimic. În interiorul lui se afla o hârtie împăturită. Curioasă, Victoria o desfăcu şi citi perplexă textul:

Iubita mea, nu voi uita niciodată zilele petrecute cu tine. Tu mi-ai dăruit o fericire care nu bănuiam că i-ar putea fi sortită unui om. Nici nu aş fi visat vreodată la ea. Sper că şi eu te-am făcut puţin fericită.

Din adâncul dragostei mele, Jakob.

Victoria era răvăşită. Acest bărbat o iubise pe mama ei. La rândul ei, aceasta simţise ceva pentru el, altfel nu ar fi păstrat tabloul şi scrisoarea.

Îşi muşcă buzele. A crezut că prin acele tablouri o va cunoaşte mai bine pe mama ei. Acum trebuia să constate că îi era iarăşi străină. Oh, dacă ar ştii mai multe despre ea... Victoria luă micul tablou şi intră în bibliotecă.

Frustrată, Victoria îşi înlătură o şuviţă care îi alunecase pe faţă. Casa din Holland Park unde locuiau pe atunci luase foc. Arseseră o mare parte din scrisori şi fotografii, precum şi jurnalele în care mama ei făcea zilnic însemnări. Victoria suferea de atunci de astm, slăbiciune de care se folosise asasinul care o atacase în primăvară în locuinţa din Green Park, pe care o incendiase.

Cercetă pe biroul ei reportaje de călătorie din zona Rinului, albume de istoria artei şi dicţionare. Dar nu descoperi

nicăieri burgul pictat în micul tablou. Se înşelase crezând că peisajul era din valea Rinului? Era posibil ca locul să fie ireal, un produs al fanteziei pictorului.

Victoria păşi încă o dată prin faţa rafturilor cu cărţi, înalte până la plafon, şi inspectă fiecare colţişor. Volumele legate în piele, de literatură engleză, ocupau mult spaţiu, la fel şi cărţile de medicină ale tatălui ei şi manualele de chimie şi biologie. Nu, aici nu va găsi nimic care să o ajute. Fără mari speranţe, se urcă pe scăriţă până la rafturile cele mai de sus, unde se aflau mai ales scrieri politice din antichitate şi până în prezent, deoarece tatăl ei fusese foarte interesat de politică. Un alt raft era plin cu cărţi de teoria picturii, care i-au aparţinut mamei ei. Şi printre numeroasele tomuri groase Victoria descoperi o carte subţire cu titlul în germană – *Der Rhein* – care cuprindea litografii şi texte de diverşi scriitori. După doar câteva pagini, privirea îi căzu pe o litografie care reprezenta ruinele unui burg, dominate de un turn foarte înalt, fără ferestre, cu creneluri.

Coborî repede de pe scară şi compară litografia cu micul tablou. Nu încăpea nicio îndoială, erau aceleaşi ruine. Sub litografie scria Burg Fürstenberg. Pe o hartă a Rinului identifică burgul la doar cincizeci de kilometri de locuinţa lui Rosalyn şi a soţului ei.

Victoria fixa gânditoare cu privirea harta. Zgomotul cheii răsucindu-se în broasca uşii de la intrare o trezi la realitate. Imediat auzi paşii lui Hopkins pe coridor. Privirea îi căzu pe micul ceas de pe cămin, care arăta ora trei şi jumătate.

Dumnezeule, la ora trei aveam întâlnire cu Jeremy în Kensington Gardens, îi trecu ei prin cap.

Ieşi ca o vijelie din bibliotecă şi în timp ce îşi punea pălăria şi apuca mănuşile, îi strigă majordomului uluit:

- Scuzați-mă, Hopkins, dar mă grăbesc!

Pe o bancă de lângă debarcader Jeremy era adâncit în citirea unei cărți. Părea că nici nu observă vânzoleala din jurul lui, copiii gălăgioși de pe spațiul verde, câinele care fugărea lătrând o rață și vânzătorul de înghețată care își lăuda marfa. „Faptul că Jeremy poate fi acaparat de ceva este încă un lucru pe care îl iubesc la el", se gândi Victoria.

Când se apropie, acesta ridică ochii ca și cum ar fi simțit-o. În clipa următoare chipul lui se lumină, ceea ce pe ea o făcu foarte fericită.

Îmi pare rău, Jeremy, nici nu am simțit cum a trecut vremea, zise ea încurcată.

- Eu mi-am petrecut timpul cu *The Man of Property* al lui John Galsworthy. O lectură interesantă. Pe tine te-a reținut cumva vreo întâlnire importantă a sufragetelor? Grimasa lui îi amestecă sentimentele. Dar imediat Jeremy redeveni serios și o privi speriat: S-a întâmplat ceva, Victoria? Arăți atât de răvășită...

- Am făcut o descoperire remarcabilă. Am să îți povestesc pe lac.

Jeremy plăti proprietarului bărcii, un tip îndesat, cu un puternic accent cockney, care o făcu pe Victoria să zâmbească. Jeremy își suflecă mânecile cămășii, o ajută să urce în barcă și se îndepărtă de debarcader vâslind neîndemânatic, șerpuit, până la mijlocul canalului cu maluri zidite. În această după-amiază târzie, pe lac erau multe bărci. La capătul unei fâșii lungi de gazon se vedea Kensington Palace. Razele soarelui făceau ca zidurile din cărămidă să pară de un roșu-aprins. Victoria observă că în frunzișul arborilor începeau

să își facă apariția primele culori de toamnă. Câteva bone își plimbau copiii de-a lungul malului și se adunau în jurul statuii lui Peter Pan. Vocile vesele ale celor mici răsunau deasupra apei.

- Deci ce s-a întâmplat? Dezleagă-ți limba...

În ciuda stilului direct, vocea lui Jeremy era blândă. Victoria își dădu seama că era cu adevărat îngrijorat și încercă să vorbească.

- Azi-dimineață am fost la Galeria Slater, ca să văd tablourile mamei mele în liniște, înaintea deschiderii oficiale. Unul dintre tablouri, un peisaj de pe Rin, nu era pictat de ea, după cum a constatat Mr. Slater. Nu avea semnătura ei. L-am luat acasă și am descoperit în spatele pânzei o scrisoare de dragoste adresată mamei.

Victoria revăzu textul scrisorii, fiind din nou impresionată de cuvinte. Jeremy nu mai vâsli și o ascultă gânditor.

- Știu atât de puține lucruri despre mama mea. Am fost întotdeauna convinsă că tatăl meu a fost marea ei iubire. Dar această scrisoare pune asta sub semnul întrebării, încheie Victoria emoționată.

- Părerea mea este că tu o iei prea în tragic. Jeremy clătină din cap, apoi adăugă: Poate că mama ta l-a iubit pe acest Jakob înainte de a-l cunoaște pe tatăl tău. Sau el a iubit-o fără ca ea să îi împărtășească sentimentele.

El trebuie să fi însemnat mult pentru ea, altfel nu ar fi păstrat tabloul și scrisoarea, îl contrazise Victoria agitată.

Jeremy reîncepu să vâslească și barca se puse lin în mișcare.

- Nu este exclus. Ea l-a iubit pe tatăl tău și a rămas prietenă cu Jakob. El este pictor, poate că a încurajat-o să își urmeze cariera artistică.

- Da, poate, răspunse Victoria nu foarte convinsă.

Dar ceea ce te preocupă nu este doar scrisoarea de dragoste, nu?

Jeremy o privi calm.

- Nu, recunoscu Victoria în timp ce se gândi că Jeremy o cunoştea bine. Abia am aflat, în urmă cu câteva luni, că tatăl meu avea o latură care m-a deziluzionat foarte mult şi mi se pare groaznic că şi imaginea pe care o aveam despre mama a fost deformată. Ştiu, se întâmplă ca soţii să mai aibă aventuri, dar nu pot să cred că l-a înşelat pe tata. Victoria trase adânc aer în piept. Faptul că Jeremy vâslea în tăcere o ajuta să îşi facă ordine în gânduri. Apoi continuă: Ieri am primit o scrisoare de la prietena mea din şcoală, Rosalyn. Trăieşte cu soţul ei, un duce german, în valea Rinului. Mesajul ei este cam bizar. Pare să aibă probleme şi mă roagă să o ajut. Mr. Montgomery mi-a dat odată cu tablourile şi scrisori ale mamei mele. Printre ele sunt unele adresate unei prietene cu numele de Leah Wagner. Aceasta este pictoriţă, ca şi mama, şi potrivit adresei de pe scrisori, locuieşte probabil la Bonn. M-am hotărât să plec la Rosalyn şi voi încerca să mă întâlnesc acolo şi cu Leah Wagner. Poate că aceasta îmi va putea spune cine este Jakob.

În timpul studiilor din Germania am fost în valea Rinului. Mi-ar plăcea să te însoţesc.

Jeremy rostise aceste cuvinte fără să se gândească şi tăcu când îşi dădu seama că puteau fi interpretate. Îşi dădea seama că era imposibil să meargă împreună, atât timp cât nu erau căsătoriţi. Constance a avut dreptate, se gândi Victoria. Trebuia să discute cu Jeremy. Se aşternu tăcerea. Căzură amândoi pe gânduri. Barca deranjă o raţă, care îşi luă zborul indignată.

Mi-ai povestit vreodată despre prietena ta Rosalyn? întrebă Jeremy străduindu-se să folosească un ton neutru.

Este posibil să nu o fi pomenit, răspunse Victoria, bucuroasă că revenise pe teren solid. M-am simțit întotdeauna puțin vinovată față de Rosalyn, deoarece cred că pentru ea prietenia noastră a însemnat mai mult decât pentru mine. Ca să fiu sinceră, nici nu am înțeles de ce mi s-a adresat tocmai mie. Suntem atât de diferite...

- Ce fel de om este?

Este foarte drăguță și are un suflet mare. Mama ei este englezoaică, iar tatăl, un american bogat, care a făcut avere din petrol. La internat erau câteva fete care aveau burse. Multe dintre elevele de familie bună le făceau mizerii. Rosalyn nu a făcut asta niciodată. Dimpotrivă, ea încerca să le ajute, chiar și financiar când aveau nevoie.

- Asta este frumos.

- Așa cum am spus, îmi plăcea Rosalyn, dar este atât de romantică. Devora romane de dragoste și credea că viața este așa cum apărea descrisă în acestea.

- Oh, Doamne...

În mod paradoxal, Rosalyn era foarte bună la matematică, spre deosebire de mine. A luat mai multe premii. Victoria clătină din cap zâmbind: Pe soțul ei l-a cunoscut ca într-una dintre cărțile acestea siropoase. Era într-o excursie pe Rin, cu un grup. Când a vrut să urce într-o barcă, a trecut un vapor care a făcut valuri și barca s-a clătinat. Rosalyn și-a pierdut echilibrul și a căzut în apă. Contele Langenstein, care era pe mal, a văzut-o și a sărit în apă ca să o salveze. În scrisoarea ei l-a denumit „blondul Siegfried".

Povestea asta chiar pare desprinsă dintr-un roman de duzină.

Ajunseseră la podul care traversa canalul şi marca limita lacului. Jeremy întoarse barca şi începu să vâslească din nou.

După două luni s-au căsătorit. Tatăl lui Rosalyn le-a făcut cadou de nuntă un burg de pe Rin, pe care l-a renovat complet.

- Dumnezeule! Contele seamănă cu eroii din *Cântecul Nibelungilor*?

În fotografia de la nuntă pe care mi-a trimis-o arată foarte bine. Are o profesie mai puţin romantică, este mâna dreaptă a prim-consilierului guvernamental din Coblenz. Desigur, o muncă foarte respectabilă, însă nu tocmai incitantă.

- Nu vei vizita şi familia mamei tale?

- Nu ţin deloc să o întâlnesc pe bunica mea, răspunse Victoria încruntându-se.

- Este chiar atât de rea?

- Foarte rea. Ştii că până în primăvară aveam mereu accese de astm. Sufeream din copilărie de aşa ceva. Nu înţelegeam de ce tatăl meu mă trimitea în Germania şi nu puteam să rămân cu Hopkins la Londra. În castelul bunicii mă simţeam străină şi singură, mi se făcea frică în încăperile şi coridoarele imense. Şi când mă tem, devin recalcitrantă. Bunica mea nu avea nici cea mai mică înţelegere pentru faptul că unui copil de opt ani nu îi este uşor să facă faţă unui mediu străin. Şi s-a gândit să îmi înfrângă îndărătnicia cu pedepse. A pus să fiu închisă, cu toate că din cauza panicii nu mai puteam să respir, ba chiar am şi leşinat de câteva ori.

Victoria se cutremură. Involuntar îşi cuprinse genunchii cu braţele, vrând parcă să se apere.

- Asta este îngrozitor. Bunicul tău era tot atât de sever?

- El nu mai trăia pe atunci. La un moment dat nu am mai suportat şi am fugit. A doua zi m-a prins poliţia în gara unui sat. Între timp bunica telegrafiase tatălui meu, care a insistat să fiu adusă la Londra. Îmi amintesc că m-am năpustit la Hopkins şi m-am agăţat de el, ca şi cum nu aş mai fi vrut să mă despart niciodată.

- Probabil că el a tratat această situaţie cu demnitate.

- Cred că a fost impresionat. Victoria se destinse din nou. Oh, am avut mare noroc că Hopkins rămăsese la Londra din cauza unei boli – suferise o infecţie complicată – şi s-a dus în India la tatăl meu mai târziu.

- Nu mi-l pot imagina pe Hopkins bolnav, spuse Jeremy zâmbind.

- Este şi el om.

O lebădă ateriză cu aripile întinse pe apă chiar în apropierea bărcii, provocând o cascadă de stropi. Jeremy se opri din vâslit. Privirea Victoriei alunecă pe braţele lui bronzate, pe buzele lui uşor întredeschise. Ar fi vrut să îi mângâie gâtul, să îi simtă pielea caldă sub mâinile ei. Se aplecă în faţă fără să vrea şi barca se dezechilibră. Jeremy reacţionă imediat. O prinse cu mâinile lui puternice. Faţa lui era atât de aproape de a ei, încât nu se putu gândi decât să îl sărute. Ba mai mult, voia să i se dăruiască, să se piardă în el.

Nişte voci o treziră la realitate. Pe lângă ei trecu o barcă în care se aflau doi bărbaţi şi două femei cu umbrelele de soare din dantelă larg deschise. Una dintre femei îi privi curioasă.

- Mulţumesc, murmură Victoria şi se desprinse cu grijă de Jeremy.

- Totul este în regulă? întrebă el îngrijorat.

- Da.

Victoria plecă privirea, pentru a-şi ascunde sentimentele faţă de Jeremy. Ah, ce laşă era.

Când Hopkins îi deschise uşa, Victoriei i se păru că era încordat.

- Lady Glenmorag a venit în vizită. Am condus-o în bibliotecă, îi comunică el prompt.

- Doamne! Victoria oftă. Numai mătuşa Hermione îi mai lipsea. În ce dispoziţie este?

- Cred că îmi pot permite să spun că este într-o dispoziţie proastă.

O afirmaţie pe care Victoria nu o găsea tocmai încurajatoare. Mătuşa ei şedea pe canapeaua din piele. Purta o rochie din mătase gri, care îi punea în evidenţă tenul rozaliu, şi o pălărie supradimensionată, la modă, cu o panglică lată groasă, care îi accentua forma elegantă. Sora bunicului din partea tatălui era ca întotdeauna sclipitoare şi nu îşi arăta cei şaizeci şi ceva de ani pe care îi avea.

- Mătuşă...

Victoria îşi apropie obrazul, ca să se sărute, şi se aşeză alături de ea. Pe birou tronau cărţile pe care le răsfoise încercând să găsească burgul de pe Rin.

- Încăperea asta nu pare să fi fost incendiată.

Biblioteca nu a fost atinsă de incendiu. În plus, toată locuinţa a fost între timp renovată. Nu aţi mai fost de mult pe aici.

Victoria era nerăbdătoare să afle de ce venise mătuşa. De cele mai multe ori vizita ei însemna necazuri.

- Eh, cu siguranţă nu ar fi fost păcat dacă operele literaturii franceze şi ale lui Oscar Wilde ar fi căzut pradă flăcărilor.

- Chiar le-ați citit? nu se putu abține Victoria să întrebe îndârjită.

Am auzit de ele și asta ajunge. Lady Glenmorag făcu un gest de lehamite cu mâna. La Florența i-am întâlnit pe sir Arthur Stanhope și pe soția sa, care își petreceau și ei vacanța acolo. Sir Arthur nu a pomenit de tine. Ceea ce mă face să sper că ți-ai încetat activitățile cu acele femei groaznice și că nu ai mai apărut prin investigațiile poliției.

Victoria avusese câteva întâlniri de-a dreptul neplăcute cu sir Arthur, care era nu doar comisar la Scotland Yard, ci și șeful departamentului secret pentru care lucra Jeremy. Era convins că după demonstrația sufragetelor va avea iar o întâlnire neplăcută cu el.

- De fapt, ce este între tine și acel ziarist? schimbă brusc tema discuției mătușa Hermione. El era bărbatul cu care tocmai te-am văzut în Piccadilly, nu?

După plimbarea cu barca, Jeremy o însoțise până acasă. Ea îi povestise despre petrecerea planificată la Constance și Louis și mai pălăvrăgise cu el.

- Cu Mr. Ryder mă întâlnesc ocazional. De ce vă interesează asta? întrebă Victoria pe un ton cât se poate de indiferent.

- Lady Manningtree te-a văzut ieri la ginecologul din Harley Street.

- Și ce legătură are asta cu mine și cu Mr. Ryder? întrebă surprinsă Victoria.

- Draga mea...

Mătușa Hermione ridică din sprâncene sugestiv.

- Am mers să o iau pe prietena mea, lady Hogarth.

Victoria roși când înțelese ce voia să insinueze mătușa ei. Nu, nu îi va spune că ea și Jeremy se sărutaseră doar o dată și nu fuseseră încă intimi.

Lady Glenmorag îi aruncă o privire scrutătoare, după care se hotărî să îi dea crezare, pentru că nu mai insistă pe acest subiect, dar continuă:

- Bunica ta, prinţesa Leontine, crede tot atât de puţin ca şi mine în legătura ta sentimentală cu acest ziarist.

- Aţi discutat despre mine şi Mr. Ryder prin scrisori cu bunica mea?

Victoriei nu îi venea să creadă.

- Desigur, draga mea. Amândouă ne facem griji în privinţa ta.

- Pe bunica mea nu o priveşte viaţa mea.

Lady Glenmorag oftă.

- Ea suferă din cauza neînţelegerii dintre voi.

- Nu pot să cred că poate să sufere pentru ceva.

- Eşti deseori prea dură în judecăţile tale. Lady Glenmorag clătină dojenitor din cap. Bunica ta îmbătrâneşte. Este uşor de crezut că ar dori să se împace cu oamenii care i-au fost apropiaţi.

Ea schimbă tonul într-unul împăciuitor.

- Judecând după spusele dumneavoastră, bunica mea are în jur de nouăzeci de ani şi nu este decât cu câţiva ani mai în vârstă decât dumneavoastră, ripostă sarcastic Victoria. În plus, noi nu suntem apropiate.

- Ce păcat că aşa vezi tu lucrurile... Mătuşa Hermione se ridică graţios. Ne revedem miercuri seara, la deschiderea expoziţiei.

Victoria îşi înăbuşi un oftat. Tocmai de asta se temuse.

- Vine şi ziaristul tău?

- Presupun, răspunse sec Victoria.

Era evident că mătuşa ei voia cu orice chip să pună capăt legăturii ei cu Jeremy, altfel nu s-ar fi aliat cu bunica ei, pe care de altfel nu o putea suferi.

Nu ar trebui să își facă griji, se gândi Victoria cu melancolie. În definitiv, eu sunt cel mai mare adversar al meu.

Îi mai trecu ceva prin minte. Doctorul Bernard Bredon fusese oaia neagră a familiei. Acesta rupsese legăturile cu tatăl său, dar pe lady Glenmorag o mai întâlnea ocazional. Bătrâna lady o cunoscuse și pe mama Victoriei.

- Mătușă, tatăl meu și mama mea s-au despărțit vreodată?

- Ce vrei să spui cu asta?

Lady Glenmorag o măsură indignată cu privirea.

- Eh, dacă nu s-a întâmplat ca să nu fie mereu apropiați în timpul căsniciei, adăugă Victoria ridicând din umeri.

- Draga mea, izbucni mătușa în râs, de când îi știu, părinții tăi au fost împreună. Și-au împărtășit reciproc sentimentele cu totul lipsiți de pudoare.

- Sper că vizita mătușii dumneavoastră nu a fost neplăcută.

Hopkins îi aruncă Victoriei o privire îngrijorată. Stătea lângă mașina de gătit și amesteca într-o tigaie din cupru, din care se ridica un miros dulceag.

- Nu mai mult decât de obicei. A încercat din nou să îmi influențeze viața în sensul dorit de ea.

- Ceea ce probabil nu a reușit.

Hopkins ridică o sprânceană.

Victoria clătină din cap.

- De altfel m-am hotărât să plec în Germania. Ies ca să îi trimit prietenei mele o telegramă prin care să o anunț că sosesc vineri spre prânz. Voi lua trenul joi seara din Liverpool Street.

- Evident că mă voi ocupa eu de procurarea biletelor de tren și de cel pentru feribotul de la Harwich la Rotterdam, precum

şi pentru o cabină de clasa a doua. Paşaportul dumneavoastră mai este valabil?

- Mă tem că nu.

Pentru a călători în Germania vă trebuie paşaport. Este nevoie de el şi pentru înregistrarea la hotel. În vocea lui Hopkins, Victoria citi indignarea, ca şi cum un paşaport ar fi reprezentat un fel de document doveditor al iobăgiei. Să intervin la ministerul de externe să îl obţinem?

- Ar fi foarte drăguţ din partea dumneavoastră. Şi... v-aş fi foarte recunoscătoare dacă aţi trece mâine pe la Mr. Montgomery, pentru a-i cere un document care să facă dovada că am voie să călătoresc singură.

Victoriei i-ar fi plăcut să fie scutită de această umilinţă.

Ah, de aş deveni odată majoră...

- Fireşte.

Hopkins băgă o furculiţă în tigaie şi o scoase cu un fir alb atârnând de ea. Răsuci furculiţa şi firul se înfăşură în jurul acesteia.

- Încerc să fac fire din zahăr, o lămuri el.

Un moment Victoria se uită mirată la Hopkins.

- Ah..., murmură ea, apoi reveni la realitate. V-aţi putea ocupa ca valiza mea să fie trimisă mâine-seară? Aş vrea să o expediez înainte.

- Desigur, Miss Victoria. Mrs. Dodgson vă va ajuta cu plăcere să o pregătiţi.

Mina lui Hopkins părea uşor îngrijorată. Victoria ştia că el şi Mrs. Dodgson erau convinşi că ea avea două mâini stângi. Majordomul întinse cu grijă firele de zahăr ca să formeze un mic cuib alb pe un platou din porţelan.

- Ce drăguţ!

- Am făcut această mică operă de artă ca decor pentru o prăjitură. Hopkins părea impresionat. În timp ce dumneavoastră vă întreţineaţi cu mătuşa, a sosit o scrisoare.

Majordomul puse din nou tigaia pe maşina de gătit. Plicul din hârtie ieftină nu se potrivea pe tava din argint. Victoria îl deschise repede. Era informată că adunarea sufragetelor care era programată în acea seară fusese mutată în Farrington Street.

De la oficiul poştal din St. Martin's Le Grand, Victoria le trimise telegrame lui Rosalyn şi lui Leah Wagner. Pe Rosalyn o anunţa că va sosi vineri, iar prietenei mamei ei îi spuse că doreşte să viziteze Germania şi i-ar face plăcere să o vadă. Apoi se hotărî să se ducă la *Morning Star*, pentru a-i comunica lui Mr. Parker faptul că va fi plecată din Londra pentru o săptămână sau două.

Redactorul se entuziasmă când îi spuse că avea de gând să călătorească pe valea Rinului.

- Miss Bredon, v-aş fi extrem de îndatorat dacă pe timpul concediului aţi continua să faceţi fotografii pentru noi. Mulţi dintre cititorii noştri au fost pe valea Rinului şi se vor bucura să vadă în *Morning Star* fotografii cu peisaje de acolo. Eu însumi, în tinereţe, am călătorit de-a lungul acestui frumos fluviu.

Visător, el cită cunoscutele versuri din lordul Byron:

The castle crag of Drachenfels/Frowns over the wide und winding Rhine,/ Whose breast of waters broadly swells/Between the banks which bear the vine.[1]

[1] Din Drachenfels privesc castele / Cum apa Rinului se zbate, / Când trece în vârtejuri grele / Printre coline-n vii bogate (trad. de Aurel Covaci)

Poeziile romantice nu i se potriveau lui Mr. Parker şi Victoria presupuse că pe atunci el fusese îndrăgostit. Lucru greu de imaginat la bărbatul mereu nervos şi agitat. Dacă nu ar fi fost chinuită de propriile probleme sentimentale, Victoria chiar s-ar fi amuzat.

- Voi fi extrem de încântată să fac fotografii în timpul călătoriei pe Rin, promise ea.

- Foarte bine, se bucură Mr. Parker. Desigur că vom onora în plus faptul că veţi depune acest efort în timpul concediului dumneavoastră.

- Sunteţi foarte amabil.

Articolele de succes ale lui Mrs. Ellingham apăreau săptămânal în *Morning Star,* Victoria lăsând la redacţie reţetele şi sfaturile gospodăreşti ale acesteia. Şi nu putu să nu se gândească la faptul că bonusul îl datora de fapt lui Mrs. Ellingham.

Tânăra îi promise lui Mr. Parker că înainte de plecare îi va mai aduce o serie de poze, apoi o porni spre adunare.

Încăperea în care avea loc adunarea se afla într-o casă de pe Farrington Street, fără ieşire directă la stradă. Se putea ajunge acolo doar pe scări ascunse şi culoare întortocheate. Victoria nu ar fi reuşit să o găsească fără descrierea precisă anexată scrisorii. În jurul meselor uzate stăteau vreo patruzeci de femei, în majoritate necunoscute Victoriei. Atmosfera era tensionată. Pe Jemimah nu o văzu.

- Ce s-a întâmplat? De ce aţi mutat adunarea? se adresă ea unei tinere femei cu părul buclat.

Ella, după cum îşi aminti Victoria.

- Sper că nu te-a urmărit nimeni.

- Nu, am fost atentă.

- Am plănuit să aruncăm în aer nişte cutii poştale. Scotland Yard a aflat şi a arestat câteva femei. Printre ele se află şi Jemimah.

Tonul Ellei era aspru.

- Oh, Doamne!

Dar ne dăduse fotografiile şi schiţele făcute de tine la Melbury Hall, aşa că Scotland Yardul nu a găsit în camera ei nimic acuzator la adresa ta. Şi în mod sigur, ea nu te va trăda.

- Nici nu m-am temut de asta. Îmi pare însă rău pentru Jemimah şi pentru celelalte.

Gândul că tânăra, care pătimise atât de mult, era din nou arestată trezi în ea o furie neputincioasă.

- Jemimah ştie ce face. Fotografiile şi schiţele sunt de mare ajutor.

Victoria urmări absentă cum două dintre femei atârnau steagul sufragetelor, în culorile violet, alb şi verde, deasupra pupitrului vorbitoarelor. Câteva femei coseau mici păpuşi din cârpă, care erau vândute în folosul campaniei pentru votul femeilor.

Dintr-odată, Victoria sesiză cum atmosfera se schimbă, ca şi cum adunarea ar fi fost străbătută de un curent electric. Întoarse capul. Pe podium urca o femeie suplă, de vârstă mijlocie, cu chipul obosit, dar cu privirea însufleţită de trăirea interioară a unei sfinte. Emmeline Pankhurst venise, în ciuda pericolelor. Toate discuţiile încetară şi militantele pentru drepturile femeilor abia mai respirau.

Mrs. Pankhurst păru că le priveşte pe fiecare în parte, în timp ce se pregătea să vorbească.

- Dacă pentru bărbaţi este corect să lupte pentru libertatea lor, este corect şi pentru femei să facă acest lucru. Eu nu aş încălca nicio lege, dacă aş avea dreptul să îi aleg pe cei răspunzători de legile pe care trebuie să le respect.

Vorbea pe sufletul Victoriei. Nu, nu va înceta niciodată lupta pentru acordarea dreptului de vot femeilor. Trebuia să discute în sfârşit cu Jeremy, cu privire la posibilitatea unui viitor comun. Nu mai putea trăi în incertitudine.

Victoria se ridică şi se strecură afară.

Se întunecase deja, când Victoria coti cu bicicleta în liniştita stradă din Camden mărginită de arbori. În multe case ardea lumina. Cu toate că toamna plutea în aer, era cald. Când coborî de pe bicicletă, îl văzu pe Jeremy prin fereastra deschisă a camerei sale, aşezat la birou. Părea încordat, aşa cum nu îl mai văzuse. Deodată, inima începu să îi bată sălbatic.

Când Jeremy deschise uşa, Victoria sprijinea bicicleta de gardul din fier forjat al micii grădiniţe.

- Mi s-a părut mie că am auzit pe cineva. Dar nu mi-aş fi închipuit că ai putea fi tu.

Surâsul care lumină faţa tânărului o făcu să îşi dea din nou seama ce pierdea dacă rupea relaţia cu acesta.

- Ştiu că este târziu, începu Victoria, înainte să se răzgândească. Dar trebuie să vorbim neapărat.

Brusc, tânăra se simţi neajutorată.

- Şi aşa vecinii bârfesc pe seama noastră.

Intrară în camera de zi şi Victoria se aşeză pe canapea. Îi plăcea încăperea plină de teancuri de cărţi şi învăluită într-un uşor miros de tutun de pipă. Deasupra căminului atârnau tablouri reprezentând vase cu pânze. De fiecare dată când îl vizita pe Jeremy, îşi imagina că se aflau împreună pe mare, în plină furtună. Şi se simţea în siguranţă alături de el. Jeremy trase scaunul de la birou şi se aşeză în faţa ei.

- Îmi pare rău, dar trebuie să plec în curând. Tocmai voiam să îți scriu că nu pot veni mâine la vernisaj. Dar mă voi întoarce.

- Oh, nu face nimic.

Victoria se simțea puțin dezamăgită. Era un semn rău? Ar trebui să amâne discuția?

- Trebuie să rezolvi ceva pentru sir Arthur? întrebă ea.

- Da.

Pentru o clipă chipul lui deveni crispat. Victoria ar fi vrut să înceapă o discuție lejeră, dar se răzgândi și trase adânc aer în piept.

- Jeremy, tu știi că eu sunt angajată în mișcarea sufragetelor și mai știi cât de importantă este pentru mine lupta pentru dreptul femeilor la vot.

- Mi-am dat seama de asta.

El zâmbi, dar privirea îi rămase cercetătoare și serioasă.

- Am luat parte la ceva ilegal. Nu este vorba despre aruncarea în aer a cutiilor poștale. Nu voi face nimic care ar putea răni oameni.

- De asta sunt convins.

- Nu îți pot spune în ce sunt implicată.

- Și asta îmi este clar, răspunse el sec.

- Jeremy, eu voi lupta pentru dreptul femeilor la vot până când acesta va fi dobândit, iar tu lucrezi pentru departamentul secret al Scotland Yardului. Știu cât de mult înseamnă asta pentru tine.

- Ce vrei să îmi spui?

Victoria simți că se înfurie. Făcea intenționat pe prostul?

- Știi bine! strigă ea.

- Nu și chiar nu te înțeleg.

- Nu putem rămâne împreună. Sir Arthur nu va accepta niciodată ca tu să te căsătorești cu o sufragetă. Ar trebui să demisionezi.

- Pe sir Arthur îl apreciez ca șef, dar nu îmi fac viața în funcție de el. Jeremy se aplecă și îi luă mâinile într-ale sale. Pentru mine este important să îmi slujesc țara. Pentru asta mai sunt și alte posibilități în afară de departamentul secret. Vom găsi o cale. Ai încredere în mine.

Victoriei nu îi venea să creadă. Era atât de simplu? Își făcuse inutil griji în tot acest timp?

- Aș putea să explorez Polul Nord ori aș putea să escaladez Everestul, continuă Jeremy.

Ochii lui căprui râdeau.

- Desigur că nu am să te însoțesc printre ghețurile veșnice și nici în Himalaya.

- Dar făcând abstracție de asta, crezi că ai putea să trăiești cu mine?

- Da, aș putea. Ah, Jeremy, eu te iubesc, știi asta.

Victoria se simți eliberată de o mare greutate.

- A fost o cerere în căsătorie? întrebă el mirat.

- Cred că da. Ea surâse și adăugă: Deși nu se obișnuiește ca să o fac eu, ca femeie. Sper că nu te deranjează.

- Dacă voi avea voie să îngenunchez vreodată în fața ta și să îți ofer un inel.

Jeremy se ridică în picioare, o ridică și pe ea și o trase lângă el. O sărută cu pasiune, tulburător și delicat, trezind în ea simțăminte necunoscute până atunci. Da, ea voia să i se dăruiască.

Te iubesc atât de mult, șopti ea când el se desprinse în cele din urmă.

Îi cercetă cu atenție chipul. Îi privi adâncitura de deasupra buzei superioare, cutele de lângă gură, obrajii care acum, seara, erau ușor țepoși, sprâncenele arcuite. Apoi se lipi de el.

- Mă gândeam că ai nevoie de timp.

- Poate că nici nu era vorba despre angajamentul meu față de sufragete și despre munca ta pentru Scotland Yard. Poate că îmi era pur și simplu teamă că te iubesc prea mult și că astfel devin vulnerabilă, zise ea plină de remușcări. Ce zici dacă mâine, la petrecerea de la Constance și Louis, le-am spune că noi...

- Ne vom logodi? o ajută Jeremy.

- Nu îmi place termenul, sună atât de demodat.

Victoria suspină și își înălță capul.

- Ca și părinții tăi, am putea să o ștergem apoi la Gretna Green.

- Hopkins și Mrs. Dodgson nu ne-ar ierta asta niciodată.

Victoria vru să îl sărute din nou, dar o opri un ciocănit în ușă. Jeremy se desprinse încet de ea și se duse în hol. Îl auzi vorbind încet cu cineva.

- Trebuie să plec, zise el când reveni. Te însoțesc până în High Street și de acolo chem o birjă. Mâine îți trimit bicicleta acasă.

Victoria avu iarăși impresia că Jeremy era îngrijorat, dar nu voia să îl inoportuneze cu întrebări, la care el nu avea voie să răspundă. Voia doar să se bucure de prezența lui. Dădu bucuroasă din cap și îl luă de braț. Nici nu își dădea seama ce se întâmplase.

- Păreți foarte fericită, Miss Victoria, dacă îmi permiteți această remarcă, îi spuse Hopkins mai târziu, ajutând-o să își dezbrace pardesiul.

- Ah, Hopkins, aş îmbrăţişa toată lumea.

Victoria strălucea. Pentru că voia să anunţe că ea şi Jeremy erau o pereche. Probabil că Mrs. Dodgson i-ar fi cerut amănunte, dar Hopkins, foarte discret, îşi stăpâni curiozitatea.

- Ce frumos, zise el. Rochia dumneavoastră de seară a fost adusă. Mi-am permis să o duc în camera dumneavoastră.

- Ah, trebuie să o văd imediat. Victoria vru să se grăbească, dar îşi aminti de Jemimah. Hopkins, mâine vă veţi duce la Mr. Montgomery. L-aţi putea ruga să se ocupe de o femeie cu numele de Jemimah Kerry? A fost arestată pentru că ar fi plănuit să arunce în aer nişte cutii poştale. Îl rog pe Mr. Montgomery să se ocupe de apărarea ei şi să o scoată din arest.

Hopkins tresări abia perceptibil. Dar dădu afirmativ din cap.

Bineînţeles că îi voi comunica lui Mr. Montgomery dorinţa dumneavoastră.

Ajunsă în camera ei, Victoria îndepărtă hârtia satinată în care era împachetată rochia. Apoi se duse la oglindă şi o îmbrăcă. Taftaua verde-închis se asorta cu părul ei. Linia rochiei era simplă, cu broderii florale verzi şi argintii. Talia era subliniată de o eşarfă lată, de la care plecau în formă de V două benzi din şifon peste umeri şi spre spate. Mantoul din catifea avea aceeaşi culoare ca rochia şi era şi el împodobit cu broderii argintii şi verzi.

Victoria spera să îi placă lui Jeremy în ţinuta ei de seară. Roşi amintindu-şi de sărutul lui şi trupul ei se înfierbântă imaginându-şi cum va umbla la braţul lui prin expoziţie.

Capitolul patru

Galeria Slater nu era departe de locuința ei, dar pentru a marca evenimentul au luat o birjă.

- Nu am mai fost niciodată la o expoziție, cu atât mai puțin la vernisajul ei.

Mrs. Dodgson era emoționată. Pentru o asemenea ocazie specială, rotofeia femeie îmbrăcase o rochie violetă din mătase.

- Eu am mai fost la câteva, zise Hopkins îndepărtându-și un fir de praf de pe pantalon. Mai ales când însoțeam stăpânii în călătoriile în străinătate. Nu strică să te instruiești. Adevărata mea pasiune nu este arta, după cum știți, dar aștept cu nerăbdare și bucurie să văd expoziția cu lucrările mamei dumneavoastră, Miss Victoria.

- Sper, îl necăji în glumă tânăra.

Și ea era la fel de emoționată ca Mrs. Dodgson. Avusese o zi plină. De dimineață primise o telegramă de la Rosalyn, care îi spunea că se bucura de venirea ei și că îi va trimite o trăsură la gara din Coblenz. Mai făcuse câteva fotografii pentru subiectul „Vacanță la Londra" și le developase. Cu această ocazie copiase și fotografia cu lordul Melbury și însoțitorul său, de care Hopkins

avea nevoie pentru investigațiile lui. Mrs. Dodgson își pusese mâinile în cap, când verificase valiza Victoriei. Îi spuse că s-ar rușina în fața servitorilor germani de dezordinea din haine, îi ceru o listă cu piesele de îmbrăcăminte pe care voia să le ia cu ea și începu să le împacheteze. După-amiaza venise o coafeză, care îi aranjase părul pentru vernisaj.

Începea să se întunece. Curând se vor aprinde felinarele stradale și luminile din case. În Piccadilly erau mulți oameni. Victoriei i se părea că în această frumoasă seară și trecătorii aveau o dispoziție festivă.

Ferestrele galeriei erau puternic luminate. În săli, printre vizitatori, roiau chelnerii cu tăvi din argint cu cupe de șampanie și platouri cu gustări.

Mr. Slater se îndreptă spre Victoria. În locul hainei din catifea purta acum un costum negru de seară.

- Miss Bredon, este o onoare pentru mine să vă întâmpin în această seară specială. Se uită la Hopkins, care îi oferi lui Mrs. Dodgson o cupă cu șampanie și se îndepărtă împreună cu aceasta. Cei doi sunt evident rude ale dumneavoastră?

Hopkins avea iar aura unui diplomat pensionar, iar Mrs. Dodgson își plimba sigură pe ea privirea peste oaspeții îmbrăcați elegant. Era o regalistă înfocată, dar rămânea cu picioarele pe pământ și nu se lăsa impresionată de ranguri și de nume. Cu rochia ei simplă din mătase și broșa cu strasuri de pe guler, putea fi luată drept o nobilă excentrică.

- Într-un fel da.

Victoria își înăbuși un zâmbet.

Mr. Slater îi atinse discret mâna Victoriei.

- Miss Bredon, trebuie să vă mărturisesc că sunt copleșit de ecoul pe care l-a avut expoziția. Sigur, premisele sunt bune. Până acum tablourile mamei dumneavoastră au fost rareori

expuse publicului, ceea ce a făcut ca atenția de care se bucură retrospectiva să crească. În plus, picturile și schițele vorbesc de la sine. Acum vă pot spune că Mr. Reeves de la *Times* va scrie că ele emană o neobișnuită forță și originalitate pentru o femeie. Iar Mr. Harper de la *Daily Chronicle* o va desemna pe mama dumneavoastră drept noua descoperire a acestei veri.

- Ce bine că cel puțin Mr. Harper este în stare să judece operele fără a ține cont de sexul artistului.

Constance tocmai li se alăturase împreună cu soțul ei.

Mr. Slater clipi iritat.

- Lady Hogarth, lord Hogarth...

El se înclină, apoi își îndreptă atenția asupra altui vizitator.

- Mă tem că l-am pus în dificultate pe sărmanul om, zise Constance privind amuzată în urma lui. Dar nu am să înțeleg niciodată de ce bărbații cred că femeile consideră că li se face un compliment dacă sunt comparate cu un bărbat. Sunt foarte impresionată de tablourile mamei tale, Victoria. M-aș fi bucurat să o cunosc. Cred că a fost un om foarte special.

- Eu nu sunt un expert în artă, interveni Louis, un bărbat suplu, blond și arătos, dregându-și glasul. Dar tablourile au ceva... cum să spun... Ele îmi întăresc senzația că sunt în viață.

Tăcu puțin jenat.

Pentru un nobil englez ești extrem de deschis, dragule, spuse Constance și îl sărută pe obraz.

- Înțeleg perfect ce vrea să spună Louis, interveni Victoria. Mama s-ar fi bucurat de cuvintele lui. Și...

Ea nu mai continuă pentru că îl văzu pe Jeremy croindu-și drum prin mulțime. În mod excepțional avea părul pieptănat cu grijă. Victoriei i se păru că fracul și plastronul alb îi veneau foarte bine.

- Constance, Louis...

După ce schimbă câteva cuvinte cu soții Hogarth, Jeremy îi oferi brațul Victoriei și se îndepărtară de prietenii lor.

- Sunt atât de bucuroasă că ești aici, îi spuse ea spontan.

- Pentru nimic în lume nu aș fi lăsat să îmi scape această seară cu tine.

El zâmbi, însă se vedea că vorbise foarte serios.

Victoria se simțea ușoară, ca și cum ar fi plutit. Nu voi uita niciodată seara aceasta, se gândi ea, dar entuziasmul i se temperă când o văzu pe mătușa Hermione îndreptându-se spre ei.

- Ah, Dumnezeule! murmură Victoria.

Era prea târziu să o mai evite.

- Curaj! îi făcu Jeremy cu ochiul.

Ca întotdeauna, mătușa Hermione arăta mult mai tânără decât era. Rochia din mătase bleu, care îi scotea în evidență pielea roz, era croită după ultima modă, cu benzi de material tăiate oblic, accentuându-i subțirimea taliei.

- Lady Glenmoral, Mr. Ryder, făcu Victoria prezentările.

- Mylady...

Jeremy se înclină în fața lui lady Glenmoral.

Mătușa întinse obrazul spre Victoria și îi oferi politicoasă mâna lui Jeremy.

Mr. Ryder, sunteți ziarist, nu? Nu ați dori să intrați în politică?

- Nu, nu intenționez, răspunse mirat Jeremy.

- Și Mr. Churchill și-a început cariera ca ziarist și acum este subsecretar de stat pentru colonii, deși, din păcate, a trecut de la conservatori la liberali.

Victoria se încruntă. Așadar mătușa ei încerca să afle ce perspective profesionale și sociale avea Jeremy și dacă va onora familia St. Aldwyn, în cazul în care Victoria se căsătorea cu el.

- Prefer să nu mă compar cu Mr. Churchill, spuse Jeremy politicos şi hotărât.

- Totuşi, ar trebui să luaţi în considerare o carieră politică, îi mai spuse mătuşa Hermione şi apoi i se adresă Victoriei: Mă bucur foarte mult că avem în familie o artistă. La urma urmei mama ta nu a pictat totuşi nuduri. Printre vizitatori am zărit-o şi pe ducesa de Dover.

- Acest lucru, firește, onorează mult expoziţia.

- Fără îndoială. Mătuşa Hermione nu sesiză ironia Victoriei. Imaginează-ţi ce ar fi fost să întâlnim aici boemi ori anarhişti.

- Anarhiştii iubesc expoziţiile de artă, spuse Jeremy pe un ton foarte serios.

- Da? Mătuşa Hermione miji ochii. Îi descoperi pe Hopkins şi pe Mrs. Dodgson şi tresări. Sper că nu ai spus nimănui că cei doi sunt majordomul şi femeia ta de serviciu, nu? A fost foarte inteligent din partea ta, draga mea. Ah, ducesa tocmai se uită spre mine. Ne mai vedem.

Mătuşa atinse repede mâna Victoriei şi dispăru.

Victoria schimbă o privire cu Jeremy şi remarcă zâmbetul din ochii lui. Cu greu se abţinu şi ea să nu chicotească. Îl luă de braţ şi plecară.

În sala următoare erau expuse mai ales peisaje. Trecură încet de la un tablou la altul, zăbovind în faţa fiecăruia. Nu era nevoie să vorbească. Victoria simţi că lucrările nu doar că îi plăceau lui Jeremy, dar îl şi impresionau.

Tocmai intrau în ultima sală a expoziţiei, când orchestra începu să cânte. Ceilalţi vizitatori se grăbiră spre holul galeriei.

Jeremy o privi pe Victoria.

- Recunosc în tablouri mult din tine, spuse el. Curajul tău, sensibilitatea ta, modul în care priveşti lumea. Hai să mergem la ceilalţi, să ne bucurăm de muzică.

- Aşteaptă...

Victoria îl opri şi îl sărută până când vocea lui Mr. Slater o trezi la realitate.

- Doamnelor şi domnilor, este o mare bucurie pentru mine să vă pot ura bun venit în această seară de august în galeria mea. Avem printre noi pe cineva care s-a aflat cel mai aproape de Amelie Bredon, fiica ei, Victoria.

- Ar trebui să ne alăturăm celorlalţi vizitatori, şopti Jeremy şi se îndreptară spre hol.

- Miss Victoria...

Mrs. Dodgson se agăţă gâfâind de braţul ei.

- Ce este? întrebă speriată Victoria. Femeia ei de serviciu părea gata să leşine. Privea împietrită către uşă. În galerie intrau două doamne distinse şi un bărbat.

- Oh, cerule! murmură Victoria.

Pentru o clipă se lăsă liniştea, apoi oaspeţii începură să şuşotească. Şi Mr. Slater păru că este pe punctul să leşine, dar apucă să spună cu voce tremurătoare:

- Am excepţionala plăcere de a putea să o salut pe Înălţimea Sa Regală Prinţesa Louise, precum şi pe Marele Principe Alexandru al Rusiei, cu soţia sa, Marea Principesă Xenia!

Victoria părăsi galeria la braţul lui Jeremy. În faţa clădirii, vizitatorii discutau grupuri-grupuri. Printre ei umblau chelneri oferindu-le ultima şampanie. Prinţesa Louise, vara ei, Marea Principesă Xenia şi Marele Principe Alexandru se întreţineau cu câţiva aristocraţi, printre care şi lady Glenmorag. Victoria se bucura că prinţesa şi rudele sale luau parte la vernisajul mamei ei. În mod cert expoziţia se va bucura de o mare atenţie. Ea

observă privirea îngrijorată pe care i-o aruncă mătuşa şi, involuntar, se apropie şi mai mult de Jeremy.

„Este o seară minunată", îşi spuse. „Mi-aş dori să nu se mai termine niciodată."

- La ce te gândeşti, de pari atât de absentă? îl auzi pe Jeremy.

- Sunt atât de fericită!

Victoria surâse.

Se alăturară lui Hopkins şi lui Mrs. Dodgson, care îi însoţeau pe Constance şi pe Louis. Mrs. Dodgson avea obrajii roşii şi părea uşor ameţită.

- Ce ziceţi, mergem la Hampstead? întrebă Constance plimbându-şi privirea de la Victoria la Jeremy. Cine merge cu mine şi cu Louis cu Daimlerul? Şi cine vine cu trăsura?

Aţi mai mers vreodată cu automobilul? i se adresă Hopkins lui Mrs. Dodgson. Nu? Dar v-ar face plăcere, nu-i aşa?

- Grozav, aprobă Mrs. Dodgson.

- Atunci aş propune ca eu şi Mrs. Dodgson să ne alăturăm dumneavoastră, lady Hogarth.

Vocea lui Hopkins părea indiferentă.

Cei doi vor să ne lase singuri pe mine şi pe Jeremy, ca să ne facă o plăcere, se gândi Victoria înveselită. Asta o va ajuta să anunţe logodna.

Pe cealaltă parte a străzii, Victoria descoperi Daimlerul şi în spatele acestuia trăsura familiei Hogarth. În timp ce Hopkins îi făcu semn unui chelner să le ia paharele de şampanie, Victoria îl apucă de mână pe Jeremy. Un bărbat se apropia de ei cu un coş plin de flori. Deasupra acoperişurilor din Burlington House atârna luna, rotundă şi galbenă ca un fruct copt. În spatele lor se auzea prinţesa râzând.

Pentru un moment Victoria închise ochii, ca să se bucure din plin de farmecul acestei nopţi. Când îi redeschise îl văzu

pe bărbat scoţând din coş două buchete de trandafiri şi îndreptându-se către prinţesă şi marele principe. Lumina felinarului stradal căzu pe el şi Victoria se trezi din visare. Printre trandafiri sclipea ceva metalic. Înainte ca ea să fi fost în stare să se dezmeticească, Jeremy strigă agitat:

- Atenţie, bărbatul are o armă!

În clipa următoare o apucă pe Victoria pe după umeri, o trânti la pământ şi o protejă cu trupul lui. În noapte, răsunară focuri de armă. Oamenii începură să ţipe. Geamuri se făcură ţăndări, un cal necheză strident. După câteva secunde se auziră pocnituri de bici şi o trăsură zbură de-a lungul străzii.

Victoria, eşti rănită?

Jeremy se ridică.

- Nu, nu, răspunse ea zăpăcită.

Din depărtare răzbăteau fluierăturile poliţiştilor.

- Unde este bărbatul cu arma?

- A fugit.

Jeremy o ajută grijuliu să se ridice. Dar prietenii lor? Victoria privi îngrozită în jur. Înregistră imaginile ca şi cum ar fi privit de departe. Constance, cu ochii larg deschişi, se agăţase de Louis. Hopkins, calm ca întotdeauna, o susţinea pe Mrs. Dodgson. Şi ei păreau nevătămaţi. Câţiva bărbaţi îi înconjurau protector pe prinţesă, pe marele principe şi pe marea principesă, care alergau către o trăsură. Mătuşa Hermione, albă ca varul, se sprijinea de zidul clădirii. Mai ţinea încă în mână paharul de şampanie gol, iar diadema îi alunecase într-o parte. Alături de ea stătea ghemuită ducesa de Dover.

Deodată, Victoria îşi dădu seama că degetele îi erau ude şi văzu că mănuşa i se înroşea. Era totuşi rănită? Dar nu simţea nicio durere. Apoi observă că mâneca fracului lui Jeremy era zdrenţuită şi că din braţul lui curgea sânge.

Ţipă.

- Jeremy, eşti rănit!

- Sunt medic.

Un bărbat în ţinută de seară îşi croia drum prin mulţime. Victoriei îi părea vag cunoscut.

- Este o rană superficială, se justifică Jeremy clătinând din cap. Trebuie să iau legătura cu poliţia.

Victoria înţelese că intenţionase de fapt să spună că vrea să discute cu sir Arthur.

Vei avea timp să faci asta, dar mai întâi trebuie să îţi vadă rana şi să o dezinfecteze.

- Nu sunt grav rănit.

Jeremy! Victoria îşi pierdu răbdarea. Nu fi copil! Dacă nu îl laşi pe medic să îţi vadă rana, nu o să-ţi mai vorbesc niciodată. Jur!

Ea îl privi foarte îngrijorată.

- Ascultaţi-o pe tânăra doamnă, interveni şi medicul. Şi o rană superficială se poate infecta, dacă nu este tratată la timp.

Acesta vorbea cu un uşor accent rusesc. Privirea lui îi inspira Victoriei încredere. Da, acesta era medicul cu care se întâlnise în faţa cabinetului doctorului Fielding. Nu-şi mai amintea cum se numea.

- Jeremy! insistă ea.

- Bine.

El ceda şi se lăsă condus de ea şi de medic pe scări în galerie.

- Aşezaţi-vă aici.

Medicul îl îndrumă către unul dintre scaunele din hol şi îşi deschise geanta. Scoase o foarfecă şi îi tăie rapid mâneca însângerată a fracului şi a cămăşii. Victoria îngenunche lângă Jeremy şi îi ţinu braţul cu putere. Îl auzi respirând agitat şi simţi

corpul încordându-i-se în timp ce medicul îi curăţa rana cu un dezinfectant.

- Aveţi dreptate, sir. Glonţul doar v-a atins. Vă voi pansa rana şi veţi putea pleca.

Înainte să îşi îndrepte toată atenţia spre Jeremy, care părea epuizat şi îşi sprijinea capul de perete, Victoria remarcă privirea compătimitoare a medicului zăbovind o clipă asupra ei.

Te iubesc, citi ea pe buzele lui Jeremy. Este totul în regulă.

Victoria zâmbi chinuit.

Dacă glonţul l-ar fi lovit mortal pe Jeremy?

Victoria se trezi dezorientată. Se afla pe canapeaua din piele din bibliotecă. Dincolo de ferestrele înalte mijea de ziuă. Se simţea complet epuizată din cauza evenimentelor din noaptea trecută, care acum îi păreau un coşmar dement. După ce medicul îl pansase pe Jeremy, apăruse poliţia.

Jeremy discutase cu sergentul, apoi plecase cu acesta. Victoria bănuia că insistase să fie dus la sir Arthur Stanhope. Ea şi alţi vizitatori aşteptaseră să fie interogaţi cu privire la atac.

Îşi spunea că interogarea ei la poliţie în altă calitate decât cea de acuzată reprezenta o variaţie.

Apoi se întorsese acasă cu Hopkins. Avusese de gând să îl aştepte pe Jeremy, care îi promisese că o va căuta imediat ce va putea, dar la un moment dat adormise pe canapea.

Când auzi soneria, sări în picioare şi se grăbi spre intrare. Hopkins i-o luase înainte şi, în halat de casă şi cu părul vâlvoi, deschise uşa. În altă situaţie, Victoria s-ar fi amuzat de apariţia lui. Se părea că evenimentele îl marcaseră şi pe el.

- Mr. Ryder, sper că sunteţi bine!

În glasul lui Hopkins se simţea îngrijorarea.

- Mulţumesc, Hopkins, mă simt bine.

- Mă bucur să aud asta. Sir...

Hopkins se înclină şi se îndepărtă respectuos.

Victoria îl conduse pe Jeremy în bibliotecă, cercetându-i cu teamă chipul. Era foarte palid, impresie accentuată de obrazul neras şi de cearcăne. Făcuse rost de un costum maro din tweed şi de o cămaşă, prea mari pentru el. O duru sufletul când îl văzu zâmbindu-i ca de obicei.

- Îmi pare rău, mă tem că arăt cam neîngrijit. Dar sir Arthur nu a putut să-mi găsească altceva la repezeală.

- Nu pari prea bine, spuse ea şi speră ca el să nu observe că abia putea vorbi.

Se temea că dacă îi dădeau lacrimile, nu se va mai putea opri din plâns.

- Rana mă doare groaznic. Dar cred că este normal.

- Ah, Jeremy!

Victoria plecă privirea şi îşi muşcă buzele.

- Nu pot să stau prea mult.

El îi atinse obrajii şi îi îndepărtă o şuviţă de păr care îi căzuse pe faţă. Abia acum Victoria îşi dădu seama că era încă în rochia de seară.

- Gloanţele erau destinate marelui principe şi marii principese, nu-i aşa? întrebă ea abia şoptit.

- Scotland Yard va prezenta cazul ca un atentat asupra lor.

- Ce vrei să spui? Cel vizat a fost altcineva?

Victoria îl privi surprinsă.

- Da, eu. Jeremy oftă şi continuă: Dacă nu aş fi observat că te neliniştește ceva şi dacă nu ţi-aş fi urmărit privirea, acum nu aş mai fi în viaţă.

- Jeremy!

Victoriei nu îi venea să creadă ce aude.

Eram pe cale să rezolv un caz. Aşa că cei implicaţi au decis să mă înlăture.

- Nu!

Victoria îşi duse mâna la gură, ca să nu ţipe. Gândul că Jeremy fusese din întâmplare victima unui atentat nu era deloc plăcut, dar acela că cineva îl pândise ca să îl omoare era îngrozitor.

Victoria, trebuie să părăsesc Londra şi să dispar.

- Ia-mă cu tine!

- Nu pot.

- Te iubesc. Vreau să fiu alături de tine şi nu îmi este teamă să îmi risc viaţa pentru tine. Nu sunt o femeie slabă, pe care să o protejezi.

Ştiu asta. Jeremy zâmbi şi ridică mâinile. Ai putea să renunţi la emanciparea femeilor? Nu despre asta este vorba.

- Ah, şi despre ce este vorba?

Victoria ridică bărbia iritată.

- Nu te pot lua cu mine pentru că ar fi periculos atât pentru tine, cât şi pentru mine. Cu tine aş fi recunoscut imediat. Nu treci neobservată. Jeremy îşi puse mâinile pe umerii ei şi o privi pătrunzător. Promite-mi că vei pleca în Germania, aşa cum ai plănuit. Eu sper că bărbaţii pe care am încercat să îi spionez vor fi prinşi în câteva săptămâni. După aceea nu voi mai fi în pericol.

- Jură-mi că te vei întoarce la mine.

- Jur. Şi eu te iubesc.

Jeremy o trase spre el şi o sărută, dar se desprinse însă repede de ea, cu grijă, însă hotărât.

- Trebuie să plec acum.

Vocea îi era răguşită.

Victoria dădu din cap, îl însoţi până la uşă şi îl privi coborând treptele. De la al doilea etaj se mai întoarse o dată şi ridică

privirea spre ea. Chipul lui oglindea dorul şi grija. Ea încercă să îşi întipărească imaginea în minte, făcându-şi curaj. Cu siguranţă că ne vom revedea, da, ne vom revedea.

Victoria reuşi să se stăpânească până când nu îl mai văzu, apoi, orbită de lacrimi, o luă înapoi pe coridor, unde se ciocni de Hopkins.

- Miss Victoria! o privi majordomul speriat.

- Ah, Hopkins, mă simt îngrozitor, murmură ea.

- Oh, nu!

Bătrânul majordom o îmbrăţişă compătimitor. Victoria se sprijini de el şi începu să plângă în hohote.

- Aveţi grijă de dumneavoastră!

Mrs. Dodgson o îmbrăţişă pe Victoria, în vreme ce Hopkins îi aranja geanta de voiaj în plasa pentru bagaje din compartimentul de clasa a doua.

- Mrs. Dodgson, plec în Germania pentru o săptămână ori două. Nu fac înconjurul lumii.

- Germania este altfel decât Anglia. Am auzit că acolo bărbaţii fumează în prezenţa femeilor şi că mâncarea se duce la gură cu cuţitul în loc de furculiţă.

Ceea ce în gura lui Mrs. Dodgson suna ca şi cum germanii practicau canibalismul.

- Obiceiuri barbare, o susţinu prompt Hopkins pe Mrs. Dodgson.

El îşi redobândise aerul demn. Victoriei nici nu îi venea să creadă că de dimineaţă plânsese ca un copil la pieptul lui şi se simţea puţin penibil. Dar afecţiunea pe care acesta i-o arătase îi alinase tristeţea şi îi mai alungase din grijile legate de Jeremy.

Pe peron răsună vocea conductorului, care anunța plecarea trenului. După ce Mrs. Dodgson o îmbrățișă pentru ultima dată pe Victoria și Hopkins se înclină în fața ei, cei doi părăsiră compartimentul. Imediat trenul se puse în mișcare. Victoria le făcu semne cu mâna până când aceștia dispărură în spatele coloanelor din oțel care susțineau acoperișul gării.

De la chioșcul cu ziare din gara Liverpool Street, Hopkins îi luase cele mai importante ziare londoneze. Toate scriau despre atentat pe prima pagină, cu litere groase. Victoria nu reuși să le citească. Era încă șocată de faptul că Jeremy trecuse pe lângă moarte.

Privea pe fereastră cartierul sărac Spitalsfield, cu clădirile lui triste, înnegrite de funingine și curțile în ruină.

Victoria se întreba dacă Jeremy era acum în siguranță. Spera mult să fie așa. I se părea pur și simplu imposibil că cineva încercase să îl omoare.

Din spatele unei coloane de pe peronul învecinat, cu șapca trasă adânc pe frunte, Jeremy urmărea cum Victoria, Hopkins și Mrs. Dodgson își făceau semne la despărțire. Cu toate riscurile, trebuia să se convingă că ea chiar pleca în călătorie.

După ce trenul ieși din gară, plecă și el, nu însă înainte de a se asigura că nu era urmărit. Cât fusese de naiv, gândindu-se că lui nu i se putea întâmpla nimic. Era pe urmele unor anarhiști ruși care jefuiseră o bancă și voiau să finanțeze cu banii obținuți lupta împotriva regimului țarist.

Pe durata investigațiilor ar fi trebuit să stau departe de Victoria, se gândi el. Nu ar fi trebuit să o pun în pericol. În ultimele ore fusese torturat de gândul că aceasta ar fi putut fi ucisă ori rănită de gloanțe.

În Liverpool Street, în această seară, era lume multă. Jeremy se îndreptă grăbit către intrarea celei mai apropiate stații de metrou, Bishopsgate. Când ajunse pe peron, ușile unui tren tocmai se închideau. Sprintă și reuși totuși să se strecoare într-un vagon. La timp pentru a scăpa de un eventual urmăritor.

Rana de la braț îl durea tare și avea și o stare febrilă. Dar era lucid. Cineva îl trădase anarhiștilor. Va afla cine fusese și îi va cere socoteală.

Cu respirația tăiată, Victoria luă loc în vagonul-restaurant. La Köln, prinsese în ultimul moment trenul spre Coblenz. Drumul pe mare de la Harwich fusese fără probleme, vasul ajunsese la timp, dimineața, în portul Rotterdam. Dar între Rotterdam și Köln avusese loc un accident feroviar și trenul întârziase câteva ore. Ar fi trebuit să ajungă la Coblenz pe la prânz, dar ajunsese după-amiaza. Gândul la Jeremy o ținuse trează pe timpul nopții și se simțea epuizată.

Victoria comandă un sendviș și un pahar cu apă minerală. Printre norii de ploaie își făcea loc soarele. Domul se înălța ca un munte întunecat printre casele joase.

Cu siguranță că Hopkins nu ar fi apreciat sendvișul pe care chelnerul i-l aduse imediat, feliile de pâine fiind cam uscate. Fiindcă îi era foame, Victoria îl mâncă însă repede. Vagonul-restaurant era plin. Ca și pe timpul călătoriei de la Rotterdam la Köln, auzea în jurul ei conversații în germană. La început îi fusese greu să se acomodeze cu limba, dar între timp începuse să înțeleagă bine. Avusese mai multe bone de origine germană și îi era recunoscătoare tatălui că se ocupase ca ea să învețe limba mamei ei.

Trenul traversa o câmpie. Se vedeau culturi întinse de legume și de flori. În zonele mai înalte se zăreau biserici. În lumina difuză, Victoriei i se păreau niște sanctuare arhaice. Dincolo de câmpie se înălțau munți. Trebuiau să fie Siebengebirge, din care făcea parte și acel Drachenfels pe care îl slăvise Byron.

Victoria își scoase din geantă blocul pentru schițe. Îl folosise de multe ori în prezența lui Jeremy și se simțea legată de el. Schiță rapid munții care se vedeau din ce în ce mai bine. Trenul intră în gara din Bonn și după o scurtă oprire își continuă drumul. Deși era concentrată asupra schițelor, remarcă un bărbat care traversa culoarul din mijloc. Acesta ajunse în dreptul ei tocmai când trenul trecu peste un macaz și ei îi scăpă un creion pe podea.

Bărbatul îl ridică, i-l întinse și tresări.

– Scuzați-mă, spuse el în engleză, nu aș vrea să vă deranjez, dar nu cumva sunteți Miss Bredon?

Bărbatul avea părul și barba negre și un chip frumos conturat. Victoria sesiză ușorul lui accent rusesc.

– Oh, dumneavoastră i-ați pansat rana de la brat..., ezită puțin, logodnicului meu. Ne-am mai întâlnit și în fața cabinetului doctorului Fielding. Din nebăgare de seamă, v-am făcut să vă pierdeți pălăria.

- Într-adevăr. Cum se mai simte logodnicul dumneavoastră?

- Mai bine, datorită ajutorului dumneavoastră. Rana nu s-a infectat. A avut noroc că erați acolo. Aveți probleme din cauza întârzierii provocate de accidentul feroviar de lângă Rotterdam?

- Am plecat din Londra ieri-dimineață, devreme și mi-am petrecut noaptea în Bonn.

- Sunteți norocos. Dacă nu găsiți loc, puteți sta la masa mea, îl invită ea.

Mătușa Hermione s-ar îngrozi, își spuse ea. Firește că nu era decent ca o tânără femeie nemăritată să îi ofere loc unui bărbat străin.

- Cu mare plăcere, răspunse el politicos și se așeză pe canapeaua din fața ei. Numele meu este Lew Prokowski. Am fost la vernisajul expoziției, de aceea eram prin preajmă când a avut loc atacul.

Victoria Bredon. Ea îi întinse mâna, iar el nu păru incomodat de comportamentul neconvențional. Aveți un cabinet medical în Harley Street?

- Da, împreună cu unchiul meu.

Pentru un medic cu origini rusești, cu siguranță că nu este simplu să pătrundă acolo, îi trecu ei prin cap.

Se întrebă dacă acesta părăsise Rusia din motive politice ori fugise de pogromuri, fiind evreu. Însă i se păru nepoliticos să îi pună o asemenea întrebare.

De parcă i-ar fi citit gândul, el adăugă:

- Acum douăzeci de ani, când am venit în Anglia, unchiul meu locuia deja aici și m-a sprijinit. Altfel nu aș fi putut să studiez.

Chelnerul se apropie de masa lor și se interesă dacă domnul ar dori să mănânce ori să bea și dacă domnișoara mai dorește ceva. Victoria comandă o cafea turcească, iar Lew Prokowski ceru un ceai.

- Aceasta trebuie să fie Drachenfels.

Arătă către o colină stâncoasă de pe cealaltă parte a Rinului, pe care se afla ruina unei fortărețe.

Da, desigur. Vă mulțumesc că mi-ați atras atenția. Fără dumneavoastră mi-ar fi scăpat această minunată privelițte, răspunse cu entuziasm Victoria.

Soarele reapăru printre nori. Sub cerul întunecat și în lumina limpede, ruina părea într-adevăr foarte romantică.

Chelnerul se întoarse cu comanda. Victoria sorbi puțin din cafea. Lew Prokowski luă o gură de ceai și o întrebă pe Victoria:

- Sunteți artistă ca și mama dumneavoastră?

- Nu, eu pictez doar pentru propria plăcere.

- Schița aceasta mi se pare foarte reușită.

- Sunteți amabil, se eschivă cu modestie Victoria.

- Nu am spus-o din politețe. Bărbatul zâmbi și continuă: Mai demult am luat și eu lecții de pictură și mai pictez din când în când. Dar, din păcate, talentul meu este limitat. Însă îmi permit să fac o apreciere oarecum de specialitate. Lucrările mamei dumneavoastră sunt foarte impresionante. Și sunt convins că au fermecat mulți oameni. Ați citit comentariile?

- Nu, încă nu.

Victoria clătină din cap.

- În gara din Bonn se vindeau ziare englezești. Dacă sunteți interesată, vă pot da *Evening Standard* de ieri. În *Times* este și o cronică.

Până să apuce să refuze, el se ridicase deja și scosese din plasa pentru bagaje cele două gazete.

Victoria răsfoi ezitant ediția de seară a *Evening Standard*. O fotografie mare în alb-negru de deasupra articolului prezenta un tablou care o înfățișa pe ea copil. Avea trei ori patru ani și ședea pe un scaun. Purta o rochie frumoasă, cu un șorț asortat și era preocupată de o păpușă.

- Sunteți dumneavoastră, nu-i așa?

- Da.

Victoria simți că i se punea un nod în gât. Dintr-odată devenise interesată și parcurse repede articolul.

Neobişnuitul stil al Ameliei Bredon reuneşte impresionismul şi realismul. Expoziţia din Galeria Slater contribuie la redescoperirea unei artiste pe nedrept uitate. Lumea artistică ar fi mai săracă fără opera ei.

De aceeaşi părere era şi ziaristul de la *Times*. Chiar dacă, aşa cum îi dezvăluise Mr. Slater, aprecia ca extrem de neobişnuit faptul că nişte tablouri atât de inovatoare şi pline de forţă sunt opera unei femei. Totuşi Victoria îşi temperă bucuria şi trecu peste comentariile binevoitoare.

Vă mulţumesc pentru ziare şi sper că oamenii nu au să meargă să vadă expoziţia doar pentru că a fost locul unde s-a petrecut un atentat.

- Priviţi lucrurile astfel. Expoziţia va avea acum şi vizitatori care nu ar fi venit dacă nu ar fi avut loc atentatul. Eu sunt convins că mulţi dintre aceşti vizitatori vor fi totuşi impresionaţi de tablouri.

- Nu m-am gândit la asta. Sper să aveţi dreptate.

Victoria îi zâmbi lui Lew Prokowski. Chelnerul tocmai anunţă că trenul va sosi în câteva minute în gara Coblenz.

- Oh, trebuie să cobor.

Victoria se ridică grăbită. Doctorul rus îşi luă bagajul şi o însoţi până la uşa vagonului-restaurant.

- Mi-a făcut plăcere să vă întâlnesc, zise Victoria întinzându-i mâna.

- Plăcerea a fost de partea mea. Bărbatul se înclină şi continuă: Aţi venit pe valea Rinului pentru a picta, dacă îmi permiteţi să vă întreb?

- De fapt, vizitez o prietenă din apropiere de Coblenz. Dar cu siguranţă am să fac fotografii şi am să şi pictez. Dar dumneavoastră? Vă petreceţi concediul în Germania?

- Vizita mea este în interes profesional. Am venit să studiez tratamentele, în special pe cele pentru boli ale femeilor.

Victoria vru să îl întrebe unde avea de gând să meargă, dar trenul opri cu scrâșnete de frâne. De pe peron îi mai făcu semn lui Lew Prokowski încă o dată. Într-adevăr se bucurasc să îl întâlnească pe acest om prietenos și interesant.

În piața gării, Victoria se îndrepta către trăsuri, când un bărbat mai vârstnic și cu favoriți, în livrea verde de vizitiu, o opri și i se adresă. Pentru că acesta vorbea un dialect local, Victoria avu nevoie de un moment pentru a-l înțelege ce îi spunea. În cele din urmă pricepu că el o întrebase dacă era domnișoara Bredon, ceea ce ea îi confirmă.

- Eu sunt Gottfried, vizitiul familiei Langenstein. M-a trimis contesa să vă aduc.

Bărbatul își puse șapca pe cap și îi ceru permisiunea să îi ia geanta de voiaj.

- Nu am putut să o anunț pe contesă că trenul va întârzia, spuse Victoria surprinsă.

Vă aștept de la prânz, așa cum mi-a cerut contesa, răspunse acesta pe un ton indiferent.

- Ah, îmi pare rău, a trecut ceva timp de atunci.

Împreună cu însoțitorul ei Victoria traversă piața înconjurată de clădiri mari, cu stucaturi frumoase.

Nu a fost nicio problemă, stimată domnișoară. Până la venirea trenului din Köln am fost la bufetul gării. Contesa mi-a dat niște bani pentru mâncare, băutură și țigări și timpul a trecut ușor.

Vizitiul zâmbi.

- Mă bucur pentru dumneavoastră.

Rosalyn era mereu atentă şi generoasă.

Trăsura, de fapt un landou, avea copertina ridicată, din cauza vremii schimbătoare. Gottfried o ajută pe Victoria să urce şi îi ridică şi geanta. Apoi se aşează pe capra trăsurii şi plescăi din limbă. Cei doi cai murgi se puseră în mişcare fără grabă.

Victoria privea curioasă pe fereastra landoului. Străbăteau un drum lat, mărginit de case mari şi bogat ornamentate. Pe o colină descoperi o fortăreaţă imensă. Trebuie să fi fost cetatea Ehrenbreitstein. Victoria îşi amintea vag că citise undeva că aceasta avea o mare importanţă militară pentru prusaci.

Se porni o ploaie vârtoasă. Stropii biciuiau fereastra, aşa că nu mai putea să vadă nimic. Când ploaia se mai potoli, trăsura tocmai trecea pe lângă un castel în stil baroc. După un drum scurt printr-un cartier tipic burghez, trăsura coti pe o stradă încadrată cu pomi, de pe malul Rinului. Dincolo de Coblenz, valea Rinului se îngusta. Pe celălalt mal Victoria deslusi un burg ridicat pe o stâncă. Un turn înalt, cu baza pătrată, domina o clădire prevăzută cu creneluri şi cu un bovindou gotic. Un zid cu mai multe turnuleţe înconjura burgul. La poale, pe malul Rinului, se afla un sat. Soarele se ivi dintre nori şi inundă peisajul cu o lumină care îl transformă într-un decor de teatru.

În scurt timp trăsura ajunse într-o mică localitate, în care se înşiruiau una după alta case de paiantă ascunse sub viţă-de-vie. Trăsura începu să urce abrupt pe o stradă pavată, printre vii şi, printr-o barbacană gotică, intră într-o curte. Gottfried opri caii şi îi deschise uşa cupeului.

- Stimată domnişoară, am ajuns!

Victoria coborî ajutată de el şi înainte să fi apucat să arunce o privire în jur, Rosalyn se repezi spre ea.

- Victoria, ce bine că ai venit! strigă ea şi o îmbrăţişă cu foc.

- Şi eu mă bucur.

Victoria răspunse îmbrățișării și îi spuse prietenei sale de ce întârziase.

Rosalyn o luă de braț și o conduse într-o clădire în stil gotic. Intrară mai întâi într-un hol lambrisat, cu un cămin flancat cu armuri de cavaleri. Pe peretele din fața scării late din piatră atârna o carpetă cu motive medievale. Ochiurile de geam fixate în plumb erau larg deschise, așa că prin ele se putea admira valea Rinului.

- Îmi pare rău că nu am venit chiar eu să te iau, vorbi agitată Rosalyn. Dar după-amiază am avut o întâlnire importantă cu un comitet de femei. Mi-a fost imposibil să o contramandez. Te pot conduce direct la camera ta?

- Da, mi-ar plăcea să mă retrag puțin, pentru a mă împrospăta și a mă odihni, răspunse Victoria.

În timp ce Rosalyn o conducea pe trepte și îi povestea despre întâlnire, Victoria o urmărea discret. Rosalyn avea un chip drăguț, încadrat de un păr blond. Vocea îi era veselă și zâmbea, dar Victoria observă că deși voia să pară voioasă, era încordată. Ochii albaștri și mari ai lui Rosalyn, care puteau fi atât de strălucitori, erau puțini roșii. Și pe culoarul de la primul etaj erau armuri de cavaleri.

- Sper că îți va plăcea camera ta.

Rosalyn deschise o ușă, lăsând să se vadă un pat din lemn de stejar cu baldachin cu draperii grele din catifea. Pereții erau zugrăviți cu modele vegetale, iar fotoliile, îmbrăcate și ele în catifea, și comoda pentru toaletă erau sculptate.

- Este minunată, murmură politicoasă Victoria, încercând să își ascundă zâmbetul.

- Poate că îți este foame. Să cer să ți se aducă o cană cu ceai și niște prăjituri? întrebă Rosalyn. Oh, cum de nu m-am gândit!

Victoria clătină din cap.

- Mulțumesc, am mâncat ceva în tren.

- Valiza ta a sosit ieri după-amiază. Clara, servitoarea care se va ocupa de tine cât stai la noi, ți-a aranjat lucrurile. Rosalyn agită un clopoțel, apoi se așează lângă Victoria. Clara nu are prea multă experiență ca servitoare, este foarte tânără și modestă și se află la noi de doar câteva săptămâni. Dar este dornică să învețe și este pricepută. Cred că va fi încurajată de faptul că te poate servi. Pentru că tu nu ești arogantă și ai multă răbdare.

- Ce drăguț din partea ta că îmi spui asta.

Și pentru astfel de declarații o plăcea pe Rosalyn.

- Mai este ceva ce trebuie să îți spun. Rosalyn oftă și adăugă: În seara aceasta vom avea și alți oaspeți. Prieteni ai soțului meu Friedrich, aflați la tratament în Ems. Am crezut că tu vei sosi la prânz. Dineul începe peste două ore. Dacă preferi să te odihnești și să te culci, te înțeleg foarte bine.

- Nu, voi participa cu plăcere la dineu.

Orice ar fi mai bine decât să stau în pat fără să pot adormi, visând la Jeremy, se gândi nefericită Victoria.

- Prietenul lui Friedrich și soția lui sunt drăguți. Din păcate, va veni și mama prietenului lui. Ea este... Hm... Nu este prea simpatică.

Pe chipul lui Rosalyn apăru o grimasă.

- Nu are cum să fie mai antipatică decât mătușa Hermione, încercă Victoria să o liniștească pe prietena sa.

- Nu aș fi chiar atât de sigură.

Înainte ca Rosalyn să mai poată adăuga ceva, se auzi o bătaie în ușă și în cameră intră servitoarea, care făcu o reverență în fața Victoriei, privind în podea.

- Stimată domnișoară..., șopti ea.

- Bună ziua, Clara, mă bucur să vă cunosc, spuse prietenoasă Victoria, în germană.

- Adresează-i-te mai bine cu „tu", îi şopti Rosalyn înainte de a adăuga cu voce tare: Deci ne vedem înainte de dineu, în salon.

Camera Victoriei avea o baie cu apă curentă caldă şi rece şi o toaletă cu apă. Pereţii erau decoraţi cu motive vegetale, la fel ca dormitorul.

Nu sunt totuşi nişte instalaţii sanitare moderne, se gândi Victoria, când o jumătate de oră mai târziu ieşea din cadă şi se ştergea. Se hotărâse să facă rapid şi o baie înainte de a se schimba pentru dineu, şi acum se bucura pentru asta. Se simţea ca nou-născută.

Clara era o fată drăguţă, puţin cam robustă, de vreo cinci sprezece ani, ai cărei ochi rotunzi aveau aceeaşi culoare ca părul ei, maroniu ca aluna. Era într-adevăr foarte timidă. Toate încercările de a o atrage într-o discuţie au eşuat, pentru că nu spunea mai mult de o propoziţie. În timp ce o ajuta pe Victoria să se îmbrace, îi arunca mereu priviri speriate.

Însă Clara era îndemânatică şi reuşi să îi aranjeze părul buclat într-o coafură împletită. Victoria îşi alesese o rochie de seară elegantă, cu croială simplă, care putea fi purtată fără corset. Era din mătase roşie, brodată cu cercuri aurii. Eşarfa de sub piept şi garnitura de la mânecă erau de asemenea aurii. Ca podoabe, purta un colier la baza gâtului şi nişte cercei cu pietre semipreţioase roşii, care aparţinuseră mamei ei.

- Mulţumesc, ai făcut o treabă bună, îi spuse ea Clarei.

Ca răspuns la laudă, aceasta făcu o reverenţă şi roşi.

O însoţi pe Victoria pe scări, în tăcere, mai făcu o reverenţă când ajunseră la uşa salonului, apoi plecă în grabă.

Capitolul cinci

„Sunt curioasă dacă voi reuşi să îi smulg o frază până voi pleca", îşi spuse Victoria intrând în salon. Rosalyn stătea aproape de uşile din sticlă, care dădeau în grădină. Bărbatul de lângă ea era probabil soţul ei. Încăperea era aranjată în stil medieval, ca şi camera Victoriei. Pe pereţi atârnau tablouri reprezentând bărbaţi şi femei în veşminte gotice.

Victoria nu îşi dădu seama dacă întrerupsese o ceartă, dar relaţia lui Rosalyn cu soţul ei părea tensionată, iar surâsul prietenei ei, fals.

Victoria, ţi-l prezint pe dragul meu Friedrich, zise ea.

Domnişoară Bredon..., Friedrich von Langenstein se înclină în faţa ei şi adăugă: Rosalyn mi-a vorbit mult despre dumneavoastră. Mă bucur foarte tare să vă cunosc.

- Oh, şi eu.

După cum constată Victoria, contele arăta chiar mai bine decât în fotografia de la nuntă. Avea patruzeci şi ceva de ani, era înalt şi avea umeri laţi de atlet. Cu bărbia proeminentă, trăsăturile bine conturate şi cu ochii albaştri cenuşii părea personificarea lui Siegfried. Costumul de seară îi venea ca turnat.

Rosalyn purta o rochie elegantă din mătase azurie. În ciuda diferenței de vârstă, erau într-adevăr o pereche frumoasă.

- Sper că vă veți simți bine la noi, pe valea Rinului.

Vocea lui era amabilă și Victoriei i se părea că fusese sincer.

- Cât am văzut până acum din peisaj mi-a plăcut foarte mult. Aș vrea neapărat să văd și Drachenfels. În fond, este o atracție obligatorie pentru orice turist englez. În plus, i-am promis redactorului unui ziar că voi face și fotografii.

- Rosalyn mi-a spus că lucrați ca fotograf.

Victoria constată cu surprindere că Friedrich von Langenstein nu rostise cuvântul „lucrați" disprețuitor, cum o făcuse mătușa Hermione. Se pare că nu era atât de conservator cum se temuse. Se uită spre Rosalyn, care părea absentă. Atitudinea ei îi confirma bănuiala că între cei doi se întâmplase ceva. Friedrich von Langenstein își drese glasul.

Rosalyn mi-a povestit că tatăl dumneavoastră a fost un mare medic legist. În urmă cu puțin timp am avut plăcerea ca la o recepție să îl întâlnesc pe profesorul Hartenstein. Predă medicina legală la Universitatea din Gießen. Într-o discuție despre Londra mi-a spus că a luat parte timp de câteva luni la prelegerile ținute de un anume dr. Bernard Bredon. Trebuie să fi fost tatăl dumneavoastră. Profesorul Hartenstein îl respectă foarte mult.

- Mă bucur. Nu îmi este cunoscut numele Hartenstein.

Victoria vru să mai adauge că îl va întreba pe Hopkins despre acesta, dar fu întreruptă de majordom, care deschise ușa salonului. În urma lui intră un bărbat suplu, atrăgător. Părul lui castaniu, cu cărare pe mijloc, precum și mustața aveau fire albe. Părea un gentleman sigur de sine și conștient de poziția lui.

Soția acestuia, care intră și ea în salon, era cu câțiva ani mai tânără, puțin mai înaltă decât el și destul de plinuță. Coafura ei, cu buclele ridicate de la ceafă spre frunte, nu se potrivea deloc

cu trăsăturile ei ferme şi obrajii rotunjori, şi nici cu rochia din tafta crem cu volănaşe. Avea ochi mari, foarte luminoşi şi o privire nesigură, după cum i se păru Victoriei.

Bătrâna care însoţea perechea era minionă şi se sprijinea într-un baston. Dar nu arăta deloc fragilă. Purta o rochie de seară din mătase argintie, garnisită cu dantelă, care se potrivea perfect cu părul ei alb şi cu tenul ca de porţelan. Avea un chip frumos, în formă de inimă, aproape lipsit de riduri.

Victoria o privea uluită. Era imposibil... Aşa ar fi arătat mama ei la şaptezeci de ani. Dar fără să aibă răceala din privirea bătrânei. Nu, nu se înşela. O cunoştea pe bătrâna doamnă.

Rosalyn se alătură noilor oaspeţi.

- Prinţ Heinrich, prinţesă Sophie, îmi permiteţi să vă prezint pe prietena mea Miss Victoria Bredon? Este englezoaică, la fel ca mine, şi a sosit astăzi după o călătorie epuizantă.

- Mă bucur.

Prinţul se înclină înaintea Victoriei, iar soţia lui îi dădu mâna. Apoi Rosalyn se adresă mamei prinţului:

Miss Victoria Bredon, principesa Leontine von Marssendorff.

Bătrâna doamnă o privi distant. Victoria observă că în salon se aşternuse liniştea, ca şi cum cei prezenţi ar fi simţit că tocmai se petrecuse ceva. Cât timp locuise în Germania, nu îşi întâlnise niciodată unchiul, care era pe atunci adolescent şi era plecat la studii. Victoria îşi aminti că era cel mai mic dintre cei doi fraţi ai mamei ei.

- Deci porţi bijuteriile mamei tale, remarcă sec bunica ei, fără a o saluta.

Avea o voce spartă şi mai gravă decât era de aşteptat la o femeie atât de măruntă. Victoria o recunoscuse imediat, deşi petrecuse doar câteva luni în Germania.

Iertați-mă, principesă, o cunoașteți pe prietena soțici mele? întrebă contele Langenstein mirat.

- Este nepoata mea.

- Ah, nici nu bănuiam. Ce surpriză!

Rosalyn bătu din palme.

- Nu ne-am mai văzut de mult timp.

„Mătușa Hermione ar fi făcut orice pentru a ascunde vrajba dintre noi", îi trecu prin minte Victoriei. „Dar bunica este altfel."

Simți deodată că nu mai are aer, ca odinioară în copilărie, când panicată bătea în ușa camerei în care era încuiată.

- Mai mult de zece ani, interveni ea rece.

Rosalyn și Friedrich von Langenstein, unchiul ei și soția acestuia o priveau intrigați.

Zâmbind nervos, prințesa se adresă soțului ei:

- Heinrich, nici nu știam că ai o nepoată englezoaică.

- Este fiica surorii mele Amelie.

- Nu mi-ai povestit prea multe despre sora ta. Era pictoriță, nu?

- Exact, interveni principesa, care nu o scăpa din ochi pe Victoria.

- Amelie? Deci Amelie Bredon este mama ta? întrebă ușor amuzată Rosalyn, încercând să facă conversație. La Londra s-a deschis o mare expoziție cu tablourile ei. Într-un ziar de seară englez a apărut o cronică laudativă, îi spuse ea principesei, în timp ce luă de pe masă un exemplar și i-l întinse bunicii Victoriei. A fost groaznic atentatul acela în urma căruia nu a fost rănit nimeni.

- Oh, neapărat trebuie să citesc și eu cronica, zise prințesa și se aplecă asupra ziarului.

Victoria avu impresia că expresia de pe chipul bunicii ei se mai îndulci, după ce văzu tabloul copilului pictat de fiica ei Amelie. Dar își dădu seama că se înșelase.

- Nu mi se pare deloc special acest tablou, remarcă principesa indiferentă.

- Fotografia nefiind color, ci alb-negru, probabil nu poate fi judecată corect, interveni imediat Rosalyn.

Victoria îi aruncă o privire recunoscătoare.

Vă place la Ems, principesă? încercă Rosalyn din nou să salveze situația. Ați găsit o cazare corespunzătoare?

- Soacra mea a închiriat o vilă, răspunse prințesa.

- Ce neobișnuit, remarcă Friedrich von Langenstein.

- Astfel pot să iau masa când îmi convine, nu conform planului unui hotel. Plus că nu risc să întâlnesc proaspăt îmbogățiți și oameni cu origini nobile dubioase, situații inevitabile într-un hotel, spuse Leontine von Marssendorff.

Victoria se gândi că aluzia răutăcioasă o viza pe Rosalyn, însă observă că prințesa era cea care tresări. Probabil că aceasta provenea din mica nobilime.

Majordomul apăru, se înclină și deschise ușa cu două canaturi care dădea într-o încăpere alăturată, unde se afla o masă cu scaune cu spătare înalte și huse roșii din catifea. Pe masă erau frumos așezate argintăria, porțelanurile nobile și cristalurile și un aranjament cu trandafiri roșii pe toată lungimea mesei. Mirosea răpitor, dar gândul la cină îi dădu Victoriei fiori și avu impresia că nu era singura care simțea aceasta. Ah, de ce nu o fi acceptat propunerea lui Rosalyn de a se culca mai devreme!

Dar când întâlni privirea bunicii ei, deveni mai țanțoșă. A pleca acum însemna o înfrângere. Nu, nu va ceda în fața principesei.

Când le fu servită cafeaua turcească, Victoria își spuse că în sfârșit cina se apropie de sfârșit. Masa fusese într-adevăr un

calvar. Băuse prea repede primul pahar cu vin şi i se făcuse rău. Ameţită, încercase să urmărească conversaţia. Friedrich von Langenstein şi unchiul ei discutau despre izolarea imperiului ca urmare a alianţelor nereuşite şi despre efectele acestei situaţii pentru ţară, în cazul unui război. Iar războiul nu era o temă care să îi schimbe Victoriei starea de spirit.

Rosalyn şi prinţesa s-au străduit să o atragă în discuţie, punându-i întrebări despre Londra, despre viaţa mondenă, expoziţii, creaţiile vestimentare la modă, dar Victoria răspundea monosilabic. Era foarte furioasă pe bunica sa şi se simţea rănită ca un copil, un sentiment pe care îl ura. În plus, se gândea cât de absurd i s-ar fi părut lui Jeremy salonul-sufragerie de al cărui tavan lambrisat cu lemn negru atârnau lămpi electrice în loc de lumânări.

Victoria! Ea remarcă cu întârziere că Rosalyn o privea. Există vreun bărbat de care eşti îndrăgostită? În scrisorile tale nu pomeneşti nimic despre asta.

Victoria o blestemă pe prietena ei pentru întrebare. Nu ţinea să vorbească despre Jeremy în prezenţa bunicii ei sau a mătuşii Hermione. Iar lui Rosalyn îi scrisese rareori.

- Da... da, există, răspunse ea ezitant. Suntem oarecum logodiţi.

- Ce frumos!

Rosalyn îi zâmbi.

- Te referi la jurnalistul despre care mi-a povestit mătuşa ta? interveni prompt bunica ei.

- Da, se numeşte Jeremy Ryder.

Probabil că are aceleaşi vederi nepotrivite ca tine. Şi el susţine acordarea dreptului la vot femeilor?

- Nu o poate suferi pe Mrs. Pankhurst.

Numai despre asta nu mai vorbeau. Bine că reuşise să fie evazivă.

- În ultimul timp am citit tot mai des în ziare că în Anglia femeile luptă pentru dreptul lor la vot într-un mod din ce în ce mai violent. Este adevărat? vru să afle prinţesa.

- Nepoata mea vă poate furniza cu siguranţă informaţii detaliate despre asta. După câte ştiu de la mătuşa ei, şi ea a fost arestată de poliţie pentru asemenea activităţi.

- Pentru Dumnezeu, Victoria! se încruntă unchiul ei.

- Deoarece femeile plătesc impozite ca şi bărbaţii, au dreptul să aleagă ca şi bărbaţii, ripostă Victoria.

- Cele mai multe femei sunt lipsite de orizontul spiritual necesar pentru a lua o decizie rezonabilă în cazul unor alegeri.

Unchiul ei scutură scrumul ţigaretei într-o scrumieră în formă de potir.

- Oh, chiar aşa?

- Deoarece eu consider parlamentele o eroare, sunt împotriva oricărui drept la vot. Bunica ei aşează ceaşca de cafea pe farfurioară cu un zgomot sec, ca şi cum ar fi vrut să îşi sublinieze astfel opinia. Oricum nu sunt de părere că femeile au un orizont spiritual inferior bărbaţilor. Bătrânul kaizer Wilhelm ar fi trebuit să asculte mai des de soţia sa Augusta decât de acest iuncher Bismarck. Şi Victoria, soţia kaizerului Friedrich, avea mai multă minte decât el, ca să nu mai vorbim de al lor fiu.

Ea rostise cuvântul „iuncher" cu dispreţ.

- Mamă! interveni unchiul Victoriei.

- Dumneavoastră nu sunteţi de părere că actualul kaizer se comportă deseori precum un băieţandru prost?

Ea îşi ignoră fiul şi se întoarse către Friedrich von Langenstein.

- Hmm! Uneori kaizerul nu acționează foarte înțelept, zise el și își drese glasul.

- Iar acum aș vrea să plec. Am o vârstă, mă culc devreme și până la Ems mai avem de mers cel puțin o oră.

Ea apucă bastonul și se ridică. Toți comesenii o urmară.

Vizitați-ne la Ems. Prințesa o îmbrățișă pe Victoria și o sărută pe obraji. Mi-ar face plăcere să te cunosc mai îndeaproape.

Nu cred că voi avea timp pentru o vizită la Ems, minți Victoria.

Prințesa fusese drăguță cu ea, de aceea nu voia să o repeadă.

- Și pe mine m-ar bucura vizita ta, declară rigid unchiul ei.

Victoria avea impresia că o spusese doar din politețe. Nu credea că îi păsa de ea și nici nu își putea imagina că el și sora lui, Amelie, fuseseră apropiați. Spre deosebire de mama ei, el era extrem de rezervat și de conservator.

- Ești binevenită oricând la noi.

Bunica ei o onoră cu o privire impenetrabilă, care punea sub semnul întrebării sinceritatea spuselor sale.

„Mulțumesc, dar nu voi pune piciorul în casa în care trăiește bunica mea", își spuse Victoria.

- Victoria, pot veni la tine în cameră? șopti Rosalyn în timp ce Friedrich von Langenstein își conducea oaspeții. Trebuie neapărat să vorbesc cu tine.

Victoria era moartă de oboseală, dar Rosalyn o privea atât de rugător, încât acceptă.

- Firește că putem discuta.

Nu dură mult și Rosalyn ciocăni la ușa camerei ei și se strecură înăuntru.

- Ah, Victoria, îți sunt atât de recunoscătoare că ai venit, izbucni aceasta. Nu mai știu ce să fac.

Rosalyn se aşează pe bancheta tapiţată de la picioarele patului. Victoria se aşează alături şi îi atinse braţul:

- Ce s-a întâmplat?

Eu... eu am avut o aventură, mărturisi Rosalyn ascunzându-şi faţa în mâini.

Victoria avu nevoie de un timp ca să înţeleagă ce îi spusese prietena ei, apoi trebui să recunoască faptul că bănuise asta.

- Îl iubeşti? întrebă ea cu blândeţe.

- Nu, acum nu îl mai iubesc. Ceea ce înseamnă, cred eu, că nici nu l-am iubit cu adevărat. Rosalyn duse mâna la piept şi o privi conspirativ pe Victoria. Friedrich nu trebuie să afle niciodată ceea ce îţi povestesc acum.

- Bineînţeles că nu îi voi spune nimic, o asigură Victoria.

Gesturile şi modul în care Rosalyn îşi alegea cuvintele erau atât de melodramatice, încât îi smulseră un zâmbet, cu toate că o compătimea pe prietena ei.

- Eram aşa de îndrăgostită de Friedrich când ne-am cunoscut, la fel şi la începutul căsniciei noastre. Rosalyn oftă, apoi continuă: Dar apoi... El este întotdeauna atât de corect...

- Ce vrei să spui cu asta?

- Dimineaţa pleacă întotdeauna la aceeaşi oră la consiliul landului din Coblenz şi de cele mai multe ori vine seara acasă la aceeaşi oră. Rosalyn îşi privi mâinile şi adăugă: Este mereu politicos şi îndatoritor cu mine. Nici când se ceartă nu ridică tonul. Poate că ar fi fost altfel dacă aş fi rămas gravidă imediat după căsătorie. Eu îmi doream foarte mult copii. Dar deşi eram foarte îndrăgostiţi şi deseori... eram intimi, nu am reuşit. Mă simţeam singură. Doamnele din cercurile frecventate de Friedrich sunt drăguţe cu mine, dar sunt atât de serioase şi plictisitoare. Cu totul altfel decât eşti tu.

- Mătuşa şi bunica mea nu consideră acest lucru foarte bun, ca tine, ripostă sec Victoria.

- Tu şi bunica ta nu vă simpatizaţi în mod deosebit, nu-i aşa?

- Despre asta putem vorbi mai târziu.

- În urmă cu câteva săptămâni, un nobil englez, lordul Cecil Fisher, ne-a făcut o vizită de curtoazie. Rosalyn plecă privirea şi continuă: Un prieten de-al decedatului său tată se cunoştea cu tatăl meu. Ştii cum se întâmplă.

- Desigur.

Nobilii şi protipendada obişnuiau ca atunci când plecau în străinătate să aibă cu ei scrisori de recomandare de la rude şi prieteni, cu care să se prezinte în societate.

- Lordul Fisher era la tratament în Godesberg, pentru a-şi trata nevralgiile – şi-a pierdut mâna stângă la un exerciţiu militar. Este haios şi şarmant şi m-a făcut să mă simt frumoasă şi atrăgătoare. În plus, arată şi foarte bine. Ne-a vizitat de mai multe ori. Lui Friedrich îi plăcea să se întreţină cu el. Ceea ce mie mi-a convenit. Ieşeam împreună cu lordul Fisher să călărim. Am făcut excursii pe valea Rinului şi în Siebengebirge. În sfârşit, viaţa mea s-a înviorat. Şi apoi, cu puţin înainte să plece în sud, m-am dăruit lui.

În ochii lui Rosalyn sclipiră lacrimi.

- Rosalyn, înţeleg că te simţi vinovată faţă de Friedrich, încercă Victoria să îşi liniştească prietena. Dar faptul că ai avut o legătură mai mult decât amicală cu lordul Fisher nu înseamnă sfârşitul căsniciei tale.

Victoria roşi involuntar. În primăvara de dinainte să se îndrăgostească de Jeremy, se lăsase sedusă de un bărbat şi fusese cât pe ce să se culce cu el.

- Ah, este mult mai rău, suspină Rosalyn.

- Ai rămas cumva gravidă? o întrebă speriată Victoria.

- Cerule, nu!

Rosalyn păru îngrozită.

- Atunci nu înţeleg de ce eşti atât de marcată.

Rosalyn urmări cu privirea un fluture de noapte care zbura prin încăpere, apoi lăsă iarăşi capul în jos.

- Lordul Fisher a plecat din Godesberg de vreo două săptămâni. Voia să petreacă câteva săptămâni în Italia şi în sudul Franţei pentru a se hotărî ce va face în viitor cu viaţa lui, deoarece din cauza accidentului a trebuit să demisioneze din serviciul militar. De când a plecat, eu mă simt... de parcă aş fi cuprinsă de o febră mare.

Vrei să spui că te-a cuprins o exaltare romantică?

Victoria trebui să îşi înăbuşe din nou un zâmbet.

- Da, mi-am dat seama că pe Friedrich îl iubesc cu adevărat.

Lacrimile curgeau şiroaie pe obrajii lui Rosalyn.

- Dar asta este bine.

Nu, nu este vorba despre asta. Rosalyn suspină iarăşi din greu. Săptămâna trecută am mers cu câteva doamne din Coblenz la o şedinţă de spiritism. Fac asta ocazional. Mi se pare incitant şi interesant.

Victoria se abţinu să comenteze. Ea considera şedinţele de spiritism prostii, dar ştia că erau foarte populare printre oamenii din toate păturile sociale. Unii voiau să ia legătura cu morţii pe care îi iubiseră, iar alţii le considerau jocuri de societate terifiante.

- Una dintre doamnele care au luat parte spera să primească un mesaj de la fiica ei care a murit de curând. Dar mediumul, madame Regnier, a spus că o altă voce vrea să i se adreseze. Vocea unui bărbat mort. Ea a ascultat-o, a pălit şi a zis că mortul fusese asasinat. Numele lui ar fi Cey.

- Da, şi?

Victoria nu înţelegea ce voia prietena ei să îi spună.

- Cu acest nume îl alintam eu pe lordul Fisher.

- Rosalyn! Victoriei nu îi venea să creadă. Doar nu îţi închipui că lordul Fisher a fost asasinat.

Tu nu ai fost de faţă la scenă. Rosalyn clătină din cap şi continuă: A fost foarte înfricoşător, iar madame Regnier era profund zguduită. Parcă simţisem toate o adiere rece.

- Oamenii îşi influenţează reciproc percepţiile.

- Ştiu. Dar aşa a fost, insistă Rosalyn. Cecil nu a ajuns la Hotel des Bains din Veneţia, unde voia să se cazeze. Am telefonat acolo şi m-am interesat de el sub un pretext oarecare.

- Poate că şi-a modificat planul călătoriei.

- Rezervarea lui nu a fost anulată.

- Poate că s-a dus în alt loc, de unde nu a putut să telefoneze ori să telegrafieze. Doar există atâtea regiuni izolate.

Victoria ridică din umeri.

Rosalyn tăcu un moment, apoi şopti:

- Îmi este teamă că Friedrich l-a omorât pe Cey.

Victoria o privi uluită pe prietena sa.

Doar nu vorbeşti serios!

Cu toată compasiunea resimţită pentru Rosalyn, se străduia să nu izbucnească în râs.

- Cred că şi-a dat seama că avem o aventură. De o vreme era distant cu mine.

- Chiar dacă ai avea dreptate, părerea mea este că soţul tău l-ar fi provocat la duel pe lordul Fisher.

- Nici eu nu îl suspectez de un omor laş. Dar mă tem să nu fi săvârşit fapta într-o criză de furie.

- Şi nu crezi că s-ar fi predat poliţiei?

- Oh, ar fi făcut-o, dacă ar fi fost vorba doar despre el. Dar Friedrich ar fi făcut orice pentru a nu păta onoarea familiei. Oh, eu l-aş putea ierta pentru crimă, pentru că în definitiv eu aş fi vinovată de ea. Dar nu aş putea să trăiesc cu un ucigaş. Trebuie să ştiu dacă Friedrich l-a ucis pe Cecil sau dacă este nevinovat. În dimineaţa în care Cey a plecat, el nu a fost la birou. Secretarul lui nu a ştiut să îmi spună unde şi-a petrecut dimineaţa.

Rosalyn plângea. Era atât de disperată, încât Victoria înţelese că nu avea rost să facă apel la raţiune. Îşi îmbrăţişă prietena.

De ce mi-ai cerut mie ajutorul? o întrebă ea, după ce Rosalyn se mai linişti. Ce pot să fac pentru tine?

Eu nu mă pot duce la hotelul lui Cecil din Godesberg. Datorită poziţiei lui Friedrich, sunt cunoscută în zonă. Dar ţi-aş fi recunoscătoare dacă tu te-ai interesa acolo dacă Friedrich s-a văzut cu lordul Fisher.

- Cum crezi că aş putea face asta? Nu pot arăta personalului o fotografie a soţului tău.

- Cu siguranţă că ţie îţi va trece ceva prin minte.

Rosalyn o privi pe Victoria plină de speranţă.

- Unde a stat lordul Fisher?

- La hotelul Godesberger Hof.

- Ai o fotografie de-a lui?

Rosalyn confirmă. Scoase din poşetă o mapă foarte mică îmbrăcată în mătase roşie brodată, pe care o deschise. În ea se afla o fotografie. Lordul Cecil Fisher avea douăzeci şi ceva de ani şi era într-adevăr chipeş. Şedea degajat pe un scaun, în decorul care alcătuia un peisaj romantic. Victoriei nu îi fu greu să îşi imagineze că lordul, cu ochii lui negri, frânsese inimile multor femei. Avea părul pieptănat după ultima modă, cu o cărare într-o parte, şi dat cu briantină. Doar la tâmple nu era lucios.

Purta un costum de vară elegant. Cu siguranță nu era genul de bărbat care să își irosească mult timp cu o femeie. Mâinile i se odihneau în poală.

- Purta proteză? întrebă Victoria.

- Da. Ascunsă într-o mănușă. La prima vedere nici nu se observa că avea o mână artificială.

Victoriei îi veni o idee:

- Lordul nu călătorea cu un majordom?

- Majordomul lui demisionase cu puțin înainte de călătoria în Germania, iar Cecil nu voia să angajeze altul la repezeală. În definitiv este o slujbă în care este nevoie de încredere.

Cu siguranță că Hopkins ar fi fost de acord cu ultima afirmație.

- Nici nu pot să spun cât îți sunt de recunoscătoare pentru faptul că vrei să mă ajuți. Îți rămân datoare pe veșnicie. Rosalyn o îmbrățișă furtunos pe Victoria. Și mă bucur că te-ai logodit. Cu siguranță că îl iubești pe acest bărbat foarte mult.

- Da, îl iubesc, răspunse Victoria încet.

Mai târziu, în timp ce se dezbrăca, își aminti că în copilărie frunzărea manualele de medicină ale tatălui ei. De aceea știa cum arătau bărbații și femeile dezbrăcați, precum și detalii privind relațiile sexuale. Dar nu avea idee cum te simțeai în intimitate cu un bărbat. Dacă se gândea la ce senzații îi trezea un sărut, trebuia să fie ceva extraordinar. Și din nou Victoria fu pătrunsă de dorința fierbinte de a fi împreună cu Jeremy.

Capitolul șase

Hotelul Godesberger Hof era o clădire impozantă, cu o cupolă deasupra aripii centrale. Se afla chiar lângă Rin și avea vedere la cunoscuta Drachenfels de pe celălalt mal. În frunzișul verde de la poalele ruinei burgului se iviseră primele pete ruginii vestind toamna. Victoria alungă amintirile plimbării cu barca, făcută cu Jeremy pe lacul din Kensington Gardens, care o năpădiseră dintr-odată.

„Voi picta și voi face fotografii", își spuse ea în timp ce trăsura pe care o luase din gara Godesberg oprea în fața hotelului. Suspiciunea lui Rosalyn încă i se părea complet absurdă. Totuși, misiunea pe care o avea de îndeplinit o bucura. Îi plăcea să se joace uneori de-a detectivul. Un interes moștenit de la tatăl ei, care nu fusese numai medic legist, ci se ocupase și de elucidarea unor crime, împreună cu Hopkins. Nu întotdeauna spre bucuria Scotland Yardului.

Friedrich von Langenstein plecase devreme la Coblenz, așa că Victoria nu îl mai văzuse de dimineață. Ea luase micul dejun împreună cu Rosalyn. Prietena ei părea epuizată, ca și cum nu ar fi închis ochii toată noaptea. Deoarece

fuseseră servite de valet, nu mai putuseră să discute în voie. Victoria plecase imediat după micul dejun. Rosalyn o condusese la trăsură şi îi spusese din nou cât îi era de recunoscătoare.

Un uşier în livrea albastră se înclină în faţa Victoriei şi îi luă geanta de voiaj. Nu avea de gând să stea mai mult de două zile, aşa că îşi adusese doar câteva haine. După ce plăti birja, uşierul o însoţi pe cele câteva trepte până la intrare.

Holul hotelului era încăpător şi luminos. Pe ambele laturi se aflau canapele moi îmbrăcate în creton, asortate cu pereţii, zugrăviţi în crem. Un covor gros aşternut pe podeaua din marmură estompa zgomotul paşilor. Lumina răspândită de imensele candelabre făcea să scânteieze sticla şlefuită.

- Cu ce vă pot ajuta, stimată domnişoară?

Bărbatul de la recepţie, îmbrăcat de asemenea în livrea albastră, o întâmpină cu un surâs studiat.

- Numele meu este Bredon. Majordomul familiei Langenstein a rezervat o cameră pentru mine.

Oh, da, desigur. Ne bucurăm să avem printre noi un oaspete al ducelui şi ducesei. Îmi permiteţi să văd paşaportul dumneavoastră? Este doar o formalitate.

În timp ce recepţionerul completa într-un formular şi în cartea de oaspeţi datele din paşaport, Victoria se gândi la cât de indignat ar fi fost Hopkins de obligaţia de legitimare introdusă de germani. Îşi înăbuşi un zâmbet şi semnă formularul. Recepţionerul îi ură exuberant sejur plăcut şi chemă un paj, care îi duse geanta de voiaj la lift.

Sunteţi englezoaică, stimată domnişoară? întrebă pajul după ce liftul se puse în mişcare.

Avea cincisprezece, şaisprezece ani, faţa plină cu pistrui şi ochi albaştri îndrăzneţi.

- Da, răspunse ea amuzată. După ce ţi-ai dat seama? Eu credeam că vorbesc limba germană fără accent.

- Aşa este. Dar v-am auzit spunându-vă numele, care mi s-a părut a fi englezesc. Noi avem aici mulţi oaspeţi englezi. Aş vrea să lucrez odată într-un mare hotel din Londra. Dacă se poate la Ritz sau la Savoy.

Le frecventez din când în când. La ambele lucrează angajaţi germani. Deci nu există niciun motiv pentru care să nu reuşeşti.

Vorbiţi serios, stimată domnişoară?

Ochii pajului străluciră.

Da, trebuie doar să cunoşti bine limba engleză. Victoria se gândi puţin. Băiatul părea dezgheţat. L-ai cunoscut cumva pe lordul Fisher, care a stat aici câteva săptămâni?

- Evident. Era drăguţ şi dădea bacşişuri generoase.

- Ştii dacă lordul Fisher a avut un servitor?

- Franz s-a ocupat de el, răspunse băiatul repede.

- Ai putea să mi-l trimiţi pe Franz în camera mea? Aş vrea să îl întreb ceva.

Victoria îi puse în mână băiatului o monedă de o marcă.

Voi face tot ce pot, stimată domnişoară, răspunse acesta făcându-i conspirativ cu ochiul.

Şi, într-adevăr, după mai puţin de o jumătate de oră cineva ciocăni la uşa camerei Victoriei. Camerista, care îi scosese şi îi aranjase lucrurile din geanta de voiaj, tocmai ieşise. Când Victoria deschise uşa, în faţa ei se afla un tânăr arătos, cu părul castaniu, în livrea de valet.

Mi-a spus Gustav că aţi vrea să mă întrebaţi ceva despre lordul Fisher. Noi nu avem voie să discutăm despre oaspeţii noştri, spuse Franz ezitant.

Da, firește... dar intraţi.

Victoria îi făcu semn să se aşeze într-unul din fotoliile îmbrăcate în creton. Camera era decorată luxos cu piese de mobilier din mahon. Se vedea că Franz nu se simţea prea în largul lui.

Vă înţeleg reţinerea. Dar... Victoria părea să îşi aleagă cuvintele, o prietenă a mea este foarte îndrăgostită de lordul Fisher. Părinţii ei nici nu vor să audă despre aşa ceva. Sunt împotriva acestei legături. Prietena mea voia să se întâlnească în secret cu lordul la Veneţia, unde el urma să ia o cameră la Grand Hotel des Bains, după cum i-a spus. Dar a aflat că nu a ajuns acolo. Ştiţi cumva dacă şi-a schimbat planurile de călătorie? Vă rog, prietena mea îşi face mari griji. Trebuie să mă ajutaţi.

Victoria îl privi rugător pe tânăr.

Din ceea ce ştiu eu, lordul Fisher nu şi-a schimbat planurile.

După cum bănuise Victoria, Franz era prea tânăr pentru a fi impresionat de o poveste de dragoste.

- Aţi rezervat pentru el o cameră la Grand Hotel?

Da, am sunat acolo. În mod normal şeful recepţiei se ocupă de asta, dar pentru că am lucrat doi ani în Italia, vorbesc italiana mai bine decât el.

Tânărul zâmbi.

- Credeţi că lordul Fisher vi s-ar fi adresat dumneavoastră dacă ar fi vrut o rezervare la un alt hotel?

- Cred că era foarte mulţumit de mine, răspunse Franz ridicând din umeri.

- Când a plecat lordul Fisher?

- Trebuie să fi fost... staţi puţin..., da, trebuie să fi fost pe 16 august. Îmi amintesc, pentru că era ziua de naştere a verişoarei mele. A vrut să ia trenul de ora opt spre Basel. Eu i-am cumpărat biletul de călătorie.

Franz părea deranjat de întrebările Victoriei.

- S-a dus la gară cu trăsura hotelului?

- Da, eu l-am însoţit până jos şi mi-am luat la revedere de la el.

- Părea cumva îngrijorat în acea dimineaţă? Ca şi cum l-ar fi frământat ceva?

- Nu, deloc. Franz clătină din cap. Se bucura de călătorie, era vesel că putea petrece toamna şi iarna în sud. Îmi spunea deseori: „Crede-mă, Franz, nimic nu este mai dezgustător decât o iarnă englezească."

- Nu aţi avut impresia că lordul Fisher, în timpul sejurului său, se simţea ameninţat de cineva?

- Oh, cerule, nu! De ce să-l fi ameninţat cineva?

Franz o privi surprins şi Victoria îl înţelegea.

- Oh, a fost doar aşa, o idee. Aşa cum spuneam, familia prietenei mele este împotriva acestei legături. Mă gândeam că vreunul dintre fraţii ei l-ar fi putut pândi, improviză ea.

- Lordul Fisher era chinuit de dureri la mâna amputată. Cel puţin când a sosit aici. În urma tratamentului, s-au ameliorat. Dar atunci când nu avea dureri, părea optimist. Ca un om care are multe planuri. Stimată domnişoară, nu mi-o luaţi în nume de rău, dacă sunt atât de sincer cu dumneavoastră. Nu o spun cu plăcere, dar dacă lordul Fisher nu locuieşte la Hotel des Bains, presupun că prietena dumneavoastră a devenit plictisitoare şi de aceea s-a decis pentru

un alt hotel din Veneția ori și-a schimbat destinația. Franz se ridică și adăugă: Acum v-aș ruga să mă scuzați.

Vă mulțumesc pentru ajutor. Victoria oftă adânc și îi dădu lui Franz un bacșiș generos. Prietenei mele chiar nu îi va face plăcere să afle asta. Dar mă tem că presupunerile dumneavoastră sunt corecte.

„Mai ales că presupunerile lui Franz se potrivesc cu ale mele. Se pare că lordul Fisher și-a schimbat brusc planurile de călătorie", își spuse Victoria.

Se hotărî să se ducă la gara din Godesberg, ca să se intereseze dacă lordul a luat într-adevăr trenul pentru Basel. Totodată voia să facă și o excursie la Drachenfels.

Își luă o rochie groasă din bumbac și își puse încălțăminte solidă. Își potrivi pălăria de paie în fața oglinzii și se examină cu atenție. Spera că borurile pălăriei erau suficient de mari pentru a o proteja de razele soarelui. Își trecu pe după umăr geanta cu aparatul de fotografiat și porni hotărâtă la drum.

Eh, stimată domnișoară, deja vreți să plecați din Godesberg?

Funcționarul de la gară, cu mustăcioară ca a kaizerului Wilhelm, care se afla la barieră și strângea biletele călătorilor când sosise ea, o salută ridicându-și chipiul.

Vă mai amintiți de mine?!

- O doamnă așa de drăguță nu se uită atât de repede, zise omul și îi făcu semn cu ochiul.

Era evident că acesta era dispus la un flirt, ceea ce Victoriei îi convenea.

- Nu, nu plec. Aș avea o întrebare. Se pare că aveți o memorie vizuală foarte bună, spuse ea privindu-l insistent cu ochii ei verzi. Mă interesez pentru o prietenă a mea. Știți cumva dacă acest bărbat a plecat de aici în urmă cu aproximativ două săptămâni? Trenul lui era la ora opt dimineața.

Victoria scoase fotografia din geantă și o arătă funcționarului.

Acesta își mângâie mustața și examină fotografia.

- Da, domnul a plecat cu trenul de ora opt spre Basel, răspunse el.

- Sunteți sigur?

- Da, a venit cu o trăsură de la Godesberger Hof. Mi-a atras atenția imediat. Domnii deosebiți trebuie tratați bine la Godesberg. Dacă nu sunt prea ocupat, mă interesez dacă s-au simțit bine aici sau mai fac câte o glumă. De acest domn îmi amintesc perfect, pentru că m-a întrebat în engleză dacă îi pot oferi un foc. Nu înțeleg limba aceasta, dar când mi-a arătat un pachet de țigări, am priceput la ce se referea și i-am dat niște chibrituri.

Și bărbatul a trecut dincolo de barieră? insistă Victoria.

Firește. Pentru ce altceva mi-ar fi arătat biletul de tren?

Un grup de călători urcă treptele gării reținându-i funcționarului atenția. Victoria mulțumi și părăsi gara.

„Cu asta bănuiala lui Rosalyn s-a dovedit definitiv greșită", își spuse ea ușurată, în timp ce se îndrepta către trăsurile înșirate la umbra arborilor din fața clădirii. „Nici măcar Rosalyn, cu debordanta ei fantezie, nu ar putea să creadă serios că soțul ei l-a pândit în tren pe lordul Fisher, că l-a silit să coboare și l-a omorât pe undeva."

- La bac, te rog, îi ceru ea birjarului și se așeză comod pe canapea.

Acum se bucura cu adevărat de excursia la Drachenfels.

Obosită, dar mulțumită, Victoria păși seara în restaurantul hotelului. Firește că nu se obișnuia ca o tânără femeie nemăritată să ia masa în public, nu în cameră. Dar nu avea niciun chef să se conformeze. În călătoriile făcute cu tatăl ei, mâncaseră uneori în hoteluri mari. Îi plăceau atmosfera festivă de la cină, paharele din cristal și argintăria care sclipea în lumina lumânărilor, opulentul aranjament floral și ținutele elegante ale doamnelor.

Traversând salonul, Victoria remarcă privirile care o urmăreau. Dar chelnerul-șef părea informat că ea era oaspete al soților Langenstein. Chiar dacă acesta era mirat de comportamentul ei, nu lăsa să se vadă acest lucru și îi făcu semn unui chelner, care o conduse la una dintre mesele de sub ferestrele mari și îi înmână meniul. Lămpile din cristal erau deja aprinse, pentru că afară se înserase, așa că Victoria putea să admire Drachenburgul. Deasupra turnului dintre ruine se ridica luna plină, înconjurată de o aureolă în culorile curcubeului. O priveliște care l-ar încânta cu siguranță pe Mr. Parker.

Victoria își dorea ca Jeremy să fie cu ea și să poată petrece seara împreună. Îi era cumplit de dor de el. Îi lipsise și în timpul excursiei. Se surprinsese mereu dorindu-și să îi împărtășească impresiile. Se gândea la satele drăguțe, în care casele îngrijite din paiantă se înșirau una după alta, la fântânile din piețe și la viile care se profilau pe fundalul acestora. Da, înțelegea entuziasmul turiștilor pentru această regiune.

Ruinele Drachenburg aveau un aer romantic şi în plin soare. Vremea frumoasă ademenise multă lume. Pe lângă germani şi englezi mai erau olandezi, francezi şi chiar ruşi, îşi dădu seama Victoria după conversaţiile pe care le auzea în jurul ei. Un grup de turişti englezi se adunase la baza turnului şi oamenii recitau cu evlavie din Byron. Victoria îi fotografie, la fel şi pe concetăţenii ei care ieşiseră la picnic în umbra ruinelor. Şi drumeţii care veniseră călare pe măgari constituiseră motive fotografice frumoase. Priveliştea asupra văii Rinului, care curgea majestuos printre stânci, era grandioasă. Se putea vedea până la Köln şi Coblenz, iar apa sclipea albastru-turcoaz amintind de Marea Mediterană.

Chelnerul reveni la masa ei şi o întrebă ce doreşte să comande. Se hotărâse pentru o cină uşoară: supă de castraveţi, peşte în sos de vin alb cu cartofi, iar la desert îngheţată de lămâie. Mai comandă şi un pahar cu vin de pe dealurile renane.

Puţin mai târziu, chelnerul îi aduse supa, care Victoriei îi plăcu. La masa alăturată, câţiva clienţi discutau politică. Ceea ce însemna că bărbaţii vorbeau şi femeile ascultau răbdătoare. Victoria îşi dădu ochii peste cap şi se întrebă dacă situaţia aceasta se va schimba vreodată. Tema discuţiei aprinse era tensionata situaţie politică din Rusia şi recenta întâlnire dintre kaizer şi ţar de pe malul Mării Baltice. Unii bărbaţi împărtăşeau ideea că Rusia avea nevoie urgent de reforme politice, alţii erau de părere că guvernul ar trebui să facă mai multă presiune asupra opoziţiei.

Ce l-a determinat pe Lew Prokowski să părăsească Rusia? se întrebă Victoria, în timp ce sorbea din vin. Regreta că în tren nu putuse discuta mai mult. Poate că se vor reîntâlni la Londra. Gândurile ei se îndreptară către mama sa şi către pictorul cu numele de Jakob. Bonnul era la doar câţiva kilometri

de Godesberg. Se hotărî ca a doua zi să plece acolo şi să o caute pe Leah Wagner. Prietena mamei ei nu îi răspunsese la telegramă. Dar poate că avea noroc să dea totuşi de ea. Sau să îi spună cineva unde se mutase aceasta.

Peştele a fost la fel de gustos ca supa, foarte moale şi prăjit cât trebuie, iar îngheţata ar fi apreciat-o chiar şi Hopkins. Afară se întunecase. Geamul ferestrei reflecta sala de mese, în mijlocul acestei reflexii văzându-se doar luna argintie.

Victoria se hotărî să mai facă o mică plimbare înainte de a se culca. În această ultimă noapte de august cu siguranţă că afară era frumos. Urcă să îşi ia pardesiul şi când ieşi din lift, o întâmpină o cameristă. O aşteptase în faţa uşii.

Dumneavoastră sunteţi domnişoara Bredon? întrebă aceasta încet, privând cu teamă în jur.

- Da, eu sunt, răspunse mirată Victoria.

- Aş vrea să vorbesc cu dumneavoastră despre lordul Fisher.

- Să intrăm în cameră.

- Mai bine nu. Elsa, care are grijă de camerele de pe acest coridor, poate veni în orice clipă să vă aranjeze patul pentru noapte şi să se asigure că totul este în ordine. Nu aş dori să mă vadă cu dumneavoastră şi să o anunţe pe menajeră.

- Oricum voiam să ies pe malul Rinului. Vino la câteva minute după mine. Te aştept pe malul apei, unde se termină strada din faţa hotelului.

„Ce o fi având să îmi spună camerista?" se întreba Victoria în timp ce se plimba în sus şi în jos pe malul Rinului. Era mai răcoare decât se aşteptase. Peste apă se aşternuse un văl de ceaţă. Deşi era îmbrăcată cu pardesiul, i se făcuse frig. Dar nu dură

mult până când pe stradă apăru camerista. Șorțul și boneta ei albă luminau în întuneric.

- De unde știi că m-am interesat de lordul Fisher? Și cum te cheamă? o întrebă Victoria, aplecându-se spre ea.

Numele meu este Marie. Fata continuă cu capul plecat: I-am auzit pe Gustav și pe Franz discutând despre asta în sala personalului. Vocea ei blândă și exprimarea dialectală se potriveau cu înfățișarea ei delicată.

- Și ce vrei să îmi spui?

- Franz spunea că l-ați întrebat dacă lordul Fisher ar fi fost amenințat de cineva.

- Da, așa este.

Cu o zi înaintea plecării lordului am fost liberă. Am înnoptat la bunica mea, în Köln, și dimineața devreme m-am întors la Godesberg cu trenul. Lordul Fisher a fost întotdeauna prietenos cu mine. Îmi dădea deseori bacșiș și mi-a dăruit chiar și un parfum și o batistă de mătase.

„Să fi devenit acesta prea insistent? Despre asta voia să îi vorbească Marie?"

Fata citi întrebarea în privirea Victoriei și clătină din cap.

- Niciodată nu a fost indecent. Era doar amabil. Când am coborât din tren, l-am văzut pe peron și m-a văzut și el. M-a privit ciudat, ca și cum ar fi vrut să îmi spună ceva. De fapt, s-a îndreptat spre mine. Dar bărbatul care era cu el l-a oprit.

- Era împreună cu un bărbat?

- Da, lordului Fisher îi era teamă de el. Imediat după asta, pe linia vecină a venit un tren. Însoțitorul lui l-a apucat de braț și l-a împins într-un compartiment.

„Dumnezeule, nu este posibil ca Friedrich să îl fi abordat la gară și să îl fi târât după el", îi trecu prin cap Victoriei.

- Cum arăta acel bărbat?

- De înălțime potrivită și cu părul negru.

- Nu era înalt, blond și foarte prezentabil?

- Nu, nu arăta tocmai bine, era mai curând urât, avea nasul strâmb.

Este clar că nu putea fi Friedrich von Langenstein.

- Ți-a mai atras ceva atenția la acest bărbat?

- Avea umerii foarte lați. Ca un fierar.

Marie ezită.

- Spune-mi fără teamă ce îți trece prin cap.

La Godesberger Hof sunt mulți turiști englezi. Parcă semăna cu unul dintre ei.

Marie o privi nesigură pe Victoria.

- Te referi poate la îmbrăcămintea lui?

- Cred că da. Purta un costum dintr-un material grosolan, cum poartă englezii în excursii.

- De tweed?

- Nu cunosc cuvântul.

Dintr-un copac căzu o castană necoaptă, în coajă, se rostogoli pe drum, apoi alunecă în apă, unde tulbură pentru un moment imaginea reflectată a felinarului de pe mal.

- Ești absolut sigură că nu ți s-a părut că lordul Fisher se temea? insistă Victoria cu întrebările.

- Nu, nu m-am înșelat. Dimineața i-am povestit și lui Frau Röder, menajera. Ea a râs de mine și a zis că vreau să mă dau mare. Dar nu este așa. Vă rog să mă credeți.

Tonul Mariei era implorator.

- Te cred, zise Victoria.

Cel puțin era sigură că fata nu mințea în mod voit.

Capitolul șapte

Victoria coborî scările gării din Bonn și traversă strada. Își lăsase geanta de voiaj și aparatul de fotografiat la biroul de bagaje și voia să meargă la cel mai apropiat oficiu poștal. Funcționarul de la ghișeu îi spusese cum putea ajunge acolo și că nu era departe.

Înainte de a adormi, se gândise mult la ceea ce îi povestise Marie. Victoria era convinsă că fata nu mințise, dar poate că interpretase greșit situația. Oricum nu voia să lase lucrurile așa. Nu credea că spiritul lordului Fisher apăruse în timpul ședinței de spiritism și comunicase că fusese ucis, dar asta nu schimba faptul că lordul nu ajunsese la Hotel des Bains și că nu anulase camera.

Oficiul poștal se afla într-adevăr în apropiere de gară, într-o piață largă. Era o clădire galbenă cu obloane verzi la ferestre, în spatele unei statui a lui Beethoven. La ghișeul telegrafului îi scrisese lui Hopkins și îl ruga să o sune la familia Langenstein. După ce trimise telegrama, se mai liniști. Nu strica să vorbească cu Hopkins despre lordul Fisher, deoarece majordomul ei era o enciclopedie ambulantă a nobilimii engleze.

Deşi era duminică, chioşcul cu ziare de lângă oficiul poştal era deschis. Victoria cumpără o hartă a oraşului şi caută adresa lui Leah Wagner.

Vă pot ajuta, stimată domnişoară? o întrebă bătrânul proprietar al chioşcului, văzând-o uitându-se nedumerită pe hartă.

- Caut o stradă, dar nu o găsesc nicăieri.

Bărbatul studie harta, apoi îi arătă o linie întreruptă, în afara graniţei oraşului, pe care era marcată o singură clădire.

- Aceasta trebuie să fie.

- Ştiţi cumva dacă locuieşte acolo o femeie cu numele de Leah Wagner?

- Îmi pare rău, dar nu ştiu, clătină el din cap cu regret. Dar este destul de departe adresa pe care o căutaţi. Cu siguranţă sunt patru, cinci kilometri până acolo. Luaţi mai bine o trăsură.

Victoria mulţumi. Deoarece vremea era frumoasă, se hotărî însă să facă o plimbare pe jos, ignorând sfatul bine intenţionat. Aerul proaspăt îi va face bine.

- Aoleu!

Victoria se opri la marginea unui lan de grâu. Îi intrase o pietricică în pantof. Şchiopătă până lângă un zid şi se aşeză jos. Un bondar zbură prin faţa ei. Îşi scoase pantoful, îl scutură şi se gândi cu regret că ar fi trebuit să ia o trăsură. Drumul era mai anevoios decât crezuse şi între timp se făcuse foarte cald. Parcă vara nu voia să se mai termine.

De la gară, străbătuse nişte străzi cu case decorate cu turnuleţe, frontoane şi stucaturi, apoi trecuse pe lângă un palat în stil baroc, care datorită acoperişului boltit şi aripilor laterale părea un animal adormit sub cerul albastru. Chiar în spatele

palatului, strada şerpuia printr-un mic cartier industrial, înainte de a intra în zona rurală.

Victoria cercetă iarăşi harta oraşului. Nu departe, drumul se bifurca, străbătând ogoare şi păşuni. La dreapta, pe o înălţime, se vedea o biserică. La stânga ar fi trebuit să se afle casa în care Leah locuia sau locuise cândva.

Tânăra oftă, îşi încălţă pantoful şi porni mai departe. Urmă drumul care trecea printre tufe înalte, traversă un pârâu pe un pod de piatră şi după o cotitură descoperi o grădină înconjurată de tufişuri şi fâneţe. Printre ramuri dese zări frontonul unei case cu obloanele vopsite în albastru. De jur împrejur nu mai era nicio clădire.

Victoria deschise poarta din lemn a grădinii, care atârna strâmb în balamale. Straturi înguste de flori încadrau o alee pietruită, care mergea până la intrarea în casă. Frontonul era decorat cu ornamente în stil art nouveau, iar acoperişul, uşor rotunjit ca o barcă cu chila în sus. Intrarea era protejată de un portic. Victoria bătu în uşă cu mânerul. Sunetul surd răsună în casă. Mai bătu o dată.

„Ah, Doamne!" Oftă şi îşi muşcă buzele. Oare făcuse acest drum degeaba?

Privi în jur şi descoperi o potecuţă care ocolea casa. O urmă hotărâtă. Trecu pe lângă o terasă şi ajunse în grădină, un amestec de flori, tufe, pomi fructiferi şi straturi cu legume care i-ar fi îngrozit probabil pe cei mai mulţi grădinari. Totuşi, Victoriei i se păru fermecătoare.

- Frau Wagner? strigă ea.

Câteva păsărele care se răcoreau pe marginea unui rezervor cu apă îşi luară zborul speriate. Lângă o seră mică, ale cărei geamuri fuseseră vopsite cu var, pentru a proteja culturile dinăuntru de razele soarelui, creşteau nalbe. Din spatele serei

ieşi o femeie, care avea pe cap o pălărie deformată din paie. Era cu picioarele goale şi ţinea în mână o foarfecă de grădină. De halatul cenuşiu pe care îl purta peste rochie i se prinseseră frunze. Când o văzu pe Victoria, se opri, făcu ochii mari şi duse mâna la piept.

- Amelie! şopti ea.

Victoria amuţi. Pe chipul femeii se ivi un zâmbet. Veni în grabă la Victoria şi îi prinse mâinile într-ale ei.

- Te rog să mă scuzi. Eu sunt Leah. Tu trebuie să fii Victoria. Am fost plecată câteva săptămâni la Berlin şi am primit telegrama ta abia ieri-seară. Ce bine că ai venit! În timp ce tundeam via, mă gândeam să îţi răspund şi mă întrebam cum arăţi şi când vom reuşi să ne întâlnim.

Leah Wagner avea ochi cenuşii luminoşi şi gura expresivă, zâmbitoare. Trebuia să aibă în jur de patruzeci de ani, dar părea mult mai tânără.

- Mă spăl repede pe picioare şi îmi schimb hainele.

O luă de braţ pe Victoria şi o conduse spre terasă.

- Apoi îmi vei povesti despre tine.

Îşi vârî picioarele în nişte saboţi din lemn şi dispăru în casă printr-o uşă din sticlă larg deschisă, dincolo de care se vedea o cameră de zi. Mobilierul din lemn galben ca mierea, modern şi simplu, îi păru Victoriei mult mai agreabil decât cel din burgul lui Rosalyn. Pe peretele din spatele sofalei îmbrăcate în catifea vernil atârna o carpetă mare, ţesută cu flori, imaginea în oglindă a grădinii.

Victoria se aşeză pe unul dintre scaunele din nuiele şi ascultă ticăitul pendulei din cameră. Prin grădină roiau albine şi bondari. O mierlă şuiera voioasă într-un pom.

Când reveni pe terasă, Leah Wagner purta o rochie de vară cu bustul brodat şi avea părul strâns cu o basma multicoloră.

- Chiar am crezut un moment că o am în față pe mama ta. Ești leită ea, spuse Leah zâmbind vinovat.

- Mi se spune deseori asta, dar când mă uit la fotografii nu mi se pare că îi semăn chiar atât de mult.

- Ba da. Ești la fel de drăguță ca ea. Leah surâse, apoi deveni serioasă. După moartea Ameliei i-am scris de câteva ori tatălui tău. Nu mi-a răspuns niciodată. Acum mai bine de un an și jumătate am citit într-un ziar că bine cunoscutul medic legist englez dr. Bernard Bredon a murit. Am trimis o scrisoare la vechea adresă, pe care o aveam de la mama ta, dar am primit-o înapoi cu mențiunea că destinatarul nu este cunoscut. Apoi i-am scris bunicii tale, rugând-o să îmi spună cum pot da de tine. Dar nu mi-a răspuns.

„Tipic pentru principesă", se gândi Victoria cu amar.

- Stai la familia tatălui tău? Ce ai făcut în ultimii ani? Au trecut cel puțin cincisprezece ani de când te-am văzut ultima dată.

- Locuiesc în Green Park, unde a rămas și majordomul tatălui meu. Numele lui este Hopkins.

- Da? Ce neconvențional!

Mătușa mea Hermione nu ar fi fost de acord cu asta. Victoria râse și adăugă: Din fericire, tutorele meu este avocatul tatălui meu, nu bunicul.

- Ești pictoriță ca mama ta? Te-ai căsătorit? Ah, iartă-mă! Leah își duse mâna la gură. Probabil că îți par tare curioasă și indiscretă, dar m-am gândit atât de des la tine, la cum îți merge...

Victoria i-a spus că tatăl ei nu a putut trece niciodată peste moartea atât de timpurie a mamei ei, că ea a reînceput să picteze de curând și că lucrează ca fotograf. I-a mai mărturisit că ea și

Jeremy intenționează să se căsătorească și i-a povestit despre expoziția mamei ei. Bineînțeles că Leah a rugat-o să o tutuiască.

Victoria află că Leah era căsătorită cu un pictor, cu care stătea ocazional la Berlin câteva săptămâni, apoi venea el aici, la marginea Bonnului. Un aranjament de care Leah părea foarte mulțumită.

La un moment dat s-au mutat în bucătărie, ale cărei ferestre erau năpădite de iederă și viță-de-vie, făcând-o pe Victoria să se gândească la o grotă. Luară o gustare pe o masă mare și veche, apoi vizitară atelierul lui Leah.

Acesta se afla la etaj și se continua spre nord cu o seră. Ferestrele glisante erau deschise. Era cald, dar nu înăbușitor. Mirosea a vopsele și a terebentină. Pe un șevalet se afla o pânză pe care, pe un fundal verde, erau schițate nalbe. Deși nu erau terminate, florile păreau proaspete și viguroase. Pe tablourile rezemate de pereți erau pictate tot flori ori natură moartă. Păreau subiectele preferate ale lui Leah, care lucra în culori puternice, contrastante. Stilul ei îi păru Victoriei expresiv și captivant.

Leah se duse la un raft.

- Am aici un album cu fotografii ale mamei tale, dacă vrei să le vezi.

- Firește. Cu inima bătându-i, Victoria se așeză alături de Leah pe canapeaua plină cu perne dintr-un colț al atelierului. Unde v-ați cunoscut? întrebă ea.

- La Paris. Am mers amândouă acolo pentru a ne perfecționa. Primul nostru profesor a fost groaznic. Leah clătină din cap și continuă: Considera că femeile nu prea sunt în stare să picteze sau să deseneze. După ce am desenat trei zile la rând frânghii înnodate și texturi de lemn, bătrânul respingător i-a pus mâna pe sâni mamei tale. Ne-a ajuns și am căutat alt profesor.

Nu pot să cred că bunica i-a permis mamei să plece la Paris, care trebuie să fi reprezentat pentru ea culmea depravării, se încruntă Victoria.

- Dacă nu mă înşel, mama ta l-a convins pe tatăl ei să o lase. Obţinea ce voia de la el. Trebuia să stea la o foarte respectabilă contesă scăpătată. După câteva săptămâni am închiriat împreună o locuinţă. Leah deschise albumul şi continuă: Fotografiile acestea au fost făcute la scurt timp după ce ne-am cunoscut.

Victoria se aplecă asupra albumului. Mama ei stătea pe malul Senei, în faţa unui pod. Într-o altă fotografie şedea pe o bancă într-un parc, în mâini cu un bloc de desen şi un creion. Leah dădea încet pagină după pagină.

Alte fotografii o surprindeau pe Amelie pe străzile şi în pieţele Parisului. În faţă la Luvru, pe Avenue des Champs Élysée, din nou pe Sena şi pe terasa unei cafenele. În multe poze privea, după cum i se părea Victoriei, plină de speranţă şi curioasă să vadă ce îi rezervă viaţa. În alte poze părea visătoare. Cu toate că era foarte tânără, avea deja o prestanţă deosebită.

Victoria se gândi la scrisoarea pe care i-o adresase tatăl ei cu puţin înainte de a muri şi pe care Mr. Montgomery i-o înmânase împreună cu tablourile. Îi spunea că mama ei vedea pretutindeni minuni. I se puse un nod în gât şi înghiţi în sec.

Voiam să vedem tablourile lui Renoir, Monet, Pissaro şi ale celorlalţi artişti impresionişti, nu fotografiile alb-negru ale acestora, aşa cum apăreau în cărţi. Culorile tablourilor ne răscoleau. Eram de-a dreptul îmbătate de ele. De dimineaţă până seara eram în muzee şi expoziţii, după care hoinăream pe străzi ore în şir, discutam şi făceam schiţe.

- Trebuie să fi fost o perioadă minunată.

Da, a fost o perioadă minunată, tulburătoare şi plină de inspiraţie.

Vocea lui Leah era plină de melancolie.

- Mătușa Hermione mi-a spus odată că tatăl meu și mama mea s-au cunoscut la un bal. Știi cumva de ce a mers ea la Londra?

- Pentru că voia să îl vadă și pe Turner în original. Și bunica ta și-a dorit să facă această călătorie, spuse Leah zâmbind. La Baden-Baden cunoscuse o nobilă catolică englezoaică, ai cărei fii ar fi fost candidați potriviți la căsătoria cu mama ta. Acea nobilă a organizat un bal, la care Amelie l-a întâlnit pe tatăl tău. Leah mai întoarse o pagină a albumului. Pozele acestea mi le-a trimis într-o scrisoare.

Într-una dintre fotografii mama ei purta o rochie vaporoasă de bal. Gâtul ei se ridica delicat și grațios dintr-o unduire de dantele. O altă fotografie îi prezenta pe mama și pe tatăl ei în acea seară. Țineau în mână pahare cu șampanie, adânciți într-o discuție. Chiar și în fotografie, aerul dintre ei părea să vibreze – doi oameni făcuți unul pentru altul.

Să fi fost adevărat? se întrebă Victoria. A fost tatăl meu marea ei iubire așa cum am crezut mereu? Furată de toată această discuție, aproape că uitase să o întrebe pe Leah de bărbatul cu numele de Jakob.

- Leah, pe lângă faptul că voiam să te cunosc, te-am vizitat și pentru că...

Și Victoria îi povesti prietenei mamei ei despre tabloul cu romantica ruină și despre scrisoarea de dragoste pe care o găsise între pânză și dublura de hârtie. Apoi îi arătă fotografia acestuia, pe care o făcuse cu grijă, înaintea plecării din Londra.

- Speram mult că știi cine este acest Jakob și ce rol a jucat el în viața mamei mele, o privi tânăra plină de speranță.

- Din păcate, nu știu. Nu mi-a spus nimic despre el și nu am mai văzut niciodată acest tablou.

Leah clătină din cap şi se încruntă ca şi cum tocmai i-ar fi trecut ceva prin minte.

- La ce te gândeai?

- Mi-am amintit ceva, dar probabil că nu are legătură ...

- Te rog să îmi spui despre ce este vorba.

- La câteva luni după ce părinţii tăi s-au căsătorit în Gretna Green, mama ta a venit în Germania. Era în primăvara anului 1887. Îşi luase cu ea la Londra un cufăr cu îmbrăcăminte, dar şi câteva lucruri din castelul din Franconia, în care crescuse. Intenţiona ca la întoarcere să se oprească la Bonn şi să se întâlnească cu mine. Cu câtva timp înainte de ora la care stabilisem întâlnirea, am văzut-o întâmplător în parcul Hofgarten. Era împreună cu un bărbat. Se îmbrăţişau. Leah oftă, apoi continuă: Când ne-am întâlnit după-amiaza, mama ta radia, era cu gândul în altă parte. M-am întrebat dacă nu cumva era îndrăgostită de acel bărbat, dar nu am îndrăznit să o întreb. Nu ştiu ce să spun, dar din scrisorile primite de la ea, reieşea că era foarte fericită şi îndrăgostită de tatăl tău. În anul următor am vizitat-o la Londra. Tu tocmai te născuseşi. Părinţii tăi se iubeau, acest lucru se vedea şi se simţea foarte bine. După cum se priveau şi se atingeau. Mi-am spus că am interpretat greşit întâlnirea dintre Amelie şi acel bărbat. Şi chiar dacă cel în cauză era Jakob, sunt ferm convinsă că mama şi tatăl tău se iubeau cu adevărat.

- Când s-a întâlnit mama cu acel bărbat? Adică în ce lună?

- Parcă era la mijlocul lui aprilie.

„Nouă luni mai târziu m-am născut eu. Şi dacă Jakob este tatăl meu? Dar nu, imposibil."

- S-a întâmplat ceva? Eşi palidă.

Leah îi atinse îngrijorată mâna.

- Mă simt bine, răspunse Victoria.

- Mă pot interesa la galeriile de artă din Bonn și din Köln de un pictor cu inițialele JC și dacă dorești îți pot da o listă cu negustorii de artă din Coblenz, Mainz și Wiesbaden.

- Ar fi foarte drăguț din partea ta.

Victoria se străduia să surâdă. Nu voia ca Leah să observe cât era de tulburată. Da, trebuia să afle neapărat mai multe despre relația dintre Jakob și mama ei.

„Reacționez deplasat? Are dreptate Jeremy când spune că devin melodramatică imediat ce vine vorba despre această scrisoare de dragoste?"

Victoria urmărea nefericită mersul limbilor ceasului de pe peron. Leah îi mai dăduse și alte informații, când o condusese la gară din Bonn, cu trăsura ei cu un cal. Pe drum, Victoria se străduise să pălăvrăgească cu însuflețire. Dacă i-ar fi povestit lui Leah despre bănuiala ei ar fi însemnat să o trădeze pe mama ei. O întrebase dacă mama ei avusese și alte prietene apropiate în afară de ea, în speranța că de la acestea ar putea afla ceva despre Jakob.

- Din ce știu eu, nu, răspunsese Leah în timp ce treceau peste podul de piatră.

Lovi ușor cu biciul iapa care se cam lăsase pe tânjeală. După ce animalul mări ritmul, Leah se întoarse din nou către Victoria.

- Mama ta a fost crescută de guvernante și, din ceea ce știu eu, în cei doi ani petrecuți la un pension din Elveția nu a legat prietenii serioase.

„Așa suntem noi", își spuse în gând Victoria.

Leah îi mai spusese că mama ei vorbea cu mare afecțiune despre bona ei, la care ținuse foarte mult. Se numea Johanna,

dar mai multe nu ştia despre ea. Amelie ţinuse mult şi la naşa ei, o contesă de Beerheim, al cărei prenume nu şi-l amintea.

Sosi un tren şi un nor de aburi învălui peronul. Victoria evită câţiva călători care coborau din vagoane. Încercă să alunge gândul că se putea ca tatăl ei să nu fie tatăl ei biologic, dar îndoiala nu voia să o părăsească. Tatăl ei o dezamăgise. Dacă se va întâmpla la fel şi cu mama ei?

„Ah, măcar de i-aş putea povesti lui Jeremy discuţia cu Leah", se gândi Victoria. „Probabil că el ar reuşi să îmi risipească temerile şi în cele din urmă ar râde de ele."

Trenul pentru Coblenz sosi la peron şi opri cu scrâşnet de frâne.

- Domnişoară Bredon, ce surpriză să vă întâlnesc aici, în gară. Friedrich von Langenstein se apropie de ea printre nori de aburi. Faceţi-mi plăcerea de a-mi ţine companie, adăugă el arătând spre vagonul de clasa întâi.

Asta îi mai lipsea. Victoria nu avea niciun chef de conversaţie.

- Îmi pare rău, dar eu am bilet pentru clasa a doua.

- Bineînţeles că sunteţi invitata mea.

Friedrich von Langenstein făcu un semn unui funcţionar al căilor ferate, îi explică situaţia şi achită diferenţa de preţ. Victoriei nu îi mai rămase decât să îl urmeze în vagon.

„Hmm... măcar nu îl are pe lordul Fisher pe conştiinţă", îşi spuse Victoria în timp ce se aşeza pe comoda canapea tapisată. Trenul plecă imediat.

- L-am reprezentat pe preşedintele guvernului la dezvelirea unei statui a kaizerului într-un sat de la nord de Bonn, deschise discuţia Friedrich von Langenstein. Rosalyn nu se simţea bine, de aceea nu m-a putut însoţi.

- Oh, ce păcat!

Victoria presupuse că era o indispoziţie trecătoare şi că prietena ei îşi evita soţul din cauza bănuielii ei.

- Rosalyn mi-a povestit ieri că plecaţi la Godesberg şi că vreţi să înnoptaţi la Godesberger Hof, continuă conversaţia Friedrich von Langenstein.

- Ăă... da. I-am promis unui redactor de la *Morning Star* că voi fotografia Drachenfels, încercă ea să ascundă adevăratul motiv al călătoriei. Această ruină este foarte iubită de turiştii englezi. Godesberger Hof mi s-a părut un punct de plecare potrivit.

Trebuie să mărturisesc că eu nu apreciez în mod special Drachenfels şi valea Rinului. Ceea ce este o ruşine.

Victoria era nedumerită, dar îşi aminti de bunele maniere:

- Şi mie mi se întâmplă la fel cu Buckingham Palace, parlamentul şi Turnul Londrei.

„Drumul până la Coblenz va fi foarte lung", se gândi ea. Prin faţa ferestrei defilau grădini şi calcane de case din perioada marilor investiţii. Pe fundal se ridicau pe cerul albastru de septembrie siluetele munţilor Siebengebirge.

- V-aş putea întreba de unde îmi cunoaşteţi rudele? schimbă ea subiectul discuţiei.

- Din Sankt Petersburg şi de la Berlin. Unchiul dumneavoastră este înalt consilier privat în ministerul de externe. Înainte de asta a fost câţiva ani ambasador la Sankt Petersburg.

- Înalt consilier privat. Este o poziţie înaltă?

- Este subordonat direct secretarului de stat pentru afaceri externe. Friedrich von Langenstein zâmbi când văzu privirea nedumerită a Victoriei şi adăugă: În alte ţări este secretar de stat în ministerul de externe.

- Oh, înțeleg. Și mi-ați putea spune de ce bunica mea s-a exprimat atât de dur la adresa lui Bismarck? Eu credeam că este simpatic.

Victoria întrebase fără nicio reținere. Contele își dăduse seama că relația cu bunica ei nu era tocmai armonioasă.

- Păi, bunica dumneavoastră este prințesă de Altenstein-Maarberg. În războiul din 1866, familia ei a fost printre aliații Austriei învinși de Prusia. Familia Altenstein-Maarberg a trebuit să îi cedeze Prusiei domeniile. Pe lângă asta, bunica dumneavoastră nu a apreciat faptul că Bismarck a încercat să restrângă influența Bisericii Catolice în Renania.

- Da, știu, este o persoană foarte credincioasă.

Trenul ieșise din Godesberg și înainta de-a lungul Rinului. Pe malul celălalt se vedea un sat cu case frumoase în stil baroc. Friedrich von Langenstein privea pe fereastră, ca și Victoria.

- Soția mea se bucură foarte mult de vizita dumneavoastră, zise el după un timp. De când vă aflați aici, este mult mai veselă.

- Oh, și eu mă bucur că am revăzut-o pe Rosalyn.

Friedrich von Langenstein tăcu din nou. Victoria încă nu se hotărâse dacă să îi povestească lui Rosalyn ce văzuse Marie pe peron ori să îi spună doar vestea cea bună, că soțul ei nu avea nicio legătură cu dispariția lordului Fisher.

- Scuzați-mă că vă inoportunez cu așa ceva, dar pentru că putem discuta în liniște, mă tem că soția mea nu mai este fericită în căsnicia noastră.

Victoria tresări și îl privi surprinsă pe conte. Îi trebui ceva timp ca să înțeleagă ce îi spusese Friedrich von Langenstein. „Pentru Dumnezeu, un nobil prusac care vorbește despre problemele din căsnicia lui." Bărbații își dezvăluie rareori sentimentele, iar pentru un bărbat de rangul lui această atitudine era inadmisibilă. Cel puțin față de o femeie pe care nu o cunoștea.

- Oh, dar Rosalyn vă iubeşte foarte mult. Alaltăieri după cină am discutat mult timp. Mi-a spus ce mult însemnaţi pentru ea.

Dar nu este fericită cu mine, nu? Vă rog să îmi spuneţi adevărul.

- Nu, acum nu este fericită, recunoscu Victoria, care spera că Friedrich von Langenstein nu va pomeni de lordul Fisher, pentru că se temea că se va trăda. Rosalyn este îngrijorată că v-aţi pierdut interesul faţă de ea, că nu o mai socotiţi atrăgătoare.

- Dar cum se poate gândi la aşa ceva! ripostă îngrozit Friedrich von Langenstein. Dimpotrivă.

- Rosalyn interpretează comportamentul dumneavoastră reţinut ca o îndepărtare. Dacă nu este vorba despre aşa ceva, ar trebui să îi spuneţi.

- Dar ea este atât de gingaşă, atât de visătoare.

- Ah, asta este doar o latură a firii ei. Victoria clătină din cap şi continuă: Rosalyn are un suflet mare. Vrea să fie iubită şi vrea să îşi dăruiască inima. Dar ea are şi o latură mai pământeană.

- La ce anume vă referiţi?

- Ştiţi că în şcoală Rosalyn lua premii la matematică?

- Nu, nu mi-a vorbit niciodată despre asta.

După părerea mea, Rosalyn ar mai avea nevoie de o ocupaţie, pe lângă organizarea de acţiuni de binefacere.

- La ce fel de ocupaţie vă gândiţi?

- În orice caz la ceva legat de oameni. Dar probabil că nu ar fi rău dacă şi-ar putea valorifica şi talentul la matematică.

- Mă voi gândi la asta. Şi mulţumesc pentru discuţie. M-aţi ajutat foarte mult.

Friedrich von Langenstein părea încordat şi neajutorat. Însă Victoria îşi dădu seama că îi era foarte greu să îşi dezvăluie grijile.

Îi zâmbi. După cum constată, era mult mai simplu să se lămurească în privinţa sentimentelor altcuiva decât în privinţa propriilor sentimente.

Pe celălalt mal al Rinului se ivi cetatea Ehrenbreitstein şi trenul traversă fluviul.

- Spuneţi-mi, vă place cu adevărat burgul? întrebă Victoria fără să se mai gândească dacă întrebarea nu era prea personală.

- Ca să fiu sincer, nu. Aş prefera o vilă în Coblenz, răspunse el zâmbind.

Vă înţeleg.

- Dar acesta trebuie să rămână secretul nostru.

- Am să tac precum un peşte, afirmă solemn Victoria şi zâmbi la rândul ei.

Of, Doamne! Victoria nu ştia dacă trebuia să râdă de gustul lui Rosalyn sau să clatine din cap. „Grădina interioară" se învecina cu camera de zi şi era amenajată în stilul unei arcade medievale. Un servitor îi spusese că o putea găsi pe prietena ei acolo. O fântână susura în mijlocul unor straturi cu flori. Rosalyn şedea pe o bancă din piatră şi citea. Părul blond îi cădea liber pe spate, ceea ce pe Victoria o duse cu gândul la o domnişoară dintr-un castel reprezentat într-o pictură prerafaeliană.

Da, o ocupaţie practică chiar i-ar face bine, gândi ea. Friedrich von Langenstein mai avea ceva de rezolvat la Coblenz, de aceea se întorsese singură. După ce călătoriseră împreună, Victoria îl găsea mult mai simpatic. Ea spera că el şi Rosalyn se vor regăsi.

Rosalyn îi auzi paşii pe pietrişul dintre straturi, lăsă cartea jos şi o privi nerăbdătoare şi în acelaşi timp îngrijorată.

- Ei? Ai descoperit ceva legat de Friedrich? şopti ea.

Victoria se hotărî ca pentru început să nu îi spună ce aflase de la Marie pentru că prietena ei ar fi fost tulburată.

- Poți să stai liniștită. Soțul tău nu l-a pândit pe lordul Fisher nici la hotelul Godesberger Hof și nici în gara din Godesberg.

- Ești sigură?

- Da, am vorbit cu servitorul lordului la Godesberger Hof și cu un funcționar al căilor ferate de la intrarea în gară. Servitorul l-a însoțit pe lordul Fisher la trăsură și l-a văzut plecând, iar funcționarul m-a asigurat că lordul s-a dus singur la peron.

- Oh, Dumnezeule!

Rosalyn duse mâna la piept și scoase un oftat de ușurare.

- M-am întâlnit întâmplător cu Friedrich în gara din Bonn și am călătorit cu trenul împreună până la Coblenz. Este îngrijorat din cauza ta și suferă că v-ați înstrăinat.

Doamne, suspină din nou Rosalyn. Am fost atât de proastă!

- Da, ai fost.

Victoria o apucă de mână pe Rosalyn și regretă faptul că pierduse atât de mult timp înainte să discute cu Jeremy și își făcuse inutil griji pentru relația lor.

- Mă bucur că te-am rugat să mă ajuți. Ah, cât îți sunt de datoare...

- Eu cred că mă supraevaluezi.

Râzând, Victoria clătină din cap.

Fură întrerupte de apariția lui Friedrich von Langenstein în grădină. Acesta ținea în mână un mare buchet cu orhidee și părea emoționat, dar hotărât. Deci asta avusese „de rezolvat". Rosalyn se îndreptă grăbită spre soțul ei și îl îmbrățișă.

Victoria se ridică și dispăru.

- Miss Bredon..., i se adresă în hol servitorul. Un anume Mr. Hopkins v-a sunat în urmă cu o oră. La ora șapte va suna

din nou. Telefonul se află în bibliotecă. Dacă doriți să așteptați acolo...

Biblioteca era decorată după gustul lui Friedrich von Langenstein. Ferestrele înalte în stil gotic erau unica reminiscență a medievalității. Pe pereți atârnau tablouri ale generalilor prusaci, iar pe o etajeră se afla statuia ecvestră din bronz a lui Friedrich cel Mare, pe cap cu un tricorn.

Biroul era dominat de un mare glob pământesc. Ca să îi mai treacă timpul, Victoria atinse ușor globul, care începu să se învârtească încet. „Cât de mare este totuși Rusia!" își spuse ea, „și cât de mare este Imperiul Britanic cu coloniile sale." Dimpotrivă, Imperiul German și Austro-Ungaria păreau minuscule. Acum putea să înțeleagă teama germanilor că erau încercuiți de Rusia, Anglia și Franța. Chiar dacă situația se datora politicii mai mult decât nepricepute a kaizerului și a guvernului său.

Când ceasul de pe cămin bătu ora șapte, telefonul sună și Victoria ridică receptorul. O centralistă întrebă dacă acceptă o convorbire internațională. Victoria confirmă și imediat auzi vocea lui Hopkins, deformată de rețea.

- Miss Victoria, sper că ați ajuns cu bine.

Victoria îl asigură că se simțea cât se poate de bine.

- Am nimerit aici într-o poveste stranie, adăugă ea.

Îi relată lui Hopkins despre aventura lui Rosalyn cu lordul Cecil Fisher – știa că majordomul nu va fi șocat de așa ceva –, despre ședința de spiritism și despre faptul că lordul nu ajunsese la Hotel des Bains din Veneția și nici nu anulase rezervarea.

- Aș vrea să aflu dacă, așa cum mi-a spus camerista, lordul Fisher s-a temut de însoțitorul lui și v-aș fi recunoscătoare dacă ați face niște investigații.

- Înţeleg, se auzi vocea lui Hopkins, însoţită de foşnete. Spuneaţi că lordul Fisher plănuia să se cazeze la Hotel des Bains în Veneţia?

- Da, un servitor de la hotelul său din Godesberg i-a rezervat o cameră.

- Familia Fisher şi-a pierdut o mare parte a averii în secolul trecut, în timpul crizei din anii '60. Mă îndoiesc că lordul Fisher şi-ar fi putut permite să tragă la Grand Hotel des Bains. Acesta este un hotel de prima clasă.

- Da, ştiu.

În timpul călătoriei în Italia, Victoria vizitase şi Veneţia. Grand Hotel des Bains era o clădire splendidă, aflată chiar lângă plajă şi înconjurată de un parc. Ea aruncase o privire în holul luxos, placat cu marmură. Ca să te poţi caza acolo, trebuia într-adevăr să fii bogat.

- Şi Godesberger Hof este foarte luxos. Rosalyn spunea că lordul Fisher călătorea fără valet, deoarece acesta demisionase cu puţin înainte.

- Imediat ce voi avea şi alte informaţii, vă voi anunţa, Miss Victoria.

- Jemimah Kerry a fost eliberată?

- Sunt nişte probleme, dar Mr. Montgomery este încrezător că va putea să rezolve mâine totul. Mă voi ocupa eu de tânăra miss. Nu aţi primit scrisori sau alte veşti, adăugă Hopkins după o scurtă pauză.

Voia să îi dea de înţeles că Jeremy nu încercase să o contacteze. Victoria îşi muşcă buzele şi încercă să nu arate că se temea pentru iubitul ei.

CAPITOLUL OPT

Victoria se opri la poalele înălțimii abrupte și privi în jur. Da, perspectiva de aici se potrivea cu cea din care Jakob pictase ruina Fürstenberg. Discuția cu Leah nu îi dădea pace. De aceea se hotărâse să facă excursia aceasta. Poate că va găsi aici pe cineva care își mai amintea de un bărbat care în urmă cu aproximativ douăzeci de ani își petrecuse timpul pictând ruinele.

Călătoria cu trenul pe valea Rinului îi făcuse plăcere. Burgul Fürstenberg se afla la vreo cincizeci de kilometri sud de Coblenz. În această zi frumoasă de septembrie peisajul nu avea nimic melancolic. Chiar și turnul din blocuri mari de piatră părea ospitalier sub cerul de un albastru strălucitor. La poalele ruinelor, într-o cotitură a Rinului, se afla sătucul Rheindiebach. În via ce se întindea până la stânca pe care fusese clădit burgul, munceau câțiva oameni. Din loc în loc, din frunziș, răsăreau baticurile femeilor. Victoria urca încet drumul în pantă.

Când coborâse din cameră la micul dejun, Friedrich von Langenstein plecase deja la Coblenz, dar o întâmpină Rosalyn, care părea foarte fericită. De-a dreptul radioasă.

Pe o tăbliță, pe poarta burgului, scria că accesul pe această proprietate privată era interzis. Victoria scoase stativul și aparatul din geantă și fotografie ruinele și valea Rinului. Cât stătuse Jakob aici? se întrebă ea. Oare mama ei îl însoțise? Gândul că poate acesta admirase fluviul chiar din locul în care stătea ea acum o tulbură.

Tocmai se pregătea să strângă aparatul de fotografiat, când poarta burgului se deschise și își făcu apariția un bărbat în vârstă, cu pielea tăbăcită de vreme, care împingea o roabă. Era probabil grădinarul.

- *Grüß Gott*, domnișoară, o salută el prietenos.

Victoria îi răspunse, apoi îi arătă fotografia tabloului.

- Îl cunoașteți cumva pe cel care a pictat acest tablou?

Nu, nu vă pot ajuta. Bărbatul clătină din cap și adăugă: Dar întrebați în sat, la hanul Kerner. Deseori vara străinii înnoptează acolo.

Hanul de care îi spusese grădinarul se afla lângă biserică, într-o piață mică, înconjurată de case văruite în alb, care după aspect păreau locuite de oameni înstăriți. La începutul după-amiezii nu erau clienți. În spatele tejghelei, o femeie plinuță ștergea pahare de vin.

- Avem mereu pictori ca oaspeți, îi spuse aceasta, după ce Victoria îi arătă fotografia, dar nu îmi amintesc de vreunul care să fi pictat acest tablou.

- Prenumele lui este Jakob, iar numele începe cu litera C, insistă Victoria. V-aș fi foarte recunoscătoare dacă v-ați uita în registrele din anul 1887 și ați verifica dacă există un oaspete cu aceste nume.

- Aş face-o cu plăcere, domnişoară, dar acum cinci ani a fost pe aici o furtună mare. Pivniţa noastră s-a umplut cu apă şi toate registrele pentru oaspeţi depozitate acolo au fost distru-

A trebuit să le aruncăm. Dar încercaţi-vă norocul în satele vecine. Poate că pictorul căutat de dumneavoastră a închiriat acolo o cameră.

Victoria mulţumi pentru informaţie şi ceru un pahar cu apă.

- Eu v-aş servi cu un must de struguri. Anul acesta am cules via devreme, zise hangiţa şi îi umplu un pahar dintr-un urcior. Luaţi loc mai bine în curte. Acum este mai frumos acolo decât înăuntru.

Victoria acceptă bucuroasă invitaţia. În curtea pietruită se aflau mese şi scaune din lemn. De o pergolă atârnau ciorchini de struguri şi într-un butoiaş creştea un smochin. Căută un loc mai la umbră şi puse fotografia pe masă, lângă geanta cu aparatul de fotografiat. Mustul deschis la culoare avea un gust bun, era dulce exact cât trebuia. De pe Rin se auzea zgomotul motorului unui vas care naviga în amonte. Victoria scoase blocul de desen şi câteva creioane, cu gândul să schiţeze curtea interioară.

Trasă primele linii, când îşi făcu apariţia un bătrân, care mergea gârbovit. O salută şi păru că vrea să se îndrepte spre scaunul de lângă smochin, dar se răzgândi şi se apropie încet de ea. Avea ochii limpezi şi faţa plină de riduri. Avea cu siguranţă peste optzeci de ani.

Micuţă domnişoară, dumneavoastră aţi mai fost pe aici, nu?

Gura lui fără dinţi se strădui să schiţeze un zâmbet.

- Vă înşelaţi. Astăzi am venit pentru prima dată la acest han.

- Ba nu. Aţi mai fost aici. Eu nu uit o tânără atât de drăguţă. Şi îmi amintesc bine cât l-am invidiat pe soţul dumneavoastră.

El chicoti şi continuă: Picta. L-am văzut cu şevaletul în vie. Iar dumneavoastră eraţi tot timpul cu el.

Victoria avu senzaţia că va leşina.

- Mai ştiţi când se întâmpla asta?

- Nu îmi mai amintesc... Se încruntă şi clătină din cap. Dar era primăvara, pentru că Rinul ieşise din matcă şi narcisele înfloriseră în zăpadă.

Mama mea a fost într-adevăr aici cu Jakob şi s-a dat drept soţia lui. Cu siguranţă că au împărţit aceeaşi cameră. Chiar aş putea să fiu fiica lui.

I se făcu rău.

- Sper că tatăl meu nu v-a jignit. Hangiţa apăru în curte şi îi puse bărbatului mâna pe umăr. Trecutul şi-l aminteşte bine, dar ce se întâmplă în prezent...

Ea îl conduse cu grijă pe bătrân la scaunul de lângă smochin.

Acesta nu se aşeză bine, că şi adormi. Înainte de a intra în casă, femeia îi mai surâse Victoriei, parcă scuzându-se.

Ajunsă în camera ei din burgul soţilor Langenstein, Victoria scoase scrisoarea de dragoste a lui Jakob din poşetă şi privi cu atenţie scrisul. Pe drumul de întoarcere cu trenul o urmăriseră cuvintele bătrânului.

- Cine eşti tu, Jakob? întrebă ea încet. Mama mea te-a iubit cu adevărat?

Când ridică privirea, îşi văzu chipul în oglinda comodei. Pielea ei albă se înroşise de la soare şi pistruii i se înmulţiseră. După lunga noapte, din coafură i se desprinseseră câteva şuviţe de păr. Ochii ei mari şi verzi priveau nedumeriţi, confuzi. Fizic, nu semăna cu tatăl ei. Dar deseori i se spusese că aveau caractere

asemănătoare. Moştenise de la el îndărătnicia şi perseverenţa şi era neconvenţională ca el, îi spusese asta şi Hopkins, la insistenţele ei.

„Mătuşa Hermione ar mai adăuga desigur că la fel ca el am tendinţa să creez probleme şi să discreditez familia St. Aldwyn", cugetă ea cu sarcasm. Dar probabil că aceste trăsături le dobândise prin educaţie. Nu, nu era posibil ca ea să fie copilul acestui bărbat care se numea Jakob.

Victoriei îi mai trecu ceva prin minte. Crezuse întotdeauna că tatăl ei o încurajase pe mama ei să picteze, dar poate că nu era aşa. Oare ea pictase împotriva voinţei lui, iar Jakob o susţinuse?

Trebuia neapărat să afle ce fusese între mama ei şi Jakob.

Victoria o găsi pe Rosalyn în camera de zi. Stătea pe canapea şi răsfoia un registru voluminos şi îngust. Pe masa din faţa ei se aflau desene de copii. Părea foarte fericită.

Trebuie să te întreb ceva, Rosalyn, spuse Victoria şi se aşeză alături de prietena ei. Te-ai supăra dacă m-aş duce câteva zile la bunica mea la Ems? Aş vrea să discut cu ea despre mama mea.

- Nu, deloc. Dimpotrivă. Nu pot decât să te încurajez să vorbeşti cu ea. Sunt convinsă că te iubeşte. Cu siguranţă că vă veţi apropia din nou.

„Să ne apropiem din nou? Dar nu am fost niciodată apropiate", se gândi Victoria. Rosalyn era o romantică irecuperabilă.

- Dacă vrei, Clara te poate însoţi. I-ar prinde şi ei bine să vadă cum se face menajul în altă casă.

- Fireşte că mi-aş dori să o iau cu mine.

- Ca să fiu sinceră, chiar nu îmi displace faptul că vrei să îţi vizitezi bunica. Oarecum jenată, Rosalyn adăugă: Friedrich

şi-ar dori să mergem la Paris. Şeful lui a fost atât de amabil şi i-a aprobat urgent un concediu.

- Ah, ce frumos!

Pentru acest concediu, Friedrich von Langenstein depusese, de fapt, mari eforturi.

- Nu-i aşa? Acum ştiu şi de ce nu a fost la birou în ziua în care lordul Fisher a plecat din Godesberg. Friedrich are un fiu din prima căsătorie, dar a vrut să se asigure că mai este încă...

Rosalyn se opri şi roşi.

- Apt să facă copii?

Datorită numeroaselor discuţii avute cu tatăl ei, Victoria nu se mai jena să vorbească deschis despre problemele medicale.

Da. Şi este. Ceea ce înseamnă că din cauza mea nu am rămas încă însărcinată. Cu toate că am fost şi eu la medic şi nu s-a descoperit nimic în neregulă.

- Rosalyn, eu cred că ar trebui să ai mai multă răbdare. O bună prietenă de-a mea a rămas însărcinată după mulţi ani de la căsătorie.

- Crezi?

- Da, spuse hotărâtă Victoria.

Ea se gândi iarăşi cum ar fi dacă ar rămâne însărcinată cu Jeremy. Era destul de confuză. Şi pentru a schimba subiectul întrebă:

- De unde ai aceste desene de copii?

- Friedrich a avut ideea să fac parte din comitetul de administrare al orfelinatului Kaiserin Augusta din Coblenz. Astăzi după-amiază am fost acolo să văd despre ce este vorba. Acesta este ultimul raport anual. Rosalyn arătă spre registrul din poala ei şi continuă: Friedrich crede că aş putea să verific înregistrările contabile. Dacă ceilalţi membri ai comitetului nu vor avea nimic

împotrivă, mi-ar plăcea să fac asta. Nu m-aş fi gândit niciodată că Friedrich mi-ar încredinţa o asemenea sarcină.

Victoria îşi ascunse cu greu un zâmbet. Căsnicia lui Rosalyn părea să fi intrat pe un făgaş foarte bun.

Nu se întâmpla prea des ca Hopkins să se înşele cu privire la nobilimea engleză. Dar trebuia să recunoască faptul că în cazul lordului Fisher se întâmplase acest lucru. Descoperise că în urmă cu un an lordul dobândise o moştenire şi o locuinţă în selectul cartier Mayfair. Moştenirea nu era foarte mare, dar era suficientă pentru un burlac. Acest fapt îi atrăsese bunăvoinţa lui Hopkins, care considera că este nepotrivit, chiar vulgar ca un mitocan să aibă proprietăţile unui aristocrat veritabil.

Într-adevăr, majordomul lordului demisionase înainte de călătoria în Germania. Lordul Fisher frecventa des anumite stabilimente şi avea relaţii sentimentale cu câteva doamne din înalta societate. Ceea ce pentru un burlac din clasa lui socială nu era neobişnuit. Era şi jucător, dar, din ce ştia Hopkins, nu avea datorii.

Nu, Hopkins nu descoperise nimic neobişnuit în legătură cu plecarea lordului ori cu eventuala ucidere a acestuia.

Când se auzi soneria de la uşă, majordomul lăsă deoparte cârpa cu care lustruia argintăria şi se îndreptă grăbit spre intrare.

Hopkins reuşea să se stăpânească foarte bine şi să nu îşi exteriorizeze emoţiile, dar când văzu chipul brăzdat de cicatrice al lui Jemimah Kerry făcu eforturi să îşi ascundă spaima. Mr. Montgomery, tutorele Victoriei, care o scosese din închisoare pe tânăra femeie, îi făcu discret un semn şi Hopkins înţelese că avocatul voia să îi vorbească între patru ochi.

- Mergeţi în bucătărie, îi spuse el prietenos lui Jemimah şi arătă către încăperea de la capătul coridorului.

Femeia se supuse tăcută și se îndepărtă ținând capul plecat.

- Sărmana!

După ce ușa se închise în urma femeii, Mr. Montgomery oftă și clătină din cap. Obrajii căzuți și ochii căprui îi dădeau avocatului aura unui cocker spaniol, lucru la care Hopkins se gândea de fiecare dată când îl întâlnea.

- Știu că dr. Bredon ar fi încuviințat angajamentul fiicei sale în favoarea mișcării sufragetelor. În plus, și el avea... ca să zic așa, o înclinație socială asemănătoare, zise Mr. Montgomery și tuși spre a-și drege glasul. Dar eu aș aprecia dacă Miss Bredon și-ar crea mai puține probleme și și-ar face prietene care nu au darul fatal de a intra în conflict cu legea. Miss Kerry nu este prima tânără dintre camaradele de luptă ale lui Miss Bredon căreia îi acord asistență juridică. Eliberarea ei pe cauțiune a costat patru lire. Și a mai trebuit să apelez și la relațiile personale.

- Sunt sigur că Miss Bredon știe să aprecieze ceea ce faceți, îl asigură Hopkins.

- Aveți grijă, Hopkins, v-aș ruga ca Miss Bredon să rămână cât mai mult în Germania. Ministerul de interne este în stare de alertă în ceea ce privește activitatea sufragetelor. Posibilitățile mele sunt totuși limitate și nu aș dori ca Miss Bredon să ajungă să petreacă mai multe săptămâni în închisoare.

Cei doi bărbați se despărțiră și Hopkins închise ușa în urma avocatului. În sinea lui și el era de acord cu Mr. Montgomery, că era bine ca Victoria să mai rămână în Germania. Desigur că și Mrs. Dodgson i-ar împărtăși opinia.

În bucătărie, Jemimah privea cu ochi mari soba cu gaze și vitrina cu porțelanuri fine.

- Dar luați loc, i se adresă Hopkins prietenos.

Tânăra se așează la masă fără să scoată o vorbă. Își ținea brațele strâns lipite de corp, de parcă s-ar fi temut să nu atingă ori să murdărească ceva. Hopkins încercă să își imagineze cum punea aceasta bombe în cutiile poștale. În timpul liber, îi plăcea să observe păsările. Jemimah îi amintea de o pasăre sperioasă, așa că se gândi că era cel mai bine ca deocamdată să nu o deranjeze cu întrebări. Poate că mai târziu va reuși să îi câștige încrederea.

Hopkins pregăti ceaiul și îi puse în față tinerei femei o farfurie cu o bucată mare de chec cu nucă și curmale. Tocmai încercase o rețetă nouă. În timp ce Jemimah mânca încet, cu capul plecat și sorbea din ceai, Hopkins își luă din nou mănușile de bumbac și se ocupă de argintărie. Lustruirea argintăriei era una dintre activitățile sale preferate, având, considera el, un efect liniștitor.

- Numele muncitorului este Walther Jeffreys.

- Poftim?

Hopkins tresări. Pentru un moment uitase de prezența lui Jemimah.

- Muncitorul din fotografia pe care mi-a dat-o Miss Bredon se numește Walther Jeffreys și lucrează la oțelăria Bloom & Young.

- La Scotland Yard ați spus ceva despre asta?

- Noo, fireșt' că nu.

Jemimah clătină energic din cap.

- Miss Bredon și cu mine ne întrebam cum se face că un muncitor era împreună cu un lord și cu un alt domn important în parcul de la Melbury Hall. S-ar putea ca Mr. Jeffreys să spioneze printre muncitori pentru lordul Melbury?

Walther Jeffreys nu este un spion. Femeia cu care am vorbit este foarte sigură de lucrul acesta. Îl cunoaște de mult

timp. El este membru în partidul laburist. Vrea ca lumea să se schimbe. Vrea ca săracii să ajungă la putere, iar bogătaşii, lorzii şi ducii să fie izgoniţi. Femeia a zis că el nu ar trăda niciodată muncitorii unui individ ca lordul Melbury.

Pentru o clipă timiditatea lui Jemimah se topi. Ochii îi străluciră plini de speranţă, înainte ca ea să se prăbuşească din nou în sine, apoi luă în mână ceaşca de parcă ar fi vrut să se încălzească de la ea.

Hopkins nu era un simpatizant al ideilor de răsturnare socială, dar înţelegea de ce acestea îi dădeau lui Jemimah speranţe. Nu îşi putea însă explica faptul că lordul Melbury purta discuţii tainice cu Walther Jeffreys şi cu acel domn evident bogat şi poate chiar nobil.

- Ştiţi unde locuieşte Mr. Jeffreys?

- În Stepney, pe Mile End Road, cu familia. Nu ştiu numărul. Dar promiteţi-mi că nu îl veţi trăda poliţiei.

Jemimah îl privi rugătoare pe Hopkins.

El o asigură cu nu va face asta. Îi umplu un coş cu alimente, pentru care ea mulţumi jenată, şi apoi o conduse până în stradă, unde opri o birjă, deoarece coşul era greu şi văzuse că tânăra şchiopăta. Lui Jemimah nu îi venea să creadă de norocul care dăduse peste ea. Hopkins plăti birjarul, iar ei îi spuse că o va căuta în zilele următoare.

După ce birja plecă, se gândi cum ar putea să se intereseze de Walther Jeffreys fără a trezi suspiciuni.

Hopkins se oglindi într-o vitrină în care era expus un costum din trei piese, croit pe comandă. Tocmai se pregătea să plece spre Stepney, când fu anunţat de Mr. Mandleville că avea

noutăți pentru el. De aceea se hotărâse să meargă mai întâi în Savile Row.

Majordomul purta melon și un pardesiu de calitate, dar destul de vechi. Putea fi luat cu ușurință drept un angajat de la autoritatea londoneză pentru construcții. În cartierele sărace precum Stepney, în ultimii ani se demolaseră frecvent blocuri și porțiuni de străzi, din cauza problemelor de construcție sau a condițiilor sanitare improprii. De aceea era foarte posibil ca și casele din Mile End Road, unde locuia și Walther Jeffreys cu familia sa, să fie inspectate, așa că el nu atrăgea atenția. În cazul în care muncitorul ori soția acestuia i-ar fi cerut să se legitimeze, Hopkins își făcuse o legitimație care putea trece drept reală unei priviri critice.

În această după-amiază caldă de septembrie, tânărul de la recepția atelierului de croitorie Mandleville & Hutchinson moțăia la masa lui și fu trezit de tusea dezaprobatoare cu care Hopkins încercă să își anunțe prezența. Tresări, dar își reveni imediat. Părea să fie sigur că bărbatul cărunt aflat în fața lui nu era un client.

- Cu ce vă pot ajuta? întrebă el arogant.

- Aș dori să vorbesc cu Mr. Mandleville, răspunse Hopkins.

- Regret, dar nu cred că Mr. Mandleville are timp pentru dumneavoastră. Angajatul ridică din sprâncene adăugând: Programul întâlnirilor s-a încheiat.

Tânărul se aplecă asupra registrului pentru clienți, semn că din punctul lui de vedere discuția se încheiase.

- În cazul în care vreți să ajungeți undeva în profesia dumneavoastră, ar trebui să învățați să nu judecați după prima impresie, tinere. Și ar mai trebui să fiți atent ca nodul cravatei dumneavoastră să fie corect făcut. Iar acum anunțați-l pe Mr.

Mandleville că Mr. Hopkins doreşte să vorbească imediat cu dumnealui.

Tonul glacial al lui Hopkins nu dădu greş. Tânărul sări în picioare şi dispăru prin uşa salonului pentru primiri. După puţin timp, reveni roşu la faţă.

- Dacă doriţi să mă urmaţi, sir. Regret profund neînţelegerea.

Cu plecăciuni şi bâlbâind scuze, acesta îl conduse la Mr. Mandleville.

- Mr. Hopkins, ce bine că aţi venit atât de repede.

Mr. Mandleville îl întâmpină cu mâna întinsă. Încăperea tapetată cu mătase maro-ciocolatie, cu un cămin din marmură şi cu fotolii tapiţate cu catifea în dungi gri şi maro, era de o eleganţă reţinută, asemenea costumelor pe comandă perfect croite, care în doar câţiva ani îl făcuseră pe Mr. Mandleville un căutat croitor pentru bărbaţi. Modul de a vorbi al croitorului era pe măsura aspectului său. Nimic nu mai indica faptul că Mr. George Mandleville muncise odată din greu ca ucenic în subsolul unei croitorii din Savile Row.

- Am dat de numele bărbatului căutat de dumneavoastră, îi spuse în cele din urmă Mr. Mandleville, după ce discutaseră despre vremea neobişnuit de frumoasă pentru septembrie. Într-adevăr, contele Karl von Waldenfels are origini germane. Este client al colegului meu, Mr. Daniels.

Hopkins resimţi o uşoară satisfacţie, pentru că măcar în acest caz nu se înşelase. Mulţumi cum se cuvenea pentru această informaţie.

V-a spus cumva Mr. Daniels cine l-a introdus la el pe conte?

Crema cremelor croitorilor pentru bărbați din Savile Row - din care făceau parte Mr. Daniels și Mr. Mandleville - accepta clienți noi doar cu recomandare.

- Ambasadorul german.

- Oh!

Hopkins sperase în sinea lui ca Waldenfels să fi ajuns la Mr. Daniels la recomandarea lordului Melbury. Astfel ar fi putut să afle mai multe despre relația celor doi.

Mr. Daniels spunea că Waldenfels ar fi un adevărat gentleman și că vorbește engleza aproape perfect. Între timp și-a comandat la Londra întreaga garderobă.

- Arta englezească a croitoriei este neîntrecută când vine vorba despre îmbrăcămintea unui gentelman, spuse Hopkins cu toată convingerea.

- Dumneavoastră ați spus-o.

Mr. Mandleville dădu aprobator din cap.

- Mr. Daniels știa cumva dacă contele Waldenfels are relații mai strânse cu vreo familie nobilă din țară?

- Mr. Daniels nu mi-a spus despre ce familii este vorba, dar contele frecventează unele dintre cele mai vechi familii din Regat și este invitat deseori la vânătoare și la evenimentele mondene de la sfârșit de săptămână.

Hopkins și Mr. Mandleville discutară despre una dintre acele opulente mondenități de la Blenham Palace, reședința familială a ducilor de Marlborough, la care în urmă cu puțin timp luase parte regele Eduard al VII-lea și despre care se scrisese mult. Suveranul, la curent cu ultima modă, după cum sublinie apăsat Mandleville, a fost o adevărată sursă de inspirație pentru orice croitor. Mrs. Dodgson savurase fiecare rând scris despre această vizită.

Hopkins voia să plece, când îi veni o idee.

- Cunoaşteţi cumva un anume lord Cecil Fisher?

- Oh, da, avem plăcerea să se numere printre clienţii noştri. Mr. Mandleville zâmbi. Familia Fisher este clienta noastră de patru generaţii.

Trebuie să fi moştenit o mare avere în urmă cu aproximativ un an.

Da, a pomenit despre aşa ceva. Până atunci am fost nevoiţi deseori să aşteptăm mai mult timp achitarea facturilor. Mr. Mandleville făcu un gest care voia să spună că nu se cade să se discute despre aşa ceva în cazul unui gentleman. Dar în ultimul timp este foarte punctual cu plata. Lordul Fisher este foarte simpatizat de femei.

Pe chipul lui Mr. Mandleville trecu din nou un zâmbet.

- Şi eu am auzit acest lucru.

- Acum câteva luni a fost aici cu Miss Simonds. Îşi drese glasul şi adăugă: Cu siguranţă erau îndrăgostiţi.

- Oh, într-adevăr!

Hopkins era impresionat. Evangelina Simonds era o cântăreaţă care făcuse o carieră fulminantă în ultimii ani pe scenele din West End.

- Miss Simonds avea nevoie de un costum pentru un bal mascat şi i l-am confecţionat noi. Ar fi o onoare pentru noi să putem lucra şi pentru dumneavoastră, Mr. Hopkins. Că doar ne sunteţi prieten.

Un frac de la Savile Row, care să vină ca turnat. Foarte uşor pe umeri şi la fel şi pe coapse, îşi spuse Hopkins melancolic.

- Oferta dumneavoastră este extrem de amabilă, dar nu cred că am nevoie de un costum nou. Şi oricum, l-aş plăti, adăugă ferm Hopkins.

Situaţia financiară a sa şi a Victoriei se îmbunătăţise considerabil, dar un frac din Savile Row ar fi fost totuşi un lux inutil.

- Dar de ce să nu vă uitaţi măcar la câteva materiale? îl momi Mr. Mandleville.

- Bine, dacă credeţi...

Hopkins nu putu refuza. Îl urmă pe patronul croitoriei în încăperea alăturată, unde se aflau nenumărate mostre de stofă. Hopkins îşi lăsă degetele să alunece peste ele şi îşi reţinu cu greu un oftat.

Atingerea mostrelor de stofă îi făcea mare plăcere.

Stepney era foarte diferită de Mayfair, partea oraşului în care se afla Savile Row. Hopkins luase metroul, deşi dispreţuia mijloacele de transport în comun londoneze. Dar acesta era rolul pe care îl juca – un angajat al autorităţii pentru construcţii nu ar fi folosit o birjă. Coborî la staţia Stepney Green.

În timp ce străbătea trista Mile End Road, îi ajunseră la urechi frânturi de discuţii în idiş şi limbi slave. Pe pereţii caselor se vedeau slogane publicitare cu caractere ebraice şi chirilice. Lângă intrarea unei măcelării era o reclamă pentru carne cuşer. Stepney era un cartier în care trăiau mulţi emigranţi evrei din Rusia, dar şi socialişti şi anarhişti care fugiseră de prigoana poliţiei ţariste.

Hopkins se interesă în câteva prăvălii de Walther Jeffreys şi află adresa acestuia de la proprietarul unei prăvălii prăpădite de coloniale. Familia lui cumpăra deseori de acolo pe datorie.

Casa cu numărul 195, în care locuia muncitorul cu familia sa, avea două niveluri. Era căptuşită la exterior cu scânduri, deosebindu-se astfel de faţadele din cărămidă ale imobilelor învecinate. În faţa casei erau femei şi bărbaţi îmbrăcaţi sărăcăcios, abătuţi şi nervoşi. Hopkins se opri la intrare.

- Hei, Mister, i se adresă cu accent rusesc o femeie corpolentă, căreia îi lipsea un dinte din faţă şi care purta pe cap o

pălărie turtită. Dacă sunteți de la poliție și o căutați pe Emily Jeffreys, este deja la secție.

- Nu, sunt de la autoritatea pentru construcții și am sarcina de a inspecta această clădire, răspunse Hopkins, care simți cum îl cuprinde îngrijorarea. Mrs. Jeffreys are probleme?

- Ei, da, s-ar putea spune și așa, îi răspunse un bărbat cam vlăguit, ridicând din umeri. Soțul ei, Walther, a fost scos din Tamisa acum câteva ore. Înecat, evident.

Hopkins rămase perplex și abia se stăpâni să nu întrebe unde anume fusese găsit cadavrul. Dar își reaminti la timp de rolul pe care îl juca și spuse că va reveni mai târziu.

Capitolul nouă

Decorul clubului din Pall Mall, al cărui membru era şi medicul legist dr. Gordon Ash, îmbina într-un mod elegant lemnul şi pielea. Datorită colaborării cu tatăl Victoriei, Hopkins avea relaţii la posturile de poliţie din oraş, aşa că reuşi să afle repede că dr. Ash făcuse autopsia cadavrului lui Walther Jeffreys. O coincidenţă fericită, deoarece acesta fusese prieten cu dr. Bredon.

- Cum mai staţi cu lucrul la cartea doctorului Bredon? se interesă dr. Ash în biblioteca clubului.

Era scoţian şi deoarece provenea dintr-o familie modestă, studiase medicina cu mari sacrificii. Deşi între timp parvenise, nu punea preţ pe aspectul lui exterior. Costumul îi era prea larg pentru trupul firav, iar părul lui negru ar mai fi trebuit tuns. Dar pentru că Hopkins îl preţuia pe dr. Ash, îi trecea cu vederea aceste lucruri.

Ca şi medicul legist, Hopkins ţinea în mână un pahar cu whisky. Fiind seara târziu, nu mai era o problemă ca majordomul să se servească cu o băutură alcoolică.

- Sper să o pot preda în curând editurii.

Studiile din culegerea întocmită de Hopkins aveau ca teme dovedirea prezenței arsenicului în trupurile morților care zăcuseră în sol cu urme de arsenic și diferența dintre sângele uscat animal și cel uman, teme în care dr. Bredon fusese specialist. Hopkins le strânsese, le prelucrase și le scrisese o prefață. De fapt, el ar fi vrut să încheie lucrarea în urmă cu câteva săptămâni, însă publicarea ghidului gospodăresc îi răpise din timp.

- Sunt convins că studiile vor fi surse de inspirație temeinice. Lui dr. Bredon i-a reveni marele merit de a deschide căi noi în medicina judiciară. Nu doar eu îi datorez nesfârșit de mult, dar și colegii mei îl prețuiesc în mod deosebit. Mereu mă lovesc de probleme în rezolvarea cărora aș fi dorit să îi cer sfatul. Dr. Ash oftă și adăugă: A plecat dintre noi mult prea devreme.

- Sunt de aceeași părere.

Și Hopkins simțea lipsa tatălui Victoriei.

Cei doi sorbiră în tăcere din whisky.

Voiați să discutăm despre muncitorul decedat Walther Jeffreys? întrebă în cele din urmă dr. Ash.

Știind că ocazional Hopkins lucra și ca detectiv particular, nu îl mira interesul acestuia.

- Într-adevăr, sir, confirmă Hopkins.

- Cadavrul a fost găsit în port. Deoarece Walther Jeffreys avea o mare cantitate de alcool în sânge, părerea mea este că a căzut în Tamisa și s-a înecat. Nu am constatat nimic suspect la moartea lui.

Dr. Ash scoase din geantă câteva fotografii ale cadavrului și le întinse în fața lui Hopkins. Câțiva membri ai clubului aflați în apropiere aruncară priviri curioase. Hopkins cercetă fotografiile. Fața mortului era umflată și nu semăna deloc cu cea a omului sigur de el din fotografia făcută de Victoria.

- Aceste pete de pe spate şi de pe umeri mi se par cam ciudate.

După mine sunt provocate de lovirea de un obiect tare, cum ar fi coca unei bărci ori ceva asemănător. Posibil şi post-mortem.

- În acest caz, nu s-ar fi prins de un lanţ de ancoră?

- Poate că a făcut-o. Dar, cum am spus, avea o alcoolemie foarte mare şi la momentul morţii începea refluxul pe Tamisa. Apa face vârtejuri şi este nevoie de multă putere să i te opui. Dr. Ash îl privi întrebător pe Hopkins. Hopkins, aveţi vreun motiv să vă îndoiţi de o moarte naturală?

- Nu unul solid, este vorba mai mult de o impresie, sir.

Deocamdată nu voia să îi spună mai mult medicului legist.

În dimineaţa următoare, Victoria îşi pregăti geanta de călătorie cu ajutorul Clarei şi îşi luă cu ea şi aparatul de fotografiat. Gottfried le duse la gara din Coblenz, de unde luară trenul spre Ems. După ce traversa Rinul, drumul străbătea idilica vale a râului Lahn. Curioasă, Victoria căută subiecte pentru poze şi făcu şi câteva schiţe.

Pe malul celălalt al Lahnului, un afluent al Rinului, se ivi micul oraş Ems. Aproape toate casele erau vopsite în culori deschise şi multe aveau balcoane din fier forjat. Parcul era plin de flori şi din râu se înălţa o fântână arteziană, creând o atmosferă sudică. Un contrast fermecător ofereau munţii abrupţi, înşiraţi de-a lungul văii.

- Este frumos aici, spuse Clara.

Era prima dată când fata vorbea fără să fie întrebată.

Da şi mie mi se pare. Ems este una dintre cele mai cunoscute staţiuni balneare ale Germaniei. În ghidul meu de

călătorie scrie că țarul Alexandru al II-lea și kaizerul Wilhelm I au fost deseori oaspeți aici și stațiunea este încă foarte iubită de nobilime.

Trenul opri în gară. Ca și în prima seară la Rosalyn, când a reîntâlnit-o pe neașteptate pe principesa Leontine, Victoria simți brusc o apăsare în piept. Zadarnic încercă să se convingă că bunica ei nu mai avea nicio putere asupra ei. Spera foarte tare ca vizita să nu se dovedească inutilă.

Pe peron făcu semn unui hamal, care le conduse la o trăsură. După ce urcară, Clara își duse mâna la inimă, fața i se schimonosi de durere și păli brusc.

- Clara, nu te simți bine? întrebă Victoria speriată.

- Cred că m-am stricat la stomac. Cu siguranță că nu este nimic grav.

- Să îmi spui dacă nu îți trece repede.

- Da, stimată domnișoară.

Clara confirmă ascultătoare, dar Victoria se hotărî să fie atentă la ea.

Drumul traversa un cartier cu vile, apoi începu să urce spre munte. Clădirile de aici fuseseră construite în ultimul sfert al secolului trecut. Unele aveau frontoane și bovindouri din bârne, altele erau în întregime din lemn, în stilul caselor de țară. După câteva minute, trăsura opri în dreptul unei proprietăți mari. Vila, situată în mijlocul unei grădini, avea un turn și ferestre arcuite. Pe fațadă urcau trandafiri cățărători. Câțiva, roz-închis, erau încă în floare. După ei fusese botezată clădirea, pe al cărei portal scria: Vila trandafirilor.

Victoriei îi deschise ușa un servitor chel, de vârstă mijlocie. Spre surprinderea ei, holul era simplu, dar elegant. Partea de jos a pereților era lambrisată cu lemn roșcat, iar cea de sus tapetată cu mătase albastră-închis. Deasupra căminului atârna o oglindă

mare. Singurele elemente de decor erau două vaze chinezeşti aşezate pe podea, de o parte şi de alta a căminului.

- Stimată domnişoară, zise servitorul înclinându-se în faţa ei, eu sunt Wilhelm şi mă bucur mult să vă întâmpin în numele personalului de serviciu.

După vârstă şi livrea, bărbatul ocupa probabil o poziţie înaltă în gospodăria bunicii, care îşi luase cu ea la Ems o parte a personalului. Hopkins se va înfiora când va auzi că el se prezintă cu prenumele, gândi Victoria amuzată.

- Bunica dumneavoastră vă aşteaptă în bibliotecă. Eu mă voi ocupa imediat de subreta dumneavoastră şi îi voi arăta aripa pentru servitori a clădirii. V-aş ruga să îmi încredinţaţi paşaportul ca să vă înregistrez cu el la poliţie.

Victoria îi dădu paşaportul, iar servitorul o conduse prin hol şi apoi de-a lungul unui coridor. Îi pieri orice urmă de bună dispoziţie.

Pereţii bibliotecii erau acoperiţi cu rafturi crem. Cele două canapele şi fotoliul aveau huse din creton vernil, asortat cu tapetul din mătase verde. Jaluzelele erau coborâte, dar uşa dinspre grădină era deschisă şi o adiere domoală unduia perdeaua. Privirea Victoriei zăbovi o clipă pe un jgheab cu apă pentru păsărele, aflat în mijlocul stratului cu trandafiri.

Bunica ei şedea în fotoliu şi avea ochii închişi. Un moment, Victoria avu impresia că aceasta era epuizată, dar când prinţesa deschise ochii şi se uită la ea, observă că ochii ei verzi erau clari şi reci.

- Am fost foarte surprinsă în această dimineaţă când am primit telegrama ta, zise ea şi îi ceru din privire Victoriei să se aşeze. Nu mă aşteptam să mă vizitezi.

- Mătuşa Hermione mi-a spus că v-ar face plăcere să ne împăcăm. Doar sunteţi bunica mea. De aceea, după ce ne-am văzut atât de neaşteptat, m-am gândit că ar trebui să vă cunosc mai îndeaproape, minţi Victoria.

Nici vorbă de aşa ceva. O vizita pe bunica ei doar pentru a afla mai multe despre mama ei şi despre Jakob.

- Este frumos că doreşti să mă cunoşti mai îndeaproape.

Victoria nu îşi dădu seama dacă principesa credea ori nu ce spune, aşa că se hotărî să treacă direct la subiect.

Aşa cum ştiţi, în perioada aceasta la Londra este o expoziţie cu lucrările mamei mele. Printre tablouri am găsit unul care nu este pictat de ea, dare care trebuie să fi însemnat mult pentru ea. Aş dori să ştiu cine este pictorul. Se numeşte Jakob.

Victoria scoase din geantă fotografia cu peisajul de pe Rin şi i-o dădu principesei.

Bunica ei se ridică, se duse lângă uşa deschisă a terasei şi examină fotografia.

- Nu am văzut niciodată acest tablou, spuse ea în cele din urmă, apoi se întoarse şi se aşeză din nou în fotoliu.

- Nici numele de Jakob nu vă spune nimic?

- Mama ta nu l-a pomenit niciodată faţă de mine.

Bunica strânse nerăbdătoare din buze şi tonul îi deveni neprietenos.

Victoria nu se aşteptase că mama ei i-ar fi destăinuit principesei ceva cu adevărat important pentru ea, dar sperase că bunica ei îl întâlnise măcar o dată pe pictor.

- În urmă cu două zile am cunoscut o prietenă a mamei mele, Leah Wagner. Ea mi-a vorbit despre bona mamei mele, Johanna, şi despre naşa ei. Mi-ar face plăcere să le întâlnesc.

Nu ai noroc. Johanna a murit acum câțiva ani de tuberculoză.

- Oh!

Victoria încercă să își ascundă dezamăgirea.

Naşa Ameliei, contesa Irene von Beerheim, trăieşte la Ingelheim. Este bolnavă psihic. Mă îndoiesc că vei reuşi să scoți de la ea o frază raţională. Nu își va mai aminti de fratele ei, decedatul meu soţ, sau de Amelie.

- Mi-ați putea da totuşi adresa ei? insistă Victoria, care se gândi la bătrânul de la Rheindiebach.

Poate că şi mătuşa ei își mai aducea aminte nume şi întâmplări din trecut.

- Au trecut ani de când nu am mai vizitat-o. Iar să îi scrii unui bolnav psihic este de prisos. Wilhelm mă însoţea uneori la ea. Poate că mai ştie el unde stă.

Bunica ei privi spre uşa terasei când vântul ridică din nou perdeaua. În cameră pătrunseră câteva frunze veştejite. Când își întoarse ochii către Victoria, luase o mină severă.

- Se fac doi ani de când a murit tatăl tău, nu?

- Da, confirmă Victoria şi se întrebă unde voia să ajungă bunica ei. Leah Wagner mi-a povestit că v-a scris şi v-a rugat să îi daţi adresa mea. Mi-a spus că aflase dintr-un ziar despre moartea tatălui meu şi ar fi vrut să ia legătura cu mine. Ce bine ar fi fost să o fi făcut. Dumneavoastră nu mi-ați scris nici măcar un rând.

Încercase să își ascundă adevăratele sentimentele pentru bunica ei, dar acum fierbea de furie.

- M-am rugat pentru tine, dar nu mă puteam preface că regret moartea tatălui tău. Nu l-am iertat niciodată că el, un protestant ateist, a sucit capul unicei mele fiice şi a silit-o să se căsătorească cu el.

Un moment Victoria amuți.

- Nu i-a sucit capul și nu a silit-o să se căsătorească. S-a măritat cu el de bunăvoie, pentru că l-a iubit. A fost fericită cu el, ripostă ea energic.

Era ceva neadevărat aici? Se înșela? Ah, ea nici măcar nu știa dacă tatăl ei era tatăl ei biologic!

Bunica păru că nu îi observă ezitarea.

- Fericirea este o iluzie, spuse ea aspru. Fiecare om trebuie să își facă datoria în locul unde l-a pus Dumnezeu. Așa este în viață.

- Cum puteți fi atât de bigotă!

- Vei înțelege destul de repede, draga mea, că dragostea ține rareori seama de realitate, remarcă sec principesa.

Era valabil asta și în dragostea ei pentru Jeremy? Era această dragoste o iluzie romantică prea slabă pentru a face față realității?

Victoria simți că inima îi bătea sălbatic în piept. Din nou tulburarea o sugruma și simțea nevoia de aer. Bunica ei se ridică și sprijinindu-se în baston părăsi biblioteca fără să îi mai arunce vreo privire.

„Și mătușa Hermione spunea că principesei i-ar face plăcere să se împace cu mine", își spuse Victoria sarcastic, când își mai reveni. Nu, timpul nu o va face mai agreabilă.

Victoria se hotărî să folosească după-amiaza pentru a continua cercetările privitoare la Jakob. Clara îi pregătise geanta de călătorie și acum putea să facă ce voia. Fetei nu îi venea să creadă ce noroc avea, când Victoria îi dădu câțiva bani ca să se ducă la o cafenea ori să își cumpere ceva frumos.

Pe drum, Victoria se gândi abătută la faptul că Johanna nu mai era în viaţă. Avea atâtea întrebări să îi pună... Acum trebuia să descopere singură ce se întâmplase în primăvara anului 1887. Pe un şevalet din vitrina galeriei de artă Claasen din Römerstraße se afla o pictură a cazinoului din Ems. Alături de ea erau câteva peisaje mai mici de pe valea râului Lahn şi două icoane, expuse în special pentru turiştii ruşi.

„Parcă este un blestem", îşi spuse în timp ce urca treptele către uşa galeriei. „În căutarea lui Jakob mă lovesc permanent de un zid invizibil".

Tablourile cu peisaje dominau şi în interior. Un bărbat slab, îmbrăcat într-un elegant costum negru, cu guler, înalt, o întâmpină gata să o ajute. Deoarece din buzunarul vestei îi atârna un lanţ de ceas din aur şi butonii manşetelor păreau scumpi, Victoria presupuse că era proprietarul. Îi arătă fotografia tabloului şi îl întrebă dacă ştie un pictor cu iniţialele JC, al cărui prenume era Jakob.

Herr Claasen studie îndelung fotografia.

- Când a fost realizat tabloul? întrebă el apoi.

- Probabil prin anul 1887.

- În măsura în care se poate face o apreciere pe baza unei fotografii alb-negru, tabloul pare într-adevăr reuşit şi nu este opera unui pictor amator. Clătină din cap şi continuă: Dar mă surprinde că nu am auzit niciodată de un pictor cu acest prenume şi cu aceste iniţiale. Dacă aveţi puţină răbdare, am să mă uit în registrele noastre, să văd dacă îl găsesc.

Herr Claasen dispăru în încăperea alăturată. Victoria speră că va descoperi ceva despre Jakob, dar omul reveni după câteva minute şi clătină din cap.

- Îmi pare foarte rău, dar nu apare niciun pictor cu aceste iniţiale, nici în lista artiştilor ale căror opere le-am vândut şi

nici în corespondența de după 1880. Încercați la colegul meu de la galeriile Röder. Dacă nici el nu vă poate ajuta, adresați-vă domnului Velbert din Wiesbaden. Galeria lui de artă este specializată în peisagistica Rinului.

După mai puțin de o jumătate de oră Victoria părăsea și galeriile Röder, aflate la capătul parcului stațiunii, vizavi de o clădire în stil baroc cu acoperișul în formă de bulb și mici turnulețe. Herr Röder fusese de aceeași părere: tabloul era foarte reușit. Și se mirase că nu auzise niciodată de un pictor cu aceste inițiale.

Victoria își alungă temerile că probabil Jakob pictase doar pentru propria plăcere și că nu va descoperi niciodată nimic despre el. Hotărî ca a doua zi să plece la Wiesbaden. Poate că la galeriile de artă Velbert va afla ceva.

Deasupra înălțimilor de pe valea Lahnului se așternea acum pâcla. Dinspre parc se simțea mireasma florilor. Era neliniștită și nervoasă. Își dorea să fie și Jeremy aici.

În apropiere descoperi atelierul unui fotograf. Va cumpăra un film și va face fotografii în Ems. Nu apucase să vadă mult din oraș și din cartierul balnear încă, așa că nu știa cum să își petreacă timpul.

În parcul stațiunii descoperi statuia unui bărbat vârstnic, cu favoriți, care purta un costum lejer și privea lumea jovial. Potrivit inscripției de pe soclu, respectivul domn într-o ținută relaxată era kaizerul Wilhelm I. În fața clădirii balneare în stil baroc se plimbau pacienții de la tratament, în mâini cu paharele cu apă umplute de fetele de la izvoarele termale. Luă și Victoria

un pahar, pentru că îi era foarte cald, însă gustul uşor metalic al apei nu îi plăcu în mod deosebit. O colonadă făcea legătura între sala pentru relaxare şi cazinou şi marginea ansamblul de clădiri de pe Römerstraße, principala arteră comercială a localităţii. Aleile erau despărţite de straturi bogate de flori. Multe dintre bănci erau ocupate. Victoria fotografie frumoasa biserică ortodoxă rusă de pe malul celălalt al râului, cu turlele ei.

„Sunt tare curioasă ce imagine îi va plăcea lui Mr. Parker în mod deosebit", îi trecu prin cap în timp ce străbătea strada pe care se afla vila închiriată de bunica ei pe perioada cât se afla la tratament. Se făcuse foarte cald. Peste înălţimile care mărgineau râul Lahn se adunau nori de furtună şi ea se bucura pentru răcoarea din casă.

Cum intră în grădină o întâmpină o femeie neobişnuit de înaltă. În ciuda arşiţei, aceasta purta o rochie neagră cu mâneci lungi. Avea chipul ridat, dar rozaliu, luminat de un zâmbet.

- Domnişoară Victoria, ah, cât m-am bucurat când bunica dumneavoastră a anunţat personalul că veţi veni în vizită, zise aceasta, spre uimirea Victoriei.

- Iertaţi-mă, dar nu vă cunosc.

- Fireşte că mă cunoaşteţi. Aţi savurat de mai multe ori prăjiturile mele.

În mintea Victoriei îşi făcu loc amintirea unei bucătării mari, boltite, pe pereţii căreia atârnau multe oale sclipitoare din cupru.

- Sunteţi Greta, nu-i aşa? Bucătăreasa bunicii mele! M-aţi surprins în timp ce încercam să şterpelesc din cămară ceva de mâncare, odată când bunica m-a trimis flămândă la culcare, spuse ea încet.

Vedeţi că v-aţi adus aminte? zise Greta zâmbind în continuare. Seara vă strecuraţi deseori la mine. Doamne, sunteţi

leită mama dumneavoastră. De mică semănați foarte mult cu ea. Câteodată aveam senzația că stătea chiar ea la masă.

- Ați cunoscut-o pe mama?

- Desigur. Lucrez de mai bine de cincizeci de ani pentru principesă. Aveam paisprezece ani când m-am angajat ca fată la bucătărie. Mai târziu am devenit bucătăreasă. Rulourile mele cu scorțișoară i-au plăcut tare mult mamei dumneavoastră și v-au plăcut și dumneavoastră.

Victoria își aminti cum odată, în timpul unei furtuni, se refugiase la Greta în bucătărie. Îi fusese frică de tunete, dar lângă bucătăreasa se simțise în siguranță.

- Greta, vreți să îmi povestiți despre mama mea? o rugă ea imediat.

- Cu plăcere, stimată domnișoară. Însă acum trebuie să mă duc la măcelar și apoi să pregătesc cina. Dar veniți la bucătărie cam pe la ora zece seara. Atunci treburile se vor fi încheiat și vom putea discuta în liniște.

Vin cu plăcere.

Dintr-odată Victoria se simți mult mai bine. Uită de amintirile urâte de pe vremea când stătuse cu bunica ei. Sigur că fuseseră date uitării și puținele amintiri plăcute.

În sufragerie, în sfeșnice din argint, ardeau lumânări. Vesela era așezată și în mijlocul mesei trona un buchet de orhidee roz-gălbui. Totuși, Victoriei i se făcu dor de Hopkins și de prânzurile pe care le luau împreună în bucătărie. După-amiaza începuse o furtună puternică și încă mai ploua foarte tare.

- Victoria, ce bine că ai venit. Mătușa ei prin alianță, Sophie, îi surâse prietenos. Cu siguranță, Heinrich se va bucura foarte tare când te va vedea.

Ea purta o rochie de seară cu flori mari care, ca și rochia de tafta încărcată cu volănașe, nu i se potrivea. Bentița din catifea pentru păr, în care era fixată o pană, era de asemenea nepotrivită.

Principesa îmbrăcase o rochie din mătase cenușie-albăstruie, a cărei parte de sus era ornată cu o broderie cu perle. Părul ei alb era coafat perfect. Victoria trebui să recunoască faptul că aceasta era încă o femeie frumoasă.

- Și eu mă bucur că sunt aici, minți Victoria.

Wilhelm servi primul fel, o ciorbă de carne cu pătrunjel tăiat mărunt și găluști de ouă. Lângă servantă stătea o servitoare cu rochie neagră și bonetă de dantelă albă, gata să îl ajute.

Și acest lucru l-ar fi șocat pe Hopkins, își spuse Victoria și începu să mănânce ciorba. Lui i se părea de neimaginat ca într-o societate aleasă, la servirea mesei să ajute femei.

- Am citit într-o revistă de modă că Poiret are un atelier nu doar la Paris, ci și la Londra, i se adresă Sophie.

- Ah, chiar așa? Ce palpitant. Ar trebui ca toate rochiile de seară să se poată purta fără corset.

Victoria se pregăti să spună că ea oricum nu purta corset, dar bunica ei, care până atunci mâncase în tăcere, o privi pe Sophie cu o superioritate care o făcu să renunțe.

- Eu nu îmi pot imagina cum ți-ar sta într-o rochie fără corset, draga mea, remarcă principesa cu un aer condescendent.

Privirea pe care i-o aruncă taliei pline a nurorii ei era sugestivă.

Sophie plecă jenată capul.

Cum putea fi bunica ei atât de lipsită de inimă? Victoria fu pe punctul de a o repezi furioasă, dar dându-și seama că asta ar face situația și mai neplăcută pentru Sophie, se abținu. Din nou simți că nu mai putea să respire.

Bunica ei o măsură cu privirea peste masă.

- Ai avut o după-amiază plăcută?

- Mulțumesc, am făcut fotografii.

- Îmi amintesc că mătușa ta m-a informat că tu câștigi bani făcând fotografii, o privi principesa indignată. Asta nu este o ocupație potrivită pentru o tânără. Pictezi și tu ca mama ta?

- Ocazional, răspunse sec Victoria.

Se aștepta la o ripostă ironică, dar bătrâna păru să fi căzut brusc pe gânduri. O clipă, Victoria crezu că deslușește pe chipul ei o urmă de tristețe, dar imediat își spuse că trebuie să se fi înșelat. Bunica îi ceru lui Wilhelm să strângă farfuriile de supă.

Victoria schimbă o privire cu mătușa ei și se întrebă cât timp o va mai suporta aceasta pe principesă.

- Din păcate, aici nu există o sală de mese pentru servitori, stimată domnișoară. De aceea trebuie să ne mulțumim cu bucătăria, îi explică Greta Victoriei, când aceasta intră seara târziu în bucătărie. Așa că luați loc la masă.

Îi spuse că revine imediat și dispăru pe o ușă. În bucătărie se afla o vatră mare cu cărbuni. Deasupra unei servante atârna un prosop brodat, pe care Victoria citi: *Fă precum ceasul solar, numără doar orele vesele.* Pe o poliță erau înșirate strachini și urcioare din lut, iar de niște cârlige atârnau oale de aramă bine lustruite.

Victoria se înfioră gândindu-se la vremea când se strecurase ca spălătoreasă de vase la o moșie din Cornwall, pentru a da de urma asasinului lui Francis Sunderland. Atunci viața i se păruse iadul pe pământ, iar curățatul oalelor de aramă, o pedeapsă deosebit de grea.

Când Greta reveni, ținea în mână o farfurie plină cu rulouri cu scorțișoară.

- Ah, ce amabil din partea dumneavoastră că le-ați pregătit doar pentru mine, spuse zâmbind Victoria.

- Dar cum să nu. Greta puse farfuria pe masă în fața Victoriei. Chiar nu aș fi crezut că am să vă mai revăd, la cât de sever s-a purtat cu dumneavoastră bunica. Nu vă pot lua în nume de rău faptul că ați fugit.

Victoria, care ronțăia o prăjitură, își aminti imediat gustul din copilărie.

- Ați cunoscut-o pe Johanna, bona mamei mele? întrebă ea.

- Desigur, Johanna venea des cu mama dumneavoastră la mine în bucătărie. Era o persoană foarte simpatică.

Greta se așeză pe bancheta din fața Victoriei.

- Da? Ce bizar! Cum de a angajat-o bunica mea? Aș fi zis că ea ar fi preferat pentru creșterea unui copil o persoană severă, inabordabilă. Dar se pare că mama mea a iubit-o pe Johanna.

- Nu principesa a angajat-o pe Johanna. Cel care a angajat-o a fost bunicul dumneavoastră, principele Ferdinand. Nașterea mamei dumneavoastră a fost foarte dificilă, bunica dumneavoastră a fost la un pas de moarte. După aceea a fost mult timp foarte bolnavă. În momentul în care a putut călători, a plecat în sud, unde a stat doi sau trei ani.

Victoria făcu efortul de a și-o imagina pe principesă bolnavă, suferindă.

- Și mama a rămas cu Johanna în Germania?

- Da, confirmă Greta.

- Ce fel de om era Johanna?

- Când a fost angajată, era încă tânără. Avea douăzeci de ani ori puțin mai mult. Unii servitori au crezut că nu va face față sarcinilor. Dar avea personalitate. Și de la prima privire îți

puteai da seama cât era de sufletistă. Tocmai asta voia bunicul dumneavoastră pentru fata lui. După ce s-a născut, Amelie era foarte debilă și timp de câteva săptămâni viața ei a atârnat de un fir de păr. Greta zâmbi, apoi continuă: Nu ai fi crezut ce persoană plină de viață și deschisă avea să devină.

- A fost un copil plin de temperament? întrebă Victoria încet.

Greta confirmă din nou.

- Când era vreme frumoasă, Johanna și mama dumneavoastră petreceau ore în șir afară, apoi ea mai avea încă energie să țopăie prin bucătăria mea și să vorbească întruna. Cu șarmul ei obținea de la mine orice. Pe principe știa să îl joace pe degete. Dar putea fi și foarte liniștită și serioasă.

Johanna a învățat-o să picteze și să deseneze?

- Da, ea a învățat-o să deseneze animale și plante. Greta se ridică și luă de pe un raft o carte subțire. Mă gândeam că poate v-ar face plăcere să vedeți asta. Eu o iau cu mine peste tot.

Victoria deschise cărticica. De fapt, aceasta era un album. Pe una dintre paginile negre erau lipite desenele în culori ale unui măcăleandru și ale unei albăstrele. Deasupra lor era scris cu o mână de copil: „Pentru Greta." Desenele nu erau perfecte, dar aveau un farmec aparte.

Pe altă pagină era o fotografie în sepia, decolorată. O reprezenta pe Amelie la șase ori șapte ani, în mijlocul unei pajiști. Purta o pălărie de paie și o rochiță de vară înflorată și privea în obiectiv încruntată, ca și cum nu ar fi avut încredere în aparat. Tânăra femeie care o ținea de mână avea părul blond, buclat, atât de des, încât îi înconjura capul ca o aureolă. Chipul ei cu sprâncene drepte și cu nasul ușor curbat avea linii prea ferme pentru a fi drăguț, dar era simpatic.

Ce noroc a avut mama mea să aibă parte de această bonă. Dragostea pentru natură cu siguranță i-o datorează Johannei, ca și faptul că a devenit un om afectuos și cu suflet mare.

- Când a revenit acasă, bunica mea a fost de acord cu stilul de educație al Johannei?

Ei nu îi venea să creadă că principesa încuviința viața liberă pe care bona i-o mijlocise fiicei ei.

- Nu în totalitate, din câte am auzit eu de la personalul casei. Greta zâmbi din nou. Dar mama dumneavoastră o iubea pe Johanna, care era susținută de bunicul dumneavoastră. Când Johanna s-a îmbolnăvit de tuberculoză, mama și bunicul dumneavoastră nu mai trăiau, dar bunica dumneavoastră a plătit internarea ei în sanatoriu.

- La asta nu m-aș fi așteptat, nu putu Victoria să se abțină să comenteze sarcastică.

- Ah, principesa nu este atât de rea cum se crede uneori. Greta își ridică mâinile pline de bătături și adăugă: Sper să nu îmi luați această remarcă în nume de rău. În urmă cu câțiva ani, când m-am ales cu o rană urâtă la picior, s-a ocupat să fiu bine îngrijită într-un spital bun.

- Știți cumva dacă rude ale Johannei mai sunt în viață? Dacă da, mi-ar face plăcere să le vizitez.

- Din ce știu eu, părinții ei au murit de timpuriu și ea a fost unicul copil. Alte rude nu cred că există. Nu a vorbit niciodată despre ele.

- A pomenit mama mea vreodată față de dumneavoastră numele de Jakob?

- Din câte îmi amintesc eu, nu.

- Mama mea a mai venit o dată în Franconia, după ce s-a căsătorit cu tatăl meu. Mi-a spus o prietenă. Ați văzut-o atunci?

- Da. A venit la mine în bucătărie, cum făcea în copilărie. Era drăguță, cum a fost întotdeauna, și strălucea de bucurie. Noi, personalul, știam că bunica dumneavoastră a fost împotriva acestei căsătorii.

- Îmi închipui.

Victoria clătină din cap. Personalul casei era, de fapt, mereu foarte informat, chiar și când stăpânii încercau din răsputeri să își ascundă secretele.

- S-ar fi putut crede că mama dumneavoastră l-ar fi luat de bărbat pe anticristul în persoană. Dar eu m-am bucurat că ea a făcut alegerea potrivită. Tatăl ei a fost furios la început, că mama dumneavoastră s-a măritat fără aprobarea lui. Dar când a văzut cât era de fericită, a iertat-o. Mama dumneavoastră mi-a arătat o fotografie a tatălui dumneavoastră. Un bărbat foarte arătos, trebuie să recunosc.

- Da, așa era.

Vorbele Gretei o bucuraseră pe Victoria, însă acum ea se întreba dacă nu cumva mama ei fusese atât de fericită din cauza lui Jakob.

- Atunci mama dumneavoastră s-a certat cumplit cu bunica dumneavoastră. Oricum ele aveau o legătură complicată. Se certaseră foarte rău și înainte de plecarea mamei dumneavoastră la Londra.

Greta clătină din cap gânditoare.

- Știți cumva de ce s-au certat? întrebă mirată Victoria.

Leah îi spusese că acea călătorie avusese loc cu binecuvântarea expresă a principesei.

Nu, din păcate nu știu. Camerista bunicii din vremea aceea zicea că mama dumneavoastră nu mai fusese niciodată atât de furioasă. Și era foarte temperamentală. După ceartă,

principesa avea ochii roșii, de parcă ar fi plâns. Ceea ce nu se mai întâmplase niciodată. Nici Victoria nu își putea închipui că cineva o putea face pe principesă să plângă.

O privi gânditoare pe Greta:

- Mi-a făcut mare plăcere să vorbesc cu dumneavoastră, zise ea și se ridică. M-ați ajutat să o cunosc mai bine pe mama mea. Cred că acum ar trebui să mă gândesc în liniște la toate acestea.

Capitolul zece

În dimineața următoare, Victoria se trezi refăcută. Întâlnirea cu Greta o împăcase cu ideea vizitei la bunica ei. Când intră la ora opt în salonul pentru micul dejun, spre ușurarea ei, o găsi acolo doar pe Sophie. Pe masă se aflau căni cu ceai și cafea, un vas de porțelan cu felii de pâine și chifle, ouă fierte, platouri de argint cu cârnați, brânză și farfurioare cu marmeladă. Se pare că în Germania era obiceiul să te servești singur.

Victoria îi dădu bună dimineața Sophiei și își turnă ceai. Ploaia care bătea în ferestre și grădina udă creau o atmosferă cenușie, tristă.

- Bunica mea ia micul dejun la pat? se interesă ea.

- Nu, de cele mai multe ori se trezește la ora cinci și merge la liturghia de dimineață. Apoi se duce la izvoarele de la centrul balnear și bea un pahar sau două cu apă, înainte de a merge la masaj ori la o baie medicinală pentru șoldurile ei înțepenite.

- Oh, da?

Victoria mulțumi cerului că, măcar în dimineața aceasta, nu trebuia să o mai suporte pe principesă.

Heinrich a plecat din nou la Coblenz, zise Sophie mișcată. A fost aproape zilnic acolo, de când am venit la Ems, săptămâna trecută.

Dumneavoastră vă petreceți fiecare vacanță cu bunica Leontine?

Victoria considera că Sophiei, mătușă prin alianță, ar fi trebuit să i se adreseze cu „dumneavoastră", dar pentru că nu era atât de în vârstă pe cât arăta, i se părea o prostie.

- Pentru Dumnezeu, nu. Sophie fu atât de îngrozită, încât Victoriei aproape îi veni să râdă. Heinrich ar dori să se împace cu mama lui, de aceea este important pentru el să petreacă cu ea o vreme la Ems.

- Sunt certați?

- Da... Heinrich a fost doi ani ambasador în Rusia și principesa nu l-a iertat pentru asta. În tinerețe a stat și ea o vreme acolo și a legat prietenii cu nobilimea, dar nu i-a convenit că Heinrich a acceptat apoi un post de consilier la ministerul de externe. Soțul meu se teme că ea nu va mai vorbi cu el dacă va fi numit secretar de stat.

- Și? Sunt șanse să se împace cu bunica mea?

Din păcate, nu. Sophie clătină din cap și continuă: Heinrich este un susținător înfocat al lui Bismarck și se ceartă mereu din această cauză. Principesa nu mă suportă nici pe mine. Consideră că nu suntem de același rang, eu fiind doar baroană, deci neaparținând vechii nobilimi. Bunicul meu a primit titlul de baron pentru că a făcut avere în industria oțelului.

Și în această dimineață prințesa purta o rochie înzorzonată cu dantele, care nu îi avantajau deloc silueta ei robustă și chipul plin. Victoria se întrebă dacă unchiul ei se căsătorise cu ea pentru bani și îi păru rău.

- Mama mea mai are un frate.

- Da, principele Theodor trăiește cu familia în Franconia. Este căsătorit cu o prințesă bavareză, care nu este nici ea pe placul principesei, dar care face parte totuși din marea nobilime.

Nefericită, Sophie clătină ușor ceașca de cafea. Eu aș vrea să plecăm, dar Heinrich este de părere că ar trebui să mai rămânem două săptămâni, așa cum s-a stabilit. Altfel mama lui s-ar simți jignită. Mă bucur că ai venit. O privi implorator pe Victoria și întrebă: Mai rămâi câteva zile, nu este așa?

- Da, voi mai rămâne.

Sophie o privi nesigură:

- Crezi că sunt... prea grasă?

- Nu..., dar te-ai putea îmbrăca și coafa mai avantajos, spuse ea ezitând.

- La ce te referi?

- Eh, părerea mea este că volănașele, dantelele și buclele nu îți stau bine. Chipul tău este prea bine conturat pentru asta. Brusc, Victoriei îi veni o idee: Eu mă duc la Wiesbaden, ca să mă interesez de un pictor. Vino cu mine, dacă vrei. O să găsim un croitor și o coafeză pentru tine.

- Oh, ce idee bună! Chiar aș vrea să merg cu tine. Conradi din Wilhelmstraße este un atelier de modă cu renume. Știu de la Rosalyn. Ea se duce regulat la Wiesbaden ca să își comande îmbrăcăminte. În materie de modă, Coblenz este cam provincial.

- Atunci s-a făcut, zise Victoria zâmbindu-i Sophiei. Probabil că atelierul de modă este foarte bun pentru că Wiesbaden este o stațiune balneară celebră.

„Poate că am să îmi comand și eu o rochie", se gândi ea încântată. Abia aștepta să vadă modelele din atelier.

Picăturile de ploaie loveau geamurile cupeului. Victoria regreta că nu putea distinge decât siluetele caselor unor persoane sus-puse, care se înșirau de o parte și de alta a străzii.

Călătorise cu Sophie de la Ems la Wiesbaden cu trenul, iar de la gară luaseră un cupeu. Pe fereastră, Victoria zări un parc, lângă acesta o piață mare, cu două fântâni încadrate de arcade. Puțin mai încolo se înălța o clădire cu fațadă clasică, încununată de o cupolă.

- Acesta este centrul pentru tratamente, îi spuse Sophie. Are un interior minunat. La puțin timp după nunta noastră, am mers cu Heinrich aici la un bal. Podeaua și coloanele sunt din marmură. Când dansam, stucaturile aurite ale tavanului sclipeau în luminile candelabrelor...

Vocea i se frânse cu regret.

„Nu, căsnicia lor nu mergea bine." Victoria se îndoia că unchiul ei o iubise vreodată pe Sophie, lucru care nu era valabil în cazul lui Friedrich von Langenstein și al lui Rosalyn.

Cupeul opri. Victoria și Sophie deschiseră umbrelele și coborâră. În timp ce Sophie plătea birjarul, Victoria admira vitrina atelierului Conradi unde erau expuse două ținute. O rochie din mătase bordo, simplă, dar rafinată, cu guler răsfrânt, și un compleu cu o jachetă mai lungă, din catifea verde, și o fustă din mătase de aceeași culoare. Jacheta avea ca singură decorațiune o broderie în formă de floare. Ambele modele i se părură potrivite pentru Sophie.

Herr Conradi, un bărbat elegant, cu păr negru, pieptănat cu grijă, se ocupă imediat de Sophie. Victoria bănui amuzată că aceasta își menționase titlul și spusese că este prietenă bună cu Rosalyn von Langenstein.

Croitorul examină atent rochia Sophiei.

- Alteță, eu v-aș recomanda ceva mai simplu, spuse acesta cu fermitate. O îmbrăcăminte care să vă pună în valoare personalitatea dumneavoastră deosebită.

Victoria se liniști. Sophie părea să fi nimerit pe mâini bune. Își luă la revedere de la ea, promițându-i că va reveni peste două ore să o ia.

Galeria de artă Velbert se afla în cartierul vechi al Wiesbadenului, în apropierea bisericii neogotice, ale cărei cinci turle ascuțite se pierdeau în cerul cenușiu, după cum i se păru Victoriei. Ea se strecură repede prin ușa galeriei, ca să scape de ploaie.

Se trezi într-o încăpere lungă și îngustă, al cărei tavan boltit amintea de o catacombă. Dacă nu ar fi ars o lampă cu gaz, în această zi întunecată aici ar fi domnit întunericul. Pe pereți erau agățate unele lângă altele numeroase tablouri și gravuri. Printre ele erau multe peisaje, astfel că Victoria speră că se afla în locul potrivit.

Vă pot ajuta cu ceva?

Din spatele unei tejghele o întâmpină un bărbat tânăr îmbrăcat într-un costum gri, cu o mustață tunsă cu grijă.

- Caut pictorul căruia îi aparține acest tablou. Victoria îi înmână fotografia tabloului. Prenumele lui este Jakob, iar numele de familie începe cu C. Din păcate nu știu mai multe despre el.

- Când a fost pictat tabloul? Știți cumva?

- Probabil în anul 1887, în localitatea Rheindiebach.

- Oh, ruinele burgului Fürstenberg, nu-i așa? spuse el zâmbind.

- Da, exact, confirmă Victoria.

- Mă voi uita în documentele noastre.

În timp ce bărbatul răsfoia niște volume groase pe care le scosese din biroul recepției, Victoria asculta zgomotul ploii.

Tablourile de pe pereți îi plăceau și le-ar fi privit mai îndeaproape, dar acum era prea neliniștită.

- Îmi pare foarte rău, dar nu găsesc nimic despre un pictor cu acest prenume, zise în cele din urmă bărbatul, care mai luă o dată fotografia și o privi cu mare atenție. Totuși aceste inițiale mi se par cunoscute. Cred că am mai văzut odată un peisaj renan într-un stil asemănător, în măsura în care se poate aprecia asta după o fotografie alb-negru.

Într-adevăr? Sunteți primul negustor de artă care îmi spune acest lucru.

În Victoria încolți din nou speranța.

- S-ar putea să vă ajute tatăl meu. Acum este într-o călătorie în Italia, îl așteptăm să revină peste o săptămână. Dacă până atunci nu aflați nimic, mai treceți pe la noi.

- Așa voi face, îl asigură Victoria recunoscătoare.

Lumina slabă pătrundea în casa scărilor printr-o lucarnă. Lângă ușa de la etajul întâi era scris cu cretă „Jeffreys".

Când Hopkins bătu în ușă, îi deschise o fetiță măruntă, de vreo opt ani. Purta o rochiță peticită din bumbac și era încălțată cu saboți din lemn. Avea părul strâns în codițe. Pe chipul ei cu urme de lacrimi se citea curiozitatea.

- Este un domn, mami.

I se adresase mamei, care stătea la o masă cu două femei îmbrăcate sărăcăcios, probabil vecine. Părea epuizată și avea chipul umflat de plâns. Hopkins remarcă asemănarea cu fetița. Avea aceeași formă a feței și același păr roșcat, în care apăruseră deja primele șuvițe cărunte, deși femeia nu putea să aibă mai mult de treizeci și cinci de ani.

- Probabil sunteți de la autoritatea pentru construcții?

Mrs. Jeffreys vorbea asprul dialect cockney, care părea nepotrivit cu trupul ei firav.

- Într-adevăr.

- Să te lăsăm singură cu domnul, Emily? întrebă una dintre femei.

- Da, şi luaţi-i cu voi şi pe Maud şi pe băieţi.

Dintr-un colţ se iviră doi băieţei, de patru şi şase ani, aprecie Hopkins, cu picioarele murdare de nisipul de pe podea. La cel mai mare, Hopkins recunoscu unele trăsături ale tatălui său.

- Dar eu vreau să rămân aici, se smiorcăi acesta.

Nu, vii cu mine.

Una dintre femei îl apucă cu hotărâre de mână.

Un bebeluş de vreo două luni se agita într-un coş care îi ţinea loc de leagăn. Un alt copil, care părea să aibă un an, se ridică sprijinindu-se de scândurile bătute în cuie între dulap şi pat, un fel de ţarc pentru copii mici. Acesta îl privea sfios pe Hopkins. Ca în multe dintre locuinţele muncitorilor, bucătăria era şi dormitor. Zidul de deasupra sobei din fontă era afumat şi mucegăit de umezeală. Pe sobă era o oală veche, în care fierbea ceva. Pe un raft se vedeau câteva farfurii şi ceşti, iar într-un dulap, câteva cărţi, despre care Hopkins presupuse că îi aparţinuseră lui Walther Jeffreys. Prin încăpere era întinsă o frânghie pe care atârnau câteva scutece şi haine jerpelite. Mirosea pătrunzător a urină şi a varză, mâncare obişnuită în astfel de case.

- Jemimah mi-a spus că sunteţi un fel de detectiv. Mrs. Jeffreys îl privi întrebătoare pe Hopkins, după ce vecinele şi copiii mai mari nu o mai puteau auzi. Poliţia susţine că Walther era beat când a căzut în Tamisa. Dar nu este posibil. Nu s-a atins nici măcar de un pahar cu bere. Şi nu avea de ce să se afle în port seara.

- Credeţi că soţul dumneavoastră a fost omorât? întrebă Hopkins încet.

Nu ştiu de cine. Ochii femeii se umplură cu lacrimi. Walther era un om bun, spuse ea, însă Hopkins sesiză un uşor tremur al vocii.

- Îi cunoaşteţi pe aceşti doi bărbaţi?

El puse pe masă fotografia în care erau Walther Jeffreys cu lordul Melbury şi contele german.

Mrs. Jeffreys privi imaginea.

- Ce să aibă Walther cu cei doi domni din lumea bună? şopti ea neîncrezătoare.

- Deci nu îi cunoaşteţi pe cei doi?

Ea clătină negativ din cap.

- Soţul dumneavoastră nu a pomenit niciodată că ar avea vreo treabă cu lordul Melbury sau cu un anume conte Waldenfels? vru Hopkins să se asigure.

- Nu.

- Miss Jemimah mi-a spus că soţul dumneavoastră lucra la oţelăriile Bloom & Young. Eu m-am interesat. Fabrica aparţine lordului Melbury.

- Este adevărat. Dar lordul nu a fost văzut niciodată acolo.

Copilul din ţarc începu să scâncească, dar fu readus la tăcere cu un „Pst, Robbie".

- Mrs. Jeffreys, îşi drese Hopkins glasul. Îmi pare rău că trebuie să întreb. Dar soţul dumneavoastră a fost la lordul Melbury, pe domeniul lui. Credeţi că ar fi posibil ca el să fi spionat muncitorii şi pentru asta să fi primit bani de la lord?

- Walther? Spion pentru un proprietar de fabrică? îl privi ea fix. În niciun caz. Era corect şi disprețuia bogaţii.

- Dar s-a întâlnit cu un conte şi cu un lord pe domeniul lordului, insistă Hopkins.

Habar nu am ce a făcut acolo, spuse ridicând tonul. Dumneavoastră credeţi că cei doi au vreo legătură cu moartea lui?

- Nu ştiu, răspunse cinstit Hopkins.

Copilul din coş începu să ţipe. Mrs. Jeffreys se ridică în grabă şi îl luă în braţe. Copilul din ţarc izbucni în plâns. Mâncarea din oală dădu în foc şi stropii sfârâiră pe plita fierbinte. Mrs. Jeffreys privi zăpăcită bebeluşul din braţele ei, de parcă brusc nu mai ştia ce să facă cu el şi îi dădură lacrimile. Trupul i se înmuie. Duhoarea scutecelor pline ale bebeluşului şi mirosul terciului de ovăz revărsat din oală se amestecară.

Hopkins trase oala pe marginea sobei, unde plita nu mai era atât de încinsă. Apoi apucă o cârpă şi un scutec de pe frânghie, le întinse pe masă şi luă copilul din braţele lui Mrs. Jeffreys.

Aveţi cumva un burete şi un lighean? întrebă el şi îşi suflecă mânecile.

Suspinând, Mrs. Jeffreys turnă într-un lighean apă fierbinte dintr-un cazan de pe sobă şi apă rece dintr-un urcior şi îi dădu lui Hopkins un burete şi un prosop.

În timp ce Hopkins spălă şi înfăşă bebeluşul, Mrs. Jeffreys îşi mai reveni şi îi dădu de mâncare copilului mai mare.

Sunteţi un detectiv ciudat. Printre lacrimi, pe chipul femeii trecu fugitiv un zâmbet anemic. Îmi pare rău. De la moartea lui Walther, câteodată nici nu mai ştiu...

- Am avut un fiu, Richard.

Walther nu a înfăşat niciodată copiii.

- Când Richard era bebeluş, soţia mea a fost bolnavă o vreme. A trebuit să o ajut.

- Fiul dumneavoastră nu mai trăieşte?

- Era militar şi a murit în timpul revoltei mahdiste, răspunse el.

- Copiii unor de-alde noi sunt buni de carne de tun, zise ea şi oftă.

După ce Hopkins aranjă bebeluşul, se spălă pe mâini cu săpun de casă şi cu apă din urcior, apoi luă copilul în poală.

- Cum îl cheamă pe micuţ?

- Simon.

- E un băiat frumos.

„Ah, cu Richard am petrecut aşa de puţin timp", se gândi el.

- Jemimah mi-a spus că sunteţi amabil. Şi că domnişoara pentru care lucraţi a avut grijă ca ea să fie eliberată din închisoare. Mrs. Jeffreys îl privi cercetător pe Hopkins şi apoi continuă: Jemimah mi-a mai spus că nu mă veţi turna la poliţie. Îmi promiteţi că nu veţi spune la poliţie ceea ce vă voi mărturisi?

- Da, vă promit.

Copilul din poala lui Mrs. Jeffreys protestă că aceasta nu îi mai dădea de mâncare şi ea îi mai băgă o lingură cu terci în gură.

- În ultimele luni, Walther pleca deseori seara. Spunea că face ore suplimentare şi participă la şedinţele de partid. Intrase în partidul laburist.

- Miss Jemimah mi-a spus asta.

- Când era acasă, de multe ori părea abătut. Ca şi cum l-ar fi preocupat ceva foarte tare. Primea şi mesaje pe care eu nu aveam voie să le văd. Mă gândeam că are o altă femeie şi într-o seară m-am ţinut după el. Casa în care a intrat nu era una dintre cele în care se întâlneau membrii partidului. Târziu în noapte, după ce a revenit acasă, i-am zis că ştiu unde a fost. Să nu mă mai mintă. Walther s-a înfuriat foarte tare. M-am gândit că mă va lovi. Ceea ce nu mai făcuse niciodată. Asta mi-a întărit convingerea că are pe cineva... Mrs. Jeffreys

strânse şi ultimele resturi de terci şi i le dădu copilului. Apoi adăugă: Ne-am certat rău şi apoi mi-a mărturisit că a fost la o întâlnire cu anarhiştii.

- Da?

Hopkins tresări. Bebeluşul care adormise în poala lui simţi şi începu să scâncească.

- În urmă cu două săptămâni s-a tras asupra marelui duce şi a marii ducese. Walther a fost iar abătut. M-am temut că ar avea o legătură cu cele întâmplate. Dar nu voia să discute cu mine asta. Şi acum este mort. Şi pe mine mă bate gândul că anarhiştii l-au omorât, pentru că ar fi vrut să îi trădeze. Dar nu pot să spun asta poliţiei. Pentru că... anarhiştii ar putea să afle. Iar eu nu pot să îmi pun copiii în pericol.

Mrs. Jeffreys începu iarăşi să plângă.

- Aveţi vreo bănuială din ce grup de anarhişti făcea parte bărbatul dumneavoastră? întrebă prudent Hopkins, după ce aceasta se mai linişti.

- Probabil din cel al ruşilor. Walther a venit în Anglia, cu familia, când era copil. Cred că familia lui se numea Jefimow. Tatăl lui le-a dat copiilor nume englezeşti. Walther a fost mândru întotdeauna de originea lui.

Mrs. Jeffreys se ridică. Puse copilul în ţarc şi luă de pe etajeră o fotografie cu marginile zdrenţuite. Aceasta înfăţişa o biserică cu turnuri cu acoperişuri ca un bulb, în jurul căreia se înghesuiau case mici din lemn.

- Acesta este satul din care a venit familia, zise ea. Se află în apropiere de oraşul Kiev.

Walther Jeffreys avusese cunoştinţă de pretinsul atentat asupra marelui duce şi marii ducese, care în realitate îl

vizase pe Jeremy Ryder, şi chiar intenţionase să îşi trădeze tovarăşii?

Odată ajuns în stradă, Hopkins trase adânc aer în piept, apoi o porni gânditor spre casă. Acum, la lăsarea serii, mulţi trecători se îndreptau odată cu el către staţia de metrou Stepney Green. Renunţă din nou să ia o birjă, ca să îşi susţină faţă de vecini identitatea de angajat al autorităţii pentru construcţii şi să nu o pună în pericol pe Mrs. Jeffreys.

Se tot întreba de ce se întâlnise Walther Jeffreys cu lordul Melbury şi cu contele Von Waldenfels. Nu avea niciun sens. Nu, chiar dacă Mrs. Jeffreys nu voia să recunoască, Hopkins bănuia că soţul acesteia lucrase pentru lord şi de aceea fusese omorât.

Ferestrele vilei erau puternic luminate, căci în această zi ploioasă se întunecase devreme. Lumina era reflectată de pietrişul aleii şi de frunzele umede. „Herr Conradi şi coaforul au făcut într-adevăr minuni cu Sophie", îşi spuse Victoria, traversând grădina împreună cu mătuşa ei. Proprietarul atelierului de croitorie le recomandase un salon de coafură la care Sophie se dusese după-amiază. Prinţesa purta rochia bordo pe care o văzuseră în vitrina atelierului. Aceasta avusese nevoie doar de câteva mici modificări, aşa că o putuse lua imediat. Rochia o avantaja, după cum bănuise Victoria. Sophie avea acum părul pieptănat pe spate, cu cărare pe mijloc, şi prins la ceafă într-un coc lejer, ceea ce, i se părea Victoriei, îi punea în valoare nuanţa castaniu-brună a părului şi îi îndulcea trăsăturile feţei. Ea îşi comandase un palton dintr-o stofă de lână verde-închis, cu guler negru din blană.

Vizita la galeria de artă Velbert îi dăduse speranţe. Dar nici la celelalte două galerii de artă pe care le-a vizitat mai târziu iniţialele lui Jakob nu erau cunoscute. Îi mai rămânea să caute la Mainz şi la Coblenz şi poate că bătrânul Herr Velbert ştia ceva. Leah voia să se intereseze la Köln şi în împrejurimi. Victoria decise să nu îşi piardă speranţa.

Când intră împreună cu Sophie în hol, bunica ei cobora pe scară, ceea ce pe Victoria nu o binedispuse. Principesa îşi cercetă cu privirea nora, apoi se adresă nepoatei.

- Ai primit o telegramă din Anglia. Clara, subreta ta, ţi-a dus-o în cameră.

- Oh, într-adevăr?

Cu siguranţă că era de la Hopkins.

- Aşteptai veşti urgente?

Nu. Probabil că este de la Mr. Parker, redactorul-şef adjunct de la *Morning Star*. I-am promis că fac fotografii pe Rin.

Fireşte, că doar fotografiezi contra cost, strâmbă din nas bunica ei. Sophie deja plecase. Principesa privi în urma ei şi zise pe un ton coborât: Dintr-o răţuşcă urâtă nu va ieşi niciodată o lebădă frumoasă. Oricât s-ar strădui ea.

Dar poate ieşi o raţă frumoasă, nu se putu abţine să riposteze Victoria. Permiteţi-mi să mă retrag.

O lăsă singură pe bunică şi o luă pe trepte în sus.

Fireşte că telegrama era de la Hopkins. Victoria citi:

Averea lordului Fisher moştenită. Numele însoţitorilor lordului Melbury: contele Karl von Waldenfels şi Walther Jeffreys. Jeffreys omorât probabil de muncitorii spionaţi.

Victoria privea surprinsă telegrama. Căutarea lui Jakob o acaparase în asemenea măsură, încât în ultimele zile nici nu se mai gândise la bizara întâlnire din parcul de la Melbury Hall. Iar acum aflase că unul dintre cei trei bărbaţi era mort.

Victoria îl întâlni pe Wilhelm în hol.

- În casa asta există un *Debrett's*? se interesă ea.

- *Debrett's*, stimată domnişoară? o privi el nedumerit.

- Scuzaţi-mă, mă refer la un registru în care sunt trecute familiile nobile şi personalităţile importante din Germania.

- Oh, înţeleg. *Gotha*. Ar trebui să îl găsiţi în bibliotecă. Când ştergeam praful, l-am văzut pe poliţă în partea stângă, jos.

Ploaia bătea în ferestre, dar lămpile cu gaz erau aprinse şi luminau întreaga încăpere cu mobilier elegant, de culoare crem. Victoria găsise *Gotha* şi luase volumul de pe raft, când uşa se deschise. Crezu că o căuta Wilhelm, însă auzi zgomotul înfundat făcut pe covor de bastonul bunicii ei.

Te interesează o anumită familie nobiliară? vru să ştie bunica.

Principesa are uneori ochi de vultur, îşi înăbuşi Victoria un oftat. În definitiv, ar putea să o întrebe direct despre conte.

- Îl cunoaşteţi pe contele Karl von Waldenfels?

- Da, provine dintr-o veche familie nobiliară prusacă. Rostit de buzele ei, cuvântul „prusac" sună disprețuitor. În războiul germano-francez a primit înalte decoraţii. Apoi a făcut carieră ca militar. Are acţiuni la oţelării. De ce întrebi de el?

- Oh, l-am întâlnit la Londra.

Ceea ce în oarecare măsură era adevărat.

Pe lângă faptul că este căsătorit, te-aş sfătui insistent să nu te apropii de el. Este periculos.

Victoria îl văzuse pe conte şi îl privise cu atenţie şi în fotografie, aşa că înţelese la ce se referise bunica ei, dar insistă:

- De ce îl consideraţi periculos?

- După părerea mea, este un jucător. Nu neapărat la jocul de cărţi ori la ruletă. Face parte dintre cei înclinaţi în viaţă să joace totul pe o carte. Se foloseşte de femei, apoi se debarasează de ele.

Privirea critică pe care i-o aruncă bunica ei înainte de a ieşi din încăpere îi arătă cât se putea de clar că principesa o considera o victimă uşoară pentru conte.

Capitolul unsprezece

Stătea cu Jeremy într-o barcă pe lacul din Kensington Garden. El îi zâmbea şi în ochii săi căprui dansau steluţe luminoase. Ea îi atinse obrajii şi gura. El o îmbrăţişă.

- Te iubesc, îi spuse el încet.

Sunetul vocii şi sărutul lui făcură ca totul în jurul lor să dispară. Existau doar el şi ea. Gustul gurii lui. Corpul ei, care se înfiora la atingerea lui, la început străină, apoi cunoscută.

O pală de vânt, care clatină barca, o făcu să privească în jur. Un bărbat cu umeri largi stătea sub pomii de pe mal şi îndreptă o armă spre Jeremy. Ea vru să ţipe, să îl avertizeze, să îl tragă pe fundul bărcii, dar nu reuşi să scoată niciun sunet şi mâinile îi înţepeniseră. Se auzi zgomotul unei împuşcături. Jeremy se aplecă. Pieptul i se înroşi, în timp ce se prăbuşea în braţele ei. Ea îi apăsă rana cu mâna, dar sângele continua să ţâşnească. Nu îl putea opri. Capul lui Jeremy căzu pe pieptul ei, corpul i se înmuie.

- Nu, Jeremy! Nu! strigă ea disperată.

Strigătul încă răsuna în interiorul Victoriei, când se trezi cu inima bătându-i sălbatic. Avu nevoie de puţin timp ca să îşi

dea seama că se afla în camera ei, în vila închiriată la Ems de bunica ei. Prin crăpătura perdelelor pătrundea lumina soarelui. Ceasul arăta ora şase şi jumătate.

Nu, nu voia să adoarmă din nou, ca să nu aibă iar acest coşmar! Victoria împinse pătura şi se ridică hotărâtă în picioare.

Starea de slăbiciune nu îi trecu nici după ce se spălase şi se îmbrăcase. „Nu ar fi trebuit să îl ascult pe Jeremy. Măcar de aş fi rămas cu el!"

Când ieşi pe coridor, se întâlni cu camerista ei care o întrebă:

Să-i spun bucătăresei să vă pregătească micul dejun, domnişoară?

- Da, ar fi bine.

Fata ezită.

- Mai vrei să îmi spui ceva?

- Cred că Clara nu se simte bine. Tocmai am condus-o în camera ei. Avea ameţeli. M-am întors după puţin timp la ea şi era în pat, dar mi-a spus să plec.

- Îţi mulţumesc că m-ai anunţat.

Victoria o întrebă pe cameristă unde se afla camera Clarei şi se îndreptă în grabă spre scara din spate. De după uşa Clarei se auzeau gemete.

- Clara, eu sunt! Lasă-mă să intru. Clara!

Fata, foarte palidă şi cu lacrimi în ochi, îi deschise.

- Nu este nimic grav, stimată domnişoară, şopti ea. Am doar crampe la stomac şi sunt puţin ameţită. Cu siguranţă m-am deranjat la stomac. Nu ar fi trebuit să mănânc ca de obicei ieri. Nu mi-a făcut bine.

Era a treia zi în care Clara nu se simțea bine. Se plânsese de dureri de stomac din ziua în care sosiseră la Ems.

- Chem un medic, spuse Victoria.

Nu, domnișoară, vă rog, nu! Nu vreau niciun medic. Mama mea a murit după ce a venit medicul. La fel s-a întâmplat cu fratele meu mai mic.

Clara se agață de brațul Victoriei.

- Probabil cei doi au murit pentru că medicul a fost chemat prea târziu, încercă să o convingă Victoria.

- Nu, vă rog, vă rog. Nu vreau să mor!

Clara o privi speriată.

Era atât de panicată, încât Victoria cedă.

- Bine, întinde-te din nou. Dar dacă într-o oră nu te simți mai bine, chem medicul.

Clara dădu tăcută din cap. Victoria rămase în cămăruța de la mansardă, până când fata se întinse pe pat. Aceasta închise epuizată ochii și adormi imediat. Victoria o mai supraveghe câteva minute, apoi închise încet ușa în urma ei. Spera din tot sufletul ca tânăra să aibă într-adevăr doar o problemă cu stomacul.

În salonul pentru micul dejun masa era aranjată. În dreptul scaunului ei era pregătit un ziar netezit cu grijă, care cu siguranță că ar fi câștigat și aprecierea lui Hopkins. Wilhelm tocmai verifica tacâmurile din argint și îndrepta un cuțit.

- Sper că totul este în regulă, stimată domnișoară, se înclină el în fața Victoriei. Waltraud tocmai mi-a spus că subreta dumneavoastră nu se simte bine.

- Clara susține că ar fi doar deranjată la stomac. Am să mai trec o dată pe la ea. Victoria se așeză, apoi adăugă: Mulțumesc, micul dejun arată minunat.

În veni o idee. Se tot gândea la mătușa ei, contesa Irene Beerheim. Probabil că problemele ei mintale nu erau chiar atât de grave pe cât le descrisese bunica ei. Poate că într-un moment de luciditate își amintea de Jakob.

Bunica mi-a spus că naşa mamei mele trăieşte la Ingelheim, Wilhelm. Ştiţi cumva unde anume?

- Am însoţit-o de câteva ori pe alteţa sa la mătuşa dumneavoastră. Firește că vă pot da adresa.

Wilhelm se mai înclină o dată şi se retrase.

În timp ce Victoria mâncă un ou şi îşi ungea o chiflă cu unt, trecu cu privirea peste titlurile din ziar, care anunţau că ţarul Nicolae ieşea în public după mai bine de un an. În februarie 1905, unchiul lui, marele principe Serghei Alexandrovici, fusese victima unui atentat şi el se temea că i se va întâmpla acelaşi lucru. La Odessa izbucniseră noi răzmeriţe, ca răspuns la o lege electorală restrictivă.

După micul dejun, Victoria se duse iarăşi la Clara. Aceasta dormea. Respira regulat şi obrajii îi căpătaseră puţină culoare. Victoria îi puse mâna pe frunte şi avu impresia că nu mai avea febră.

Pe scară îl întâlni pe Wilhelm, care îi dădu o hârtie cu adresa contesei. Victoria îl rugă să trimită din când în când o servitoare, ca să vadă ce face Clara, apoi se duse în camera ei şi îşi îmbrăcă un pardesiu uşor de vară, pentru a pleca la naşa mamei ei. Îşi puse pălăria cu boruri largi, mănuşi asortate şi porni spre gară.

Vila contesei Beerheim se afla în podgoria din apropierea localităţii Ingelheim am Rhein. Butucii de vie care se înşirau în jurul ei, în rânduri lungi, în pantă, faţada zugrăvită în ocru şi

acoperişul jos îi dădeau un aer aproape mediteranean. Victoria îi întinse servitoarei cartea de vizită şi îi spuse că era o rudă a contesei şi că dorea să vorbească cu ea.

Servitoarea o conduse într-o încăpere de la parter, cu pereţii acoperiţi cu un tapet din piele imprimată. Femeia îi spuse că o va anunţa pe contesă şi o rugă pe Victoria să aştepte. După canapea şi fotolii, camera servea probabil ca salon de primire. Ferestrele dădeau spre Rin şi Victoria îşi petrecu timpul admirând peisajul. Pe malul celălalt al fluviului, sus pe munte, era o mănăstire şi lângă aceasta se înălţa o construcţie care părea a fi un monument.

- Miss Bredon...

O doamnă de aproape cincizeci de ani intrase în salon şi o privea mirată. Avea părul strâns la ceafă într-un coc şi purta o rochie simplă din mătase de culoare închisă, care îi punea în valoare farmecul. Femeia încremeni.

- Dumnezeule, tu trebuie să fii fiica Ameliei, la cât semeni cu ea. Uitasem că după căsătorie şi-a luat numele Bredon. Ce te aduce aici? Femeia îi zâmbi, veni spre ea şi îi întinse mâinile. Eu sunt Olga, fata contesei. Mama ta îmi era verişoară.

De curând am întâlnit o prietenă a mamei mele, care mi-a spus că aceasta îşi iubea mult naşa. De aceea am vrut să îmi vizitez mătuşa. Şi aş vrea să îi arăt fotografia unui tablou, al cărui pictor aş vrea să îl cunosc.

- Din păcate, mama mea este foarte tulburată, spuse Olga ezitant. Nu cred că îşi va da seama cine eşti.

- Am putea să încercăm.

În timp ce o însoţea pe o scară de lemn lată, Olga se interesă cum călătorise şi ce făcea bunica ei. Femeia era plină de viaţă, fapt care îi plăcu Victoriei.

Ea deschise ușa unei camere aflate pe colț, unde o femeie cu părul alb ședea pe un fotoliu. Avea chipul brăzdat de riduri, dar asemănarea cu fiica ei era totuși evidentă. Deși era cald, avea picioarele acoperite cu o pătură. Ea tricota la un șal din lână groasă de culoare gri.

- Tricotatul este singura deprindere pe care mama mea nu a uitat-o, îi șopti Olga Victoriei.

Ea îi ceru îngrijitoarei să părăsească încăperea și se așeză împreună cu Victoria lângă contesă.

Ea este Victoria, fiica lui Amelie. Îți mai amintești de Amelie, mamă?

- Amelie... Bătrâna lăsă jos lucrul de mână și o privi pe Victoria. Un zâmbet îi lumină fața. Fina mea de botez.

Ea îi luă mâna.

- Nu, mamă, oftă Olga. Ea nu este Amelie.

- Ba ea este.

Bătrâna se încruntă supărată.

- Mă bucur mult să vă cunosc.

Victoria nu mai stătu pe gânduri. Scoase din poșetă fotografia tabloului și i-o arătă. Dacă își amintea de Amelie, poate că își amintea și ceva legat de acel Jakob.

- Vă mai aduceți aminte de acest tablou ori despre un pictor cu numele de Jakob?

Contesa Beerheim privi țintă fotografia.

- Leontine... Se opri și se încruntă, ca și cum ar fi încercat să se concentreze. Leontine a fost mereu prea severă cu tine, Amelie, reluă ea șirul vorbelor. Ah, este o femeie groaznică. Nu înțeleg cum de fratele meu s-a putut căsători cu Leontine.

Ridică vocea.

- Mai bine pleci acum, interveni rapid Olga. Probabil va face o criză.

Victoria se stăpâni cu greu să nu remarce că înțelegea foarte bine aversiunea manifestată de bătrână.

- Cum s-au căsătorit bunicii mei? se interesă ea după ce părăsiră camera.

- Din ceea ce știu eu, nu a fost tocmai o căsătorie din dragoste, dar bunicii tăi au fost de acord cu ea, răspunse Olga direct. Este mai mult decât se poate cere de la astfel de căsătorii.

„Sper că nu va fi valabil și pentru căsnicia mea cu Jeremy", își spuse Victoria. Cum se pot mulțumi oare oamenii cu atât de puțin?

- Mi-ar face plăcere să discut mai mult cu tine, îi spuse Olga privind-o cu regret, dar în scurt timp primesc o vizită. Vrei să te ducă vizitiul la gara din Ingelheim cu trăsura? Mai treci pe aici cât timp stai în Germania. Și anunță-ne dinainte, ca să îmi pot rezerva mai mult timp.

Victoria răspunse că așa va face, dar era abătută, deoarece nici cu această întâlnire nu avansase în cercetările ei.

La intrarea în vilă, pe Victoria o întâmpină un servitor necunoscut. Acesta era înalt și slab, avea părul uns cu ulei și, spre deosebire de Wilhelm, părea snob.

- Și dumneavoastră sunteți în slujba bunicii mele? îl întrebă ea nedumerită.

- Mă numesc Konrad, stimată domnișoară și sunt servitor al alteței sale prințul. Expresia nemulțumită de pe chip arăta că deschiderea ușii era sub demnitatea lui. A sosit poșta pentru dumneavoastră, stimată domnișoară. Konrad se opri în dreptul unei măsuțe semicirculare și se întoarse cu o tavă de argint pe care se afla un cuțit pentru deschiderea corespondenței. De altfel, înainte ca eu să intru în slujba alteței sale, am lucrat câțiva ani în Anglia.

Vorbise cu mândrie, ca şi cum ar fi servit ca majordom la casa unui duce.

- Într-adevăr? răspunse Victoria absentă.

Pe tavă se mai aflau o telegramă de la Rosalyn şi o scrisoare de la Leah Wagner.

Rosalyn îi scria:

Petrec zile minunate cu Friedrich în capitala iubirii. Voi rămâne mai mult, pentru că Friedrich a primit misiunea de a realiza contacte cu industriaşii autohtoni. Sper că şederea mea se potriveşte cu planurile tale. Altfel mă întorc mai devreme. Rog răspuns telegrafic.

Victoria oftă. Îi dorea prietenei sale un voiaj romantic şi desigur că nu o va ruga să revină mai repede. Dar îşi dorea şi să încheie cât de curând vizita la bunica ei. Spera ca scrisoarea de la Leah Wagner să îi aducă veşti mai bune. Deschise plicul. Leah îi comunica faptul că nu aflase nimic despre Jakob, dar avea de gând să se mai intereseze. Victoria îşi înăbuşi dezamăgirea. De la Ingelheim, se dusese direct la Mainz, unde colindase toată după-amiaza galeriile de artă.

- Ce bine că te-ai întors în sfârşit.

Sophie ieşise din bibliotecă şi privirea îi căzu pe telegramă.

- A telegrafiat Rosalyn de la Paris. Este foarte fericită. Ea şi Friedrich doresc să îşi prelungească şederea. Aşa că voi mai rămâne şi eu.

- Asta mă bucură. Sophie îi zâmbi, dar imediat luă o mină tristă. A trecut mult de când eu şi Heinrich am fost ultima dată la Paris. Dar îşi reveni imediat şi adăugă: Eu cu Heinrich şi cu bunica ta vom merge în seara aceasta la spectacolul de operă

Povestirile lui Hoffmann de Jacques Offenbach, la sala de marmură a cazinoului din Ems. Nu vrei să vii cu noi?

- Oh, nu ştiu.

Victoriei nu îi ardea să îşi petreacă seara în compania principesei, dar din păcate nu găsea o scuză credibilă.

- Muzica şi cântăreţii trebuie să fie foarte buni, continuă Sophie. Dezamăgirea i se citea pe chip. Iar sala de marmură este într-adevăr o minunăţie.

Victoria se hotărî să facă un efort.

- Bine, vin, se lăsă ea convinsă. De fapt, de mult nu mai văzuse un spectacol de operă şi nu mai fusese la un concert. Ştii ce mai face Clara?

- Se simte bine.

- Mai trec o dată pe la ea.

Victoria urcă scările în grabă. Pe coridor, întâlni una dintre fete.

- Clara tocmai a mâncat ceva, spuse aceasta şi făcu o reverenţă.

Când Victoria intră în cameră, tânăra era în pat, sprijinită de perne.

- Mă simt bine, stimată domnişoară, spuse aceasta. Aş fi coborât din pat dacă Wilhelm, adică Herr Kerber, nu mi-ar fi interzis.

- Ai mai avut crampe? vru să se asigure Victoria.

- Nu, şi am suportat bine mâncarea.

- Bine, atunci mâine ai voie să te ridici.

Victoria zâmbi şi părăsi uşurată aripa servitorilor.

Hopkins pregătise masa în bucătărie şi aşezase frumos într-o vază câteva dalii.

- Dar mi-ați spus că lordul Fisher era combinat cu Evangelina Simonds.

Mrs. Dodgson intră în bucătărie. Toată după-amiază făcuse curățenie în casă. Acum scotocea în voluminoasa ei geantă și scoase două ediții din *Tatler*. Era o cititoare fidelă a acestei reviste mondene, care publica deseori materiale despre membri ai familiei regale.

- Într-un număr l-am descoperit pe lord cu Miss Simonds, iar în altul cu o anume Roberta Stevens. Spre deosebire de Miss Simonds, Miss Stevens provine dintr-o foarte respectabilă familie din Yorkshire. *Tatler* scrie că lordul Fisher ar putea să îi ceară în curând mâna lui Miss Stevens.

Mrs. Dodgson puse cele două reviste pe masă.

- Într-adevăr?

Hopkins se aplecă asupra lor interesat. Văzuse și el de câteva ori fotografii cu Miss Simonds în reviste și ziare. Aceasta era în jur de douăzeci și cinci de ani, avea o față cu pomeți înalți, care o făceau să semene cu o pisică, și gura ușor asimetrică, sporindu-i farmecul. Pe buze îi plutea permanent un surâs ușor suficient. Chiar și în fotografia din ziar, emana senzualitate. Hopkins aprecie că Miss Stevens avea cam aceeași vârstă cu cântăreața și, așa cum se exprimase Mrs. Dodgson, era fără îndoială respectabilă. Era blondă și drăguță, iar Hopkins și-o putea imagina ușor la o vânătoare, gonind cu calul ei pe o pajiște, conducând eficient o mare gospodărie și dăruind unui soț mulțumit un șir de copii sănătoși și plini de viață.

- Sper mult că în *Tatler* va apărea în curând și vestea logodnei dintre Miss Victoria și Mr. Ryder.

Mrs. Dodgson oftă.

- Da, eu aș zice că perspectivele nu arată deloc rău.

Hopkins puse pe masă un chec marmorat cu portocale și un platou cu biscuiți, apoi turnă ceai pentru Mrs. Dodgson și pentru el.

- Mda, sunteți amabil. Ați mai progresat în investigațiile dumneavoastră în legătură cu Mr. Jeffreys?

- Din păcate, nu prea.

Hopkins încercase să afle câte ceva de la colegii de muncă și de partid ai acestuia, dar de fiecare dată când atingea subiectul originii lui ruse ori anarhismul, se lovea de un zid de tăcere. Fiind ocupat cu cercetările referitoare la moartea lui Walther Jeffreys, nu mai avusese timp pentru anturajul lordului Fisher. „Poate că ar trebui să vorbesc cu cântăreața Evangelina Simonds", se gândi el.

Miss Simonds locuia într-o vilă în stil neoclasic în Regent's Canal. Prin ușile din sticlă ale salonului, Hopkins zări la capătul grădinii lebede plutind pe apă. Se spunea că această casă fusese închiriată de un protector bogat. De fapt, acest protector era cel de al șaptelea conte de Drummond, un monden bătrân și bogat.

- Miss Simonds vă poate primi, îl anunță majordomul.

Speranța lui Hopkins că numele lordului Fisher îi va netezi drumul spre cântăreață se adeverise. Majordomul îl conduse într-un salon în care predominau culorile albastru-închis și argintiu, cu fotolii și canapele în stil oriental, îmbrăcate în catifea, pe care erau perne voluminoase. Miss Simonds ședea într-un fotoliu. Ușile din sticlă ofereau aceeași priveliște ca salonul. Miss Simonds avea un gât grațios, ca de lebădă. Purta un capot cu decolteu adânc, din mătase, care lăsa să se vadă partea superioară a sânilor. Hopkins plecă discret privirea.

- Dumneavoastră sunteți... Mr. Hopkins?

Avea vocea uşor voalată şi Hopkins îşi imagină cum captiva aceasta auditoriul. Da, avea un erotism incontestabil.

- Am avut plăcerea de a fi majordomul medicului legist dr. Bernard Bredon, iar acum sunt majordomul fiicei sale, Miss Victoria Bredon.

- Numele dr. Bredon îmi spune ceva. Dar ce legătură aveţi dumneavoastră cu Cey? Iar a intrat în bucluc? Credeam că se află în Germania sau prin sud.

- Este posibil să aibă probleme. O prietenă a lui Miss Bredon, care trăieşte în Valea Rinului, a aflat că lordul Fisher nu a ajuns la destinaţie, respectiv în Veneţia. În plus, a plecat din Godesberg în condiţii bizare.

- Această prietenă a lui Miss Bredon a avut o aventură cu Cey, nu este aşa? ridică ea din sprâncene.

- Aşa s-ar putea spune. Hopkins îşi drese glasul şi continuă: La o şedinţă de spiritism aceasta a aflat că lordul Fisher a fost asasinat.

- Doamne, ce dramatic!

Evangelina Simonds izbucni în râs, însă Hopkins îşi dădu seama că era îngrijorată.

- Ar putea să aibă cineva vreun motiv să îl ucidă pe lordul Fisher, Miss Simonds? întrebă el calm.

- Nu, firește că nu.

Ea făcu cu mâna un gest de respingere.

- O cameristă de la hotelul său din Godesberg l-a văzut în gară cu un bărbat de care părea să se teamă. După aceea lordul Fisher a dispărut.

- Cey obişnuieşte să ia hotărâri pe moment. Probabil că şi-a schimbat planurile de călătorie şi acum este pe undeva prin Alpi ori în vreun loc izolat din Carpaţi.

- Cu tot respectul, dar vă nelinişteşte ceva, Miss Simonds, chiar dacă nu vreţi să recunoaşteţi.

- Nu spuneaţi că sunteţi majordom? Sunteţi la fel de insistent ca un cleric.

- Eu aş zice că un majordom, ca şi un preot, are nevoie uneori de calităţile unui duhovnic, ripostă calm Hopkins.

- Cey îmi este prieten şi nu vreau să spun nimic care l-ar putea pune într-o lumină proastă.

- Este posibil să fi fost ucis, Miss Simonds.

- Ah, nu poate fi adevărat. Ea ezită, apoi adăugă: Dumneavoastră credeţi că noi eram iubiţi.

Hopkins clătină discret din cap şi interlocutoarea lui continuă:

- Cey are coşmaruri. El ia viaţa lejer, chiar şi pierderea mâinii a acceptat-o cu uşurinţă. Dar îl frământă ceva. Dacă îl întrebam despre ce era vorba, evita să îmi răspundă.

- Aveţi o bănuială ce îl preocupă?

- Când Cey a fost în criză de bani, a semnat una sau două polițe false.

- Problemele lui băneşti nu s-au rezolvat odată cu moştenirea de anul trecut?

Miss Simonds şovăi.

- Mă întreb dacă a primit în mod cinstit această moştenire, spuse ea în cele din urmă, ezitând.

Sala din marmură a cazinoului, al cărei nume fusese dat după materialul care îmbrăca pereţii, era minunată. Avea plafonul verde-auriu casetat în stil antic şi oglinzi înalte care reflectau lumina candelabrelor.

Spectacolul-concert *Povestirile lui Hoffmann* i-a plăcut foarte mult Victoriei. Nu își închipuise că bunica ei era o melomană. Presupusese că principesa voia în primul rând să fie văzută la evenimentele mondene și faptul că în pauze pălăvrăgea de zor cu două doamne în vârstă, evident din înalta nobilime, i-a confirmat presupunerea. Sophie își croi drum prin mulțime cu două cupe cu șampanie. Spre bucuria ei, venise și Heinrich la spectacol, dar în pauză se alăturase unui grup de domni din înalta societate. Nu părea să caute compania soției sale și nici nu băgase de seamă că aceasta își schimbase înfățișarea. Victoria nu discutase cu el. Unchiul ei nu părea deloc interesat de ea.

- Mulțumesc, drăguț din partea ta.

Victoria îi zâmbi Sophiei și luă cupa pe care aceasta i-o oferi. Mătușa ei purta o rochie de seară din mătase bordo și bolerou din dantelă argintie, creații ale atelierului Conradi. Victoria era îmbrăcată într-o rochie de seară simplă din catifea maro-închis, cu mânecile până la cot și accesorizată cu o eșarfă. La gât își pusese un lănțișor din aur. Se privi într-o oglindă și constată că îi stătea bine cu această culoare și că era drăguță. Și-ar fi dorit mult să o vadă Jeremy așa.

Unchiul ei se întoarse și părea să o caute pe Sophie. „Nu a uitat totuși că este și soția lui aici", constată sarcastic Victoria în sinea ei. Îl văzu spunând ceva bărbatului de lângă el, cu care discutase aprins. Cei doi dădură cupele goale unui chelner și se îndreptară spre ea.

Victoria înlemni. Însoțitorul unchiului ei purta, ca și acesta, un frac care îi venea perfect. Era foarte atrăgător, avea părul negru și mustață. Cicatricea de pe obraz îi dădea aerul unui corsar. O privea, i se păru Victoriei, ca și cum ar fi recunoscut-o. Ceea ce era exclus. Nu o văzuse când îl fotografiase în parcul de la Melbury Hall. Nu o putea recunoaște. Totuși, oricât de ireal îi părea,

el era bărbatul pe care îl văzuse în acea duminică de august cu lordul Melbury și cu acel muncitor. Stătea în fața ei.

- Pe mama și pe soția mea deja le cunoașteți, Waldenfels, spuse unchiul ei. Îmi permiteți să vi-o prezint pe nepoata mea, Miss Bredon? Este englezoaică.

- Mă bucur mult. El se înclină și adăugă: Marssendorff, nici nu bănuiam că aveți o rudă atât de fermecătoare.

O fixă cu privirea și pe chip îi apăru un zâmbet ușor amuzat. Victoria avu senzația că o dezbrăca treptat de fiecare piesă de îmbrăcăminte, până la piele. I se puse un nod în gât.

- Conte Waldenfels, nu știam că sunteți și dumneavoastră la Ems.

Bunica ei li se alătură și vocea ei spulberă vraja în care Victoria fusese învăluită de către conte.

- Am venit astăzi, dar voi rămâne aici o săptămână sau două.

Se înclină politicos în fața principesei.

- Atunci cu siguranță că ne veți vizita mai des, îi zâmbi Sophie. Stați la Hotel d'Angleterre, nu este așa?

- Firește. Este cel mai bun de aici. Și desigur că va fi o plăcere să vă vizitez.

Victoria înghiți în sec.

- Nu ați fost de curând la Londra? se strădui Victoria să păstreze un ton indiferent. Parcă v-am văzut la un bal ori la o recepție sau poate în Hyde Park.

- Mă duc cu regularitate la Londra. Fie și numai pentru a-mi completa garderoba, pentru că, după părerea mea, arta croitoriei britanice este neîntrecută, răspunse el amabil. Dar au trecut câteva luni de când am fost ultima dată acolo. Trebuie să fi fost prin iunie, ba nu, în mai am fost.

„Minte", îi trecu prin cap Victoriei.

- Rugăm doamnele să ne scuze...

Unchiul ei puse mâna pe brațul lui Waldenfels. Cei doi bărbați se înclinară și se întoarseră la grupul din care veniseră.

Victoria constată că avea gura uscată.

- Ce legătură este între unchiul Heinrich și conte? o întrebă pe Sophie pe un ton voit indiferent.

- Karl von Waldenfels este bun prieten cu Heinrich. Provine dintr-o foarte veche familie nobilă prusacă. S-a dat mai vârstnic, pentru a putea lua parte la războiul franco-german. Din câte știu, a primit multe distincții pentru vitejie. Ochii Sophiei sclipeau de exaltare. Și-a încheiat cariera militară cu gradul de colonel și oferă consultanță în chestiuni militare. Este foarte bogat.

- Este latifundiar?

- Da, dar are și acțiuni la întreprinderi din industria grea. Și de asemenea la întreprinderi ale familiei mele.

Muzicanții începură să își acordeze instrumentele, iar spectatorii reveneau la locurile lor.

- Ai pus cumva ochii pe conte? auzi brusc Victoria vocea bunicii lângă ea.

- Nu, mi se pare doar interesant. De ce nu mi-ați spus că este prieten cu fiul dumneavoastră?

- Pentru că mie nu îmi place. Ferește-te de el! Vocea principesei suna disprețuitor. Așa cum ți-am spus, este un bărbat periculos.

De data acesta, Victoria avea aceeași părere cu bunica ei.

De la primele note ale orchestrei, tânăra avu senzația că era urmărită. Când privirea îi căzu pe o oglindă din perete, îl văzu pe conte uitându-se țintă la ea.

Vru să ignore privirea contelui, dar nu se putu abține să nu se uite mereu în oglindă. Acesta continua să o studieze fără

perdea. Se simți ușurată când spectacolul se încheie, dar totodată era mânioasă pe ea însăși, pentru că se simțea nesigură în fața lui.

Victoria părăsi sala de marmură împreună cu rudele ei. În fața cazinoului luminat intens așteptau trăsurile pentru spectatori. Unchiul ei fu monosilabic ca întotdeauna, chiar și când Sophie încercă să îl atragă în discuție. Victoria se bucura că discuția nu o privea, pentru că nu îi ardea de conversații. Când urcă în trăsură după bunica ei, îl văzu pe Karl von Waldenfels discutând puțin mai departe cu un bărbat care cu siguranță nu fusese în cazinou, deoarece nu era îmbrăcat corespunzător. Spre regretul ei, acesta era în umbră, așa că nu îi putu vedea fața.

În timp ce trăsura își urma drumul și traversă râul Lahn care curgea întunecat pe sub pod, ea se întrebă din nou ce se ascundea de fapt în spatele întâlnirii din Melbury Hall dintre conte, lordul Melbury și muncitorul care fusese asasinat, Walther Jeffreys. Desigur că îl va informa pe Hopkins că Waldenfels se afla la Ems.

Stropii loveau cu putere fereastra cupeului, prevestind alte ploi.

Capitolul doisprezece

Victoria urcă până într-un punct în care, conform hărții, drumul se bifurca prin pădure, conducând către primul ei obiectiv, turnul Bismarck. Era o zi însorită de septembrie. De la ploaia puternică de noaptea trecută, pământul era moale și se formaseră bălți adânci. Se bucura că își luase încălțăminte solidă. Sophie îi spusese că plimbarea până la turnul Bismarck și la grotele Hinzelmann, săpate în dealul din calcar, oferea privelişti foarte romantice și frumoase.

Victoria încercă să se concentreze asupra împrejurimilor, pentru că voia să facă fotografii și în afara staţiunii balneare. Dar nu îi ieșea din minte contele Waldenfels. Ce bizar că unchiul ei era prieten cu acesta. Tânăra avu din nou senzația că privirea contelui este îndreptată asupra ei și se simți goală și vulnerabilă. Alungă energic acest gând.

Ici și acolo, în aer pluteau pânze de păianjen în care sclipeau minusculi stropi de apă captivi. Printre arbori, în valea râului, se vedea localitatea Ems. Cazinoul baroc, hotelurile în stil clasic și clădirile cu bovindouri și balcoane din fier forjat se încadrau armonios în peisaj.

După un timp, Victoria ajunse la turnul Bismarck, o construcție pătrată, solidă, din piatră cenușie, având coloane la colțuri. Pe panoul de informații de lângă acesta scria că pe platforma din vârf era un vas mare din metal în care se putea aprinde o flacără în onoarea fostului cancelar al Reichului. Construcția i se păru Victoriei marțială, ca și figura fostului cancelar. Antipatia pentru Bismarck era unul dintre puținele lucruri pe care le avea în comun cu bunica ei.

Liniștea fu întreruptă de voci de copii și de foșnet de pași, prin frunzișul uscat de pe versant, puțin mai sus de locul în care se afla Victoria. Când ridică privirea, zări un grup de copii care coborau. Primii dintre ei ajunseră lângă ea. Aveau chipuri foarte palide, ochii larg deschiși, de parcă erau înspăimântați de ceva.

- Ce s-a întâmplat? De ce sunteți atât de speriați? întrebă Victoria îngrijorată.

- Acolo sus, acolo este un mort, domnișoară, răspunse un băiat pistruiat, arătând spre versant.

Un mort?

Înainte ca Victoria să reacționeze, copiii fugiră. Victoria ezită un moment, apoi începu să urce.

Chiar sub culmea dealului era un stejar mare, doborât. Ramurile îi erau răsucite, iar rădăcinile, pline de pământ, se ridicau spre cer. Era evident că pământul de pe acest loc stâncos se înmuiase de la ploaie și arborele se prăbușise. Victoria simți brusc un miros dulceag, pătrunzător. Înghiți în sec, înaintă ținându-se de ramurile unui tufiș și în gaura lăsată de rădăcina arborelui văzu un cadavru. Era plin de pământ, dar nu exista niciun dubiu că era vorba despre un bărbat. Era pe jumătate în gaură, pe jumătate afară.

Victoria se sili să nu își mute privirea. La fel cum ar fi făcut tatăl ei, cercetă cu atenție locul unde se afla mortul. La

marginea gropii, era o adâncitură. Să fi fost mortul îngropat acolo? Se apropie cu grijă, ca să nu distrugă eventuale urme. În adâncitură se vedeau bulgări de pământ printre care, la o privire mai atentă, zări o pălărie.

Tatăl ei ar fi fotografiat locul.

Fără să stea pe gânduri, Victoria scoase aparatul din geantă și făcu câteva fotografii cadavrului și locului în care se afla acesta. Ocoli adâncitura, dar se împiedică de ceva, fu gata să cadă și țipă speriată. Din pământ ieșea un pantof. Era înnegrit de umezeală, dar se putea vedea că era un pantof bărbătesc din piele fină, bine cusut. Trebuie să fi aparținut mortului.

Victoriei i se făcu rău. Nu dorea decât să se îndepărteze de acest loc apăsător, așa că începu să coboare în fugă panta, poticnindu-se și alunecând. Ajunsă în drum, se opri respirând sacadat. De la distanță, copiii o priveau cu teamă și emoție. Se îndreptă spre ei încercând să pară calmă.

- Ați văzut mortul, domnișoară? o întrebă băiatul pistruiat.

Era înalt și voinic și părea cel mai în vârstă din grup.

- Da, l-am văzut. Haideți, mergem împreună la poliție.

O vreme coborâră în tăcere. Și Victoria era foarte zdruncinată de ceea ce văzuse. Apoi i se adresă băiatului mai mare, care mergea lângă ea.

- Cum te cheamă?

- Oskar.

- Locuiești în apropiere?

- Nu, în Alt Ems, satul de la sud de cartierul balnear. Vă jucați des acolo sus în pădure?

- În vacanță, da. De când a reînceput școala, nu așa de des.

El îi privi pe ceilalți copii, care îl aprobară.

- Și nu ați mai simțit niciodată acel miros dulceag, ciudat?

Nu, domnişoară, sigur nu. Eu ştiu cum miroase ceva mort. În pădure am găsit de multe ori câini şi pisici moarte. Înainte de ploaia aceea mare, nu era niciun cadavru acolo.

„Ceea ce înseamnă probabil", îşi spuse Victoria, „că mortul fusese îngropat şi ieşise la suprafaţă după ce pământul alunecase şi arborele se prăbuşise".

După o oră Victoria părăsea revoltată postul de poliţie.

- Stimată domnişoară, cu tot respectul. Lăsaţi-ne pe noi să stabilim dacă a fost sau nu îngropat, îi spusese cu un aer de superioritate un jandarm cu numele Weber.

Mustaţa lui tipic militară şi tonul lui fornăit de cazarmă i-l făcuseră antipatic. Kaizerul îi urmărise dintr-un tablou, cu braţele încrucişate şi cu o privire înverşunată. Declaraţiile copiilor nu îl interesaseră pe bărbat şi îi trimisese acasă imediat, însoţiţi de un coleg mai tânăr. De aceea, Victoria renunţase să îi mai spună că făcuse fotografii la locul în cauză.

„Şi eu am crezut întotdeauna că Scotland Yardul nu ar fi obiectiv", gândi Victoria. În comparaţie cu acest funcţionar, poliţiştii din Londra sunt un model de obiectivitate şi conştiinciozitate.

Şi-ar fi dorit să-i poată povesti lui Jeremy acest eveniment. El ar fi ascultat-o calm şi nepărtinitor. Îi era atât de dor să se lipească de el, să o strângă în braţe şi să nu se mai gândească la nimic.

Adâncită în gânduri, Victoria se ciocni în faţa postului de poliţie de un bărbat. Încurcată, murmură o scuză.

- Miss Bredon, nu se poate...

Vocea cunoscută o făcu să ridice privirea. În faţa ei se afla Lew Prokowski, care îi zâmbea.

- Ce faceţi la Ems? întrebă ea perplexă.

- V-am spus că vreau să studiez tratamentele pentru ameliorarea suferinţelor femeilor. De câteva săptămâni lucrez la cabinetul unui coleg de aici. Dar dumneavoastră? Nu voiaţi să vizitaţi o prietenă din apropiere de Coblenz? El făcu o pauză şi o privi îngrijorat. Iertaţi-mă că sunt atât de direct, dar păreţi foarte tulburată.

- Am... am găsit un cadavru în pădure. Victoria respiră adânc şi adăugă: Adică l-a descoperit un băiat. Însă l-am văzut şi eu şi de aceea am fost la poliţie.

Vocea îi trăda emoţia şi dintr-odată avu senzaţia că nu o mai ţineau picioarele. Lew Prokowski observă că tremura şi o apucă de braţ, pentru a o sprijini.

Dar asta este groaznic. Eu am închiriat o locuinţă chiar în apropiere. Nu vreţi să veniţi cu mine, să vă aşezaţi şi să beţi un pahar cu apă? Firește, doar dacă nu vă deranjează să intraţi în locuinţa unui bărbat, adăugă el imediat.

Victoria clătină din cap.

Nu este nicio problemă. Acum nu mă interesează convenţiile.

Lew Prokowski locuia într-adevăr în apropiere, într-una dintre casele albe din perioada de înflorire economică de după întemeierea Imperiului German. El o conduse pe Victoria într-un hol cu scări, decorat cu stucaturi, de unde urcară în locuinţa lui de la etajul al doilea. O invită în camera de zi, aşteptă ca aceasta să se aşeze pe canapeaua în piele, apoi îi spuse că se va întoarce imediat şi după puţin timp Victoria auzi apa curgând într-o încăpere alăturată.

Camera de zi era mare, luminoasă, mobilată practic și cu gust. În afară de canapea mai erau aici două fotolii îmbrăcate în piele și o masă mare pe care Prokowski o folosea ca birou, pe ea fiind cărți de medicină și un vraf de hârtii cu însemnări. Tot pe masă mai era și o fotografie înrămată, pe care Victoria o putea vedea doar din spate. Mai erau niște cărți și pe o servantă. Ferestrele dădeau spre Lahn. În depărtare se vedeau fântâni țâșnind din râu.

Medicul reveni cu un pahar cu apă pentru Victoria, care bău și se mai liniști.

- Mulțumesc mult pentru ajutor, dr. Prokowski. Nu îmi pot explica de ce vederea mortului m-a impresionat atât de mult, zise ea stingherită. Tatăl meu a fost medic legist și eu obișnuiam să îl vizitez în cabinetul de patologie. Când eram copil, mă mai strecuram și în sala de autopsii, unde am văzut pentru prima dată un mort. Nu am fost atât de îngrozită.

- Uneori, copiii percep lucrurile altfel decât adulții. Și, pe lângă asta, atunci nu ați descoperit accidental un cadavru. El zâmbi și continuă: Și poate că sunteți atât de sensibilă, pentru că logodnicul dumneavoastră a fost rănit într-o tentativă de atentat. Un astfel de șoc este resimțit mult timp.

- Da, este posibil. Victoria coborî privirea. Polițistul care mi-a luat declarația mi s-a părut îngrozitor. Tipul funcționarului prusac obtuz.

- Credeți-mă că poliția rusă este mult mai rea.

- În ultimele săptămâni am citit despre răzmerițe, atentate și execuții în Rusia.

- În urmă cu mai mult de patruzeci de ani în Rusia a fost desființată iobăgia, dar țăranii continuă să fie lipsiți de drepturi. Muncitorii nu sunt tratați mai bine decât animalele. O mare parte a populației trăiește în cumplită sărăcie și nu știe să

citească şi să scrie. Ţarului nu îi pasă de nevoile oamenilor. El şi clica lui de sfătuitori resping şi cea mai mică reformă. Oamenii sunt lipsiţi de speranţă, sunt disperaţi şi nu mai văd nicio soluţie decât prin violenţă. În timpul ţarului Nicolae nu se va face dreptate. Eu sper şi mă rog ca domnia lui să ia curând sfârşit.

„Pe chipul medicului şi din vocea lui răzbăteau patima şi furia." Victoria era speriată şi emoţionată.

- Dumneavoastră v-aţi părăsit patria din motive politice?

- În 1881 a fost asasinat ţarul Alexandru al II-lea.

- Ştiu acest lucru.

- Familia mea este de origine evreiască. Trăiam la Kiev. După atentat acolo a avut loc un pogrom în rândul populaţiei evreieşti. Ca mai întotdeauna, evreii au fost ţapii ispăşitori. Este posibil ca însăşi guvernarea ţaristă să fi aţâţat revoltele. Ca întotdeauna. În orice caz, poliţia şi armata nu au făcut nimic pentru a stăvili bandele ucigaşe care au pătruns în cartierul evreiesc. Părinţii mei şi fratele meu mai mic au fost omorâţi. Fratele meu mai mare şi cu mine am supravieţuit.

- Oh, Dumnezeule! şopti Victoria.

- Ne-am dus la rudele noastre din Odessa. Cu toate că eram foarte mici, am intrat într-un grup revoluţionar. Ne-am promis că dacă unul dintre noi va fi prins, celălalt va pleca în Anglia, pentru ca măcar un vlăstar al familiei să supravieţuiască. Fratele meu a fost arestat după o adunare, eu am reuşit să fug. Şi m-am îndreptat spre Anglia, unde am ajuns după mai multe săptămâni. De la unchiul meu care se afla acolo am aflat că fratele meu a fost executat. Nu avea nici măcar douăzeci de ani...

Lew Prokowski tăcu, privi în gol câteva clipe, apoi îşi trecu mâna peste frunte, ca şi cum ar fi vrut să alunge un vis urât.

- Îmi pare rău, continuă el clătinând din cap, nu trebuia să vă tulbur cu poveşti din viaţa mea.

- Nu aveți de ce să vă scuzați. Nici nu știu ce să spun. Viața mea mi se pare deodată insignifiantă. Dumneavoastră ați trăit atâtea grozăvii... Victoria își căuta cuvintele. Și în afară de asta, eu v-am întrebat și așteptam un răspuns cinstit.

- Totuși, zise Lew Prokowski și se ridică, haideți să vă conduc la hotelul dumneavoastră.

- Eu stau la bunica mea.

- Bine, vă voi însoți la bunica dumneavoastră.

- Deja am profitat de timpul dumneavoastră. Acum mă simt bine, pot să plec singură.

Eu sunt medic, așa că trebuie să insist să vă supuneți recomandării mele.

Zâmbetul lui o făcu pe Victoria să cedeze.

- Bine, accept să mă însoțiți.

Când se ridică, privirea îi căzu pe fotografia de pe masă. Era fotografia unei femei tinere și frumoase. Într-un colț al ramei era prinsă o bentiță de crep negru.

Lew Prokowski era văduv? Fără să vrea se uită la mâinile lui. Nu avea verighetă.

În stradă, medicul opri o birjă, o ajută pe Victoria să urce, apoi se sui și el. Victoria îi spuse birjarului adresa vilei. Lumina soarelui, trecătorii, clienții unei cafenele care ședeau la măsuțe afară – toate îi păreau ireale după cele auzite de la Lew Prokowski.

Bărbatul o întrebă:

- Ați încercat vreodată apele terapeutice din Ems?

Victoria își dădu seama că el voia să îi alunge indispoziția.

- Da, și mi se pare că au un gust oribil. Credeți că au efect curativ?

- Ca să fiu cinstit, cred mai curând că au un efect placebo. Ceea ce din punct de vedere medical înseamnă totuşi ceva. Atmosfera creată de tratament poate contribui la îmbunătăţirea stării pacientului, răspunse el zâmbind.

- Dacă este adevărat că un medicament trebuie să aibă gust rău pentru a fi vindecător, atunci apa de Ems are cu siguranţă efecte pozitive.

- Acolo, lângă podul peste Lahn, este cabinetul doctorului Bender, pe care îl asist. Lew Prokowski arătă spre o casă îngustă cu ornamente în stil art nouveau şi balcoane cu ghivece cu flori. Părea o locuinţă primitoare. Ludwig Bender este un vechi prieten al unchiului meu. El şi familia lui îmi plac foarte mult, dar ţinând cont de faptul că are şase copii şi câţiva nepoţi în vizită, prefer să am propria locuinţă. Ca burlac bătrân, nu sunt obişnuit cu o asemenea forfotă.

Vă înţeleg. Deci nu aţi fost căsătorit niciodată. Subreta mea a avut ieri ameţeli şi dureri abdominale şi nici în urmă cu două zile nu s-a simţit bine. Azi-dimineaţă era însă bine. Dar se poate să se fi prefăcut. V-aş putea ruga să o consultaţi pe Clara, dacă va avea iar probleme?

Ar fi bine să o consult înainte ca starea ei să se înrăutăţească. În cazul unei apendicite, sunt frecvente simptome ca indispoziţiile stomacale însoţite de puternice crampe abdominale. Durerile cedează pentru scurt timp şi reapar mai puternice.

- Dar Clarei îi este temă de medici. Pentru ea aceştia sunt soli ai morţii.

Ştiu, răspunse Lew Prokowski şi oftă. Nu este ceva neobişnuit la cei săraci şi de aceea deseori ei cheamă medicul când este prea târziu. Încercaţi să o convingeţi să vină cu dumneavoastră la cabinetul doctorului Bender.

- Aşa voi face.

Trăsura traversa râul Lahn, pe care se deplasa repede o barcă având zece tineri la rame. Victoria privi în urma bărcii. Cerul de septembrie era senin. Nimic nu mai amintea de ploaia din ziua precedentă.

- La ce vă gândiţi? o întrebă medicul zâmbind.

- Mă gândeam la concursurile pentru vâslaşi de pe Tamisa şi la zilele fără griji de astă-vară, mărturisi Victoria în timp ce birja trecea prin faţa gării şi cotea apoi pe drumul care urca spre vila bunicii ei.

- Mi-aţi face plăcerea de a mă însoţi odată într-o plimbare? Poate ne-am putea folosi de ocazie de a picta amândoi în natură. Această zonă mi se pare foarte frumoasă.

- Cu plăcere. Nu îmi pasă dacă nu se cade pentru o tânără femeie nemăritată.

- Aţi anticipat şi aţi răspuns la întrebarea pe care voiam să v-o pun.

Trăsura opri în faţa vilei. În poarta grădinii, Victoria se întoarse şi mai privi o dată spre însoţitorul ei.

„Chiar este un om neobişnuit. Ce bine că se află la Ems!" îşi spuse ea.

- Vă aşteaptă bunica şi unchiul dumneavoastră în camera de zi, îi comunică Wilhelm când îi deschise uşa.

Vă rog să îi anunţaţi că vin imediat. Pe Clara unde o găsesc?

- Cred că în aripa servitorilor.

Într-adevăr, Clara era acolo şi călca bluze cu dantele şi rufărie, o muncă de care Victoriei îi era groază.

- Aş vrea să mergem împreună la un medic, îi spuse Victoria. L-am întâlnit întâmplător pe doctorul Prokowski, pe care îl cunosc de la Londra. Sunt convinsă că la el vei fi pe mâini bune.

Imediat ce Victoria pronunţă cuvântul medic, Clara dădu energic din cap.

- Sunteţi foarte amabilă, dar nu, nu vreau să merg la medic. Mă simt bine.

- Doctorul Prokowski este de părere că ai putea avea apendicită. Asta se poate rezolva imediat. Dar dacă nu este descoperită la timp, este mortală.

- Chiar mă simt bine. În ochii Clarei se citea din nou groaza. Cu siguranţă nu am apendicită.

- Clara, te rog!

- Nu!

Pentru că Victoria nu voia să se enerveze, cedă. Spera doar că Lew Prokowski se înşelase şi îşi propuse să o informeze pe Rosalyn despre comportamentul îndărătnic al fetei. Poate că prietena ei putea să o determine totuşi să accepte consultul unui medic.

Camera de zi era la fel de elegant aranjată ca restul casei. Tapetul din mătase avea o nuanţă plăcută, cenuşie-albăstruie. Cele două canapele aşezate faţă în faţă înaintea căminului din marmură erau tapiţate într-o nuanţă de albastru puţin mai închisă. Pe perete atârna un tablou mare, care reprezenta un peisaj mediteranean cu vii şi chiparoşi.

Unchiul Victoriei stătea pe o canapea, citea un ziar şi fuma o ţigară. Bunica ei, pe cealaltă canapea, ţesea la gherghef. Amândoi întoarseră capetele.

- Victoria, ce bine că te-ai întors întreagă. Prințul Heinrich lăsă jos ziarul și îi făcu semn să se așeze. Este regretabil că a trebuit să faci această oribilă descoperire. Un jandarm a fost acolo și mi-a povestit că ai găsit în pădure un cadavru.

- Mătușa ta Hermione se pare că avea dreptate că ai un talent deosebit să intri în bucluc, remarcă bunica rece ca de obicei.

- Aș fi renunțat cu plăcere la experiența asta. Victoria se așează alături de unchiul ei. A spus cumva jandarmul cui îi aparține cadavrul?

- Poliția crede că ar fi vorba despre un vagabond decedat de moarte naturală.

Prințul Heinrich ridică din umeri.

Victoria clătină din cap.

- Eu nu cred. Foarte aproape de acel loc am găsit un pantof scump din piele. Un vagabond nu poartă așa ceva.

- Eh, o fi furat pantofii. Nimeni nu este în siguranță în fața acestor derbedei.

- Și în plus, mortul trebuie să fi fost îngropat. Copiii care l-au descoperit spun că ei se jucau acolo deseori și nu au simțit miros de cadavru în ultimele zile.

Victoria, te rog foarte mult! Bunica îi aruncă o privire indignată. Scutește-ne de aceste amănunte dezgustătoare.

- Tata obișnuia să spună că putrefacția este un proces chimic la fel ca oricare altul, care are o frumusețe cu totul aparte, ripostă Victoria.

- De la tatăl tău nici nu m-aș fi așteptat la altceva, comentă bunica.

Tatăl tău a fost un medic legist celebru, zise unchiul ei ridicând din nou ziarul, dar tu nu ești. Deci ar fi bine să lași

poliția prusacă să își facă treaba și să ai încredere că și-o face corect.

Pe jandarmul care mi-a luat declarație nu îl consider foarte competent.

- Eu nu cred că tu poți aprecia asta.

Vocea unchiului nu mai era îngrijorată, ci fermă.

Victoriei îi veni să riposteze sarcastic, dar bunica ei i-o luă înainte:

- Cine era bărbatul care te-a însoțit acasă cu birja?

- Doctorul Prokowski, pe care l-am cunoscut la Londra și cu care m-am întâlnit întâmplător în trenul de Coblenz.

Mai întâi un ziarist și acum un medic... Bunica ridică din sprâncene, în timp ce lucra la gherghef. Ai putea să fii mai pretențioasă în alegerea cunoscuților bărbați. Ca să nu mai vorbim că unei tinere doamne de familie bună nu îi stă bine să fie însoțită de un bărbat pe care nu îl cunoaște mai îndeaproape.

„Bunică-mea este într-adevăr la fel de rea ca mătușa Hermione", se gândi Victoria iritată, în timp ce se îndrepta spre camera ei, pentru a se schimba.

Capitolul treisprezece

Victoria se interesase de Jakob la galeriile și magazinele de artă din Coblenz, dar și aici fără folos. Pentru că trenul pentru Ems pleca abia peste o jumătate de oră, își cumpără un ziar și se îndreptă spre restaurantul gării. Se așeză la o masă de lângă fereastră și comandă o ceașcă cu cafea. În vârful unei coline de pe celălalt mal al Rinului se înălța fortăreața Ehrenbreitstein. Victoria avea impresia că aceasta domina tot orașul, ba chiar toată regiunea. În Anglia nu existau asemenea fortărețe.

Răsfoi încet gazeta. La rubrica de știri locale scria cu litere mari că în urmă cu o zi „o tânără doamnă din Anglia, de familie bună" și niște copii descoperiseră în pădurea de lângă Ems cadavrul unui vagabond. Era citat un comisar al poliției prusace, cu numele Henrichs – cu siguranță un superior al obtuzului jandarm –, care susținea că bărbatul decedase foarte probabil de moarte naturală. Rezultatul cercetării medico-legale, efectuată de profesorul Hartenstein de la universitatea din Gießen, nu parvenise redacției.

Numele Hartenstein îi suna cunoscut. Își aminti că în dimineața sosirii ei, Friedrich von Langenstein îi spusese că un profesor cu numele Hartenstein audiase prelegerile tatălui ei.

În piața gării, Victoria descoperi un atelier fotografic. Avea la ea aparatul de fotografiat. Dacă ar cere să îi fie developat filmul cu imaginile de la locul faptei? Poate că se vedea ceva care ar fi putut fi de folos profesorului. Încă se îndoia serios de capacitatea poliției din Ems. Se gândi puțin și se hotărî să intre la atelier.

În atelierul fotografic era un dulap mare cu uși din sticlă, dincolo de care se vedeau numeroase aparate de fotografiat de diferite mărci. Pe unul dintre pereți atârnau înrămate fotografii ale Coblenzului și ale Rinului. Printre ele Victoria recunoscu fortăreața Ehrenbreitstein, precum și gigantica statuie ecvestră a lui Wilhelm I de la confluența Rinului cu Moselul. Nu o văzuse în realitate, doar în imagini, dar statuia bătrânului kaizer, îmbrăcat în redingotă, situată în parcul din Ems, îi era mult mai simpatică.

- Cu ce vă pot ajuta, stimată domnișoară?

Angajatul din spatele tejghelei avea părul negru cârlionțat și ochi mari căprui, care îi dădeau un aer blând. Nu părea mult mai în vârstă decât ea.

- Aș vrea să îmi permiteți să developez un film. Evident că voi plăti și pentru folosirea camerei obscure.

- Din păcate, nu este posibil. Herr Martin, patronul, nu permite acest lucru. Angajatul clătină din cap cu regret. Dar puteți să ne încredințați fără reținere filmul. Atelierul Martin este o firmă cu o tradiție de decenii. Se poate spune că de la începuturile fotografiei.

Cu o mișcare scurtă, bărbatul își înlătură o buclă de pe frunte.

Dacă vizita ei la atelier nu ar fi avut un motiv atât de serios, cuvintele pompoase ale tânărului ar fi făcut-o să zâmbească.

Vă cred că lucrați bine, dar eu fac poze pentru ziarul londonez *Morning Star* și nu pot lăsa pe nimeni să îmi prelucreze imaginile. Am și eu acasă o cameră obscură.

Minți se că doar ea își developa fotografiile, în speranța că vorbele ei vor fi mai convingătoare.

- Ați putea reveni mâine-dimineață, ca să îl întreb pe Herr Martin.

Victoria avu impresia că tânărul angajat ezita și se hotărî să insiste.

- Eu locuiesc în Ems. Nu este nevoie să afle proprietarul că am lucrat în camera obscură. Vă dau cinci mărci.

- În niciun caz! Dacă descoperă că v-am permis să folosiți camera obscură, Herr Martin mă concediază, zise angajatul îngrozit.

„Ar trebui să procedez altfel", se gândi Victoria.

- Sunt și fotografii făcute de dumneavoastră printre acestea? întrebă ea arătând către fotografiile înrămate de pe perete.

- Da, cele din Germania sunt ale mele.

Deși statuia ecvestră a kaizerului, îmbrăcat în manta franțuzească și cu panașul coifului fluturând, era groaznică, fotografiile în sine erau reușite.

- Aș putea încerca să vând câteva fotografii de-ale dumneavoastră ziarului *Morning Star*, îi propuse ea. În valea Rinului vin mulți turiști englezi.

- Chiar ați face asta?

- Da. Nu vă pot garanta că imaginile vor fi tipărite, însă vă promit că mă voi strădui.

- Oh! Angajatul se îmbujoră uşor, părând şi mai tânăr. Bine, vă las să folosiţi camera obscură, cedă el, spre uşurarea Victoriei. Dar aveţi grijă!

Spre bucuria Victoriei, camera pentru developare era foarte modernă. Avea chiar şi lumină electrică. Angajatul îi explică repede unde se aflau diferitele substanţe şi hârtia fotografică şi ea se apucă de treabă.

De obicei, clipa în care în baia de developare începeau să se schiţeze primele contururi era magică pentru Victoria. Acum avea însă inima cât un purice. După ce termină developarea filmului şi copierea pe hârtie, scoase cu un cleşte fotografiile şi le agăţă la uscat de o sfoară întinsă în cameră. În lumina roşie, cadavrul părea scăldat în sânge. Înghiţi în sec.

Nu, în fotografii nu se vedea nimic care să ajute la identificarea mortului ori la stabilirea cauzei decesului. Poate ar trebui totuşi să vorbească cu profesorul Hartenstein şi să îi spună că avea îndoieli cu privire la teoria lansată de comisarul de poliţie. Victoria îşi muşcă uşor buza inferioară şi se uită la ceas. Era trecut puţin de miezul zilei. Imediat ce fotografiile se vor usca, va merge la gară ca să se intereseze de un tren spre Gießen.

Era după-amiaza târziu când Victoria ajunse la Gießen. Universitatea de aici era o clădire în stil baroc, cu aripi laterale şi anexe ca un castel. Portarul o măsură nedumerit cu privirea când întrebă de profesorul Hartenstein şi de facultatea de medicină legală, apoi îi explică pe unde să o ia.

În timp ce străbătea coridoarele lungi, Victoria se simţi urmărită de priviri curioase. În curtea interioară din faţa

facultății câțiva studenți fumau. Alții ședeau pe treptele de la intrare, citeau și luau notițe.

Doriți cumva să vă înscrieți la medicină la anul? i se adresă un tânăr deșirat, spre amuzamentul celorlalți.

- Arthur, nu cobi, interveni un altul din grup. Nu avem nevoie de femei care să studieze medicina. Nu sunt capabile din punct de vedere intelectual.

- Nu aș avea nimic împotriva unei colege atât de drăguțe. Arthur rânji și adăugă: Că doar nu intelectul este cel mai important lucru la o femeie.

Victoria se prefăcu că nu aude și trecu mai departe. Nu avea niciun chef de dispute cu asemenea caraghioși. Când ajunse aproape de intrare, îl auzi pe unul dintre studenți întrebându-și colegii:

- Știe vreunul ce este metoda stazică? Am auzit într-o prelegere de ea, dar nu îmi spune nimic.

- Nu am idee, îi răspunse cineva.

- Nici eu.

Victoria nu se mai putu abține. Se întoarse și zise:

- Cum de nu știți? Prin această metodă se izolează din țesuturi otrăvurile vegetale, cum ar fi nicotina. Dacă nu mă credeți, găsiți cu siguranță răspunsul în manualele dumneavoastră, dacă veți căuta cu sârg.

- Chiar vrea să studieze medicina, zise oftând unul dintre tineri.

Victoria își continuă drumul cu capul sus și mulțumi în gând tatălui ei și lui Hopkins, pentru discuțiile pe teme de medicină legală.

Biroul profesorului Hartenstein se afla la capătul unui coridor zugrăvit în alb. Când bătu la ușă, Victoria simți mirosul înțepător de acid fenic, atât de cunoscut de la tatăl ei. Îi deschise

un bărbat înalt, ciolănos, de aproape cincizeci de ani, cu chelie şi mustaţă blond-roşcată. Avea mânecile cămăşii suflecate până la coate, lăsând să se i vadă antebraţele şi dosul palmelor pline cu pistrui.

- Da, vă rog. Cu ce vă pot ajuta? o privi nedumerit pe Victoria.

- Numele meu este Victoria Bredon, se prezentă ea. Dr. Bernard Bredon a fost tatăl meu.

- Fiica doctorului Bredon... Asta da surpriză! Ce vă aduce la Gießen?

El se retrase într-o parte, pentru a-i face loc să intre.

Pe pereţii biroului atârnau reprezentări mărite ale unor elemente anatomice, de asemenea cunoscute Victoriei, iar în rafturi erau cărţi groase de medicină. Profesorul Hartenstein o invită să ia loc pe un scaun din faţa biroului său, pe care se aflau câteva fotografii alb-negru ale cadavrului şi ale locului unde fusese găsit acesta. Victoria îşi dădu repede seama că nu aduceau informaţii în plus faţă de cele făcute de ea.

Mi-a părut tare rău când am aflat de moartea tatălui dumneavoastră. A fost un medic legist genial, care descoperea legături şi soluţii acolo unde noi, medicii obişnuiţi, bâjbâiam. Profesorul Hartenstein îşi împreună mâinile pe tăblia biroului. Este adevărat că asistentul şi majordomul lui – cum se numea... Hopkins? – va publica un volum cu rezultatele necunoscute ale cercetărilor tatălui dumneavoastră?

- Da, Hopkins lucrează la volum. Cartea are să apară anul viitor.

- O aştept cu nerăbdare. Profesorul Hartenstein păstră tăcerea câteva momente. Acum îmi amintesc. De curând, contele Langenstein mi-a spus că sunteţi prietenă cu soţia lui şi că

îi veți vizita. Și cred că odată, pe când erați copil, v-am văzut la secția de medicină legală de la St. Mary Hospital.

- Este foarte posibil. Am fost deseori acolo. Victoria zâmbi și continuă: Acum am venit în vizită la bunica mea la Ems. Acolo, în timpul unei plimbări, am descoperit împreună cu câțiva copii cadavrul acestui bărbat, arătă ea spre fotografii. Ziarele au titrat cu litere mari că dumneavoastră efectuați autopsia.

- Oh, Dumnezeule! Dumneavoastră erați?

- Da, poliția din Ems presupune, după cum probabil știți, că mortul ar fi un vagabond și că a decedat din cauze naturale. Însă mie mi s-a părut că acel cadavru a fost îngropat și că a ieșit la suprafață în urma unei alunecări de teren. Iar concluzia că mortul ar fi fost un vagabond mi se pare discutabilă. Pentru că în imediata apropiere a locului m-am împiedicat de un pantof confecționat dintr-o piele foarte scumpă. De aceea voiam să întreb dacă autopsia s-a încheiat.

- Da. Tocmai am terminat-o. Aș zice că starea fizică a decedatului confirmă opinia poliției că ar fi vorba despre un vagabond. Bărbatul avea aproximativ cincizeci de ani, era subnutrit, avea calozități accentuate la picioare și musculatura picioarelor și ligamentele proeminente. Articulațiile erau uzate, dovadă că mergea mult pe jos.

- Și cauza morții?

- Stop cardiac.

- Oh! Într-adevăr?

- Avea haine de foarte proastă calitate. Probabil că pantofii îi furase.

- Așa a presupus și unchiul meu. De cât timp era mort bărbatul, când l-au descoperit copiii?

- De aproximativ o zi.

- Asta explică de ce copiii nu au simţit mirosul, zise Victoria gânditoare. Înseamnă că m-am înşelat eu. Şi fusesem sigură că mortul emana miros de putreziciune.

- Presupun că în apropiere se afla un animal mort. De fapt, de acolo aţi simţit dumneavoastră mirosul.

- Da, aşa trebuie să fi fost, confirmă Victoria.

- Sunteţi într-adevăr familiarizată cu termenii folosiţi în medicina legală. Aţi dori să deveniţi medic?

- Nu, dar tata mi-a povestit multe despre activitatea sa şi eu am asistat des la discuţiile pe care le purta cu Hopkins.

La anul, la Gießen, vor fi admise pentru prima dată şi femei să studieze medicina.

- Lucru de care unii studenţi nu par prea fericiţi, răspunse sec Victoria.

- Ah, aceia sunt nişte necioplţi care se vor obişnui cu ideea. Profesorul Hartenstein râse. Dar să revenim la mort... Nu întotdeauna sunt de acord cu părerile poliţiei prusace, dar în acest caz opinia lor este corectă.

Hopkins amesteca gânditor în oala cu tocăniţă de miel de pe sobă. În cele din urmă aflase de la Miss Simonds că un unchi îndepărtat al lordului Fisher, lordul Montague, îi lăsase acestuia moştenire o avere şi că tânăra se temea că lordul ar fi falsificat testamentul. Alarmat de această informaţie, Hopkins se dusese în grabă la Somerset House, unde puteau fi consultate testamentele cetăţenilor englezi. Lordul Montague nu lăsase niciun testament, ceea ce însemna că lordul Fisher o minţise pe cântăreaţă. El trebuie să se fi îmbogăţi prin alte mijloace.

Miss Simonds îi mai relatase lui Hopkins că lordul Fisher se întâlnise odată cu un bărbat cu înfăţişare de boxer, care ei

îi făcuse o impresie deplorabilă, şi că lordului nu îi convenise că îl văzuse în compania respectivului. Acest lucru îl făcuse pe Hopkins să se gândească la persoana cu care camerista Marie îl surprinsese pe lordul Fisher în gara din Godesberg.

Majordomul era foarte mulţumit că la început apreciase corect situaţia financiară a lordului şi îşi jură că acest lucru avea să îi fie învăţătură de minte. În viitor, într-o situaţie asemănătoare, va trebui să îşi urmeze instinctul şi să verifice din capul locului informaţiile. I se păru interesant şi că Heinrich von Marssendorff era prieten cu contele Waldenfels. Tipul nu îi plăcea absolut deloc.

Soneria de la intrare îl smulse din aceste gânduri. Scoase lingura din oală, o lăsă pe o farfurie şi se duse să deschidă. La uşă era micuţa şi sfioasa Jemimah. Hopkins o invită în bucătărie.

Tocmai pregăteam o tocăniţă, spuse el. Nu vreţi să mâncaţi cu mine?

Jemimah îl privi recunoscătoare:

- Oh! Cu plăcere.

Hopkins aranjă masa. Ca tânăra femeie să nu se simtă stânjenită de argintărie, porţelanurile fine şi şervetele scrobite, se hotărî să folosească vesela trainică din ceramică. Jemimah îl privea în tăcere.

- O femeie care a lucrat cu mine la fabrica de chibrituri munceşte acum ca îngrijitoare la un varieté din Vauxhall, zise ea încet, în timp ce Hopkins îi punea mâncare în farfurie. Este aproape sigură că l-a văzut pe Walther Jeffreys în vestiarul dansatoarelor. Acolo sunt multe dansatoare şi, după cum ştiţi...

Jemimah plecă privirea.

- Oh, da. Multe dansatoare erau şi prostituate. De unde îl cunoştea femeia pe Jeffreys?

- Soțul ei era coleg cu Walther. S-a mirat să îl vadă în vestiar. Credea că îi este fidel soției. Era acolo cu niște bărbați.

Îmi puteți aranja o discuție cu fosta dumneavoastră colegă?

- Firește.

Jemimah scormonea cu furculița în tocăniță.

Hopkins nici nu se gândi că mâncarea lui nu i-ar plăcea.

Vă frământă ceva, Miss Jemimah? întrebă el prietenos.

- Bărbatul pentru care cos a aflat că sunt sufragetă și nu îmi mai dă de lucru. Nu știu cum o să-mi plătesc chiria. Și nici nu știu cine o să îmi mai dea de lucru dacă se află că sunt sufragetă. În situația asta, aș fi ca moartă.

Se șterse cu dosul mânecii la nas. O lacrimă i se scurse în mâncare. Tânăra nu mai vorbise niciodată atât de mult.

- Cunosc un croitor în Savile Row, spuse Hopkins cu blândețe. Dacă vreți, vă pot recomanda.

- Ați face asta?

- Desigur.

Exaltat, dar și având conștiința încărcată, Hopkins se gândi că în cazul acesta trebuia să se hotărască să își comande la Mr. Mandleville un nou frac. Bineînțeles, contra cost.

Continuară să mănânce în tăcere. Jemimah înfulecă tocana de parcă nu mai mâncase de mult timp. După ce termină, se șterse la gură.

- A fost foarte bună, zise ea.

Hopkins zâmbi.

- Nu ați vrea să încercați o înghețată de portocale pergamute? Am preparat-o azi-noapte.

Era una dintre noile lui rețete, dar nu voia să se trădeze.

- Nu am mai mâncat niciodată înghețată. Tânăra îl privi cu ochii mari. Ce e aia „pergamute"?

Uleiul provine din fructe citrice, îi explică Hopkins. Cunoașteți lămâile și portocalele?

El strânse vesela folosită și dispăru în cămară, de unde aduse castronul cu înghețată din răcitorul căptușit cu paie și plăci de gheață. Revenit în bucătărie, puse înghețată în cupe pentru el și pentru Jemimah.

- Nu am mâncat niciodată portocale, zise ea gustând concentrată din înghețată. Am văzut într-o reclamă cum arată. Cresc în țările în care este mereu soare și cald.

- Ei, asta este o imagine puțin cam idealizată.

Hopkins își însoțise deseori stăpânii în călătorii în țări din sud. Nu își aducea aminte cu plăcere de zilele extrem de fierbinți și mai ales de localnicii zgomotoși, lipsiți de orice reținere, spre deosebire de englezi. Dar totodată se gândea cu regret la cât de nedrept își împărțea soarta darurile.

Dansatoarele erau mai mult dezbrăcate. Hopkins își croia drum către vestiarul lor, ținând în mână un fir bogat de orhidee învelit în celofan. Mesele de la marginea scenei erau pline cu clienți, iar la încheierea reprezentației chelnerii serveau băuturi.

Fosta colegă a lui Jemimah, Mrs. Drew, nu știa cu cine fusese Jeffreys în vestiar, dar căutase împreună cu însoțitorii lui – de a căror înfățișare nu își mai amintea – o dansatoare cu numele Claudine.

În spatele scenei, Hopkins întrebă un mașinist de acea dansatoare. Cabina ei, ultima de pe coridorul îngust, era mai curând o nișă decât o încăpere. O lampă cu gaz împrăștia o lumină difuză. Mirosea dulceag a parfum ieftin și a pudră. Dansatoarea încă mai purta costumul cu decolteu adânc și volănașe, de sub care se ițea un jupon roșu. Avea părul castaniu-roșcat strâns pe

creştet, cu câţiva cârlionţi lăsaţi pe frunte. Hopkins presupuse că aceasta avea în jur de douăzeci de ani, dar din cauza machiajului strident al buzelor şi al ochilor, nu mai părea atât de tânără.

- Mi-a plăcut foarte mult interpretarea dumneavoastră.

Hopkins îi dădu floarea scumpă şi se înclină.

- Oh, un admirator!

Ea chicoti şi arătă către o bancă tapiţată, înghesuită între masa pentru machiaj şi perete. Hopkins se aşeză ezitant. Claudine luă loc lângă el. Nu avea accent franţuzesc, după cum sugera numele, ci cockney. Îl cântări cu privirea fără jenă.

- Sunteţi un adevărat domn, nu? Daţi-mi voie să ghicesc... Cu siguranţă lucraţi la o bancă sau într-un mare magazin.

Ocupaţiile acestea nu prea făceau parte dintre cele pe care Hopkins le considera onorante pentru un gentleman, dar nu spuse nimic.

Mâna Claudinei urcă uşurel pe coapsa lui şi Hopkins îşi dădu seama prea târziu pentru ce mai era folosită banca. El îi ridică mâna de pe piciorul său.

- Scuzaţi-mă, dar eu aş vrea doar să discut cu dumneavoastră.

- Ah, de-ăsta sunteţi. Surâse şiret şi întrebă: Aveţi probleme cu femeile?

- Ăă... nu... aş vrea doar să aflu dacă îl cunoaşteţi pe acest bărbat ori pe însoţitorii lui.

Hopkins scoase fotografia din buzunarul interior al costumului şi arătă spre Walther Jeffreys.

- Hei, sunteţi cumva de la poliţie? Nu discutaţi cu mine! sări ea în picioare.

- Nu sunt de la poliţie şi nici nu vreau să vă fac necazuri. Vă dau o liră ca să îmi spuneţi dacă îl cunoaşteţi pe acest bărbat ori pe însoţitorii lui.

Claudine miji ochii măsurându-l cu privirea pe Hopkins:

- Două lire.

- Bine, acceptă Hopkins prefăcut ezitant, deoarece prevăzuse situația.

Individul a fost aici acum câteva săptămâni, dar nu îi știu numele. Claudine se rezemă de masă și adăugă: Nu prea se simțea în largul lui, dacă vreți să îmi cunoașteți părerea. Dar după o doză de opiu s-a mai dat pe brazdă. Ăsta..., arătă spre conte, ăsta l-a adus aici. El vine des aici. Și plătește bine.

Ochii femeii se îngustară din nou.

Dar nu prea v-a plăcut ca... ăă... client? îi interpretă Hopkins expresia de pe chip.

- Îi plăceau chestiile dure. Legatul, loviturile. Dar să nu le sufere el.

- Înțeleg.

Însă acesta..., arătă spre Walther, era inofensiv. Au fost trei în seara aia.

- Era și celălalt din fotografie?

- Nu, v-am zis deja. Pe chipul femeii se citea nerăbdarea. Individul era la o colegă. Dar vă mai costă încă două lire dacă vreți să vorbiți și cu ea.

- Bine, se învoi Hopkins.

Claudine dispăru și reveni cu o tânără care se prezentă Fleur. Fața ei mare și plină de pistrui și accentul scoțian demonstrau că era tot atât de puțin franțuzoaică pe cât era Claudine.

- Bărbatul era unul de bani gata, dar amabil și arătos. Fleur se așeză pe bancă alături de Hopkins. Pentru siguranță, el se retrase puțin. Tânăra adăugă: Este mai plăcut când tipii sunt arătoși.

Femeia zâmbi.

- Firește, este de înțeles.

Hopkins își drese glasul.

- Nu își scotea mănușile când... Da... Și l-am întrebat dacă face întotdeauna așa. Credeam că este o marotă de-a lui. Dar pe urmă m-a atins cu mâna și am remarcat că aceasta nu era adevărată. M-am speriat, jur. Am țipat.

Vreți să spuneți că avea o proteză?

- Da, zicea că și-a pierdut mâna într-un accident. M-am gândit atunci că a avut noroc că nu a fost dreapta.

Fleur clătină gânditoare din cap.

Deci Walther Jeffreys, contele Waldenfels și lordul Fisher se cunoșteau, concluzionă Hopkins. Walther Jeffreys era mort, iar lordul plecase în circumstanțe ciudate din Godesberg. Nu, nu era deloc liniștit – Waldenfels se afla în Ems, unde era și Victoria.

Capitolul paisprezece

- Subreta ta se simte bine? întrebă Sophie, care le turnă tuturor cafea.

- Clara tocmai m-a ajutat să îmi aranjez părul. Victoria luă loc la masa pregătită pentru micul dejun şi adăugă: Şi-a recăpătat culoarea din obraji şi părea foarte vioaie.

- Eu cred că este inutil să faceţi atâta vâlvă pentru o servitoare, remarcă acru bunica Victoriei.

- Contesa Attenbach a venit la Ems, schimbă Sophie brusc subiectul discuţiei.

Ea sorbi din cafea şi arătă către gazeta *Emser Zeitung*, aflată pe masă în faţa lor.

- Este ridicolă, zise principesa. Are peste patruzeci de ani şi se îmbracă de parcă ar avea douăzeci.

Era evident că era foarte prost dispusă.

Ah, de ce bunica ei nu s-o fi dus la slujba de dimineaţă? În definitiv, duminica nu se administrau tratamente. Şi de ce aceasta comenta cu atâta dispreţ tot ce spunea Sophie? Victoria trebuia să se stăpânească să nu o repeadă. Şi nu regreta

că unchiul ei dormea mai mult în această dimineaţă. Se putea dispensa cu plăcere şi de acesta.

- În ziar se anunţă cine se află în vizită în Ems? i se adresă ea Sophiei.

Da, ziarul publică zilnic lista tuturor celor veniţi la tratament.

- Chiar a tuturor?

Victoriei nu îi venea să creadă.

- Da, cei care stau la hotel, dar şi cei care se cazează la hanuri, la pensiuni ori la persoane particulare. Şi noi apărem în ziar.

Sophie îi arătă Victoriei locul în care apărea numele ei: Vila Trandafirilor, Miss Victoria Bredon, Londra, Anglia. În alt loc erau trecuţi principesa, unchiul Victoriei şi Sophie. După cum constată Victoria, la fiecare oaspete era menţionat titlul, rangul sau profesia. Cu siguranţă că Hopkins ar considera asta foarte vulgar, presupuse tânăra.

- Sunt şi oaspeţi care se înregistrează sub pseudonim, îi spuse Sophie. Odată a apărut în ziar „alteţa sa regală, contele Meinartz".

- Un astfel de pseudonim ar fi probabil descoperit imediat, spuse Victoria zâmbind.

Bunica ei pufni.

- Ce ai de gând să faci astăzi? se interesă Sophie prietenoasă. Eu cu Heinrich vom face o excursie la Nassau. Trebuie să fie un oraş drăguţ. Poţi veni cu noi.

- Este foarte frumos din partea ta că mă inviţi, dar am de scris urgent câteva scrisori, se eschivă Victoria.

- Ieri la Coblenz ai descoperit ceva despre pictorul Jakob? întrebă Sophie şi luă o felie de pâine.

Victoria îi întrebase despre pictor şi pe unchiul ei, şi pe Sophie, dar niciunul nu auzise de el.

- Se pare că acest pictor este foarte important pentru tine.

Bunica ei îi aruncă o privire pătrunzătoare şi păru că vrea să mai adauge ceva, însă Wilhelm intră în salon cu o tăviţă din argint, pe care se afla un plic.

Tocmai a sosit o telegramă pentru dumneavoastră, stimată domnişoară, spuse el şi se înclină.

- Iarăşi? exclamă bunica în timp ce îşi turna din nou cafea în ceaşcă. Este a treia telegramă pe care ai primit-o în ultimele zile.

Probabil că Mr. Parker de la *Morning Star* are o nouă sarcină pentru mine, murmură Victoria.

- Fotografiile tale trebuie să fie foarte apreciate.

Aşa cum bănuise Victoria, telegrama era de la Hopkins. Pe banda din hârtie lipită pe formular scria:

Lordul Fisher îi cunoştea pe contele Waldenfels şi pe Walther Jeffreys. Moştenirea lordului îndoielnică.

Aşadar, lordul îi cunoştea pe cei doi bărbaţi. Victoria privea textul cu atenţie. Walther Jeffreys fusese omorât, iar lordul Fisher dispăruse.

- În seara aceasta aştept oaspeţi la cină. Te-aş ruga să fii punctuală, adăugă principesa.

Îngândurată, Victoria răspunse că se va întoarce la timp de la plimbare.

După micul dejun, în vreme ce se plimba prin parcul staţiunii, Victoria nu putea să îşi scoată din minte discuţia cu

profesorul Hartenstein. Acesta asistase la prelegerile ținute de tatăl ei, preda la o universitate și era un medic legist de încredere. Și totuși...

În loc să se oprească în parc și să facă niște schițe, după cum intenționase, Victoria se hotărî să se ducă la *Emser Nachrichten*. După cum bănuise, în redacția ziarului se lucra. Un jurnalist săritor o conduse la arhivă. Ziarele din ultimele patru săptămâni nu erau legate. Se aflau într-o mapă din carton gros. Victoria se așeză la una dintre mesele dintre rafturi. Perdelele erau trase, însă era destulă lumină ca să poată citi fără probleme. Mirosea a praf și a cerneală neagră de tipar.

Își spuse că se îngrijora fără motiv, dar răsfoia paginile nervoasă. La concertul din sala de marmură, contele Waldenfels spusese că stătea la Hotel d'Angleterre. Probabil că și înainte se cazase tot acolo. Victoria ajunsese la lista oaspeților din 16 august și urmărea cu degetul rândurile. În acea zi, hotelul găzduise multe nume ilustre. Victoria se opri – era menționat și numele contelui. Pe 16 august, lordul Fisher pleca din gara Godesberg în împrejurări ciudate. Ea descoperi repede că între 15 și 17 august contele Waldenfels fusese în Ems.

Victoria simți brusc că nu mai avea aer. Părăsi în grabă arhiva. Afară inspiră și expiră de câteva ori adânc. După ce se liniști, se gândi la copiii care găsiseră mortul. Probabil ar trebui să mai discute încă o dată cu ei. Se prea poate ca ei, în timp ce se jucau, să fi observat ceva deosebit, cum ar fi pe cineva trecând prin pădure, pe care nu îl mai văzuseră înainte.

Satul Alt Ems se afla la nici un sfert de oră de mers pe jos din parcul stațiunii balneare, dar arăta cu totul altfel. În sat nu existau clădiri elegante, casele erau mici, înghesuite unele în altele. Multe aveau pereți din paiantă și acoperișuri din paie.

Prin vitrina unei prăvălioare întunecoase cu mărunțișuri, Victoria zări o femeie care aranja marfa pe rafturi. Se hotărî și bătu în geam. Femeia corpolentă îi deschise.

- Îmi pare rău, dar duminica nu vă pot vinde nimic, zise aceasta.

Pe tejghea erau pastile de Ems și sticle cu apă termală. Se părea că uneori se mai rătăceau pe aici turiști.

- Nu vreau să cumpăr nimic, spuse Victoria clătinând din cap. Am doar o întrebare. Cunoașteți cumva un băiat cu numele Oskar, unul cu pistrui și destul de înalt și voinic?

- Este probabil vorba despre Oskar Vogt, răspunse proprietara prăvăliei. Mă mai ajută sâmbăta cu marfa. Un băiat cam zburdalnic, dar nu rău. Sper că nu a făcut vreo trăsnaie?

O privi curioasă pe Victoria.

- Nu, nici vorbă, o asigură tânăra. Aș vrea doar să îl întreb ceva. Îmi puteți spune unde locuiește?

- Dacă mergeți pe drum spre biserica Sfântului Martin – femeia arătă către un turn galben de biserică, cu un acoperiș baroc – după vreo două sute de metri ajungeți la o poartă vopsită în verde. Acolo locuiește familia Vogt.

În curtea casei în care locuia Oskar, o femeie cu un șorț albastru decolorat, legat peste o rochie de duminică, ședea pe o bancă și curăța cartofi. Era înaltă, avea fața rotundă plină de pistrui și o bărbie proeminentă. Asemănarea cu fiul era indiscutabilă.

- Deci dumneavoastră sunteți domnișoara care a descoperit cadavrul împreună cu copiii. Frau Vogt o privi pe Victoria cercetător, dar nu cu ostilitate.De atunci, Oskar aproape că nu mai vorbește despre altceva. Îl găsiți în grădina noastră de pe

malul Lahnului. Trebuie să ude straturile, dar probabil că face iar năzbâtii cu ceilalți copii. Transmiteți-i că știe ce-l așteaptă dacă într-o oră nu vine acasă cu o găleată plină cu fasole.

Victoria promise zâmbind că va transmite avertismentul. Pe malul Lahnului erau mai multe grădinițe. Fasolea atârna pe araci și cartofii creșteau în șiruri lungi între dovleci și căpățâni de varză. Cei mai mulți proprietari plantaseră și flori – dalii, hortensii, ochiul-boului și floarea-soarelui se ridicau mândre spre cer. Tânăra auzi de departe zarva făcută de copii.

Se părea că avertismentul lui Frau Vogt era îndreptățit. Zarva provenea de pe pajiștea aflată între grădinițe și râu. Copiii țopăiau strigând voioși printre tufișuri și sălcii și Oskar îi alerga, speriindu-i cu un obiect.

- Oskar! îl strigă Victoria pe băiat.

Copilul alergă spre ea ascunzând obiectul la spate și în clipa următoare îi vârî ceva sub nas. Pe chipul pistruiat al băiatului trecu fugitiv un rânjet. Copiii care făcuseră cerc în jurul lor țipară speriați și, fără să vrea, țipă și Victoria.

Oskar îi întinse o mână aflată într-o mănușă din piele. Nu era o mână adevărată, ci o proteză, o proteză pentru mâna stângă.

- Oh, Dumnezeule, de unde o ai? întrebă Victoria cu respirația tăiată.

Oskar păru foarte mulțumit de spaima pe care i-o produse.

Este o mână de groază, nu? spuse el în loc să răspundă la întrebare.

- Dă-mi-o, te rog, și spune-mi unde ai găsit mâna?

Oskar îi dădu proteza:

- În pădure, foarte aproape de locul în care am descoperit mortul. Ieri-seară am fost din nou acolo.

În capul Victoriei se creă un vârtej de gânduri. Lordul Fisher avea o proteză la mâna stângă. Ea nu se înşelase cu privire la mirosul de cadavru. Poliţiştii şi profesorul Hartenstein minţiseră. Mortul din pădure era lordul Fisher. Cu siguranţă că fusese asasinat şi îngropat de mai multă vreme.

- I-aţi mai arătat cuiva proteza sau aţi vorbit cuiva despre ea?

- Nuu! Oskar clătină din cap. Ne-ar fi certat.

Ceilalţi copii îl susţinură.

Victoria simţi că soarele îi ardea faţa. Lângă mal, Lahnul mirosea urât. Deasupra ierburilor înalte roiau muşte.

- Fiţi atenţi, este important să nu vorbiţi cu nimeni despre mână, zise ea cu toată seriozitatea. Cred că a aparţinut mortului găsit de voi. Dacă cel care l-a ucis ar afla că voi i-aţi descoperit proteza, aţi putea fi în pericol.

- Dar mortul era un vagabond, care a murit pur şi simplu în pădure, protestă o fetiţă blondă şi firavă.

- Aceasta susţine poliţia, dar nu şi eu.

- Nu putem păstra proteza?

Colţurile gurii lui Oskar se lăsară în jos, în semn de dezamăgire.

- Aş prefera să o aruncaţi. În schimb vă voi dărui o jucărie. O coardă de sărit ori un titirez sau o bilă colorată. Sau altceva ce v-aţi dori voi.

Fruntea lui Oskar se încreţi.

- Noi am vrea o minge. Cu ea ne-am putea juca toţi.

Veţi primi o minge. Dar promiteţi-mi că nu vorbiţi cu nimeni despre proteză.

- Eu promit, mormăi Oskar.

- Şi eu, spuse pe rând fiecare copil.

Folosindu-se de batista ei, Victoria legă strâns o piatră mare de proteză și însoțită de copii se duse la mal și o aruncă cât putu de departe în râu. Mâna răsări pentru o clipă din apă, ca pentru un macabru salut la despărțire, apoi dispăru în adânc. Victoria simți că i se face pielea de găină. În ciuda vremii, o trecură fiori reci.

Deasupra colinelor împădurite ale văii Lahnului cerul era senin. Victoria privea pe fereastra compartimentului fără să vadă cu adevărat peisajul. Deci Rosalyn avusese dreptate, lordul Fisher fusese omorât. Dar din ce cauză? Și de ce polițiștii prusaci și un renumit medic legist acopereau o crimă? Era imposibil ca profesorul Hartenstein să se fi înșelat atât de mult în privința vârstei mortului și a momentului decesului. O asemenea eroare nu ar săvârși nici măcar un medic simplu de la țară. Se înfurie când se gândi cât de plastic îi descrisese acesta stare fizică proastă a pretinsului vagabond. Victoriei nu îi venea să creadă ce se întâmpla.

Pregetase să trimită din Ems telegrama prin care să îl înștiințeze pe Hopkins despre uciderea lordului Fisher și să îi descrie foarte pe scurt circumstanțele în care se petrecuse. De aceea se mai duse o dată la Coblenz și trimisese de acolo telegrama.

În compartiment cu ea erau câțiva bărbați și câteva femei. Cei mai mulți bărbați citeau ziare. O femeie croșeta un ciorap. Două discutau cu voce joacă. Dintr-odată Victoria se simți foarte vulnerabilă. În ce nimerise? Fără dispoziție primită „de sus", polițiștii prusaci nu ar fi acoperit uciderea unui lord englez.

Să fi spionat lordul Fisher în Germania pentru Anglia? Dar spionii demascați sunt în mod normal arestați și condamnați

de un tribunal. Nu sunt uciși. Victoria trecu în revistă toate posibilitățile. Să fi fost lordul Fisher spion în serviciul germanilor și să fi intenționat să dezvăluie Angliei activitatea lui de agent? Dacă se întâmplase așa, de unde aflaseră germanii acest lucru? Exista un trădător printre englezi? Sau poate că crima nu avea nicio legătură cu spionajul?

Oricât se străduia Victoria, nu găsea un răspuns la aceste întrebări. Măcar de ar fi putut să dea de Jeremy. Ce dor îi era de vocea lui și cât ar fi vrut să îi povestească întâmplările prin care trecuse.

Ca de fiecare dată și înainte de cină, Clara îi aranjă cu multă iscusință Victoriei părul rebel. Și susținu cu tărie că se simte bine. Victoria aduse din nou vorba despre o consultație la un medic și fata izbucni iarăși în lacrimi. Trebui să se liniștească mai întâi, înainte de a o ajuta să se schimbe.

Când Victoria coborî, oaspeții erau deja așezați la masa aranjată festiv în sufragerie. Bunica ei îi aruncă o privire critică, în timp ce bărbații se ridicară, așa cum cerea eticheta. Îngrozită, Victoria constată că printre invitați se afla și contele Waldenfels. Înghiți în sec. Măcar acesta ședea între bunica ei și o doamnă în vârstă, cu o față lungă de cal, și nu lângă ea.

- Îmi permiteți să vă prezint pe nepoata mea, domnișoara Victoria Bredon? zise principesa cu o voce glaciară. Contele și contesa Hombach.

Ea arătă către un bărbat cu favoriți cărunți, slab ca un schelet. Probabil că în timpul războiului germano-francez avea o vârstă venerabilă. Soția sa era o femeie rotunjoară și rozalie, mai tânără cu vreo patruzeci de ani.

- Principele și principesa Cronburg.

Doamna cu față de cal, ale cărei diamante aruncau scânteieri sclipitoare, îi oferi Victoriei un zâmbet palid. Soțul ei era un bărbat subțirel, nervos, de șaptezeci și ceva de ani.

- Baronul și baroana Alderslebėn.

Baroana era o blondă drăguță cu ochi albaștri. Soțul ei avea ținuta țeapănă a soldatului îndelung hârșâit.

- Pe contele Waldenfels îl cunoști deja.

El ridică ușor din sprâncene. Și iarăși Victoria avu senzația că o dezbrăca din priviri.

- Contele Thomé.

Acesta, în jur de treizeci de ani, avea un început de bărbie dublă și lăsa o impresie blajină.

- Încântată să vă cunosc.

Victoria se așeză între acesta și Heinrich. Sophie ședea de cealaltă parte a soțului ei.

În mijlocul mesei ovale se afla un vas din argint plin cu trandafiri ce împrăștiau un parfum greu. În două candelabre cu mai multe brațe ardeau lumânări. Flacăra acestora se oglindea în paharele din cristal – pahare pentru aperitiv, pentru vin roșu și alb, pentru apă și pentru un vin de desert –, în tacâmurile de argint și în inelele șervetelor. Porțelanul era mai fin decât cel folosit de obicei. În seara aceasta nu doar Wilhelm stătea lângă bufet gata să servească, ci și Konrad și alți servitori.

„Unchiul Heinrich și bunica pun mare preț pe impresionarea musafirilor", își spuse ironic Victoria.

În timp ce era servit primul fel, o supă, iar paharele erau umplute cu apă și vin alb, principesa Cronburg i se adresă Victoriei:

- Draga mea, dacă bunicul dumneavoastră este duce, evident că dumneavoastră sunteți prințesă, nu?

- Nu, în Anglia doar fiul cel mare moşteneşte titlul nobiliar. Tatăl meu era al doilea fiu şi de aceea a primit doar titlul onorific. Şi eu sunt de asemenea burgheză.

- Surprinzător!

Şi principesa se dedică vizibil iritată supei ei.

- Da, o tradiţie ciudată. Eu nu înţeleg nici de ce, în Anglia, oameni care sunt de fapt nobili nu sunt nobili, în timp ce alţii poartă un titlu nobiliar care nu li se cuvine neapărat.

O nouă aluzie răutăcioasă a bunicii la adresa Sophiei.

- Este corect, de exemplu, ca fiecare fiu şi fiecare fiică de duce să facă parte din înalta nobilime? În Anglia inflaţia de nobili de pe continent este ceva neobişnuit.

Victoria pronunţă cuvântul neobişnuit tot atât de dispreţuitor cum pronunţa mătuşa Hermione „interesant". Bunica ei o privi scandalizată. Contesa Hombach şi baroana Aldersleben rămaseră fără aer.

„Contele Waldenfels este implicat într-o crimă şi eu stau cu el la o masă festivă şi fac conversaţie. Ce absurditate!" îi trecu prin minte Victoriei.

- După părerea mea, frumuseţea înnobilează orice femeie.

Contele Waldenfels o privi cu un surâs fin, ca şi cum i-ar fi citit gândul.

- Ce galant, dragul meu, zise principesa Cronburg, atingându-i jucăuş mâna.

Oare nimeni dintre cei de la masă nu observase cât de tendenţios o privea contele? Acesta o făcea din nou să se simtă jenată. Parcă începea să îi ardă pielea.

- Eu aş zice totuşi că şi înţelepciunea, şi inteligenţa caracterizează femeia, se străduі ea să remarce cu calm.

- Le pot accepta ca suplimente la frumuseţe, îi zâmbi el privind-o pe deasupra paharului cu vin.

Că bărbaţii deseori duc lipsă de înţelepciune şi de inteligenţă, remarcă bunica ei.

- Ne judecaţi cu asprime, draga mea Leontine, râse zgomotos principele Cronburg. Noi am vrea totuşi să sperăm că, în calitate de stăpâni ai creaţiei, aici la masă suntem din plin binecuvântaţi cu aşa ceva. Waldenfels, cum vedeţi dumneavoastră întâlnirea kaizerului cu ţarul la Marea Baltică? Credeţi că este adevărat ce scriu ziarele? Că ţarul Nicolae s-a lăsat convins de vărul lui, kaizerul Wilhelm, să încheie un tratat de alianţă?

- Pentru ca astfel să existe o contrapondere la convenţia de întrajutorare recent încheiată între Rusia şi Anglia? Ziarele se înşală.

Charisma de cuceritor şi bărbat de viaţă a lui Waldenfels se topi. Acum emana răceală şi hotărâre, care în faţa Victoriei îl făcură să apară ca tânărul în repetate rânduri distins în războiul contra Franţei. Bărbatul fără teamă în faţa morţii, care nu pregeta să omoare, care probabil omora cu plăcere.

- Chiar dacă Nicolae a fost convins de Wilhelm să fie de acord cu acest tratat, nu îl va semna.

Asta înseamnă că Germania şi Austro-Ungaria rămân înconjurate pentru următoarele decenii de Anglia, Franţa şi Rusia? comentă baronul Aldersleben.

Era mai mult o constatare decât o întrebare.

- Diplomaţie de mântuială, interveni oftând unchiul Victoriei. A fost pur şi simplu o prostie din partea kaizerului nostru şi a ministrului său de externe şi, ca să o spunem deschis, au pierdut ocazia de a câştiga Anglia ca aliat.

- Sub Bismarck acest fiasco nu ar fi existat, interveni aprobator Aldersleben. Situaţia politicii externe este de-a dreptul încurcată şi deprimantă.

- Uneori trebuie create condiţii pentru a pune lucrurile în mişcare. Aşa ca Bismarck, care printr-un comunicat de presă a agravat scurta discuţie dintre kaizerul Wilhelm I şi ministrul francez de externe de pe promenada din Ems în aşa măsură, încât a condus Franţa la declaraţia de război, câştigându-i de partea sa pe regele Prusiei şi pe principii germani.

Waldenfels mai sorbi o dată din vin, înainte de a începe să mănânce supa. Chipul lui deveni impenetrabil.

Mirosul greu al trandafirilor şi fumul lumânărilor parcă o apăsau pe piept pe Victoria. Ori poate cuvintele lui Waldenfels îi declanşaseră această senzaţie de greutate? Deşi nu înţelegea de ce.

Faptul că Bismarck provocase această declaraţie de război era o noutate pentru ea, noutate ce nu i-l făcea mai simpatic pe fostul cancelar al Reichului.

- Numai că noi nu mai avem un Bismarck căruia să-i treacă prin cap un asemenea tertip. O mişcare de şah genială – determină adversarul să îşi dea singur şah-mat. Ori ca să fim mai prozaici – să îl pună pe adversar să îşi sape singur groapa.

Şi din nou principele Cronburg slobozi râsul lui ca un chicotit.

Nările bunicii Victoriei fluturară.

- Eu aş propune ca în seara aceasta să lăsăm politica deoparte, interveni aceasta sec.

„Contele a spus ceva important, cu toate că încă nu înţeleg despre ce este vorba exact", îi trecu prin cap Victoriei.

În loc de politică, discuţia s-a concentrat apoi asupra unor persoane pe care Victoria nu le cunoştea şi nici nu o interesau. Senzaţia de apăsare nu o părăsi pe toată durata cinei. Se bucură

când mesenii se ridicară, pentru a admira din grădină focul de artificii.

Pe terasă, Wilhelm servi din nou şampanie. Victoria renunţă să mai bea. Se săturase de discuţii superficiale. O luă încet pe drumul aşternut cu pietriş, pătrunzând tot mai adânc în grădina întunecată, pe care până atunci o văzuse doar din vilă. Era mai mare decât crezuse ea, aproape cât un parc mai mic.

Dincolo de suprafaţa acoperită cu gazon era un pavilion din piatră, cu un singur nivel, amenajat probabil pentru oaspeţi. Mirosul trandafirilor care se căţărau pe zid ajungea până la ea. Urcă încet panta uşoară şi în cele din urmă, în faţa unui foişor, ajunse în punctul cel mai înalt al grădinii. Jos se vedeau casele luminate din Ems. Şi pe înălţimea de vizavi ardeau lumini, făcând-o să se gândească un moment la un altar arhaic de jertfe sau la un foc de strajă roman.

Cerul nopţii era plin de stele şi era răcoare. Victoria îşi strânse mai bine pe ea pardesiul. Penele gulerului îi mângâiară faţa. Închise ochii, îşi imagină chipul lui Jeremy, visă că o atingea şi o ţinea în braţe. Ar fi vrut să îl sărute şi să fie sărutată, să i se dăruiască.

Prea târziu pentru a se mai retrage neobservată în foişor, Victoria văzu pe cineva venind pe aleea cu pietriş. Un bărbat suplu, înalt, al cărui plastron alb strălucea mat în întuneric şi care se mişca abil. Karl von Waldenfels.

Victoria! Sunteţi o femeie deosebită, spuse el oprindu-se în faţa ei. Pe lângă o frumuseţe remarcabilă, posedaţi şi inteligenţă, după cum am putut să constat în seara aceasta. Aveţi într-adevăr un farmec special.

- Sunteţi peste măsură de amabil, răspunse ea sarcastic.

În întuneric, ochii nu i se vedeau bine, dar ea simţi din nou privirea lui plimbându-i-se pe trupul ei.

- Credeți-mă, în dumneavoastră sălășluiește o mare pasiune, care așteaptă să fie trezită de un bărbat.

Vocea îi era blândă și ademenitoare.

- Cine v-a spus că în viața mea nu există un bărbat?

De fapt, de ce discuta cu el?

O rachetă se înălță pe cerul nocturn și explodă în nenumărate sclipiri verzi.

- Bărbatul potrivit pentru a ațâța pasiunea dumneavoastră?

El se apropie de ea. Victoria simți mirosul pe care îl emana. Vin, fum de țigară și o undă de... O undă de ce? Ceva cu iz de mirodenii.

- Ce vă trece prin cap!

- Nu fiți atât de mofturoasă, râse el ușor. Știu după ce tânjiți. Vreți un bărbat care în sfârșit să vă elibereze din constrângerile autoimpuse. Care să vă ia, să vă facă să țipați de plăcere și care să vă ofere desfătări niciodată cunoscute de dumneavoastră.

Pe cer se risipi un evantai de scântei roșii.

Victoria se săturase. Se întoarse să plece, dar Karl von Waldenfels o opri cu brutalitate.

- Veniți cu mine la Hotel d'Angleterre, îi șopti el la ureche.

Ea vru să îl repeadă, dar abia mai respira și vocea îi cedă. Degetele contelui îi trecură peste obraji, peste buze. El se aplecă deasupra ei, gata să o sărute.

Ea întoarse capul într-o parte și vru să îl împingă, dar în clipa următoare el o înșfăcă. Instinctiv, Victoria deschise gura ca să țipe. Buzele lui se lăsară peste ale ei și limba îi pătrunse adânc în gură. În același timp el o împinse spre foișor. Victoria nu mai putea să respire. Pe jumătate leșinată, realiză că era dusă spre o bancă.

Brusc el îi dădu drumul. Victoria își mai reveni și auzi pași pe pietriș. După o clipă, din întuneric se desprinse silueta măruntă a bunicii ei.

- Principesă, nu vreți să vă alăturați nouă? De aici priveliștea focului de artificii este mai frumoasă decât de pe terasă.

Cuvintele lui sunau îndatoritor și politicos. Nu mai erau ademenitoare și tendențioase ca adineauri.

- Da, într-adevăr. Bunica Victoriei ridică privirea spre cer, pe care o rachetă desenă o spirală roșie-aurie care se stinse treptat. Dar mi s-a făcut frig și aș vrea să mă întorc în casă. Victoria, nu vrei să îmi oferi brațul? Pe pietriș nu mă simt în siguranță cu bastonul.

- Desigur.

Victoria își recăpătă ritmul respirației și vocea. Îi oferi brațul principesei. În timp ce pășeau amândouă încet spre vilă, îl simțea pe Waldenfels mergând în spatele ei. Cu greu își stăpânea tremuratul.

„Dacă nu ar fi venit bunică-mea, contele m-ar fi violat", își dădu ea seama. Principesa nu i-ar fi dat însă crezare. Cu siguranță că aceasta era convinsă că ei i-ar fi făcut chiar plăcere să îi cedeze.

Observase un muscar cu coada albastră. Fericit de acest noroc, Hopkins se îndrepta spre casă. În această duminică colindase comitatul Kent, cu binoclul și într-o pădurice surprinsese această mică pasăre atât de rară în Anglia. Întâi nici nu îi venise să creadă. Dar penele albastre din coadă și dungile oranj de pe laturile pieptului erau inconfundabile. Nici măcar ploaia pornită pe când se întorcea cu trenul la Londra nu putu să îi tulbure buna dispoziție.

- O seară minunată, îl salută el pe Mr. Jarvis, aflat în cabina lui de portar din holul locuinţei, fără a băga în seamă obişnuita sobrietate a acestuia.

- Ceea ce vă doresc şi dumneavoastră, Mr. Hopkins. Aţi primit o telegramă din Germania. Portarul îi înmână un plic şi adăugă: Sper că nu este vorba despre ceva îngrijorător.

Lui Hopkins nu îi mirosea a bine. Mormăi un răspuns evaziv şi începu să citească telegrama încă de pe scări.

„Pentru Dumnezeu..." Micuţa pasăre dispăru complet din mintea lui. Nu îi era uşor să îşi revină, totuşi. „Lordul Fisher asasinat şi îngropat în pădurea de lângă Ems." În ce intrase Miss Victoria? Nu, în mod sigur nu era o întâmplare că Waldenfels se afla în acea staţiune balneară.

După scurt timp, Hopkins îşi recăpătă luciditatea. Va pleca cât se putea de repede la Ems. Aruncând o privire ceasului din bucătărie, îşi dădu seama că nu mai avea cum să prindă un vas pentru continent în acea zi, dar din fericire el avea un paşaport valabil. Va lua prima cursă din dimineaţa următoare.

Hopkins îşi făcu bagajul, care la experienţa lui de mai multe decenii nu îi luă mult. După ce scrise un bilet pentru Mrs. Dodgson, care în mod cert se va îngrijora, se hotărî să o informeze pe Jemimah despre călătoria sa şi să îi ducă câteva alimente. Puse într-un coş o pâine, o plăcintă cu rinichi, un chec şi două portocale, la care mai adăugă o sticlă cu lapte şi un pahar cu marmeladă de căpşuni.

Opri o birjă în faţa casei şi îi dădu birjarului adresa lui Jemimah. Cerul era acoperit de nori. În scurt timp ajunse în Underwood Road din Shoreditch, unde locuia tânăra. Cele mai multe obloane de la casele de pe stradă erau închise. Hopkins îl rugă pe birjar să oprească şi îl plăti. În timp ce cobora atent scările cu coşul în mâini, auzi birja îndepărtându-se.

Ajuns jos, bătu în uşă, care era întredeschisă.

- Miss Jemimah?

De fapt, el intenţiona să îi dea coşul din uşă, pentru că nu se cuvenea să intre în casa unei tinere femei. Dar cum Jemimah nu răspunse, se îngrijoră şi se strecură ezitant în cămăruţă. Era întuneric, pe fereastră nu intra nicio lumină.

- Jemimah?

Pe lângă miros de mucegai, simţi brusc iz de tutun de mestecat şi alcool. Hopkins se răsuci şi instinctiv ridică mâna cu coşul. Alimentele căzură pe podea, sticla cu lapte şi paharul cu marmeladă se sparseră. Sesiză o sclipire argintie. Un cuţit...

Ţinând coşul în faţă ca pe un scut, se retrase. Dădu peste un scaun, care se răsturnă. Deodată o auzi pe Jemimah ţipând.

- Jemimah, fugiţi! strigă el.

Hopkins se împiedică şi căzu. O lovitură de picior şi coşul îi zbură din mână. Atacatorul se aplecă asupra lui. Văzu vag silueta lui Jemimah apărând lângă bărbat. În clipa următoare acesta urlă de durere şi o îmbrânci. Jemimah se prăbuşi. Hopkins încercă să se ridice, însă atacatorul îl lovi cu piciorul în genunchi, aşa că se prăbuşi iarăşi la podea. Bărbatul ridică braţul cu cuţitul şi Hopkins înţelese că va muri în acea pivniţă jalnică.

Capitolul cincisprezece

Holul de la intrarea în bordelul din Whitechapel era jalnic. La fel erau şi cele câteva prostituate care şedeau în fotoliile uzate. Erau prost hrănite şi aveau veşminte sărăcăcioase. Matroana, o femeie deşirată, cu trăsături aspre, îl măsură cu privirea pe Jeremy.

- Prima oară aici, tinere?

- Am venit de curând la Londra, îngăimă el.

- Păi, atunci, faceţi-vă comod. Anna! îşi întoarse ea privirea către o tânără cu ochii sticloşi de la alcool, adu-i domnului un gin.

- Nu, eu aş prefera imediat...

Jeremy îşi răsuci stânjenit căciula în mâini.

- Oh, înţeleg. Proprietăreasa slobozi un râset ca un cotcodăcit. Atunci alegeţi-vă una dintre frumoasele mele.

Femeile se animară şi îi zâmbiră. El îşi alese una, cu siguranţă nu mai mare de şaisprezece, şaptesprezece ani, cu un chip frumuşel şi o gură ca o cireaşă. Nu părea atât de consumată ca celelalte.

- Aceea mi-ar plăcea, zise el.

- Da, pe Christine a noastră o vor mulți. Aveți noroc că este liberă. Un shilling, domnule.

Proprietăreasa întinse mâna și Jeremy îi dădu banii. Apoi o urmă pe Christine spre o scară din partea din spate a holului.

În ultimele săptămâni Jeremy dăduse de urmele câtorva anarhiști. Nu și de Michael Farnon, spionul de care era convins că îl trădase. În urmă cu câteva zile primise de la Christine informația că Farnon frecventa regulat bordelul din Whitechapel. Jeremy îl scăpase pe fratele tinerei femei de închisoare. Din acest motiv ea acceptase să îi dea informații. Cu o oră în urmă primise de la Christine mesajul că Farnon se afla din nou la bordel.

Ajunseră la primul etaj. Pe coridorul întunecat se întâlniră cu un bărbat cu umeri lați. Jeremy își ascunse chipul. Bărbatul avea un nas strâmb, care îi fusese cu siguranță strivit cândva.

„Probabil un fost boxer", își zise Jeremy.

- Farnon este cu Cathy în penultima cameră pe dreapta, îi șopti Christine lui Jeremy. Numărul 7.

- Mulțumesc.

El schiță un zâmbet scurt.

Tânăra se strecură într-o încăpere. Jeremy scoase pistolul, trase siguranța și înaintă fără zgomot.

În fața ușii cu numărul 7 se opri și ascultă. Dintr-o altă cameră se auzi un geamăt. Undeva o femeie râdea zgomotos. Jeremy apăsă pe clanță și împinse ușa cu umărul. Alunecă rapid în cameră. Se aștepta să îl găsească pe Farnon în pat cu prostituata și îndreptă arma într-acolo, dar pe pat era întinsă o femeie. Ochii ei priveau larg deschiși în tavan. În gât avea o tăietură adâncă, cearceafurile erau îmbibate cu sânge.

Michael Farnon era chircit pe podea cu spatele la perete. Părul lui bond și rar îi acoperea fruntea. Avea cămașa sfâșiată. Sângera prin mai multe răni de pe piept. Se pare că se apărase.

Jeremy îngenunche lângă bărbat şi îi puse degetele pe artera carotidă. Spre surprinderea lui, simţi un puls foarte slab. Farnon deschise ochii, îl privi pe Jeremy, dar păru că nu îl recunoaşte.

- Chem un medic, spuse Jeremy.

- Cine...?

- Ryder, pe care l-aţi trădat anarhiştilor.

Privirea lui Farnon deveni mai clară. Apucă braţul lui Jeremy şi îl strânse.

- Nu au fost anarhiştii... Nu ei au fost cei care... care au tras în dumneavoastră, zise el cu mare greutate. A fost... a fost... un bărbat...

- Ce bărbat?

- M-am întâlnit cu el în camera din spate a unui pub din Whitechapel. Purta mască.

Farnon se opri.

- Mi-e sete.

Privirea îi alunecă spre urciorul cu apă de spălat de pe comodă. Jeremy i-l aduse şi i-l duse la buze. Acesta luă o înghiţitură.

- Era îmbrăcat simplu, a încercat să vorbească asemenea celor săraci. Dar... el era din cei din lumea bună.

- Mascatul?

- Da... l-a trădat accentul. Voia să afle... dacă cineva din departamentul secret se ocupă de anarhişti.

- Ştia de departamentul secret?

Farnon dădu din cap.

- I-am spus că dumneavoastră. Nu m-am gândit că vrea să fiţi omorât... Chiar nu...

- De câte ori v-aţi întâlnit cu el?

- Doar o dată. I-am zis că lovitura la bancă planificată de anarhişti a eşuat.

V-a mai atras atenţia ceva la acest bărbat în afară de accent?

Farnon clătină din cap.

- El a omorât-o pe Cathy şi v-a rănit pe dumneavoastră?

Nu cred. Era mai scund. Şi cei ca el nu îşi murdăresc mâinile.

Farnon tuşi. În colţul gurii îi apăru un firicel de sânge. Apoi capul i se lăsă pe o parte. Murise.

Jeremy mai rămase o clipă îngenuncheat lângă el. În încăperile vecine nu observase nimeni nimic.

Oricum cel care îi omorâse pe Farnon şi pe tânără era un profesionist. Îşi aminti de bărbatul cu care se întâlnise pe scări.

Se ridică şi se întoarse la Christine. Îi ceru fetei să anunţe poliţia, dar să nu dezvăluie că ea cunoştea mortul. După care părăsi bordelul.

- Sir Arthur are oaspeţi.

Servitorul de la intrarea secundară a casei lui sir Arthur îl examină cu o privire distantă pe Jeremy, care era îmbrăcat modest şi avea o barbă neîngrijită.

- Dacă nu îndrăzniţi să îl deranjaţi pe sir Arthur, atunci înştiinţaţi-l pe majordom. Mă cunoaşte. Altfel vă garantez că veţi avea necazuri.

Jeremy nu mai luă în seamă protestele bărbatului şi intră pe lângă el în coridor, unde se prăbuşi pe un scaun. Servitorul dispăru, după ce îi mai aruncă lui Jeremy o privire plină de reproş. Se pare că ameninţarea avusese efect.

Jeremy avu impresia că simte din nou mirosul metalic al sângelui care plutea în camera bordelului. Farnon îl trădase şi era responsabil de faptul că el şi Victoria fuseseră pe punctul de

a-şi pierde viaţa. Dar Jeremy nu îi dorise moartea, iar Cathy era fără îndoială o nevinovată. Ca să retezi gâtul unui om, trebuia să ai mult sânge rece.

Din bucătărie se auzea clinchet de vase. În altă încăpere, servitorii vorbeau. O servitoare trecu prin faţa lui cu un teanc de şervete în braţe şi îi aruncă o privire curioasă. Jeremy îşi rezemă capul de perete. Îi era greu să îşi pună ordine în gânduri. Ceea ce îi povestise Farnon despre mascat era bizar, însă nu îi venea să creadă că acesta minţise în pragul morţii.

Sir..., Aldgate, majordomul lui sir Arthur, un bărbat uscăţiv de vreo patruzeci de ani, veni spre el. V-aş ruga să mă urmaţi.

Jeremy urcă în urma majordomului scara de serviciu până la etajul al doilea, unde se afla biroul comisarului, pe al cărui perete atârna un tablou reprezentând bătălia navală de la Trafalgar. Jeremy ştia că sir Arthur avea o slăbiciune pentru tablourile cu teme patriotice. După scurt timp apăru şi comisarul în costum de seară. Era un bărbat cu umeri largi, în jur de cincizeci de ani, cu sprâncene stufoase şi o faţă cu trăsături severe. Avea o mină posomorâtă.

- Ryder, ce faceţi aici, la Londra?

- Trebuia să descopăr cine m-a trădat.

Nu trebuia să faceţi nimic. Aveaţi ordin să rămâneţi într-un loc sigur.

- Michael Farnon mi-a spus că nu anarhiştii au tras.

- Farnon s-a dat la fund.

- I-am luat urma într-un bordel din Whitechapel. Cu puţin timp în urmă, a fost înjunghiat cu un cuţit şi după câteva minute a murit. Prostituatei cu care se afla i-au tăiat beregata.

Sir Arthur se duse la dulap şi scoase o sticlă şi un pahar. Turnă coniac în pahar şi i-l întinse lui Jeremy.

- Beţi şi luaţi loc.

Jeremy se aşeză în fotoliul îmbrăcat în piele. Alcoolul îi ardea gâtul.

- Farnon mi-a spus că un bărbat mascat din înalta societate ar fi responsabil de atentatul asupra mea. Acel bărbat avea cunoştinţă de departamentul secret şi i-a avertizat pe spărgătorii băncii. Îmi pare rău, sir. Ştiu cât de nebunesc este, dar eu îl cred pe Farnon.

- Ei, poate că nici nu este atât de nebunesc.

- Sir?

Comisarul oftă.

- Unul dintre agenţii noştri a descoperit că ministerul de război din Berlin are planurile de construcţie ale noilor noastre vase de război, precum şi planuri privind războiul naval cu Germania. La acestea putea ajunge doar cineva care avea acces la guvern ori la amiralitate. Mai ştim, de asemenea, de la un colaborator că lordul Cecil Fisher a dispărut în Germania.

- Lordul Fisher nu a fost îndepărtat din cauza unui accident la Royal Navy?

- Da, dar printr-un anume Mr. Stevens ţine legătura cu amiralul Cromer. În prezent acestea sunt doar speculaţii. Lordul Fisher îi face curte lui Miss Stevens şi merge deseori la moşia familiei acesteia în Yorkshire, care se învecinează cu moşia amiralului. Familiile Cromer şi Stevens sunt prietene şi amiralul îl ştie şi îl apreciază pe lordul Fisher de la Royal Navy. Cu siguranţă că acesta l-a vizitat frecvent. Este posibil şi sunt îngrijorat. Există un cerc de trădători.

- Dar de ce ar pactiza aceşti oameni cu anarhiştii?

- Din păcate, acest lucru încă îmi scapă, răspunse comisarul zâmbind forţat. Vă mai amintiţi de muncitorul Walther Jeffreys, care frecventa adunările anarhiştilor?

- Da, îmi amintesc. Dar el nu avea legături cu grupul care plănuia jaful de la bancă.

- Poate că totuşi... Acum o săptămână, Walther Jeffreys s-a înecat în Tamisa. Medicul legist dr. Ash nu a putut să constate nimic suspect la moartea lui. Între timp, eu am început să am îndoieli. Nici Hopkins, majordomul lui Miss Bredon, nu crede că acesta s-a înecat. A căutat-o pe văduva lui Jeffreys şi a vorbit şi cu foştii lui colegi de muncă. Am aflat acest lucru supraveghind mai mulţi anarhişti, după atentatul asupra dumneavoastră.

De unde îl ştie Hopkins pe Walther Jeffreys? întrebă Jeremy uimit.

Nu ştiu. Ca să nu îi mai întăresc şi eu suspiciunea lui Hopkins, am renunţat să dispun interogarea lui. Cu toate că acesta se întâlneşte regulat cu o sufragetă cu numele Jemimah Kerry, bine cunoscută poliţiei. Comisarul zâmbi din nou forţat şi adăugă: În orice caz, mă bucur că Miss Bredon se află acum în Germania. Altfel, cu siguranţă, s-ar fi amestecat şi în aceste investigaţii.

„Da, Victoria nu ar fi lăsat să îi scape aşa ceva."

Seara, în timp ce Jeremy străbătea Londra într-o birjă, se simţea uşurat pentru faptul că o ştia pe Victoria în siguranţă. După discuţia cu sir Arthur se dusese imediat în Green Park, unde aflase de la portar că Mr. Hopkins tocmai plecase. Nu ştia unde se dusese majordomul lui Miss Bredon, dar acesta avea un coş şi se pare că se îngrijea de o tânără femeie, al cărei chip era desfigurat.

Din descriere, Jeremy trase concluzia că era vorba despre Jemimah. Deoarece avea adresa acesteia de la sir Arthur, se îndreptase imediat spre ea.

Birja trecu pe lângă doi beţivi care se certau şi se opri în dreptul unei case sărăcăcioase. Unul dintre beţivi înjură. Celălalt îl făcu bastard şi, clătinându-se, se sprijini de un gard. Se auzise o femeie ţipând? Jeremy ascultă atent. Din subsolul casei răzbăteau zgomote. Nu mai aşteptă ca birjarul să îi spună cât costase cursa, îi îndesă în mână zece pence şi coborî scara în fugă. Uşa de la subsol era întredeschisă.

- Hopkins?

Jeremy avu nevoie de un moment ca să se obişnuiască cu întunericul din încăpere.

Repede! Ajutaţi-l! Un bărbat vrea să îl omoare, îi strigă o femeie.

Jeremy simţi că cineva se năpusteşte asupra lui. Îl evită pe atacator, care se izbi înjurând de o mobilă. Jeremy se împiedică, apucă un scaun şi îl lovi cu toată puterea. Ochii i se mai obişnuiră cu semiîntunericul exact cât să îşi vadă adversarul prăbuşindu-se şi rămânând nemişcat pe podea.

- Hopkins? strigă iar Jeremy.

- Sunt aici, sir!

Jeremy oftă uşurat. Cineva se apropie cu o lumânare aprinsă. Hopkins se ridică. Mâneca dreaptă a pardesiului său era descusută, dar el părea nevătămat. Îşi aranjă pardesiul şi îşi ridică părul răvăşit pe frunte.

- Mr. Ryder, mă bucur foarte mult să vă văd.

- Şi eu, răspunse sec Jeremy. Dar, Hopkins, v-aş ruga să îmi explicaţi ce s-a petrecut aici.

- Cu plăcere, sir, dar nu ar fi oare prudent să nu îl scăpăm din ochi pe bărbatul acesta?

Hopkins arătă spre atacator, care începuse să se mişte gemând. În mâna stângă avea un ciob de sticlă. Era de înălţime medie, vânjos. După favoriţi, Jeremy îşi dădu seama că nu

semăna cu bărbatul pe care îl văzuse la bordel şi pe care îl considera asasinul lui Michael Farnon. Ceea ce nu însemna că nu avea nicio legătură cu el.

- Aveţi o sfoară, o funie sau altceva cu care să îl putem lega pe individul acesta? o întrebă Jeremy pe Jemimah.

- Pot să înnădesc nişte fâşii de stofă.

- Bune şi astea.

Jeremy o privi cum taie rapid nişte benzi de stofă şi le leagă. Acum, în lumina lumânării, îi văzu şi chipul şi îşi dădu seama de ce Victoria şi Hopkins aveau grijă de ea.

- Bărbatul acesta v-a făcut vreun rău? întrebă Hopkins.

- M-a lovit, dar sunt bine.

Jemimah arătă spre o umflătură la tâmplă.

- Vă mulţumesc că mi-aţi sărit în ajutor. M-ar fi înjunghiat.

În ochii lui Jemimah strălucea mândria. Deşi desfigurat, chipul ei avea ceva plăcut.

Hopkins îl ajută pe Jeremy să îl lege pe necunoscut.

V-aş ruga să îl anunţaţi pe sir Arthur despre atac, i se adresă Jeremy lui Hopkins. Eu am să rămân aici, ca să îl supraveghez pe bărbat. Bănuiesc că v-a atacat pe dumneavoastră şi pe Jemimah pentru că aţi făcut cercetări în legătură cu Walther Jeffreys.

- Se prea poate, sir.

Hopkins tuşi, apoi se îndreptă repede spre uşă.

Când Jeremy intră în casa în care locuiau Victoria şi Hopkins, îşi aminti cum tânăra îl aşteptase în bibliotecă după atentat. Îl aprecia mult pe Hopkins, însă şi-ar fi dorit ca şi de această dată să îl primească tot Victoria. I se părea că trecuse atât de mult de când fusese nevoit să se despartă de ea, ca să se

facă nevăzut o vreme. Uneori îl cuprindea un sentiment prevestitor de teamă că nu vor mai fi niciodată împreună, că o forţă superioară răutăcioasă îi va despărţi.

Hopkins îi deschise imediat ce sună la uşă. Acesta era îmbrăcat ireproşabil, ca de obicei. Nimic nu arăta că în urmă cu câteva ore scăpase de la moarte.

- Cum se simte Jemimah? se interesă Jeremy, în timp ce Hopkins îl ajuta să îşi scoată pardesiul.

- Doarme în camera pentru oaspeţi, sir. Cred că a trecut cu bine peste această nefericită întâmplare. În orice caz, a avut mare noroc că nu era acasă când bărbatul a intrat la ea. Era la o întrunire a sufragetelor, după cum mi-a spus.

- Ceea ce dovedeşte încă o dată ce importante sunt pentru Victoria luptătoarele pentru drepturile femeilor.

Jeremy zâmbi. Între timp Hopkins îl însoţise în bibliotecă, unde luă loc pe canapeaua îmbrăcată în piele.

- Poliţia a descoperit cine este bărbatul?

- Nu, nu a scos o vorbă. Dar cred că intenţiona să o omoare pe Jemimah şi mai târziu să vă atace şi să vă ucidă şi pe dumneavoastră aici, în locuinţă. Un spion al poliţiei a fost omorât astăzi într-un bordel din Whitechapel. Şi bănuiesc că are legătură cu tentativa de ucidere a dumneavoastră şi a tinerei femei. De aceea mă întreb de ce au fost sistate investigaţiile referitoare la Walther Jeffreys.

- Scotland Yardul nu crede că moartea lui a fost un accident?

- Acum nu mai cred asta.

Totul a început de la fotografia pe care Miss Victoria a făcut-o întâmplător în parcul de la Melbury Hall la sfârşitul lui august.

Hopkins luă din sertarul biroului fotografia şi i-o dădu lui Jeremy, care o privi atent.

- Ce treabă avea lordul Melbury cu contele Waldenfels şi cu Walther Jeffreys? întrebă uimit Jeremy.

- Îl cunoaşteţi pe conte, sir?

- Nu personal. Dar contele Waldenfels este suspect că racolează membri din înalta societate şi nobili, ca spioni pentru Imperiul German. Deşi până acum nu s-a putut dovedi acest lucru.

- Ca să revin la întrebarea dumneavoastră iniţială, sir..., îşi drese Hopkins glasul, lui Miss Victoria i s-au părut ciudaţi cei trei. Contele şi Walther Jeffreys nu au părăsit domeniul pe poarta principală, ci pe una din parc, şi au plecat împreună cu o trăsură care îi aştepta acolo. Miss Victoria mi-a arătat fotografia şi m-a rugat să mă interesez de conte. În acel moment firește că eu nu ştiam că Waldenfels era conte, dar judecând după rana de spadă, am dedus că ar putea fi german. Jemimah a auzit printre muncitori...

- Cum a ajuns de fapt Victoria să facă fotografii în parcul de la Melbury Hall?

Deoarece..., Hopkins şovăi o clipă, acolo are loc la sfârşitul lui septembrie o adunare a conservatorilor. Sufragetele plănuiau să se folosească de această întâlnire.

- Înţeleg, interveni sec Jeremy.

- De aceea Miss Victoria nu a discutat cu dumneavoastră despre misiunea ei, sir. Ca întotdeauna în astfel de cazuri. Hopkins îşi drese din nou glasul şi continuă: Din păcate, între timp, în Germania au avut loc nişte evenimente care pe mine mă neliniştesc foarte tare. Miss Victoria este acum la Ems, la bunica ei, unde se află şi contele Waldenfels, care este prieten cu unchiul ei.

- Hopkins, dumneavoastră glumiţi.

- Din păcate, nu, sir. În timpul unei plimbări în împrejurimile Emsului, Miss Victoria a descoperit cadavrul unui bărbat. Poliția prusacă a încercat să mușamalizeze crima, susținând că mortul ar fi un vagabond. După cum rezultă dintr-o telegramă, Miss Victoria afirmă că mortul nu ar fi altcineva decât lordul Cecil Fisher. După părerea mea, există o temere justificată că în această crimă este implicat contele.

Lordul Fisher a fost asasinat? Jeremy rămase perplex. Este bănuit că ar fi dat nemților planurile de construcție ale unui vas de război englezesc și planurile unui război naval cu Imperiul German.

- Eh, asta ar lămuri cumva lucrurile, sir. Hopkins clătină din cap cu înțelegere. Când am primit telegrama, m-am hotărât ca mâine-dimineață să plec în Germania. Acum însă, că ați aflat cum stau lucrurile, cred că doriți să veniți și dumneavoastră și mi-am permis să vă sugerez că cel mai bine ar fi să călătorim împreună. Eu m-aș da drept majordomul dumneavoastră.

Și eu mă gândisem că Victoria este în siguranță în Germania... Jeremy începea să înțeleagă amploarea celor relatate de Hopkins.

Bineînțeles că voi călători cu dumneavoastră, răspunse el. Dar mă îndoiesc de faptul că aș putea să mă dau un lord.

- M-am gândit și la asta, sir. Hopkins părea foarte mulțumit de sine. La Ems se află mulți turiști englezi din înalta societate, care în mod cert sunt foarte la curent cu *Debrett's*. Va trebui să vă prezentați titlul nobiliar. Pe de altă parte, nu puteți fi o personalitate foarte cunoscută. Eu m-am gândit la Geoffrey, cel de al șaselea conte de Lothian.

- Acesta fiind cine?

- Lordul Lothian a moștenit titlul abia în urmă cu an, de la un văr îndepărtat. A trăit o vreme în Statele Unite, unde deține

un mic şantier pentru iahturi şi bărci cu pânze. Acum trăieşte în Scoţia, în apropiere de St. Andrews. Nu frecventează înalta societate.

- Dar garderoba unui lord? Eu nu am decât un frac, cu care, după atentat, nu mă mai pot prezenta într-un salon.

- Am să mă ocup şi de asta, dădu Hopkins indiferent din mână. Presupun că va mai dura până când vom obţine, prin intermediul lui sir Arthur, paşapoarte false pentru dumneavoastră, pentru mine şi pentru Miss Victoria. Vom putea totuşi prinde trenul de seară de la Liverpool Station. După care luăm prima cursă cu feribotul de la Harwich la Rotterdam.

În privirea ochilor albaştri ai lui Hopkins era ceva care îi spunea lui Jeremy că orice obiecţie era inutilă.

- Şi Jemimah? Ea nu poate să rămână în casa dumneavoastră. Ar fi prea periculos.

Jeremy urmări privirea satisfăcută a majordomului, care găsise o rezolvare şi pentru această problemă.

- Cu siguranţă că Mrs. Dodgson va fi de acord să se mute aici şi să aibă grijă de Jemimah, până ne vom întoarce. Ar fi de dorit să fie detaşat un poliţist pentru protecţia lor.

- Sir Arthur va fi desigur de acord. Eu am să rămân în Germania pentru a afla ce planuri au lordul Melbury şi contele Waldenfels, adăugă Jeremy încet. Fiind implicaţi şi anarhiştii, nu cred că este vorba doar de spionaj.

- În privinţa aceasta, sunt de acord cu dumneavoastră, sir, spuse Hopkins clătinând din cap.

- Pe dumneavoastră v-aş ruga să o însoţiţi pe Victoria înapoi la Londra. Nu o pot pune în pericol.

- Cu plăcere, sir. Doar că am îndoieli că ea va fi de acord.

- O voi convinge eu.

Vocea lui Jeremy părea mai sigură decât era el însuşi.

Capitolul șaisprezece

- Domnișoară Bredon, domnișoară Bredon!

Victoria se trezi cu inima bătându-i cu putere, din cauza coșmarului în care asistase neputincioasă la împușcarea lui Jeremy, care sângera.

- Domnișoară Bredon!

Îi luă puțin timp ca să își dea seama că cineva bătea la ușa camerei ei și o striga.

- Ce este?

Pe jumătate adormită, coborî din pat și deschise. Pe coridor era o servitoare care tremura.

- Clara... țipă de durere, abia reuși să articuleze aceasta.

Victoria urcă în grabă treptele spre aripa servitorilor. Nici nu apucă să ajungă în capul scărilor, când auzi strigătele Clarei.

Ghemuită în pat, tânăra își acoperea gura cu brațul. Când Victoria se aplecă deasupra ei, aceasta gemu. Avea fruntea plină de sudoare.

- Clara, ce te doare? Stomacul?

Clara confirmă tăcută. Pe obraji i se scurgeau lacrimi.

- Mă duc să aduc un medic. Victoria o mângâie pe tânără pe mână. Nu trebuie să îți fie frică de el. Te va ajuta și îți va alina durerile.

- Nu vreau medic, suspină Clara.

- Ar fi trebuit să îl chem de mult, își reproșă Victoria. Mă întorc imediat.

Servitoarea care o anunțase și altele câteva stăteau pe coridor și o priveau speriate.

- Una dintre voi să aibă grijă de Clara, până când mă întorc eu cu un medic, le spuse Victoria. Vin repede.

Victoria se duse în camera ei ca să își pună pardesiul și să se încalțe. Apoi ieși în fugă din casă. Afară era întuneric și frig și peste Lahn plutea ceața. Străzile erau încă goale. Un brutar, care încărca o căruță cu produse în fața prăvăliei, o privi mirat când trecu pe lângă el.

I se păru că făcu o veșnicie până la Lew Prokowski. Ușa de la intrare era întredeschisă. Urcă în fugă treptele și, cu respirația tăiată, bătu la ușa apartamentului acestuia. Auzi imediat pași și dr. Prokowski îi deschise. Era deja îmbrăcat.

Miss Bredon, pentru Dumnezeu! Ce s-a întâmplat? o privi el speriat.

Abia acum Victoria își dădu seama că era cu părul desfăcut și pardesiul descheiat, pe sub el având doar o cămașă de noapte. Jenată, își strânse pardesiul în jurul ei.

- Clara! rosti ea cu greu. Subreta mea...

Vin cu dumneavoastră.

Lew Prokowski îmbrăcă o haină din dulapul din vestibul și își luă trusa pentru urgențe.

„Nu ar fi trebuit să renunț. Sper că nu este prea târziu", se gândi Victoria disperată, puțin mai târziu, în timp ce străbătea

alături de Lew Prokowski, într-o birjă, străzile încă liniştite. Acesta îi spusese birjarului că are o urgenţă şi omul îşi conducea caii în galop.

Dacă Clara murea, ea nu şi-o va ierta niciodată.

Când Victoria şi medicul intrară în camera Clarei, tânăra stătea întinsă în pat cu genunchii strânşi. Fruntea îi lucea de transpiraţie.

- Clara! zise Victoria îngenunchind lângă pat. Am adus un medic. Cu dr. Prokowski eşti pe mâini bune.

- Clara, poţi să încerci să întinzi picioarele? întrebă Lew Prokowski. Nu? Atunci nu te mişca. Te pot examina şi aşa.

Medicul vorbea germana, ca şi engleza, cu accent rusesc.

- Eu voi ieşi, îi spuse ea cu blândeţe fetei.

Clara privea îngrozită.

- Poate că ar fi mai bine să rămâneţi aici, îi zise Lew Prokowski încet Victoriei. M-aţi putea ajuta. Vă rog să îi ridicaţi cămaşa de noapte.

- Bine.

Victoria dădu din cap. Îi ridică cu grijă cămaşa până sub sâni şi văzu cu spaimă că pântecul Clarei era umflat. Observă că Lew Prokowski ezită să îl palpeze.

- Nu are apendicită, zise el privind-o pe Victoria.

- Dar ce are?

Medicul îşi deschise geanta, scoase un stetoscop, îl puse pe pântecul Clarei şi ascultă.

- Este...?

Victoria înţelese.

- Da, este gravidă şi este în travaliu.

Pe chipul lui apăru un zâmbet.

- Clara, tu vei naşte. Nu ai ştiut acest lucru?

Victoria îi mângâie mâna fetei, care o privea cu ochii măriţi:

- Nu... eu... nu am făcut nimic rău.

- Fireşte, încercă să o mai liniştească Victoria.

- Este posibil ca fata chiar să nu fi ştiut că este gravidă, îi şopti Lew Prokowski Victoriei.

Clara ţipă când durerea reveni. Chipul ei copilăros se schimonosi de suferinţă.

- Puteţi aduce apă fierbinte şi prosoape curate?

Medicul o privi insistent pe Victoria.

- Da, desigur. Imediat.

Tânăra o mângâie pe frunte pe Clara, ca să o liniştească.

„Probabil că a fost sedusă ori abuzată şi nu a înţeles că schimbările care se petrec în trupul ei sunt rezultatul sarcinii", se gândi Victoria în timp ce se grăbea spre bucătărie. Nu doar fetele sărmane nu ştiau nimic sau ştiau foarte puţine lucruri despre sexualitate. Aceeaşi situaţie era şi în rândul tinerelor femei din clasele sociale privilegiate. Ea fusese o excepţie, pentru că din copilărie răsfoise manualele de medicină ale tatălui ei. Iar mai târziu acesta îi răspunsese la toate întrebările. Ea cunoştea aceste chestiuni, cel puţin teoretic. Victoria roşi involuntar.

Victoria!

O observă pe bunica ei abia când aceasta îi ieşi în cale în uşa bucătăriei. Cuta de pe frunte îi spunea că era supărată.

- Mi-ai putea explica ce se petrece aici? Tu alergi prin oraş pe jumătate goală şi servitoarea ta ţipă de se aude în toată casa.

- Îmi pare rău dacă vă deranjează ţipetele Clarei, ripostă sec Victoria. Dar mă tem că nu şi le va putea stăpâni. Este în travaliu.

- Naşte? întrebă uimită bunica. Este căsătorită?

- Da, Clara naşte. Şi nu, nu este căsătorită. Desigur că asta nu este o situaţie compatibilă cu principiile dumneavoastră morale, dar nu se mai poate face nimic.

Victoria o lăsă baltă pe principesă, puse apă într-un vas, luă câteva prosoape proaspăt spălate şi călcate şi se întoarse repede în aripa servitorilor.

- Pentru Dumnezeu, Hopkins, toate acestea sunt bagajele noastre?

Jeremy arătă spre un cufăr-dulap imens, alături de care mai erau un cufăr mare şi altul mai mic. Plus două pachete în pânză ceruită.

- Un cufăr-dulap este indispensabil pentru garderoba unui lord, răspunse Hopkins impasibil. Deoarece plecăm în pripă, nu am putut să îl trimit înainte. În cufărul mic sunt hainele dumneavoastră de călătorie, iar în cel mai mare, hainele mele.

- Şi în pachete?

- În toate ghidurile de călătorie despre Germania scrie că plăpumile de acolo sunt groaznice. Se spune că sunt atât de groase, încât există pericolul să vă sufocaţi sub ele. De aceea am considerat că este bine să luăm cu noi pilotele noastre subţiri. Mi-am permis să vă aleg garderoba pentru astăzi.

Hopkins se întoarse către canapeaua îmbrăcată în piele, pe care erau aranjate o cămaşă scrobită, un costum la trei rânduri din tweed croit pe comandă, o cravată asortată din mătase şi o pălărie. În faţa acestora se afla o pereche de pantofi din piele fină.

- De unde sunt toate acestea? Nu aveaţi cum să le comandaţi atât de repede.

- Mr. Mandleville are întotdeauna puse deoparte câteva costume de diferite măsuri, pentru situații speciale. I-am cerut unul pe măsura dumneavoastră. Dacă doriți să vă îmbrăcați, vă voi ajuta.

Hopkins își întoarse privirea, în timp ce Jeremy se dezbrăcă și își puse pantalonii. Apoi îl ajută să ia cămașa, vesta și haina, și îi întinse prețioșii butoni din aur pentru manșete.

- Aveți pașapoartele, sir? se interesă el.

- Da, sir Arthur nu a fost prea încântat, dar a cerut să ni se facă. Unul dintre pașapoarte este pe numele Timothy Parson. V-ar conveni să purtați acest nume ca valet al meu?

- Desigur, sir. Privirea lui Hopkins căzu pe nodul Windsor strâmb al cravatei lui Jeremy: Scuzați-mă, sir, dar aș vrea să vă leg eu cravata.

El îi refăcu nodul și Jeremy presimți că nu va fi simplu să se ridice la nivelul de „stăpân" al lui Hopkins.

Victoria aruncă o privire pe mica fereastră a camerei de la mansardă. După poziția soarelui, se apropia înserarea. După ce adusese apă și prosoape, se dusese în camera ei și se îmbrăcase. De atunci stătuse cu Lew Prokowski alături de Clara. Avea impresia că nici nu mai auzea țipetele fetei. Încercase mereu să o liniștească, o ținuse de mână și îi umezise buzele. În pauzele dintre dureri, Clara era tot mai apatică.

Să fie nașterea un chin atât de îngrozitor?

Victoria tresări. Pentru un moment ațipise. Medicul consulta periodic fata și verifica dilatarea colului uterin. Nu își vorbiseră prea mult. Ea îi era recunoscătoare pentru prezență și pentru blândețea cu care o trata pe fata extrem de tulburată.

Clara țipă din nou strident, când durerile reveniră.

- Nu se poate să îi daţi eter, ca să nu mai sufere atât? întrebă Victoria speriată.

Lew Prokowski clătină din cap:

- Durerile nu sunt totuşi atât de puternice.

Când medicul se aplecă, să verifice iarăşi colul uterin, Victoria zări creştetul copilului.

„Slavă Domnului", îşi spuse ea. Clara va naşte în curând.

Medicul îi puse iarăşi stetoscopul pe pântec. Speriată,Victoria văzu că acesta părea îngrijorat.

- Este ceva în neregulă cu Clara ori cu copilul? întrebă ea încet.

- Bătăile inimii fătului sunt prea slabe. În timp ce scotea un scalpel din trusă, Lew Prokowski îi spuse calm şi hotărât: Mai bine uitaţi-vă în altă parte, dacă nu suportaţi să vedeţi sânge.

El îi zâmbi discret Victoriei, care înghiţi în sec.

- Ce... ce se întâmplă?

Clara se cambră şi gemu de durere. Dintre coapse îi curse sânge şi cearceaful se coloră în roşu.

Cu coada ochiului, Victoria urmări cum medicul introduse un forceps în colul uterin şi o apăsă în acelaşi timp pe Clara pe pântec.

Fata se crispă din cauza durerii, capul copilului alunecă între braţele cleştelui şi imediat îşi făcu loc şi corpul acestuia. Lew Prokowski îl ridică grijuliu şi îl lovi peste fund. Micuţul scoase un ţipăt. Plămânii lui se umplură cu aer.

Clara respira greu şi închise ochii.

- Vreţi să ţineţi dumneavoastră copilul?

Victoria îl luă cu atenţie. I se părea atât de mic şi de fragil. Medicul tăie cordonul ombilical şi imediat se elimină şi placenta. Fata deschise ochii.

- Ați adus pe lume un băiețel sănătos, spuse Lew Prokowski și îi făcu un semn Victoriei.

Aceasta înțelese și puse micuțul în brațele Clarei.

- Copilul tău, îi șopti ea cu blândețe. Mă bucur pentru tine.

Clara îl privi pe micuț. Mai întâi se încruntă, apoi se destinse. Ridică mâna și atinse căpșorul acestuia, ca și cum ar fi vrut să se asigure că este real. Micuțul deschise gura și începu să sugă.

Dintr-odată Victoria se simți cuprinsă de un sentiment de fericire și uită de toate spaimele ultimelor ore. Îi zâmbi lui Lew Prokowski.

- Un om nou, o nouă viață, zise el încet și îi întoarse zâmbetul. O nouă minune.

Victoria îl însoți pe Lew Prokowski până la poarta grădinii. Între timp se întunecase. Doar spre apus, deasupra colinelor de pe malurile Lahnului, se mai vedea o geană îngustă de lumină. După ce Clara alăptase copilul, medicul îi mai examinase încă o dată și îi lăsase în grija unei servitoare.

Voi reveni mâine, ca să văd fata și copilul, îi spuse el Victoriei. Am să trimit și o moașă, să se ocupe de amândoi.

- Credeți că fata va trece peste șocul sarcinii și al nașterii și se va apropia de copilul ei? întrebă ea.

- După cum s-a comportat până acum, sunt convins de asta, Miss Bredon.

- Spuneți-mi totuși Victoria. Am fost de față când ați adus pe lume un copil, de aceea, cred eu, putem renunța la formalități.

- Cu plăcere. Lew. El zâmbi: Prietena dumneavoastră o va păstra pe Clara în slujbă, dacă are un copil?

- Rosalyn are un suflet bun. Sunt sigură că nu o va deranja acest lucru.

- Este un mare noroc. Puțini stăpâni sunt atât de generoși cu o mamă singură, răspunse el gânditor.

Victoria era încă răvășită de ceea ce trăise.

- Vă sunt foarte recunoscătoare, Lew, spuse ea. Mă îndoiesc că Clara și copilul ar fi supraviețuit acestei nașteri grele fără dumneavoastră.

- Mă supraapreciați, dar...

- Cu siguranță, nu, spuse Victoria cu hotărâre. Dacă eu voi avea vreodată o naștere dificilă, sper să am alături un medic ca dumneavoastră.

- Eu vă doresc multe nașteri ușoare. M-am bucurat să o pot ajuta pe servitoarea dumneavoastră.

Lew o privi și Victoria își dădu brusc seama că undeva în grădină țârâia un greier și o floare deschisă târziu răspândea un parfum intens. Avu senzația că el ar fi vrut să mai adauge ceva, dar își scoase pălăria și se înclină.

- Pe mâine, la revedere.

- Da, pe mâine, răspunse ea cu amabilitate.

Încă răvășită, Victoria se întoarse în vilă. Îi venea să râdă și să plângă în același timp. Când se duse la Clara, aceasta dormea, iar copilul moțăia în brațele ei. Victoria îi privi împăcată. Se gândi ce bine ar fi să țină și ea odată în brațe copilul ei și al lui Jeremy. Știa că Jeremy i-ar fi împărtășit bucuria acestei nașteri încheiate în mod fericit.

Deodată simți că îi era o foame de lup. În afară de câteva linguri cu supă, pe care Greta i-o adusese pe la prânz în cameră, nu mai mâncase nimic. Nu avea niciun chef să își vadă rudele. De aceea îi ceru unei servitoare să îi aducă mâncarea în cameră, pe o tavă.

Pe comoda pentru aranjat părul era un buchet mare de trandafiri roşii de seră, care răspândeau un parfum intens. Nu văzu nicio carte de vizită. Cine i l-o fi trimis?

Puţin mai târziu, când bătu cineva la uşă, Victoria crezu că venise fata cu mâncarea, dar constată că era bunica ei.

- Mi s-a spus că fata a adus pe lume un băieţel.

Bunică intră pe lângă ea în cameră, fără să fie invitată.

- Sper că suportaţi câteva zile sub acoperişul dumneavoastră un copil din flori, răspunse sarcastic Victoria.

Bunica şi principiile ei morale rigide erau ultimele chestiuni la care îi stătea acum gândul.

- De fapt, voiam să întreb cum se simt fata şi copilul.

- Chiar aşa? Victoriei nu îi venea să creadă. Mulţumită doctorului Prokowski, sunt amândoi bine.

Bunica tăcu. Căzu pentru un moment pe gânduri, apoi întrebă:

- De fapt, de ce mă deteşti?

Victoria o privi în faţă şi toate problemele care o frământaseră în ultimele zile explodară în ea:

Pentru că sunteţi rece şi nesimţitoare şi pentru că intenţionat umiliţi şi răniţi oameni ca Sophie, care nu se ridică la pretenţiile dumneavoastră.

- Sophie! Chipul principesei exprima dispreţul. Proasta asta s-a căsătorit cu Heinrich doar pentru titlu. Era doar o baroană.

- Eu sunt convinsă că Sophie nu a făcut-o din interes. Cred că ea ţine mult la Heinrich. Nu şi invers. Dar dumneavoastră nu puteţi înţelege asta. Şi nici nu îmi pot imagina că aţi iubit vreodată cu adevărat pe cineva.

Bunica Victoriei încremeni.

Eşti la fel de neruşinată cum erai în copilărie, ripostă totuşi aceasta.

- Îmi era dor de acasă şi mă simţeam singură. Victoria făcu un pas spre ea. Dacă dumneavoastră aţi fi fost puţin mai afectuoasă cu mine, v-aş fi răspuns pe măsură.

- Tatăl tău te-a răzgâiat foarte mult, în loc să te educe. Aveai nevoie de o mână forte!

- Ştiţi ce înseamnă să fii închisă într-o cameră, să nu mai ai aer şi să baţi disperată în uşă, fără ca nimeni să îţi deschidă? Până când îmi pierdeam cunoştinţa eram de fiecare dată înspăimântată de moarte. Nu înţeleg cum cineva poate fi atât de crud. Acesta este motivul pentru care nu vă pot suferi.

Principesa îşi duse mâna la piept.

- Eu credeam... credeam că te prefăceai.

Vocea acesteia devenise spartă.

- Mă prefăceam? Numai dumneavoastră vă putea trece prin cap o asemenea idee, răspunse Victoria cu dispreţ.

Simţea din nou că nu mai poate respira. Se sili să respire regulat, pentru că nu voia să îşi arate slăbiciunea în faţa principesei. O clipă se măsurară reciproc cu privirea, apoi bunica ei se întoarse şi părăsi încăperea. Victoria se prăbuşi pe pat şi îşi ascunse faţa în mâini. Se simţi dintr-odată îngrozitor de obosită.

Victoria fu trezită de plânsul unui bebeluş. I se păru că revine la realitate după un somn asemănător morţii şi avu nevoie de câteva momente ca să înţeleagă cine plângea. Apoi îşi reaminti totul.

Clara în travaliu, naşterea băieţelului şi pe urmă cearta straşnică cu bunica ei.

Limbile ceasului ei se opriseră la unsprezece. Razele soarelui răzbăteau prin perdele şi se proiectau pe covor. Victoria se îmbrăcă repede, se duse în aripa servitorilor şi bătu la uşa

camerei Clarei. Fata era în pat, Greta şedea lângă ea şi legăna copilul, care avea pumnii strânşi şi ridicaţi în aer. Clara privea nu distant, ci mai curând mirată, ca şi cum încă nu putea să realizeze ce se întâmplase. Lângă pat era un leagăn.

- Bună dimineaţa, Clara. Cum te simţi? îi zâmbi Victoria încurajator.

- Foarte bine, domnişoară, murmură ea.

- Ce băieţel drăgălaş. În obrajii roşii ai Gretei apărură gropiţe. Este aşa grozav să ţii în braţe ceva atât de mic.

Bucătăreasa îi dădu copilul Victoriei, care începu să se plimbe încet prin cameră cu el.

- A fost moaşa aici azi-dimineaţă. Ea a adus leagănul. A trecut pe aici şi bunica dumneavostră. S-a interesat cum se simt Clara şi copilul.

- Într-adevăr?

Victoria se uită la Greta, neîncercând să îşi ascundă surprinderea.

- Bunica dumneavoastră nu este atât de rece cum crede lumea deseori.

Victoria tresări, dar renunţă să îi răspundă.

- Ştiţi cumva dacă principesa se află în casă? întrebă ea.

- Din câte ştiu eu, a plecat într-o excursie împreună cu fiul şi cu prinţesa.

Victoria se simţi uşurată că nu va da ochii cu ea prea curând. Micuţul adormise între timp şi ea îl aşeză cu grijă în leagăn.

Pe masa pentru micul dejun era un tacâm. Victoria se aşeză şi îşi potrivi şervetul scrobit în poală. Wilhelm o anunţă că vor fi aduse imediat ceaiul, cârnaţii şi brânza. Uşa către grădină

era deschisă. Un grădinar afâna cu o sapă pământul straturilor cu trandafiri. Aceste flori erau cântecul de lebădă al verii, iar frunzele căzute pe pajişte şi aerul rece anunţau toamna. Victoria era deja de două săptămâni în Germania, dar i se părea că trecuse mult mai mult.

- Stimată domnişoară...

Wilhelm se întorsese, aşează pe masă platourile din argint şi îi turnă ceaiul în ceaşca din porţelan fin.

Victoria îşi aminti de buchetul de trandafiri. Mirosea atât de puternic, încât aseară îl scosese pe coridor înainte de a se culca.

- Wilhelm, ştiţi cine a trimis trandafirii? întrebă ea.

- Contele Waldenfels a trimis ieri flori pentru dumneavoastră, bunica dumneavoastră şi prinţesă, răspunse acesta.

Contele Waldenfels. Cum de îndrăznise?

Victoria se simţi ca şi cum prin buchet acesta ar fi pătruns în camera ei.

Puţin mai târziu, după micul dejun, când se întoarse în camera ei, găsi pe podea, lângă comodă, o carte de vizită din carton scump. Probabil că se aflase printre flori şi căzuse. Waldenfels îi mulţumea pentru „fermecătoarea seară".

Victoriei i se întoarse stomacul pe dos. După naşterea băieţelului Clarei şi cearta cu bunica ei, nu se mai gândise la asasinarea lordului Fisher şi la tentativa de viol a contelui.

Luă florile şi cartea de vizită şi se duse în grădină, unde le aruncă pe o grămadă de compost. Când se întoarse în casă, Wilhelm tocmai îl primea pe Lew Prokowski, lucru care o mai înviora.

- Am fost la Clara de dimineaţă, îi spuse ea. Se pare că ea şi copilul se simt bine.

- Mă bucur. El şovăi puţin, apoi adăugă: Mi-am luat liber după-amiază, ca să pictez. Aţi dori să mă însoţiţi la turnul Concordia? De acolo perspectiva trebuie să fie foarte frumoasă.

- Cu plăcere.

- Ce bine. Birjarul mă aşteaptă în stradă. Ne vedem peste un sfert de oră?

- Îmi iau instrumentele pentru pictură şi nişte pantofi trainici.

Victoria era încântată să aibă parte de câteva ore de linişte, fără moarte, violenţă şi întrebări deranjante.

După ce Lew termină consultaţia Clarei, urcară în trăsură, care o porni pe drumul de pe cealaltă parte a râului. Victoria îşi înghesui instrumentele sub banchetă, lângă cele ale lui Lew. Pe Lahn tocmai trecea un vas cu excursionişti. Puntea era plină cu oameni care voiau să se bucure de frumoasa zi de toamnă. Lew îl rugă pe birjar să oprească la cabinetul prietenului său şi îşi lăsă trusa medicală acolo. La poalele colinei coborâră din trăsură şi o apucară pe drumul îngrădit, care ducea spre vârf. Era abrupt, de aceea nu vorbiră mult. Dar pe Victoria nu o deranjă tăcerea.

- De fapt, de ce pictaţi? o întrebă Lew când ajunseră pe platoul unde se ridica turnul. De ce este important pentru dumneavoastră să vă exprimaţi artistic?

- Cred că pictez pentru că doresc să reţin esenţa unui om, a unui loc ori a unui obiect, răspunse gânditoare Victoria. Eu am senzaţia că astfel, pictând, mă pot apropia mai mult de el decât prin fotografiere. Chiar dacă nu pictez nici pe departe atât de bine pe cât fotografiez. Dar dumneavoastră? Care este motivul pentru care pictaţi?

- Eu sunt un adept al profesorului Freud şi cred că multe dintre forţele care ne animă sunt ascunse în subconştientul nostru. El schiţă un zâmbet şi continuă: Dar probabil că pictez pentru că asta îmi dă senzaţia că aş putea să ordonez haosul care domneşte în lume.

- Pentru a izgoni forţele întunericului?

Victoria spuse acest lucru mai mult în glumă, dar pentru o clipă, chipul medicului se întunecă.

- Poate..., începu el ezitant, înainte de a arăta către marginea colinei. Ce părere aveţi să ne aşezăm în acel loc?

Peretele stâncos presărat cu tufişuri era foarte abrupt. Departe, jos, râul ocolea oraşul.

Victoria confirmă.

- Este un loc minunat. Îmi place contrastul dintre înălţimile sălbatice şi blânda vale a râului.

- Atunci să ne aşezăm şevaletele acolo.

Lew păru să îşi fi regăsit buna dispoziţie.

În timp ce Victoria încerca să surprindă peisajul şi atmosfera zilei de septembrie – văratică, dar cu lumină deja gălbuie şi cu o umbră de ceaţă pe versanţi şi pe vârfurile arborilor –, se bucură de prezenţa liniştită a lui Lew. Când termină acuarela, o lăsă pe şevalet să se usuce, luă creioanele şi blocul de desen şi se aşeză pe o piatră. Abia apucă să tragă câteva linii şi vârful creionului i se rupse. Îşi scoase cuţitaşul din geantă, dar în momentul în care puse lama pe vârful creionului, privirea îi fu atrasă de o strălucire la marginea pădurii din apropiere. Privi într-acolo şi văzu cum câteva păsări îşi luară agitate zborul, deranjate de ceva. Era cineva acolo? Sau i se păruse ei?

- Au!

Victoria țipă ușor de durere când micul cuțit îi alunecă de pe creion pe degetul mare și se răni. Lew veni lângă ea și îngenunche.

- Arătați-mi! Îi luă mâna cu atenție și adăugă: Rana este foarte adâncă. Mă tem că va trebui cusută. Scoase din geanta de piele o bucată de pânză curată și îi făcu un pansament provizoriu. Credeți că puteți merge până la cabinetul doctorului Bender?

- Desigur, doar nu sunt grav rănită.

Victoria zâmbi și mai privi o dată spre marginea pădurii. Probabil se înșelase. Nu era nimeni acolo.

- Am crezut că văd pe cineva. De aceea nu am fost atentă, îi spuse ea și arătă cu mâna în direcția pădurii.

Lew clătină din cap.

- Nu am observat nimic, dar eram concentrat asupra desenului meu, zise el strângându-și instrumentele.

Își puse pe umăr atât geanta lui, cât și pe cea a Victoriei, deși aceasta protestase.

Victoria îl urmă gânditoare, coborând spre oraș. Doar i se păruse că văzuse pe cineva ori chiar fuseseră urmăriți?

Capitolul şaptesprezece

Trecuseră două zile de când Victoria îi trimisese telegrama lui Hopkins. Două zile în care se puteau întâmpla atât de multe.

În timp ce descoperea primele case din Ems, pe valea Lahnului, Jeremy spera din suflet ca Waldenfels şi oamenii lui să nu bănuiască faptul că Victoria identificase cadavrul lordului Fisher.

Observă că Hopkins, care stătea pe locul din faţa lui, închise *Bradshaw's Continental Railway Guide and General Handbook*. Jeremy se bucura că aveau un compartiment de clasa întâi doar pentru ei.

- După cum reiese din *Bradshaw*, Hotel d'Angleterre este cel mai bun hotel din Ems, sir, spuse majordomul.

Hopkins, eu mă dau drept lordul Lothian, răspunse Jeremy oftând, dar nu am averea unui lord. Sir Arthur nu va fi entuziasmat de nişte cheltuieli exorbitante.

- Înainte de toate, sir Arthur ar trebui să fie preocupat ca rolul dumneavoastră să fie credibil. Trebuie să ne ridicăm la un standard corespunzător numelui dumneavoastră. Hopkins nu se lăsa intimidat. Hotelul Römerbad şi Vier Türme Hotel sunt de asemenea renumite. Să mă orientez spre acestea?

- Aşa să faceţi, Hopkins... Parson, îşi intră Jeremy în rol.

Se ridică, pentru că trenul intra în gară. Hopkins îi întinse pălăria, îl ajută să îşi îmbrace pardesiul şi îi îndreptă gulerul, apoi chemă un hamal.

- Aş dori să o văd pe Miss Bredon.

Servitorul chel, căruia Jeremy îi înmână puţin mai târziu cartea de vizită, nu vorbea prea bine engleza, aşa că îi făcu semn să îl urmeze şi îl conduse într-un salon. Îi arătă un scaun şi rosti foarte clar în germană:

Vă rog să aşteptaţi.

Deoarece Jeremy studiase un an la Berlin şi la Heidelberg, stăpânea bine limba germană. Dar acest lucru nu se potrivea biografiei alter ego-ului său. Şi în plus nici nu intenţiona să îi lase impresia contelui Waldenfels că înţelegea această limbă.

Încăperea mică şi luminoasă era mobilată în stil Empire. Dincolo de uşa din sticlă se vedea grădina care urca pe o colină. Jeremy şi-o imagină pe Victoria străbătând poteca. Din vârf se deschidea, fără îndoială, o frumoasă perspectivă asupra oraşului şi a râului. Şi cu siguranţă că aceasta îi plăcea Victoriei.

Uşa se deschise, alungându-i acest gând. Se întoarse brusc. Dar femeia din faţa lui nu era Victoria. Delicată şi frumoasă la cei şaptezeci de ani, era fără îndoială Leontine von Marssendorff, bunica Victoriei, după privirea cu care îl măsură, cercetătoare, şi ţinuta demnă.

Vorbiţi franceza, lord Lothian? întrebă ea scurt.

- Puţin.

Asta este bine. Engleza mea lasă mult de dorit. În tinereţea mea, franceza era limba nobilimii.

Nu se străduia deloc să ascundă că regreta faptul că acest lucru nu mai era valabil. Se aşeză ţinând bastonul în mână şi îi făcu şi lui Jeremy semn să ia loc. Apoi întrebă:

- Presupun că doriţi să o vedeţi pe nepoata mea, nu?

- Într-adevăr.

Victoria a ieşit. Îmi permiteţi să întreb în ce relaţie sunteţi cu ea?

Îl privi din nou cercetător.

În regulă, respiră Jeremy uşurat.

- Ne-am întâlnit la câteva evenimente în societate. De la majordomul ei am aflat că este la Ems. Deoarece intenţionez să petrec aici câteva zile pentru tratament, m-am hotărât să îi fac o vizită de curtoazie.

Principesa dădu din cap cu înţelegere.

Mătuşa Victoriei, lady Glenmorag, nu v-a menţionat niciodată în scrisorile ei. Cu siguranţă o cunoaşteţi pe lady Glenmorag, nu?

- Din păcate nu am avut încă ocazia. Nu am titlul de mult timp. Şi pe Miss Bredon am întâlnit-o pentru prima dată de curând.

Jeremy nu avea habar cât de des corespondau cele două doamne. Nu voia să îşi asume niciun risc, deoarece nu ştia dacă adevăratul conte de Lothian o cunoştea pe lady Glenmorag.

- Dacă am înţeles bine, nu sunteţi lord de mult timp?

- Da, posesorul anterior al titlului, un văr de gradul al treilea, a murit de câteva luni fără un urmaş de sex bărbătesc.

V-aş putea întreba ce profesie aţi avut înainte?

- Am trăit câţiva ani în America, unde construiam iahturi şi ambarcaţii cu pânze.

Principesa tresări uşor.

- Dar acum sunteţi nobil? vru ea să se asigure.

- Şi am dobândit un loc în Camera Lorzilor, răspunse cu seriozitate Jeremy.

- Într-adevăr?

Tonul dezinteresat al principesei voia să arate că acest detaliu i se părea neimportant.

- Şi unde locuiţi dumneavoastră?

- Pe domeniile mele din Scoţia şi Irlanda.

- Probabil sunteţi de credinţă anglicană?

Jeremy era cât pe ce să răspundă că presupune că lordul Lothian era anglican, dar se abţinu la timp şi îşi reintră în rol.

- Da, firește.

Îl analiza ca posibil pretendent la căsătorie? Aşa se părea.

Mda..., oftă principesa cu regret. Din păcate, în ţara dumneavoastră sunt puţine familii nobiliare catolice. Ea se gândi o clipă şi spre uimirea lui Jeremy întrebă: V-aţi cazat deja la hotel?

- Majordomul meu se ocupă acum de asta.

- În grădină avem o casă de oaspeţi. M-aş bucura dacă pe durata sejurului dumneavoastră aţi fi oaspetele meu. Hotelurile sunt foarte incomode.

- Este o ofertă generoasă, dar nu ştiu dacă o pot accepta.

Jeremy era surprins. Nici nu îndrăznise să spere la aşa ceva.

- Firește că puteţi accepta.

Principesa îi surâse şi Jeremy se gândi că bătrâna lady răpise pe vremuri inimile multor bărbaţi.

Cunoştea prea bine acest surâs de la Victoria.

- Atunci accept oferta dumneavoastră.

- Îmi voi înştiinţa servitorii să se ocupe de cele necesare, concluzionă ea şi se ridică, semn că din punctul ei de vedere întrevederea se încheiase.

Se ridică și Jeremy.

- Dar este o problemă, alteță. Parson, majordomul meu, nu este un servitor în sensul german al cuvântului. El ține foarte mult să i se spună pe numele de familie, iar ceilalți servitori să i se adreseze cu „Mister". Este foarte sensibil la acest lucru, iar eu nu aș vrea să îl supăr.

- Îl voi informa pe Wilhelm.

Mina afișată de bunica Victoriei nu lăsa nici urmă de îndoială că ea considera astfel de menajamente de prisos.

Lew o conduse pe Victoria la cabinetul doctorului Bender. La jumătatea drumului, un țăran o luă în carul său și ea îi fu recunoscătoare, pentru că rana o durea foarte tare. Lew o rugă să ia loc la birou și să își sprijine antebrațul pe o pernă.

În timp ce îi îndepărta pansamentul provizoriu, ei îi căzu privirea pe o fotografie cu o banderolă de doliu. Deci Lew pusese fotografia tinerei femei și în cabinet. Deci aceasta însemna mult pentru el. Tânăra era într-adevăr foarte frumoasă, chipul ei îi amintea Victoriei de cel al unui înger. Nu era una dintre acele reproduceri dulcege la modă în secolul trecut, ci părea fotografia unui înger luptător, care păzea paradisul. Ochii priveau blând, dar bărbia și gura expresivă aveau linii aproape severe. O șuviță de păr i se desprinsese din coafură, subliniindu-i mai mult impresia de sălbăticie reținută. Trebuie să fi fost o femeie deosebită.

Victoria strânse din dinți când Lew începu să îi curețe rana cu iod și se gândi la cum tresărise Jeremy când acesta îi curățase rana provocată de glonț.

- Puteți să țineți mâna nemișcată în timp ce eu am să cos rana? o întrebă Lew, privind-o compătimitor.

- Încerc, confirmă Victoria.

Închise ochii și se străduí să nu geamă când acul și ața pătrunseră prin pielea și carnea degetului. Înțepăturile dureau groaznic.

- Gata.

Victoria deschise ochii. Lew îi zâmbi.

- Slavă Domnului! murmură ea.

- Asta este o urmă de arsură?

Cu vârful unui deget el îi atinse cicatricea din palmă.

- Da, o am de la un incendiu în casă. Am fost atacată. Un bărbat a vrut să mă omoare. Jeremy, logodnicul meu, m-a salvat.

- Îl iubiți mult?

Lew o privi cercetător.

- Da. Nu îmi pot imagina viața fără el, răspunse ea încet.

Pe Lahn trecea încă un vas cu turiști. Ea auzi zgomotul motorului și vocile pasagerilor. Dar i se păreau foarte îndepărtate. În timp ce Lew îi bandaja rana, ea îi simțea căldura mâinii și răsuflarea pe obraz.

- Există o femeie pe care o iubiți?

- A existat. Dar nu mai trăiește. Lew se uită la fotografie. Inna semăna foarte mult cu dumneavoastră. Era frumoasă, curajoasă și vitează cum sunteți dumneavoastră.

După ce Lew fixă bandajul, îi reținu un moment mâna într-a lui. Victoria ar fi vrut să îl întrebe de ce murise Inna, dar ceva din privirea lui Lew o făcu să se abțină.

- Eu nu sunt vitează, zise ea clătinând din cap.

- Ba da, sunteți. Lew îi dădu drumul mâinii. Vă pot însoți până la vila bunicii dumneavoastră?

Vocea îi era puțin răgușită.

- Firește că puteți.

- Dumneata stai bine, Hopkins? îl întrebă Jeremy pe majordomul Victoriei, care tocmai îi scotea fracul din dulapul-valiză și îl așeza pe umeraș.

Jeremy ar fi preferat să își despacheteze singur lucrurile, dar se temea că Hopkins s-ar fi simțit ofensat, așa că îl lăsă pe acesta să o facă.

- Da, sunt foarte mulțumit, sir. Este o încăpere confortabilă. Desigur că am schimbat rufăria de pat și am să o schimb și aici, dacă doriți. Privirea lui Hopkins alunecă pe plapuma groasă de pe patul în stil Empire. Bucătăreasa și servitorul principesei par capabili. Cel puțin la prima vedere.

Jeremy îl asigură pe Hopkins că se bucură să audă asta și că era încântat să folosească pilota mai subțire. Apoi îi spuse că ar dori să facă o plimbare și Hopkins dădu aprobator din cap. Jeremy nu prea avea chef să viziteze stațiunea, dar își făcea griji pentru Victoria și spera să o întâlnească. Pentru că oricum localitatea nu era prea mare.

Soarele de după-amiază proiecta pe fațade sclipiri portocalii. Tânărul tocmai traversa un pod, când printre oamenii de pe strada principală o descoperi pe Victoria. Era în compania unui bărbat. Pentru că nu dorea să o ia prin surprindere, se retrase într-un gang. I se părea periculos ca ea să îi pronunțe numele.

În această după-amiază, strada din fața clădirii principale a băilor era plină de oameni care ieșiseră la plimbare. Victoria își croia drum prin mulțime adâncită în gânduri. Nici Lew nu

părea prea dornic de discuții. Când traversară Lahnul, pe malul râului unde se afla vila căzuse deja umbra.

În poarta grădinii vilei se opriră.

- Mâine voi trece să o văd pe Clara, spuse Lew. Dacă ea ori copilul nu se simt bine, anunțați-mă. Ori dacă rana de la mână va doare foarte tare și se inflamează.

- Așa voi face.

Victoria îl îmbrățișă și îl sărută pe obraz.

- Mulțumesc pentru tot, șopti ea.

- Nu trebuie să îmi mulțumiți.

El o privi în ochi melancolic și îi surâse. Apoi se înclină, se întoarse și plecă.

Jeremy fu cuprins de un val de afecțiune când o văzu pe Victoria. Părul îi strălucea roșu sub pălăria de paie, nasul îi era presărat cu pistrui. Lui îi plăcea, ei nu. Jeremy zâmbi în sinea lui.

Îi urmă dincolo de Lahn și apoi în sus pe colină. Când ajunseră la vilă, se opri. După cum o privea, bărbatul părea îndrăgostit de Victoria. Jeremy nu avea nicio îndoială în această privință. Bărbatul i se părea cunoscut.

Victoria îl îmbrățișă și îl sărută pe obraz. Jeremy era sigur de dragostea Victoriei, dar simți o undă de gelozie. Și dintr-odată își dădu seama: bărbatul era medicul care îi îngrijise brațul după atentat. Ce căuta acesta la Ems? Și ce legătură avea cu Victoria?

Probabil că bunica ei o văzuse că îl îmbrățișase și îl sărutase pe obraz pe acel bărbat în plină stradă, și îi va cere socoteală. Dar nu regreta.

Observă mișcare în spatele ușilor de sticlă de la parter, dar din fericire bunica ei nu se afla acolo. Un servitor punea masa pentru cină.

Konrad îi deschise ușa de la intrare și când Victoria intră în hol văzu prin ușa salonului servitorul pe care îl zărise de afară aranjând masa. Nu îl mai văzuse la bunica ei, dar bărbatul îi amintea de cineva. Da, de Hopkins. Cu părul cărunt, demn, în vârstă.

Dar. Era chiar Hopkins.

„Am halucinații", îi trecu Victoriei prin minte.

- Contele de Lothian este din această după-amiază oaspetele nostru. Alteța sa l-a invitat să petreacă aici câteva zile, o informă Konrad. Mr. Parson este majordomul lui. Dar cu siguranță că îl cunoașteți.

Hopkins se întoarse spre ea, se înclină și rosti sobru:

- Miss Bredon, mă bucur foarte mult să vă revăd.

- Mr.... Mr. Parson, lordul Lothian unde este?

Victoria se strădui să își controleze vocea ca să nu se vadă cât era de uimită.

- Lordul Lothian face o plimbare prin oraș, care este cu adevărat fermecător, consider eu.

- Mr. Parson, v-aș ruga să veniți cu mine, i se adresă Konrad acestuia. Vă voi arăta casa.

- Cu plăcere.

Hopkins mai aruncă o privire cercetătoare asupra mesei, după care, fără grabă, îl urmă pe majordom. Victoria privi uimită în urma lui.

- Mulțumesc, Eva.

Victoria îi făcu semn fetei care o ajuta în locul Clarei să se îmbrace și să își aranjeze părul. Se străduise foarte tare ca să își

păstreze controlul în dialogul pe care îl avusese mai înainte și acum încerca să își ascundă încordarea.

Încă nu îi venea să creadă că Hopkins se afla la Ems, în vila bunicii ei. Nu găsise ocazia să vorbească cu el între patru ochi. Oare cine se ascundea sub identitatea lordului Lothian?

Victoria se mai uită o dată în oglinda comodei. Își pusese un lănțișor din aur și cercei cu pietre semiprețioase roz-închis și îmbrăcase o rochie crem din mătase, a cărei parte superioară era brodată cu trandafiri stilizați. Reușise să își ascundă pansamentul de la mâna stângă sub mănușă. Pe chipul ei se citea agitația. Pupilele i se dilataseră.

Când Victoria intră în salon, acolo se aflau bunica ei, Heinrich și Sophie, principele și principesa Cronburg și... îngrozitor... contele Waldenfels.

- Stimată domnișoară...

Contele se înclină galant în fața ei.

„Nimeni dintre cei de aici nu ar crede că în urmă cu câteva zile a încercat să mă abuzeze", se gândi Victoria scârbită. Parcă îi simți iarăși limba lui în gură. Nu voia să își imagineze ce s-ar fi întâmplat dacă nu ar fi venit bunica ei.

Se străduí să salute politicos perechea princiară și pe conte.

Probabil ai aflat deja că lordul Lothian va fi oaspetele nostru pentru câteva zile, i se adresă bunica ei.

- Da, foarte amabil din partea dumneavoastră că l-ați invitat să locuiască aici. Mă bucur mult.

- Iată-l. Bună seara, lord Lothian.

Principesa surâse cu o amabilitate pe care rareori Victoria o văzuse la ea.

Tânăra se întoarse și pentru o clipă inima i se opri. Bărbatul cu păr castaniu și barbă tunsă cu grijă, care se îndrepta spre ea, era Jeremy. Părea mai slab decât atunci când se întâlniseră

ultima dată. Cearcănele de sub ochii lui erau dovada că trecuse prin momente dificile. Dar era el. Zâmbetul lui uşor ironic, care îi era atât de cunoscut, o atinse ca o undă de tandreţe şi de dor.

- Miss Bredon...

- Lord Lothian...

Când îi luă mâna şi i-o duse la buze, în ea se dezlănţui o explozie de senzaţii şi sentimente. Victoria îşi plecă privirea. Rudele ei şi oaspeţii nu trebuiau să observe ce simţea.

- Ce plăcere, lord Lothian, să ne întâlnim la Ems, murmură ea.

- M-am hotărât dintr-odată să fac această călătorie, răspunse el şi apoi adăugă atât de încet, încât numai ea să îl poată auzi: Am motive importante.

Cu siguranţă că el şi Hopkins veniseră la Ems ca urmare a asasinării lordului Fisher, care avusese loc aici.

Konrad deschise uşa cu mai multe canaturi care dădea în sufragerie. Victoria aruncă rapid o privire pe masa pe care era lista cu repartizarea locurilor. Ea avea să stea lângă lordul Lothian.

„Desigur că bunica mea nu m-ar fi aşezat lângă ziaristul Jeremy Ryder", îi trecu prin minte.

Jeremy îi oferi braţul şi o conduse în sufragerie. Cu toate că era mai mult decât tulburată, Victoria aproape că izbucni în râs.

Victoria era în viaţă. Nu păţise nimic. A doua zi dimineaţă va porni împreună cu Hopkins spre Anglia, unde va fi în siguranţă.

Jeremy se simţea uşurat. La masă, în faţa lui, şedea contele Karl von Waldenfels, care era foarte probabil să aibă pe

conştiinţă doi oameni şi să fie implicat într-un plan perfid, pe care el îl cunoştea parţial.

Nu ai voie să te laşi influenţat de simţămintele tale contradictorii. Trebuie să-ţi păstrezi mintea limpede, încercă el să se convingă. Totuşi ambientul – sufrageria elegantă, oaspeţii de seamă, Hopkins, care stătea lângă servantă cu un alt servitor – întărea senzaţia de ireal.

Lord Lothian, cu siguranţă aţi venit la Ems pentru tratament?

Jeremy tresări, apoi îşi dădu seama că principele Cronburg i se adresase lui, folosind o engleză desuetă.

- Ăă.... Da. Chiar aşa este.

- Eu am venit pentru durerile de spate. Nu mai pot sta mult în şa. Nici măcar vânătoarea nu îmi mai face plăcere. Este jale. Principele ignoră privirea mustrătoare a soţiei sale şi continuă: Dumneavoastră preferaţi vânătoarea de potârnichi şi fazani ori pe cea de vulpi cu gonaci?

- Hm...

Lui Jeremy nu îi plăcea vânătoarea, spre deosebire de navigaţia cu ambarcaţiuni cu vele, marea lui pasiune. Capul parcă i se golise.

Hopkins, care se apropie cu un platou cu somon prăjit, îi aruncă o privire conspirativă.

- Lordul preferă vânătoarea de potârnichi şi fazani, nu-i aşa? Victoria îi atinse mâna. Vă mai amintiţi cu siguranţă de sfârşitul de săptămână de la Claringdon Hall, când am avut onoarea de a vă reîncărca arma?

Ochii ei scânteiară amuzaţi. Jeremy observă totuşi că era nervoasă.

- Desigur.

Când simți degetele ei pe mâna lui îl cuprinse un val de căldură.

- Îl cunoașteți pe lordul Darlington? interveni principele.

- Din păcate, nu.

- O bună cunoștință de-a mea. Am participat la câteva vânători de vulpi, organizate de el pe domeniul său din Yorkshire. A căzut odată, după ce calul lui s-a împiedicat de un obstacol. Abia seara am aflat că își rupsese două coaste. Cumsecade om, trebuie să recunosc.

Cu furculița și cuțitul, principele Cronburg duse la gură o bucată de somon și o feliuță de cartof cu unt.

Victoria traduse și vorbele ei în germană îi părură un ecou.

- Dumnezeule, vânătoare...

Bunica ei ridică plictisită din sprâncene și începu o conversație cu principesa despre o acțiune de binefacere.

Waldenfels sorbi din paharul cu vin, apoi se uită la Jeremy.

- La fel ca principele, și eu am prieteni și cunoștințe printre nobilii englezi. Păcat, există atât de multe contacte personale și relații de rudenie între germani și englezi. Firește că cea mai cunoscută a fost căsătoria dintre kaizerul Friedrich și Victoria. Engleza acestuia era perfectă și aproape lipsită de accent. Cu atât mai regretabilă consider eu înstrăinarea politică dintre țările noastre. Știați că un tablou al kaizerului nostru în uniformă de amiral englez se află în Osborne House din Isle of Wight?

- Am auzit acest lucru.

- Anglia a avut întotdeauna de profitat când a fost de partea Prusiei, prinse glas prințul Heinrich, unchiul Victoriei, după cum aflase Jeremy. Cum ar fi în războiul de șapte ani de pe vremea lui Friedrich cel Mare și în războaiele cu Napoleon.

- Blücher și Wellington au fost strategi remarcabili, răspunse Jeremy prudent.

- Remarcabili? Eu aş spune geniali, susţinu Waldenfels în timp ce făcea semn să i se umple paharul cu vin şi adăugă: Păcat că politica flotei a dus la o prăpastie adâncă între ţările noastre.

- Ceea ce nu este din vina Angliei.

- Germania trebuie să îşi apere interesele. Waldenfels ridică paharul, dar nu bău. Lord Lothian, dumneavoastră aţi susţine o alianţă între Germania şi Anglia?

- În anumite condiţii.

Jeremy se întreba unde voia să ajungă Waldenfels cu întrebările sale. Făcea conversaţie ori încerca să afle dacă lordul Lothian putea fi câştigat ca aliat?

- Lord Lothian, cum v-aţi cunoscut dumneavoastră şi Victoria?

Prinţesa i se adresă acum lui şi o rugă pe Victoria să traducă.

- La o petrecere organizată în Cotswolds de prietenii noştri comuni lordul şi lady Hogarth, răspunse Jeremy.

Ceea ce nu era întru totul adevărat. Această petrecere de la sfârşit de săptămână avusese loc, dar pe atunci ei se cunoşteau deja. El văzu cum Victoria se abţinu să nu râdă. Se întâlniseră prima dată la o demonstraţie a sufragetelor în faţa parlamentului din Londra, când el o scăpase de la arestare.

Ah, cât îi simţise el lipsa... Râsul ei, încăpăţânarea şi hotărârea cu care aborda lucrurile şi oamenii care erau importanţi pentru ea. Din nou degetele ei le atinseră pe ale lui. Foarte scurt, dar suficient pentru a-l înfierbânta.

Capitolul optsprezece

În vilă se aşternuse liniştea. Cu puţin timp în urmă, Victoria îi auzise pe ultimii servitori retrăgându-se în camerele lor.

Zâmbea. Bunica ei încercase în mod evident să o cupleze cu lordul Lothian, dar nu ar încuviinţa ca ea să se strecoare noaptea la el. Se dezbrăcă repede de rochia de seară. Mătasea de culoare deschisă s-ar fi văzut cu uşurinţă din vilă în grădina întunecoasă. Trebuia să îmbrace ceva care să atragă atenţia, pentru că voia să vorbească între patru ochi cu Jeremy.

Fusese atât de uşurată şi de fericită când îl revăzuse sănătos. Coşmarurile ei nu se adeveriseră. Cu toate acestea, avea o strângere de inimă. Îşi luă o bluză, o jachetă din lână de culoare închisă şi o fustă cenuşie şi se uită în oglindă. Era doar în cămaşă. Ochii îi păreau uriaşi, iar pieptul i se ridica şi cobora în ritmul respiraţiei. Amintirea atingerii lui Jeremy o înfiora şi îi accelera respiraţia. Strânse din dinţi. Acum era vorba despre lucruri mai importante decât nostalgiile ei.

Tocmai terminase de îmbrăcat şi îşi strânsese părul la ceafă într-un coc, când auzi o bătaie uşoară în uşă şi vocea lui Hopkins rostindu-i numele.

- Miss Victoria...

- Hopkins, ce faceţi aici?

Ea îl lăsă să intre în cameră. Ochii lui străluceau.

- Mr. Ryder m-a rugat să vă conduc la el.

- Poftim?

- Este de părere că nu trebuie să umblaţi singură noaptea prin grădină. Şi eu cred tot aşa. Şi din cauza bunicii dumneavoastră consideră că este prea riscant să vă viziteze el.

- Hopkins, ce se petrece aici?

- Vă va spune Mr. Ryder.

Majordomul avea o expresie sobră pe chip şi Victoria îşi dădu seama că nu va putea afla mai multe de la el. Îl urmă pe coridor şi apoi pe scara întunecoasă până în grădină.

În faţa pavilionului din grădină, Hopkins se retrase discret. Uşa se deschise. Jeremy îşi schimbase fracul şi era acum îmbrăcat în nişte pantaloni simpli şi un pulover albastru-închis.

- Am mai dat o raită prin grădină, răspunse el la privirea mirată a Victoriei şi o trase înăuntru.

- Ce se petrece aici? De ce l-ai pus pe Hopkins să mă aducă?

Îngrijorarea ei se transformase în supărare.

- Habar nu ai în ce te-ai băgat, îi spuse el încordat.

O conduse în singura încăpere a casei. Draperiile din mătase acopereau ferestrele. Victoria observă un pat mare cu o pilotă din mătase. Pe birou ardea o lampă cu petrol. Privirea îi căzu pe o carte – discursurile politice ale lui Cicero. Jeremy intrase în rolul lordului Lothian, dar nu îşi putea ascunde adevăratele interese. Mai văzu şi pistolul de pe birou şi senzaţia de siguranţă pe care o simţise câteva momente dispăru ca un balon de săpun. Nu aşa îşi imaginase reîntâlnirea cu Jeremy.

Victoria încercă să treacă peste spaimă şi dezamăgire.

- Tu şi Hopkins aţi venit la Ems în urma telegramei pe care i-am trimis-o lui Hopkins, nu este aşa?

Jeremy se sprijini de marginea biroului. Sub pulover i se profila pieptul musculos. Ea se opri în faţa lui.

- Da.

O privi concentrat şi o puse la curent în câteva cuvinte cu ceea ce el cu Hopkins bănuiau că descoperiseră, anume că lordul Fisher, la cererea lordului Melbury şi a lui Karl von Waldenfels, furase planurile de construcţie ale unor nave de război ale marinei engleze şi, de asemenea, că lordul şi contele căzuseră la învoială cu anarhiştii.

Dar de ce ar colabora nobilii englezi cu conspiratorii germani?

Victoriei nu îi venea să creadă.

- Probabil pentru bani. Jeremy ridică resemnat din umeri. Deşi nu am încă dovezi concrete, sunt aproape sigur că Waldenfels şi Melbury sunt responsabili nu doar pentru uciderea lordului Fisher şi a lui Walther Jeffreys, ci şi pentru atacarea lui Jemimah şi a lui Hopkins. Şi cred că toate acestea sunt părţi ale unui plan mai amplu, ale cărui dimensiuni se pierd în obscuritate, încheie Jeremy obosit.

Victoria îl privea pe Jeremy şi nu îi venea să creadă.

- Atacuri? Despre ce atacuri vorbeşti?

- Un bărbat a pândit-o pe Jemimah în camera ei. Ar fi omorât-o, dacă în acea seară Hopkins nu ar fi căutat-o ca să îi ducă alimente şi să o informeze despre plecarea la Ems. Datorită unui concurs fericit de împrejurări, eu am ajuns acolo la timp şi l-am pus la pământ pe bărbat.

- Oh, Doamne!

Victoria îşi duse mâna la gură.

- Mă gândeam că eşti în siguranţă în Germania, zise Jeremy clătinând din cap. Însă erai implicată în această intrigă perfidă.

- Aşadar, eu am avut dreptate la început, când am bănuit că întâlnirea dintre lordul Melbury, conte şi acel muncitor este bizară, zise încet Victoria. Tu crezi că Walther Jeffreys ar mai fi acum în viaţă dacă ţi-aş fi arătat imediat acea fotografie?

- Nu cred. Cei trei nu aveau cum să fie atunci acuzaţi de ceva concret, de aceea nu i-am fi putut aresta. Şi probabil că lordul Melbury şi contele Waldenfels plănuiseră de mult ca Jeffreys să fie omorât. Jeremy tăcu un moment, apoi pe chipul lui atât de serios până atunci apăru un zâmbet. Nu ştiu când va dispune sir Arthur arestarea lordului Melbury, dar este puţin probabil ca la Melbury Hall să aibă loc o adunare a conservatorilor. Deci tu ai spionat degeaba proprietatea. Sufragetele trebuie să aleagă alt loc pentru demonstraţie.

Victoria realiză treptat importanţa celor spuse de Jeremy.

- Lordul Melbury şi Waldenfels sunt responsabili şi pentru atentatul asupra ta?

- Da, pun ceva la cale cu anarhiştii, dar, din păcate, încă nu îmi pot da seama despre ce este vorba.

Victoria simţi că îi displăcuieşte pe cei doi. Camera puternic luminată îi păru ca o bulă fragilă într-o lume ameninţătoare, obscură. Parcă l-ar fi pierdut pentru întotdeauna pe Jeremy. Prezentul era atât de preţios.

Ea se agăţă de el:

- Ţine-mă strâns în braţe şi sărută-mă, şopti ea.

Jeremy îi cuprinse faţa între palme. Sărutul lui fu pasional, sălbatic şi plin de dorinţă. Victoria simţi că şi el era furios şi se temea. Se relaxară treptat şi dezmierdările deveniră mai afectuoase, mai liniştite.

- Mi-a fost teamă pentru tine, murmură el.

Ea îi înăbuşi cuvintele cu buzele, se lipi de el şi nu mai vru să se desprindă.

- Te doresc, şopti ea.

Respiraţia lui se acceleră.

- Cu adevărat?

Jeremy o privi neliniştit şi tandru în acelaşi timp.

- Da, chiar dacă probabil sunt foarte neîndemânatică.

Brusc Victoria se simţi extrem de neajutorată.

- Şşş!

El începu să o dezbrace încet. Buzele lui îi atinseră obrajii, gâtul, îi trecură peste sâni şi mai departe pe trup, până când ea gemu de plăcere.

Trupul Victoriei căpătă o viaţă proprie, independentă de mintea ei, ca şi cum asculta de o melodie străină, ameţitoare. Ea îl sărută din nou pe Jeremy şi îl ajută să îşi scoată cămaşa şi pantalonii. Când fură complet dezbrăcaţi, el o luă în braţe şi o aşeză pe pat. Ea se lăsă să alunece lin.

Jeremy se lăsă pe ea şi ea îi răspunse. Când pătrunse în sfârşit în ea, simţi o desfătare şi totodată o suferinţă mistuitoare şi fericită.

Victoria ţipă când simţi ceva explodând în ea şi îl auzi pe Jeremy scoţând un strigăt înăbuşit. El se cambră şi se simţiră transportaţi într-o dimensiune infinită, care îi făcu să uite de tot ce se petrecea în jur.

Când se trezi, Victoria radia de fericire. Îşi simţea trupul străin şi totuşi atât de familiar, cum rareori i se mai întâmplase. Niciodată nu ar fi crezut că va simţi aşa ceva. Deschise ochii. Jeremy se ridicase şi o privea drăgăstos.

- Sper că nu regreţi că...?

- Cum de poți întreba așa ceva. Ea își plimbă mâna peste pieptul lui gol și simți din nou o dorință profundă trezindu-se în ea. Sper că nici tu nu regreți nimic.

- Nu, dimpotrivă. El zâmbi: Pentru nimic în lume nu mi-aș fi dorit să pierd această trăire. Atinse cu grijă pansamentul de pe degetul ei. Ce-i cu rana aceasta?

- Nimic grav. Ți-l amintești pe medicul care ți-a îngrijit rana provocată de glonț? L-am reîntâlnit pe dr. Prokowski în trenul de Coblenz și apoi din nou la Ems. Ieri am fost împreună la turnul Concordia. Ne-am luat cu noi instrumentele pentru desen. Și lui Lew îi place să picteze. Când am vrut să ascut un creion, mi-a alunecat cuțitașul. El mi-a cusut și mi-a pansat rana.

- Când ați ajuns la vilă, l-ai sărutat pe obraz.

- M-ai urmărit?

Victoria se încruntă.

- Eram îngrijorat pentru tine și am pornit să te caut imediat ce am sosit. Speram să dau de tine în oraș, bunica ta îmi spusese că ieșiseși. Și când te-am găsit... Dacă ai fi fost singură, ți-aș fi vorbit. Dar cum tu nu știai despre incognitoul meu, nu am îndrăznit.

- Ești cumva gelos?

Ochii ei verzi sclipiră amuzați.

- Puțin, recunoscu el.

- Nu ai niciun motiv. Victoria deveni serioasă: Îmi place mult de Lew Prokowski. Te-a ajutat. Dacă nu ar fi fost atunci acolo, poate rana ta s-ar fi inflamat. El a asistat-o pe Clara, servitoarea lui Rosalyn, care m-a însoțit la Ems, la o naștere dificilă. Dar te iubesc doar pe tine. Trebuie să mă crezi.

- Te cred.

Jeremy o sărută, dar se opri brusc.

- Ce este? întrebă Victoria.

Mi-ar plăcea să te mai sărut, dar dacă nu vrem să declanşăm un scandal, va trebui să te întorci la vilă.

- Cât este ceasul?

Victoria se ridică cu regret.

- Patru şi jumătate.

Dumnezeule, la cinci se trezesc servitorii. Ea sări din pat şi începu să se îmbrace în grabă.

- Victoria, trebuie să discutăm un lucru important. Aş vrea să îi spui bunicii tale că ai primit o telegramă prin care ai fost anunţată că bunicul tău sau mătuşa Hermione se simt foarte rău. Ceva de genul acesta. De aceea trebuie să te întorci de urgenţă în Anglia. Eu am să propun să fii însoţită de majordomul meu. La Coblenz, tu şi Hopkins luaţi trenul pentru Köln şi apoi mergeţi la Rotterdam. Mâine veţi fi la Londra, în siguranţă.

- Şi tu?

Victoria îl privi surprinsă.

- Eu rămân în Germania. Trebuie să aflu ce urmăresc Melbury şi Waldenfels. Am un prieten în Darmstadt. Un ziarist. Îl voi contacta mai întâi pe acesta.

Victoria lăsă jos bluza, pe care tocmai se pregătea să o îmbrace. Îşi aminti de ceva ce uitase să îl întrebe pe Jeremy în timpul nopţii.

- De fapt, cum de erai la Londra când a fost atacat Hopkins?

Pe chipul lui Jeremy apăru fugitiv o expresie de vinovăţie.

- Nu am fost plecat niciodată.

- Cum aşa?

I se păru că nu auzise bine.

- Când am fost atacat, puteai fi omorâtă. Trebuia să descopăr cine a dat ordin să fiu împuşcat.

- Mi-ai promis că vei fi în siguranţă. Nu aş fi plecat niciodată în Germania dacă aş fi ştiut că tu rămâi în Londra. Victoria îşi ieşi din fire. Cum de putuse Jeremy să o păcălească astfel? Nu vreau să mă răzbuni. Ştii de câte ori m-am trezit în ultimele săptămâni dintr-un coşmar în care erai împuşcat? Şi îmi spuneam mereu că temerile mele sunt neîntemeiate, pentru că eşti într-o ascunzătoare sigură.

Victoria, îmi pare rău că ai fost îngrijorată din cauza mea. Dar asta nu schimbă cu nimic faptul că tu trebuie să părăseşti Germania.

- Nici nu mă gândesc, răspunse ea furioasă.

- Te rog să fii rezonabilă.

- Încetează să mă tratezi ca pe un copil mic.

Jeremy se ridică în picioare şi se apropie de ea. Vru să o tragă lângă el, dar Victoria îl evită.

- Lasă-mă!

- Waldenfels nu se dă înapoi de la nimic şi are aliaţi în poliţia prusacă. Tu nu eşti în siguranţă aici.

- Dar tu eşti, nu? Pe tine au vrut să te omoare! Doar nu crezi că eu plec la Londra, lăsându-te pe tine aici în voia sorţii. Ar însemna să mă gândesc mereu dacă te voi mai revedea vreodată.

În ochii Victoriei apărură lacrimi de furie. Ea încercă să le şteargă.

- Încetează să mă ţii sub tutelă!

- Profesia mea nu este una lipsită de pericole şi eu sunt bărbat.

- Ah... înţeleg... ca femeie eu trebuie să fiu apărată şi nu am voie să mă expun niciunui pericol? Cum poţi fi atât de arogant? Mă întorc la Londra, doar dacă vii cu mine!

- Nu pot!

Pe chipul lui se citea hotărârea şi Victoria îşi dădu seama că nu îl va putea convinge să se răzgândească.

- Atunci rămân şi eu.

- Asta-i o nebunie.

- Imaginează-ţi că te vei căsători cu o femeie care se comportă uneori ca o nebună. Şi dacă ţi se pare prea riscant, nu te leagă nicio promisiune. Nu suntem nici măcar logodiţi.

- Nu vorbi prostii.

Jeremy încercă să o oprească, dar ea se feri de el.

- Lasă-mă! pufni ea, îşi adună grăbită restul hainelor şi se năpusti afară în grădină.

Jeremy o cunoştea prea bine pe Victoria încât să îşi dea seama că nu avea niciun sens să se ducă după ea ca să încerce să o convingă să îşi schimbe părerea. Nu ar face decât să o întărâte mai mult. Un moment îi veni să râdă imaginându-şi cum ar reacţiona bunica Victoriei dacă i-ar vedea certându-se în gura mare, dimineaţa devreme, în grădină ori în vilă.

Numai de ar putea să rămână peste zi în preajma ei...

Pentru prima dată Jeremy îşi blestemă sarcina pe care singur şi-o alesese. Dar trebuia să reuşească să aranjeze piesele puzzle-ului, pentru a afla planul lordului Melbury şi al lui Waldenfels. Şi tare se temea că îl păştea o catastrofă.

Jeremy căută în *Bradshaw* orarul trenurilor pentru Darmstadt. Apoi îşi puse în micul lui geamantan paşaportul cu numele său, un costum simplu şi o pălărie, pentru că voia să se schimbe la Coblenz, pentru a deruta eventualii urmăritori. Lăsă un bilet pentru Hopkins prin care îl anunţa că va fi plecat peste zi şi că voia să viziteze un prieten. Doar atât, pentru cazul în care cineva ar percheziţiona căsuţa cât timp era plecat.

După ce își ascunse pistolul și hamul sub haină, părăsi căsuța din grădină. Ferestrele de la demisolul vilei erau luminate. Jeremy îl văzu pe Hopkins stând la masa din bucătărie și călcând un ziar. Se mai liniști știind că majorodmul va avea grijă de Victoria.

Pentru o clipă, Victoria crezu că era cu Jeremy și se simți iarăși ușoară și fericită, ca și cum ar fi fost una cu el. Apoi își aduse aminte de cearta lor urâtă. Ațipise într-un fotoliu. Se ridică obosită. În cameră pătrundea lumina zorilor. Undeva în casă o pendulă bătu de opt ori. În oglinda de pe comodă își văzu chipul foarte palid și părul dezordonat.

Cum de putuse Jeremy să o mintă! Ea crezuse că era altfel decât majoritatea bărbaților, dar el își aroga dreptul de a ști ce este bine pentru ea, doar pentru că ea era femeie. „Exact cum fac guvernul și cea mai mare parte a societății", gândi amar Victoria.

Și fusese atât de fericită că el venise la Ems pentru a-i fi alături. Furioasă, luptă cu lacrimile care îi reapărură în ochi.

Se îmbrăcă și își aranjă părul. Spera ca la micul dejun să nu îl întâlnească pe Jeremy. Când intră în salonul de la parter, văzu că nu era la masă. În mod excepțional, bunica ei i se părea acum un rău mai mic. Tacâmul principesei era neatins. Ușa dinspre grădină era deschisă și adierea răcoroasă pătrundea înăuntru. Victoria își înăbuși un oftat și își sărută din obligație bunica pe obraz.

În dimineața aceasta nu mergeți la slujbă? nu se putu abține să o întrebe.

- Nu mă simt foarte bine.

Principesa clătină din cap. Într-adevăr, arăta epuizată şi Victoriei i se păru că respira cu greutate. Îşi arăta cei şaptezeci de ani, o compătimi Victoria.

- Îmi pare rău. Să chem medicul? o întrebă ea.

- Nu este nevoie.

Tonul tăios din vocea acesteia îi anulă imediat orice sâmbure de simpatie.

Bunica sorbi din ceai.

- Wilhelm mi-a spus că lordul Lothian a plecat să îşi viziteze un prieten, adăugă apoi.

- Oh, într-adevăr...

Deci Jeremy va lipsi probabil toată ziua, răsuflă uşurată Victoria.

- Lordul este îndrăgostit de tine, zise bunica şi îi aruncă o privire scrutătoare. Şi după ce te-am văzut ieri-seară în prezenţa lui, sunt convinsă că şi tu eşti îndrăgostită de el.

Victoria înghiţi brusc bucăţica de corn din gură şi sorbi imediat din ceai. Bunica ei se pricepea tot atât de bine ca mătuşa Hermione să pună sare pe rană.

- Înţeleg, draga mea, că acel jurnalist nu reprezintă marea ta iubire.

Principesa zâmbi cu superioritate.

- Scuzaţi-mă, dar nu voi discuta cu dumneavoastră despre bărbatul pe care îl iubesc.

Se auzi un zdrăngănit când Victoria lăsă ceaşca de ceai pe masă.

Bunica ei tresări.

- Acesta este porţelan de Meissen şi nici măcar nu ne aparţine. Te rog să fii mai atentă, draga mea. Şi în legătură cu lordul... Ce te împiedică să îl accepţi? Desigur doar prosteasca ta mândrie, care îţi interzice să recunoşti că ai făcut o greşeală.

Cu un semn, principesa o opri să îi răspundă. Vei mai fi la Ems peste trei zile?

- Probabil că da, răspunse surprinsă Victoria. Dacă nu aveţi nimic împotrivă.

Putea fi oriunde, dar cu siguranţă că nu se va întoarce la Londra.

- Peste trei zile ţarul Nicolae şi soţia sa Alexandra vor face o vizită de o zi la Ems. În onoarea lor, seara, kaizerul va organiza un dineu festiv la cazinou. Suntem invitaţi eu cu Heinrich şi cu Sophie, dar am relaţii la curtea ţarului şi de aceea cred că aş putea să fac rost de invitaţii şi pentru tine şi pentru lordul Lothian.

Ţarul vine la Ems? Victoriei nu îi venea să creadă. Dar de ce?

- Alexandra, soţia sa, este una dintre fiicele marelui duce de Hessen-Darmstadt. De aceea familia ţarului se întâlneşte la Darmstadt cu rudele ei germane. Kaizerul Wilhelm, a cărui întâlnire cu ţarul Nicolae de la Marea Baltică nu a fost de mare succes, l-a invitat la Ems. El speră totuşi ca aici să îl convingă să încheie o alianţă cu Germania. Mina dispreţuitoare a prinţesei spunea clar că ea nu acorda mari şanse acestei întâlniri. Ţarul Nicolae este nepotul ţarului Alexandru al II-lea. Se pare că Wilhelm speră să poată apela la bunele legături de rudenie. Bătrânul kaizer Wilhelm şi ţarul Alexandru, nepotul lui preferat, s-au întâlnit deseori la Ems la tratament. Bunica Victoriei se ridică şi se rezemă cu toată greutatea în baston: Desigur că tu hotărăşti dacă vrei să participi la dineu cu lordul Lothian. Dar eu, să fiu în locul tău, nu aş rata această ocazie.

Bătrâna o salută scurt pe Sophie, care tocmai intra în salon, apoi ieşi agale în grădină.

- Bunica ta ţi-a povestit despre dineu? i se adresă Sophie radiind Victoriei. Ah, sunt atât de emoţionată! A trecut mult timp de când nu am mai luat parte la un eveniment festiv atât de important.

- Dar ziarele nu au publicat nimic despre vizita ţarului.

În dimineaţa aceasta Victoria nu avea deloc poftă de mâncare, ceea ce nu o mira. După ce îşi termină cornul, îşi mai turnă un ceai.

- Întâlnirea kaizerului cu ţarul, precum şi dineul trebuie, pe cât posibil, să rămână secrete. Sophie clătină compătimitor din cap şi adăugă: Ţarul Nicolae se teme şi în Germania de un atentat. Bietul om. Tu cu lordul Lothian veţi lua parte la dineu, nu este aşa? Bunica ta va putea să vă facă rost de invitaţii. Ea este bună prietenă cu marea ducesă Maria Alexandrovna, mătuşa ţarului.

- Ah, da?

Victoria o urmărea cu privirea pe principesă, care se îndrepta spre pavilionul din grădină. Mergea foarte încet, de parcă suferea la fiecare pas. Peste noapte arborii îşi pierduseră aproape toate frunzele, care se risipiseră pe straturi şi printre florile de pe marginea aleii. Soarele dimineţii scălda totul într-o lumină lăptoasă.

- Mie lordul Lothian mi se pare foarte simpatic.

Victoria murmură un răspuns evaziv. Fusese şi ea odată fericită, dar fericirea nu durase mult. După cearta cu Jeremy nu mai era sigură că voia să se logodească cu el.

Principesa ajunsese la pavilionul din capătul de sus al grădinii. Se opri sprijinită în baston. O mierlă se ridică deranjată dintre flori, fâlfâind din aripi. Bătrâna privi în urma ei, când brusc bastonul cedă şi ea se prăbuşi.

Sophie! strigă îngrozită Victoria. Bunica! Cheamă pe cineva!

Ea nu mai aşteptă răspunsul prinţesei şi începu să alerge către pavilion. Principesa zăcea nemişcată pe pământ. Rochia ei din mătase gri, care sclipea în lumina soarelui, se înfăşurase pe ea, amintindu-i Victoriei de penajul unei păsări jumulite. Observă uşurată că pieptul i se ridica şi cobora uşor. Totuşi, când îi atinse mâna şi o strigă, bunica nu reacţionă. Abia acum Victoria observă că aceasta căzuse cu capul pe bordura din piatră a aleii. Nişte voci o făcură pe Victoria să ridice privirea. Wilhelm şi Hopkins veneau alergând. Îi urmau Sophie şi o femeie slabă, îmbrăcată în negru. Era Ilsbeth, subreta principesei.

Victoria încercă să îşi ascundă îngrijorarea.

- Mă tem că bunica mea s-a rănit la cap atunci când a căzut, zise ea şi îi traduse şi lui Hopkins.

- Oh, Doamne!

Sophie îşi acoperi gura cu mâna.

Asta nu înseamnă neapărat că este ceva grav. Nu sângerează.

Ca întotdeauna, Hopkins nu îşi pierdu cumpătul. Dispăru cu Wilhelm în pavilion şi reveniră imediat cu un şezlong din lemn, în care o întinseră pe principesă.

- De ceva vreme alteţa sa nu se simte bine, dar nu a vrut să fie consultată de un medic, se plânse Ilsbeth. Ah, de şi-ar reveni...

Asta spera şi Victoria, însă când Hopkins şi Wilhelm o duseră pe principesă în camera ei şi o mutară de pe targa improvizată pe pat, aceasta era încă inconştientă.

- Bunica are cumva nişte săruri pentru respiraţie?

- În sertarul de sus al comodei din camera ei pentru toaletă, îi răspunse înspăimântată bătrâna femeie.

Victoria intră în încăperea alăturată. În timp ce deschidea sertarele comodei, băgă de seamă că pe aceasta se afla un portret al mamei ei. Găsi sticluța cu săruri, o deschise și reveni în dormitor. Când vârî recipientul, care mirosea înțepător, sub nasul bunicii, nările îi tremurară ușor, dar ea nu își recăpătă cunoștința.

- Mă duc să îl aduc pe doctorul Prokowski, îi spuse Victoria Sophiei. Poți să rămâi tu cu subreta lângă bunica mea?

- Firește, avem noi grijă de ea.

Victoria sperase să îl găsească pe Lew în cabinetul prietenului său, doctorul Bender, de lângă podul peste Lahn, dar servitoarea îi spuse că acesta își luase de dimineață liber și nu știa unde plecase.

„Trebuie să fie acasă la el", își spuse Victoria în timp ce mergea grăbită pe stradă.

La fel ca în dimineața în care îi ceruse ajutorul pentru Clara, ușa casei lui Lew era întredeschisă. Victoria urcă în fugă treptele și bătu în ușa apartamentului acestuia. Nu se auzi nimic. Panicată, apăsă clanța și constată surprinsă că nu era încuiat.

- Lew? strigă ea și trecu pragul.

Ușa dinspre camera de zi era deschisă și Victoria aruncă o privire înăuntru. Razele soarelui cădeau pe parchet. Simți miros de țigară și un alt miros, pe care nu îl putu recunoaște. Din fotografia de pe masă, Inna o privea serioasă și cercetătoare.

- Lew? mai strigă ea încă o dată.

Nu, nu avea niciun sens. Nu era acasă. Va trebui să ceară ajutorul doctorului Bender. Victoria ajunsese în capul scării de la primul etaj, când auzi pași de jos. Lew urca. Ea se liniști.

Victoria! La cabinetul doctorului Bender mi s-a spus că m-ați căutat. Se simte rău Clara?

Victoria clătină din cap:

- Bunica mea a căzut în grădină și nu și-a mai revenit.

- Așteptați aici. Îmi iau imediat trusa.

Victoria se simți deodată foarte slăbită și se sprijini de perete. Orice i s-ar fi întâmplat bunicii, cu Lew, aceasta va fi pe mâini bune.

Puțin mai târziu, când Victoria intra cu Lew Prokowski în dormitorul bunicii ei, aceasta avea ochii deschiși și purta o cămașă de noapte.

- Alteță, zise Lew aplecându-se în fața ei. Sunt medic. Numele meu este Prokowski. M-a chemat nepoata dumneavoastră.

- Știu, sunteți cel care l-a adus pe lume pe băiețelul Clarei.

Principesa își mișca buzele cu greutate, părând nerăbdătoare.

- Eh, memoria dumneavoastră pare să funcționeze. Vă amintiți cum ați căzut?

Lew zâmbi ușor.

- Nu.

- Dar vă amintiți ce s-a întâmplat după ce v-ați revenit?

- Subreta mea și nora mea îmi dădeau cămașa de noapte.

Ea îi aruncă o privire mustrătoare Sophiei, ca și cum era nemulțumită că fusese văzută goală de aceasta.

- Vă voi palpa capul, ca să văd dacă aveți vreo rană.

Lew își plimbă concentrat mâinile pe craniul principesei.

- Ei? întrebă Victoria îngrijorată după ce consultația luă sfârșit.

- Nu am descoperit nicio fractură. El luă din trusă o lanternă şi lumină cu ea ochii principesei. Aveţi dureri de cap?

Principesa confirmă.

- Puternice?

Răspunse „da" ca o recunoaştere a unei înfrângeri.

- Când aţi căzut aţi suferit o comoţie gravă. Am să vă prescriu un medicament contra durerii. Nepoata dumneavoastră mi-a spus că aţi căzut brusc şi că în dimineaţa aceasta nu v-aţi simţit bine. În ultimul timp aţi avut ameţeli?

- Uneori.

- Şi aţi avut probleme cu respiraţia?

- Uneori.

- Aveţi pielea feţei şi mâinile uşor albăstrui. Bănuiesc că aveţi deficit de fier. Lucrul acesta îl voi stabili mai bine mai târziu. Acum trebuie să vă odihniţi câteva zile şi să vă menajaţi. Asta înseamnă că veţi rămâne la pat.

- Am înţeles. Mă doare capul, dar mintea nu mi-a fost afectată.

Pe sub pleoapele pe jumătate coborâte îi aruncă doctorului o privire iritată.

Lew ceru un pahar cu apă. În dormitor se lăsă liniştea. Abia acum Victoria îşi plimbă privirea prin încăpere. Mobilierul era din mahon, în stil Empire, ca şi în restul vilei. Tapetul, draperiile şi tapiţeria fotoliilor erau din mătase vernil, ţesută cu trandafiri roz. Pe comoda pentru aranjarea părului erau sticluţe cu parfum. Sideful şi argintul pieptenilor şi al periilor strălucea mat. Prin uşa deschisă putu să arunce o privire şi în garderobă, unde pe comodă era portretul mamei ei alături de o vază cu flori. Acolo tapetul avea acelaşi model ca acela din dormitor, de parcă trandafirii căţărători pătrunseseră pe fereastră în interior.

Subreta se întoarse şi Lew puse în pahar câteva picături dintr-o sticluţă cu medicamente. Când întinse paharul principesei, mâna acesteia tremura.

- Lăsaţi-mă să vă ajut.

Victoria se aşează pe marginea patului. Când apucă mâna bunicii ezită şi avu impresia că aceasta voia să o respingă, dar apoi cedă şi îi permise Victoriei să îi conducă paharul la gură. Imediat, principesa lăsă capul pe pernă şi închise ochii.

- În următoarele douăzeci şi patru de ore trebuie să stea cineva cu ea, îi spuse Lew Victoriei.

- Eu cu subreta şi cu prinţesa vom sta pe rând cu ea.

- Aşa este bine. Voi merge acum să o văd pe Clara şi am să mai trec şi spre seară pe aici.

Vă mulţumesc încă o dată pentru ajutor!

Când Victoria îi întinse mâna lui Lew, recunoscu din nou mirosul de ţigară şi acel miros care îi atrăsese atenţia în locuinţa acestuia. Trebuie să fi primit pe cineva în vizită, pentru că ea nu îşi amintea să îl fi văzut vreodată fumând.

După ce Lew plecă, Victoria conveni cu Sophie şi cu Ilsbeth să stea prima de veghe lângă bolnavă. Îşi luă din cameră eseurile lui Victor Hugo despre călătoria pe valea Rinului, dar nu se putu concentra la lectură. Căderea bunicii ei o marcase mai puternic decât se aşteptase.

Principesa dormi adânc. În patul lat, cu plapuma trasă până pe piept, îi părea foarte măruntă şi fragilă. Părul ei întotdeauna bine coafat îi era acum strâns într-o coadă întinsă pe piept, dându-i chipului ei o delicateţe aproape copilărească.

După un timp, se resimţi şi ea din cauza lipsei somnului de noaptea trecută şi aţipi. Tresări când cartea îi căzu pe podea. Bunica ei se mişcă în somn, dar nu se trezi.

Privirea Victoriei căzu din nou pe tablou. Acesta trebuie să fi însemnat mult pentru bunica ei, altfel nu l-ar fi luat cu ea la Ems. Se ridică încet şi se duse în garderobă. Din cauza vrejurilor dese ale trandafirilor care acopereau fereastra, înăuntru era semiîntuneric. Abia acum băgă de seamă Victoria că tabloul era pictat cu măiestrie. Avu senzaţia că privea printr-o fereastră în trecut, unde mama ei era vie. Avea obrajii roz, buzele surâzătoare, ochii verzi, mari şi strălucitori. Părul îi cădea liber pe umeri şi purta o rochie de culoare deschisă, vaporoasă, cu decolteu adânc, care îi dădea un aer foarte senzual. Pălăria îi alunecase spre ceafă, ca şi cum ea ar fi alergat spre pictor.

Mama era îndrăgostită când a fost pictat tabloul, îşi dădu seama Victoria. Îşi şterse lacrimile care i se iviră în ochi. În colţul din dreapta jos, era semnătura pictorului. Victoria privi cu atenţie. Iniţial crezu că se înşela, dar nu, acolo se aflau într-adevăr cele două litere, J şi C.

Cel care pictase tabloul era Jakob. Bunica ei o minţise când îi spusese că nu cunoştea niciun pictor cu aceste iniţiale.

În dormitor, principesa gemu încet, trezind-o pe Victoria la realitate. Furioasă, tânăra se duse la pat şi o scutură pe bunică de umăr. Pleoapele principesei tremurară.

- Bunico, cine este Jakob? Să nu îndrăzniţi să susţineţi că nu îl cunoaşteţi!

Ochii bunicii se deschiseră şi o clipă privirea ei fu clară, după care se închiseră din nou.

- Bunico, cine este Jakob? repetă Victoria întrebarea.

Principesa nu reacţionă. Adormise sau se prefăcea că doarme. Victoria îşi muşcă buzele. Nu, de la bunica ei nu va afla niciodată nimic despre bărbatul de care fusese îndrăgostită mama ei şi care poate era tatăl ei.

Capitolul nouăsprezece

Dincolo de ferestrele trenului defilau pajişti şi ogoare pe care servitoare şi argaţi scoteau cartofi. Din loc în loc, zona rurală era întreruptă de aşezări industriale. Jeremy se asigură, aruncând o privire ceasului din buzunar, că trenul va ajunge în curând la Darmstadt. Într-o toaletă din gara din Coblenz îşi schimbă îmbrăcămintea lordului Lothian cu hainele personale. Atât la Coblenz, cât şi mai târziu la Mainz, de unde luă alt tren, verifică să nu fie urmărit.

Privind fumul dintr-un coş industrial, ridicându-se spre cerul senin de toamnă, gândul îi zbură la Lew Prokowski. Era gelos pe medic sau chiar era ciudat faptul că dr. Prokowski fusese de faţă la atentatul de la Londra şi acum era la Ems, unde fusese asasinat lordul Fisher? Pe de altă parte, dacă doctorul ar fi vrut să îl vadă mort, de ce i-a îngrijit rana? O posibilă explicaţie ar fi fost că procedase astfel pentru a nu da de bănuit, dar Jeremy avusese atunci impresia că acesta fusese cu adevărat îngrijorat.

În gară şi în piaţa din faţa ei văzu numeroşi poliţişti. Puţin mai târziu trenul intră în gara din Steubenplatz. Jeremy luă o

birjă până la *Darmstädter Tagblat*, unde află că prietenul său Werner Brauer se învoise, fiind bolnav.

Jeremy ştia că ziaristul locuia în apropiere de Mathildenhöhe. Părăsind sediul ziarului, vru să ia iarăşi o birjă, dar se răzgândi. Căută mai întâi un oficiu poştal şi îi trimise o telegramă cifrată lui sir Arthur Stanhope, în care îl întreba dacă Scotland Yard are cunoştinţă de vreo legătură între dr. Prokowski şi anarhiştii ruşi. Abia apoi plecă spre prietenul său.

Cartierul în care locuia Werner Brauer cu familia se afla la aproximativ un kilometru de centru. Casele în stil neobaroc se înşirau pe o pantă în vârful căreia se ridicau o capelă ortodoxă rusă şi un turn a cărui formă îi aminti lui Jeremy de o mână întinsă către cer. Soarele de septembrie se reflecta în cupolele capelei şi făcea să sclipească apa unui lac din parcul din apropiere.

Când Jeremy coborî din birjă, observă că pe jos erau castane şi mere necoapte. În grădini înfloreau dalii şi gerbera, iar ici şi colo iedera acoperea faţadele. Decorul era atât de patriarhal, încât un moment uită de ce venise.

Casa lui Werner Brauer era umbrită de un fag bătrân. Avea frontoane din paiantă şi obloane verzi la ferestre, părând primitoare. Aleea care ducea spre intrare era încadrată cu tufe luxuriante, iar pe alocuri, printre dalele de piatră răsăreau buruieni. Câteva trepte conduceau la un portic, de care erau rezemate un căluţ din lemn şi un titirez.

Îi deschise o servitoare cu obraji roşii, care părea grăbită. Undeva în casă se auzi ţipând un copil. Mirosea a vopsele proaspete. După ce Jeremy îşi spuse numele şi ceru să vorbească cu stăpânul casei, fata dispăru într-un coridor. Podeaua micului

hol de la intrare era din gresie. Motivele vegetale de pe aceasta se regăsea și pe tapetul de pe pereți. O scară veche din lemn urca la etaj. Pe o treaptă se afla o minge.

- Jeremy, ce surpriză! Ce te aduce în Germania?

Werner Brauer îl întâmpină cu brațele deschise.

- Munca, firește. Ce altceva? răspunse Jeremy și își salută cordial prietenul.

Ziaristul avea umerii lați și musculatura unui boxer. Jeremy îl cunoscuse în timpul studenției la Berlin, într-un club de box. Totuși, din spatele lentilelor ochelarilor, ochii miopi ai lui Brauer priveau surprinzător de blând. Era aproape chel și părea trecut de treizeci de ani. Avea mustața netunsă și o mânecă a flanelului tocită. La gât purta un șal din lână. Vocea îi era răgușită și nasul roșu.

- La redacție mi s-a spus că ești bolnav. Sper că nu te deranjez? întrebă îngrijorat Jeremy.

- Absolut deloc. Am zugravii în casă și cei doi băieței le terorizează pe bonă și pe servitoare. Mă bucură o variație. Să mergem în biroul meu. Acolo vom fi departe de tămbălău.

Werner Brauer îl conduse pe Jeremy pe coridorul în care tocmai dispăruse servitoarea. În birou domnea o dezordine cu care Jeremy era obișnuit de acasă. Masa de scris gemea de cărți și teancuri de hârtii. Alte hârtii erau așezate pe cărțile din rafturile bibliotecii încăpătoare. Un perete era ocupat aproape în întregime de un covor oriental, în culori deschise. Pe un alt perete atârnau picturi cubiste și un mulaj după masca mortuară a lui Georg Büchner. Două ferestre, încadrate cu vrejuri de iederă, ofereau o frumoasă perspectivă către Mathildenhöhe.

Ziaristul dădu deoparte câteva cărți de pe canapea și din fotoliu și îl invită pe Jeremy să se așeze.

- Ce vârstă au gemenii tăi? se interesă Jeremy.

- Trei ani. Singura care îi ține cu adevărat în frâu este soția mea. Dar acum este în vizită la mama ei la Heidelberg. Păcat că nu poți să o vezi. I-ar fi făcut mare plăcere să te cunoască. Sau rămâi mai mult?

Jeremy descoperi pe masă fotografia unei femei brunete, cu ochii negri, drăguță și cu un aer hotărât.

- Din păcate, doar câteva zile. Așa cum spuneam, sunt în interes de serviciu. Ziarul *Spectator* ar dori un tablou al modului în care este văzut în Germania tratatul ruso-britanic, conduse Jeremy discuția în direcția care îl interesa. De aceea tu ești prima persoană de contact.

- Sunt măgulit. Ziaristul zâmbi, dar redeveni imediat serios. Kaizerul, miniștrii și consilierii lui, ca să o spunem pe șleau, au cam făcut pe ei. Pentru că ei nu vor să admită că Anglia și Rusia și-au rezolvat conflictele din Asia. Naționaliștii fac spume și văd în acest tratat opera puterilor răului, deoarece Germania și Austro-Ungaria sunt acum ca și încercuite de aliații Anglia, Rusia și Franța. Liberalii, din rândul cărora fac și eu parte, consideră acest tratat drept consecința incompetenței în politica externă germană. Mă tem că acesta nu va contribui la o pace de durată. Instigatorii la război din toate puterile europene au o influență prea mare.

- Și eu văd lucrurile la fel.

Jeremy dădu aprobator din cap. În încăpere se așternu liniștea. De la etaj răsunau vocile nemulțumite ale copiilor.

- Ai chef de un coniac bun? Cu el aceste subiecte devin mai suportabile.

Werner Brauner îl privi întrebător.

- Cu plăcere.

Dintr-un colț al bibliotecii, ziaristul aduse două pahare mari și o sticlă și turnă băutura.

- Noroc! Pentru prietenia noastră!

Ciocniră.

Jeremy era convins că aceste idei erau naive şi sentimentale, dar în acest moment îşi dorea ca relaţia dintre două naţiuni să fie la fel de simplă ca aceea dintre doi oameni.

Werner Brauer se şterse la nas cu o batistă în carouri, apoi zise:

- Eu sunt foarte furios din cauza cursei înarmărilor navale dintre Germania şi Anglia, în care ne-au vârât kaizerul, ministrul lui pentru flotă Tirpitz şi gaşca lor. Astfel orice înţelegere reală dintre ţările noastre a fost retezată din rădăcini. Chiar dacă kaizerul susţine sus şi tare contrariul.

- Dar cu siguranţă că eşti printre puţinii care au această opinie.

- Aşa este, o mare parte a populaţiei de aici a devenit între timp paranoică în privinţa Angliei ca putere maritimă. În frunte cu membrii Asociaţiei Flotei Germane.

- Comportamentul este acelaşi şi de cealaltă parte. Jeremy luă o înghiţitură din coniacul roşcat-brun, care îi încălzi gâtul. De ceva timp un roman de spionaj este bestseller în Anglia, în care se descrie cum se apropie de Anglia flota germană sub protecţia insulelor din Marea Nordului.

- Tirpitz ar fi avut ideea aceasta.

Brauer zâmbi, apoi îl apucă o nouă criză de tuse.

- Îţi spune ceva numele de Karl von Waldenfels, conte? întrebă Jeremy.

Ziaristul confirmă:

- Da, este membru de frunte al Asociaţiei Flotei Germane. Dar spre deosebire de multe figuri cu autoritate acolo, este foarte inteligent. Bănuiesc că lui nu i se pare iluzorie apropierea dintre Anglia şi Rusia. În urmă cu câteva săptămâni l-am auzit

vorbind la o adunare în Darmstadt. Lua mai mult sau mai puțin în considerare posibilitatea unui război preventiv împotriva Angliei, Franței și Rusiei. Și s-a bucurat de o mare susținere din partea auditoriului. Toată lumea știe faptul că unii membri ai marelui stat major și oameni influenți din politică și economie nu ar fi împotriva unui asemenea război.

- Un război în care Germania nu ar avea șanse, cu Franța în vest, cu Rusia în est și cu Anglia pe mare, ripostă gânditor Jeremy.

- Eu sunt sigur că nici kaizerul, nici Tirpitz sau ministrul de război Moltke nu iau în calcul acum un astfel de război. Poate cu Franța și Rusia, dar nu cu Anglia ca al treilea inamic. Pentru asta, flota germană este totuși mult prea slabă. Și eu sper că va rămâne așa încă multă vreme.

- Contele Waldenfels este prieten cu prințul Heinrich von Marssendorff.

- Chiar ești bine informat.

Werner Brauer dădu admirativ din cap.

- Sunt prieten cu Miss Bredon, o nepoată a prințului.

- Felicitări, te învârți în cercuri înalte. Și mai știu că pentru voi, ziariștii englezi, este mai ușor decât pentru noi, germanii. Pentru mulți dintre acești nobili noi suntem un fel de lachei. Oricum, Heinrich von Marssendorff face parte dintre susținătorii unui război preventiv.

Serios? Pentru mine asta este o noutate, zise Jeremy surprins.

El nu bate toba în acest sens pentru că și-ar diminua șansele de a deveni ministru de externe. Franța, Rusia și națiunea ta ar putea percepe acest lucru ca pe un afront, dacă noul ministru de externe ar anunța public că ar prefera un război.

- Cam așa este.

Jeremy avea senzaţia că prin această discuţie primise o importantă informaţie, pe care încă nu o putea interpreta corect.

- Alfred Wiese şi-a rupt logodna şi acum lucrează ca ziarist liber şi scriitor la Berlin, schimbă Brauer subiectul discuţiei.

- Ah, eu aş fi putut să pariez că ţintea o poziţie de funcţionar într-un minister. Pe Alfred nu mi-l pot imagina boem, zise zâmbind Jeremy.

- Poziţia de funcţionar era mai mult dorinţa logodnicei sale.

Werner Brauer zâmbi.

O vreme discutară despre prietenii comuni din perioada studenţiei la Berlin. Jeremy regretă din nou că relaţia dintre cele două naţiuni era atât de tensionată. Pe la ora două îi spuse că trebuia să îşi ia rămas-bun. Spera că la oficiul poştal sosise telegrama de la Scotland Yard, cu informaţii despre Lew Prokowski, şi voia să se întoarcă cât mai repede la Ems. Ştia că putea avea încredere în Hopkins. Cu toate acestea, se simţea mai bine dacă era în apropierea Victoriei, deşi cu siguranţă că aceasta mai era furioasă pe el.

- Pe drumul de la gară până aici ţi-a atras atenţia numărul mare de poliţişti? întrebă Brauer în timp ce îl conducea pe Jeremy spre ieşire.

De sus, din capul scărilor, printre şipcile balustradei îi pândeau doi băieţei blonzi, pe care nu îi puteai deosebi unul de celălalt. Când Jeremy le zâmbi, dispărură amândoi.

- Acum, că îmi zici, da. Există un anume motiv pentru asta?

- De un timp poliţia a sporit numărul arestărilor din rândul socialiştilor şi comuniştilor. Brauer oftă şi adăugă: Sper să nu se ajungă la o nouă lege pentru socialişti şi ca social-democraţia să fie interzisă iarăşi. Uneori te invidiez că trăieşti într-o ţară atât de liberală.

- În privința măsurilor de protecție socială sunteți mult înaintea noastră. Recent, Churchill a afirmat într-un ziar englezesc că este foarte surprins că în Germania există birouri de plasare a forței de muncă. Jeremy întinse mâna prietenului său și continuă: Vizitează-mă la Londra. M-aș bucura foarte mult.

- Cu plăcere, dacă îmi promiți că vom merge la un meci de rugby sau de fotbal. Werner Brauer zâmbi și cei doi își strânseră mâinile. Între timp, se joacă fotbalul și în Germania. La Darmstadt chiar există o echipă, dar jocul este la noi încă la început.

În timp ce își ștergea din nou nasul, îi făcea semne lui Jeremy din poarta grădinii. Jeremy coborî dealul și observă o birjă. O luă și îi ceru birjarului să îl ducă la oficiul poștal.

La poștă nu sosise nicio telegramă de la sir Arthur, de aceea Jeremy se duse la o cârciumă în apropiere. Comandă o bere, cârnăciori, varză murată și pâine. Nu mai mâncase așa ceva din perioada studenției în Germania.

O oră mai târziu, se întoarse la oficiul poștal, dar din nou fără rezultat. Jeremy îi comunicase lui sir Arthur că va rămâne în Darmstadt până la ora patru. Era prea nervos pentru a mai intra în altă cârciumă, așa că se plimbă agale prin centrul orașului – pe lângă palatul ducilor de Hessen și Darmstadt, care i se păru ostil, cu fațada sa severă în stil baroc –, și prin mica și frumoasa piață. Comparativ cu centrul Londrei, care era ziua plin cu oameni, aici viața i se păru foarte tihnită. Pe o stradă mărginită de arbori, care ducea către o piață cu o coloană înaltă în mijloc, circulau tramvaie și trăsuri. Din când în când trecea și câte un biciclist. Vremea fiind frumoasă, multe case aveau ferestrele deschise.

- Nu, stimate domn, nu aţi primit nicio telegramă, îl informă la ora patru funcţionarul bărbos de la ghişeu.

Jeremy se întoarse frustrat, când bărbatul strigă după el:

- Aşteptaţi, tocmai vine una. Funcţionarul urmări imprimatorul şi adăugă: Da, telegrama este de la Londra şi este destinată domnului Ryder.

Nerăbdător, Jeremy se uită cum acesta rupea bucata de hârtie şi o lipea pe un formular.

- Mulţumesc, de plic nu am nevoie, spuse el grăbit.

Afară, în piaţa din faţa oficiului poştal, privi textul cifrat care se întindea pe câteva rânduri. I se răspundea că Lew Prokowski fusese logodit cu o anarhistă rusoaică şi era şi el suspect de apartenenţă la un grup de anarhişti emigranţi ruşi.

Hopkins îşi imaginase că şederea în Germania va fi mai rea. Salteaua de pe patul său era puţin cam moale şi el era foarte bucuros că luase pentru el şi pentru Mr. Ryder pilote englezeşti subţiri. Dimensiunile şi greutatea plăpumilor îl făceau să se teamă că se va sufoca în timpul somnului. Dar mâncarea pe care o servise cu o seară înainte împreună cu personalul fusese deosebit de gustoasă şi chiar şi pâinea neagră, coaptă în bucătărie pentru micul dejun, se dovedise foarte bună.

Urmărise cu multă discreţie bucătăreasa, care stătea la maşina de gătit şi folosea un aparat pe care el nu îl cunoştea – un fel de pâlnie care era împinsă pe deasupra unei plăci din metal cu găuri, prin care aluatul cădea în apă fierbinte. Foarte ciudat.

Hopkins se înţelegea cu Greta doar prin semne, dar o considera foarte pricepută. Prepara o mâncare excelentă, bucătăria ei strălucea de curăţenie, iar slujnicele îşi făceau datoria cum trebuie. Cu coada ochiului îl văzu pe Konrad intrând şi

așezându-se alături de el la masa cea lungă din lemn de stejar. Greta tocmai scotea din apa clocotită, cu o paletă, bucățelele fierte de aluat – un fel de tăiței – și le punea într-un castron.

- Acestea sunt *spätzle*, Mr. Parson, îi spuse în engleză Konrad. O specialitate germană.

- Oh, interesant.

Greta băgă de seamă că cei doi bărbați vorbeau despre preparatul ei. Puse o lingură cu *spätzle* pe o farfurie, turnă peste ele unt topit și, zâmbind, așeză farfuria și o furculiță în fața lui Hopkins pe masă.

- Sunteți foarte amabilă.

Hopkins mulțumi cum se cuvenea, înainte de a gusta din tăiței. Konrad îi traducea Gretei.

Gustul era surprinzător de bun. Hopkins dădu din cap laudativ. Și hotărî să ia rețeta de la Greta.

Konrad își întinse picioarele sub masă.

- Cum este lordul Lothian ca stăpân? se interesă el.

- Păi, este un adevărat gentleman.

Chiar de nu ar fi fost așa, Hopkins nu ar fi vorbit niciodată de rău față de alt valet un stăpân. Pentru el discreția era o virtute.

- Am auzit că este conte. În tinerețe eu am fost majordom timp de doi ani la un baronet de Minster.

- Într-adevăr?

Hopkins era prea politicos pentru a-i explica lui Konrad că baronetul era un rang englezesc nobiliar minor. O servitoare începu să pregătească masa pentru cafeaua de după-amiază a personalului. Aceasta puse pe masă pâine, unt, marmeladă și un tort cu foi. Greta și Wilhelm se așezară la masă și începură să discute. O altă slujnică turnă cafea în cești. Hopkins constată cu regret că aici nu exista ceai. Tare i-ar fi plăcut să bea acum o ceașcă de Earl Grey. În Germania se bea cafea. Dar nu voia să se

plângă. Buchetul de floarea-soarelui dintr-un vas din ceramică de pe masă îi redădu buna dispoziție.

- Ați fost majordom și la alți nobili în afara lordului?

Konrad își ungea o felie de pâine cu mult unt și marmeladă.

- Da.

Hopkins se gândi că nu era necesar să îi povestească lui Konrad că fusese majordom la doi duci, un marchiz și trei lorzi. Ca să nu mai vorbească și de casele cu rang nobiliar mai mic.

- Și ați fost plecat și în străinătate?

- Ocazional.

O servitoare îi puse lui Hopkins pe farfurie o felie de tort, acoperită cu firimituri, precum *crumble*.

Da, fusese deseori cu angajatorii lui pe continent, precum și în coloniile de peste mări. În India, în Ceylon, în diverse țări africane și în Canada, Australia și Noua Zeelandă. Călătorise și în SUA. Existau colegi care căutau angajamente ce le dădeau posibilitatea să cunoască țări îndepărtate. Pentru Hopkins aceasta nu fusese niciodată un criteriu important. Nu că nu ar fi fost în stare să se descurce cu gândacii de bucătărie, cu trenurile care nu respectau orarul, cu camerele murdare, cu furtunile de nisip și cu musonii, cu hoții de buzunare și cu alți bandiți, dar întotdeauna respirase ușurat când la Dover sau la Harwich punea în cele din urmă piciorul pe pământul englezesc.

- Eu am trăit câțiva ani cu prințul și prințesa în Rusia. Prințul a fost ambasador acolo, zise Konrad.

Hopkins se arătă din nou interesat, așa cum cerea politețea.

- Într-adevăr?

Uneori îl însoțeam pe prinț la palatul țarului din Sankt Petersburg. Am fost și în alte palate ale nobilimii. Asemenea fast nu ați văzut niciodată! Candelabre uriașe din cristal, veselă aurită și mobilier încrustat cu pietre prețioase.

„Extrem de vulgar", dezaprobă în gând Hopkins.

- De câteva ori am servit la dineuri ţarul şi ţarina. Văzut de aproape, ţarul este un bărbat simplu. Spre deosebire de el, soţia este o adevărată frumuseţe. I-am văzut nu demult în fotografiile din ziare. Ea a îmbătrânit. Cu tulburările din Rusia nu este de mirare. Să trebuiască să trăieşti veşnic cu frica de un atentat. Konrad oftă teatral în timp ce îşi mai turna cafea. Ministrul de interne rus venea frecvent în vizită la alteţa sa. Mergeau împreună la vânătoare, făceau yachting pe Marea Baltică şi pe Marea Neagră. Din când în când frecventau şi bordelurile de lux din Sankt Petersburg. Konrad rânji tendenţios şi continuă: De câteva ori a participat şi şeful serviciului secret.

„Un servitor chiar nu ar fi trebuit să pălăvrăgească despre stăpânul lui aşa ceva", se gândi Hopkins.

- Prinţul Heinrich şi ministrul de interne mai corespondează şi acum des şi îşi trimit cadouri. Şampanie, caviar şi vin din valea Rinului, chestii de-astea.

Greta şi Wilhelm îi lăsau lui Hopkins impresia unor servitori de clasă. Ceea ce evident nu era valabil şi pentru Konrad. În timp ce Hopkins degusta tortul, Konrad vorbea încă despre perioada petrecută în Rusia. Depănă o poveste fantastică despre o călătorie cu sania pe Neva îngheţată, când sania prinţului a fost urmărită de o haită de lupi.

Hopkins era îngrozit de asemenea indiscreţii, însă asta nu îi scăzu apetitul. Şi tortul era gustos. O altă reţetă, pe care trebuia să o afle de la Greta.

Capitolul douăzeci

Portretul mamei ei nu îi ieşea din minte Victoriei. Şi acum, când urca scările spre camera Clarei, îl vedea cu claritate în faţa ochilor. Rochia vaporoasă cu decolteu adânc, gura uşor întredeschisă, senzual...

În urmă cu mai bine de o oră fusese înlocuită de Sophie lângă patul bunicii şi o rugase pe mătuşa ei să o anunţe imediat ce principesa se trezea. Voia să îi arate portretul şi să o determine să vorbească, chiar dacă se îndoia că va afla de la ea ceva despre Jakob.

„Dar de ce m-a minţit?" se întrebă iarăşi Victoria furioasă. Oare bunica ştia că Jakob era tatăl ei? Poate că pentru ea era mai rău că Amelie făcuse un copil în afara căsătoriei, cu un artist, decât că se căsătorise cu un protestant, şi nu voia să îi dezvăluie nepoatei ei această poveste penibilă.

Când Victoria deschise cu grijă uşa de la camera Clarei, tânăra stătea în pat sprijinită de două perne. Obrajii ei căpătaseră o culoare sănătoasă. Micuţul dormea lângă ea, îmbrăcat în hăinuţe albe din bumbac, cu boneţică din lână şi ciorăpei puţin cam mari pentru el.

- Domnişoară..., îi zâmbi Clara cu timiditate.

Victoria se aşeză pe un taburet lângă pat.

- I-am trimis o scrisoare contesei Langenstein, spuse ea încet. Ochii Clarei se măriră de spaimă. Nu trebuie să îţi fie frică. Sunt convinsă că vei putea lucra în continuare pentru ea, după ce te vei reface complet, şi că aceasta va avea grijă şi de băieţelul tău.

Clara o privi uimită.

- Dumneavoastră sunteţi atât de... de amabilă, se bâlbâi ea. Şi principesa mi-a dăruit haine pentru copil. Nici nu merit.

- Bunica mea ţi-a dăruit hainele?

Victoriei nu îi venea să creadă.

- Da, mi le-a adus Greta.

Clara dădu din cap cu convingere. Băieţelul deschise ochii şi începu să plângă.

- Cred că îi este foame, spuse Clara şi îşi desfăcu cămaşa de noapte la piept, îl ridică pe micuţ şi acesta începu să sugă cu putere.

Victoria zâmbi.

Pare să aibă o poftă sănătoasă de mâncare, zise ea şi părăsi încăperea.

Nu, nu îi venea să creadă. Bunica ei îi dăruise Clarei haine pentru bebeluş. Nu o înţelegea.

- Miss Bredon...

Victoria îl observă abia acum pe Hopkins, care se apropie de ea.

Am primit o veste de la lordul Lothian, îi comunică majordomul cu voce joasă. Vă aşteaptă peste o oră într-un separeu de la hotelul Römerbad.

- Poftim?

Jeremy se gândea că vor trece peste ceartă cu un rendez-vous romantic? Nu, se înşela amarnic. Victoria se înfurie din nou.

- Lordul m-a chemat şi pe mine la cină. Hopkins tuşi, ca şi cum i-ar fi citit gândul. Vă voi servi eu.

Jeremy nu s-ar folosi de Hopkins ca să îi mijlocească o întâlnire şi nici Hopkins nu s-ar preta la aşa ceva. Oare Jeremy aflase ceva important, despre care nu se putea discuta în vilă? O cuprinse o stare de spirit neplăcută.

Separeul se afla la primul etaj al hotelului Römerbad. Când Victoria şi Hopkins intrară, Jeremy se ridică în picioare. Purta un costum de stradă din tweed. Victoria se îmbrăcase într-o rochie de seară simplă, din catifea verde-închis, iar Hopkins într-un frac. Cele două ferestre ale separeului dădeau spre parcul staţiunii, unde în această seară blândă mai erau câţiva amatori de plimbare. Deasupra oraşului, cerul era întunecat. De-a lungul Lahnului se aprinseseră deja felinarele.

În timp ce Jeremy îi salută pe Victoria şi pe Hopkins, îi spuse chelnerului cu părul cărunt că putea servi masa. Avea o voce prietenoasă şi părea relaxat, dar Victoria îl cunoştea prea bine încât să nu îşi dea seama că îl preocupa ceva. Era încă supărată pe el, dar fu de ajuns să o privească, pentru a se simţi tulburată.

- Am comandat şampanie, o supă de castane şi potârniche, spuse Jeremy după ce chelnerul se retrase. Sper că este în regulă.

- Fireşte, răspunse nerăbdătoare Victoria, care nu voia să lase să se vadă cât de tulburată era de prezenţa lui Jeremy.

Ce s-a întâmplat? Hopkins, vă rog să nu staţi în picioare. Aşezaţi-vă lângă noi.

- Desigur, dacă doriţi, Miss Victoria.

Hopkins se aşează lângă ea pe canapeaua îmbrăcată în catifea roşie. Un moment Victoriei îi trecu prin minte că această piesă de mobilier fusese cu siguranţă folosită de unii clienţi în cu totul alte scopuri. Înghiţi în sec şi îşi alungă energic din minte imaginea a două corpuri goale încolăcite.

Am trimis din Coblenz o telegramă, zise Jeremy trecându-şi mâinile peste faţă. Între timp, aceasta trebuie să fi ajuns la vilă. În ea scrie că bunicul tău este grav bolnav şi că trebuie să te întorci urgent la Londra. Eu şi Hopkins te vom însoţi.

- Cum de te-ai hotărât să te întorci cu mine?

Victoriei nu îi venea să creadă ce auzea.

- Nu, nu m-am hotărât.

Nu te-ai hotărât? Ţi-am mai spus că fără tine nu mă întorc, se ambală Victoria şi fu pe punctul de a sări în picioare şi a ieşi din separeu.

- Mai întâi ascultă ce vreau să spun, zise Jeremy şi oftă. Am aflat de la sir Arthur că Lew Prokowski este suspect de colaborare cu anarhiştii ruşi. Sunt convins că este implicat în afacerile lui Karl von Waldenfels. De aceea trebuie să părăsim oraşul cât mai repede posibil. Ca să nu mai spun că, probabil, mă va recunoaşte.

- Lew nu este anarhist.

O bătaie în uşă întrerupse discuţia. Hopkins se ridică repede şi luă poziţia unui valet, care nu stă niciodată la masă cu stăpânul lui. Chelnerul intră cu un cărucior pe care se aflau un castron cu supă şi un răcitor argintat cu şampanie.

- Mulţumesc, nu mai avem nevoie de dumneavoastră, i se adresă Jeremy chelnerului. Ne va servi majordomul meu.

- Cum doriţi.

Bătrânul chelner se retrase după ce se înclină.

- Lew nu este anarhist, repetă Victoria consternată. Cred că sir Arthur s-a înşelat.

- Îmi pare rău, ştiu că tu ai încredere în dr. Prokowski, o privi Jeremy trist, dar s-a stabilit că a fost logodit cu o femeie din cercul anarhiştilor. A fost de faţă când s-a tras asupra mea, iar acum este la Ems, unde se petrece ceva periculos. Nu crezi că sunt prea multe coincidenţe?

- Lew nu era în Germania când a fost omorât lordul Fisher, protestă Victoria. El ţi-a îngrijit rana şi i-a salvat viaţa Clarei şi copilului ei. Este medic. Un om care vindecă şi ocroteşte viaţa. Nu unul care ucide.

Era aproape să îi reproşeze lui Jeremy că spune asta doar pentru că este gelos.

Şi totuşi...

Fratele lui Lew fusese executat pentru că luptase pentru schimbare. Lew fusese atât de amărât şi de furios când vorbise despre situaţia din Rusia. Dar Victoria îşi aminti ceva. Însă nu putea fi posibil...

- La ce te gândeşti? o întrebă Jeremy, care îi cunoştea bine chipul.

- În această dimineaţă am fost la Lew, spuse Victoria fără tragere de inimă. Bunica mea a căzut în grădină şi am vrut să îi cer ajutorul. În apartamentul lui se simţea miros de fum de ţigară şi de parfum, un parfum care îmi este cunoscut. Waldenfels preferă ţigările parfumate cu aromă de cuişoare.

- Că tot aţi amintit, Miss Victoria..., zise Hopkins care luase iar loc, dacă nimeni nu mai avea chef de mâncare şi de

şampanie. Şi îmbrăcămintea doctorului Prokowski are acest miros. Mi se pare ciudată combinaţia între fumul de ţigară şi cuişoare.

- Oh, Doamne!

Victoria îşi duse mâna la piept.

- Chiar îmi pare rău, zise Jeremy încet.

Victoria respiră adânc. Dar acum nu era momentul să îşi bată capul cu Lew şi să regrete că nu era omul pe care îl crezuse ea.

- Ai descoperit ceva la Darmstadt? reuşi ea, cu greu, să îl întrebe pe Jeremy.

- Prietenul meu, Werner Brauer, mi-a povestit că în ultima vreme poliţia a percheziţionat mai multe case şi a arestat apropiaţi ai social-democraţilor şi ai partidelor radicale. Werner presupune că în Germania se pregăteşte o nouă lege pentru socialişti. Însă eu cred că poliţia se teme de un atentat. Cine ar putea fi victima? Marele duce de Hessen-Darmstadt.

Victoria observă că încăperea se oglindea deformată în răcitorul pentru şampanie. O picătură de condens se prelingea pe gâtul sticlei.

- Ţarul Nicolae va face în scurt timp o vizită rudelor din Darmstadt şi va avea şi o întâlnire cu kaizerul la Ems, şopti ea.

- Ce spui?

Jeremy şi Hopkins o priveau ţintă.

- Mi-a spus bunica mea azi-dimineaţă, la micul dejun. Din cauza căzăturii ei, uitasem. Kaizerul va încerca să îl convingă pe ţar să iasă din alianţa cu Anglia. De aceea, cei doi se întâlnesc la Ems şi în onoarea lor se organizează un dineu festiv, la care sunt invitaţi şi bunica mea, unchiul şi mătuşa mea.

- Dar unchiul tău şi Waldenfels au aflat de puţin timp despre întâlnirea de la Ems dintre Wilhelm şi ţar, zise Jeremy.

Sosirea lui Lew Prokowski aici trebuie însă să fi fost planificată de multă vreme.

Dacă îmi permiteţi, sir..., îşi drese Hopkins glasul, în această după-amiază am avut o discuţie cu cameristul prinţului. Prinţul Heinrich a fost ambasador al Germaniei în Rusia, conform spuselor lui Konrad, care, din păcate, trebuie să constat, nu dă dovadă de discreţia necesară pentru poziţia sa. Prinţul a rămas din acea perioadă într-o relaţie de strânsă prietenie cu ministrul rus de interne.

- Şi presupuneţi că ministrul de interne l-a informat pe unchiul meu despre vizita ţarului cu mai mult timp în urmă? întrebă Victoria.

- Astfel de vizite, precum cea a ţarului şi a familiei sale la rude, şi întâlnirile între şefii de state sunt pregătite de regulă cu săptămâni ori chiar cu luni înainte. Eu sunt convins că ministrul de interne l-a informat confidenţial pe prinţ, ca de la prieten la prieten.

- Asta ar însemna că unchiul meu este implicat în complot.

Victoria nu se simţea prea apropiată de unchiul ei, de aceea era mult mai puţin afectată de implicarea acestuia decât de implicarea lui Lew.

- Conform prietenului meu, unchiul tău face parte dintre susţinătorii unui război preventiv. Prinţul, contele şi cei care complotează cu ei îşi permit, spre deosebire de guvernul german, să nu îşi facă iluzii că se va realiza curând o alianţă între Anglia şi Rusia, le explică Jeremy gânditor.

- Deci la asta se referea Waldenfels când a spus că uneori trebuie create condiţii precum a făcut Bismarck. Victoriei i se părea că i se schimbase vocea. Căpătase un ton înalt, subţire, străin. Rusia trebuie să fie adusă în stare de haos prin moartea violentă a ţarului. Astfel ţara va fi preocupată de ea însăşi şi

nu va mai reprezenta mult timp un pericol pentru Germania într-un război.

- Cu siguranţă că oamenii din marele stat major şi din ministerul de război participă la conspiraţie, confirmă Jeremy. Imediat ce Rusia dispare ca inamic, kaizerul şi guvernul lui sunt uşor de convins să înceapă un război împotriva Franţei şi să zdrobească o dată pentru totdeauna încercuirea din partea celor trei puteri. Probabil că aceşti conspiratori se gândesc că acest război se va încheia rapid cu o victorie, că în această situaţie Anglia îşi va calcula la rece propriile interese şi se va declara de acord cu un tratat de pace.

O pală de vânt făcu să pâlpâie flacăra lămpii cu gaz. În umbrele care se mişcară pe pereţii încăperii Victoria avu impresia că vede brusc armate înfruntându-se. În urechi îi răsunară focuri de puşti şi bubuiturile tunurilor, urmate de ţipete de durere. În separeu se lăsă o linişte apăsătoare. Ea ştia că Jeremy şi Hopkins simţeau acelaşi lucru.

- Trebuie să împiedicăm atentatul, şopti ea.

- Fireşte că asta trebuie să facem. Jeremy zâmbi şi inima Victoriei, atât de încercată, începu din nou să bată mai repede. Doar că habar nu avem ce se va întâmpla.

- Ce vom face acum?

Victoria era copleşită de o premoniţie urâtă şi simţi că nu mai avea aer în mica încăpere.

- Vom părăsi chiar astăzi Emsul şi vom înnopta undeva pe valea Rinului. Duşmanii noştri vor crede că suntem pe drum spre Anglia, din cauza îmbolnăvirii bunicului tău. Mâine tu vei pleca împreună cu Hopkins la Londra, în timp ce eu mă voi duce la Wiesbaden. Acolo iau legătura cu cineva din serviciul secret, căruia îi voi da o scrisoare pentru sir Arthur, ca să i-o

predea personal. Sir Arthur şi guvernul englez trebuie să afle ce plănuiesc conspiratorii.

Vrei să opreşti atentatul de unul singur?

- Nu am de ales.

Privirea lui Jeremy se întunecă şi chipul lui căpătă o expresie severă. Victoria simţi că nu îşi făcea iluzii în privinţa dificultăţii misiunii sale.

- Rămân cu tine.

- Este prea periculos.

- Doar nu îţi închipui că mă voi întoarce la Londra ca să aflu că un spion englez a murit în Germania. Încetează odată să mă tot protejezi!

Victoriei îi era absolut indiferent faptul că Hopkins era martor la cearta lor.

- Singur mă pot ascunde mai bine.

- Ai mai spus asta şi după ce ai fost împuşcat. Dar acum nu mai cedez. Victoria îl privi furioasă. Şi dacă ai de gând să pleci pe furiş, să ştii că am să mă întorc la Ems. Lew este îndrăgostit de mine. Poate îl conving să renunţe la plan.

- În mod cert nu te vei întâlni cu el!

Mina lui Jeremy exprima o hotărâre de neclintit.

Şi cum vrei să mă împiedici să fac asta? Vrei să mă încui undeva? Victoria trebui să se abţină să nu ţipe. Şi să nu îndrăzneşti să îmi reproşezi iar că mă comport pueril.

- Dar exact asta faci.

- Scuzaţi-mă dacă îmi permit să intervin în această discuţie..., îşi drese Hopkins glasul, părerea mea este că în trei vom putea face mai mult decât dumneavoastră singur, sir.

Victoria îi aruncă o privire recunoscătoare.

- După cum spuneam, împreună cu dumneavoastră şi cu Victoria voi atrage imediat atenţia.

- Eu cred că supraevaluați acest pericol, sir. Mulțumită lui sir Arthur, aveți la dispoziție mai multe pașapoarte. Miss Victoria și cu mine ne putem da unchi și nepoată. În acest anotimp, la Wiesbaden ar putea fi mulți englezi veniți ca turiști sau la tratament, iar dumneavoastră puteți fi un gentleman. Vă întâlniți cu omul de contact, îi predați scrisoarea și după cel mult o noapte părăsiți Wiesbaden. Nici nu va trebui să stăm la același hotel. La fel putem proceda și în alte locuri.

Jeremy tăcu și privi înainte.

„Fii de acord, te rog, fii de acord!" repetă în gând Victoria.

- Bine, sunt de acord, zise Jeremy în cele din urmă.

Însă Victoria observă că el nu era bucuros de decizia luată.

Victoria o întâlni pe Sophie în dormitorul bunicii ei. Pe comodă ardea o mică lampă cu petrol împrăștiind o lumină slabă. Principesa dormea. Ori se prefăcea din nou că doarme, se gândi Victoria tristă.

Portretul mamei ei se vedea neclar în cameră alăturată, cufundată în întuneric. Dar ea îi cunoștea toate detaliile.

Putem vorbi puțin pe coridor, i se adresă ea încet prințesei.

- Desigur.

Sophie ieși din dormitor împreună cu Victoria.

- Cum se simte bunica?

- Până acum nu s-a trezit, dar a dormit liniștită. De aceea cred că starea ei nu s-a înrăutățit.

Am primit o telegramă de la Londra. Bunicul meu, ducele, a făcut infarct. Wilhelm tocmai îi dăduse telegrama Victoriei. Chiar la noapte voi porni spre casă. Lordul Lothian este atât de amabil încât mă însoțește.

- Pentru Dumnezeu! Biata de tine! Mai întâi căzătura bunicii, iar acum trebuie să ai grijă şi de bunicul tău.

Sophie puse mâna pe braţul Victoriei şi o privi speriată.

Tânăra avu remuşcări că o făcuse să se îngrijoreze. Ea nici măcar nu era apropiată de bunicul ei, care îl dezmoştenise pe tatăl ei, pentru că acesta devenise medic legist, şi nu a fost nici măcar la înmormântarea lui. Nu, pentru bunicul ei nu şi-ar fi întrerupt călătoria.

- Sper mult ca starea sănătăţii lui să se amelioreze, spuse Victoria. Te vei ocupa tu de Clara şi de băieţelul ei, până când Rosalyn se va întoarce din călătorie?

- Fireşte. Îi spun chiar acum şoferului să se pregătească. Vă duce el la gară.

- Ar fi foarte drăguţ din partea ta.

- Mă bucur că te-am cunoscut, Victoria, îi spuse Sophie şi o îmbrăţişă. Scrie-mi imediat ce vei afla noutăţi despre sănătatea bunicului tău.

- Şi eu mă bucur că ne-am cunoscut, Sophie.

Victoria o îmbrăţişă şi ea pe Sophie.

Victoria se grăbi să ajungă în camera ei şi îşi puse în geanta de voiaj îmbrăcămintea strict necesară. Nu va lua cu ea valiza-dulap. Când reveni în hol, Jeremy şi Hopkins o aşteptau. Afară se auzi oprind un automobil. Cauciucurile scrâşnir pe pietriş şi lumina farurilor alunecă pe pereţi.

- Ar trebui să plecăm, zise Jeremy reţinut.

Pe drumul până la gară el şi Victoria au stat în spate. Hopkins s-a aşezat lângă şofer. Una câte una vilele cu grădini întunecate rămâneau în urma lor. Victoria avea senzaţia că se afla foarte departe de ele. Şi brusc o cuprinse teribila teamă

că nu vor reuși să împiedice atentatul. Teama că vor fi arestați de poliție. Înghiți în sec și își frământă mâinile în poală. Toate acestea vor fi mult mai ușor de suportat dacă l-ar avea alături pe Jeremy.

Târziu în noapte Victoria, Jeremy și Hopkins intrară în holul hotelului Goldener Stern situat lângă primăria din Bonn.

- Mă ocup eu de camere.

Hopkins se îndreptă spre recepție.

Victoria se așeză într-unul dintre fotoliile îmbrăcate în piele. Jeremy se plimba pe hol în sus și în jos. Tensiunea dintre ei nu se atenuase în timpul călătoriei cu trenul. Victoria nu mai rezistase și se prefăcuse că doarme. Și chiar ațipise. Se trezea când trenul oprea în stații. Vedea peroanele luminate, tăblițele cu denumiri de localități – Andernach, Bad Breisig, Remagen – și puținii oameni care călătoreau în miez de noapte, după care pleoapele îi cădeau din nou grele.

Când porniseră la drum, Jeremy le spusese că a doua zi voia să închirieze un automobil și se vor îndrepta spre Rotterdam, pentru a păcăli eventualii urmăritori. Apoi o vor lua spre Wiesbaden. Spera că în acest fel își vor pierde mai ușor urma, decât călătorind cu trenul.

Pe Victoria o cuprinse din nou frica. Erau trei oameni care voiau să zădărnicească o vărsare de sânge, care ar fi aruncat continentul în haos. Dar cum putea să facă asta?

- Victoria...

Jeremy se opri lângă ea. Renunțase la tonul distant. Părea ezitant, dar afectuos.

- Da?

Ea îl privi plină de speranță. O va ierta pentru faptul că insistase să rămână cu el?

- Miss Bredon, aveți camera 111, care se află la primul etaj. Lord Lothian, camera dumneavoastră este la etajul al treilea.

Hopkins se apropiase de ei stricându-le momentul de apropiere.

Camera Victoriei avea ferestrele spre partea din față a hotelului. Un grup de tineri gălăgioși trecea prin piață. În lumina felinarelor, fațada rococo a primăriei părea glazurată cu zahăr. Victoriei i se părea că trecuse o veșnicie de când ajunsese aici și o vizitase pe Leah Wagner, cu care discutase despre mama ei și despre Jakob. De fapt, trecuseră doar zece zile. Trase perdelele.

Când începu să se dezbrace, se gândi fără să vrea cum ar fi fost dacă mâinile lui Jeremy s-ar fi plimbat pe pielea ei. Sfârcurile i se întăriră și respirația i se acceleră. Probabil că și dacă nu s-ar fi certat, el nu ar fi venit la ea în noaptea aceasta. În definitiv, între camerele lor se aflau două etaje și ar fi stârnit discuții, dacă ar fi fost văzut furișându-se.

Victoria se strecură sub cearceaf și stinse lumina. În timp ce ochii i se închideau obosiți, își dori să fi adormit în brațele lui Jeremy. Nici nu voia să își închipuie cum ar fi să se despartă.

Hopkins îl ajută pe Jeremy să își dezbrace haina. O puse pe un umeraș și o netezi înainte de a o așeza în șifonier.

„Să deschidă discuția despre Victoria sau își depășea statutul de valet?" se întrebă Hopkins nehotărât.

Jeremy se trântise pe pat în cămașă și pantaloni și își aruncase pantofii neglijent pe podea. Având în vedere dramaticele evenimente pe care le trăise, Hopkins îi trecu cu vederea comportamentul.

- Doriți să vă despachetez bagajul, sir?

Hopkins arătă către micul geamantan pentru călătorie. Ca și Victoria, Jeremy lăsase valiza-dulap în Ems.

- Mulțumesc, Hopkins, mă descurc singur.

- Prea bine, sir.

Hopkins se întoarse spre ușă, dar ezită. Pentru el, Victoria era ca o nepoată. Și Mrs. Dodgson ar fi socotit probabil că era nimerit să intervină. Putea să ignore de data aceasta politețea și discreția. Și se întoarse încet.

- Sir, dacă-mi permiteți... Dumneavoastră nu o puteți apăra permanent pe Miss Victoria.

- Poftim?

Jeremy se ridică perplex în capul oaselor.

- Ea vă iubește, de aceea vrea să vă fie alături când sunteți în pericol. Dacă nu îi permiteți, o veți pierde.

Jeremy îl privi nevenindu-i să creadă.

- Hopkins, dispari! spuse el pe un ton ușor amenințător.

- Ar trebui să discutați cu Miss Victoria, sir.

- Afară!

- Prea bine, sir.

Hopkins se înclină fără să se încrunte și părăsi încăperea.

Eva luă din șifonier una dintre rochiile de seară ale Victoriei, o înfășură cu grijă în hârtie satinată și o puse în cufărul-dulap. Îi plăcea de Fräulein Victoria. Fusese foarte drăguță cu ea. Și într-adevăr, nu orice domnișoară fină s-ar fi interesat de Clara, cum o făcuse Victoria. Cele mai multe ar fi fost absolut indiferente la soarta fetei. Spera sincer ca bunicul lui Fräulein Victoria să își revină.

După ce Eva împachetă hainele și încălțămintea Victoriei, se ocupă de cărțile din cameră. Pentru a nu se strica în timpul transportului, le înveli și pe acestea cu hârtie satinată. Una dintre cărți era foarte groasă și avea pe copertă o litografie a Drachenfels. O scăpă din mână și din ea zburară câteva hârtii. Se aplecă să le ridice, dar se opri imediat. Erau un bilet cu notițe și mai multe fotografii ale... Eva înghiți în sec și simți că i se face rău... ale unui cadavru.

Își aminti că la bucătărie se discutase despre faptul că Fräulein Victoria găsise în pădure, împreună cu câțiva copii, cadavrul unui vagabond. Ea înveli fotografiile în hârtie satinată, pentru că nu era în stare să le atingă, și hotărî să i le arate lui Herr Kerber, care va hotărî ce trebuia făcut cu acestea.

În camera sa de la Hotel d'Angleterre contele Waldenfels privea gânditor fotografiile pe care Heinrich von Marssendorff i le adusese foarte tulburat. Acesta îi mai spusese că nepoata sa se îndoise încă de la început de teoria conform căreia mortul ar fi un vagabond. Cele mai multe tinere doamne ar fi leșinat la vederea unui cadavru. Niciuna nu ar fi făcut fotografii. Victoria Bredon era o tânără cu totul neobișnuită. Karl von Waldenfels zâmbi.

Ea foarte frumoasă, foarte apetisantă și fermecătoare, mai ales pentru că nu părea conștientă de acest lucru. El își aminti cât se opusese când o sărutase în grădină. O auzise respirând panicată, ceea ce îl întărâtase și mai tare. Spera mult să o aibă cândva.

El consultase *Debrett's*, pe care Hotel d'Angleterre, ca un hotel de primă clasă, îl punea la dispoziția oaspeților. Într-adevăr, exista un conte de Lothian, ale cărui vârstă și

carieră corespundeau cu cele ale bărbatului pe care îl cunoscuse la dineul de la Marssendorff. Dar lordul nu avea accentul tipic, uşor nazal, al aristocraţilor. Însă dobândise titlul abia când împlinise douăzeci şi ceva de ani şi nu crescuse într-un mediu nobiliar.

Dar faptul că acesta apăruse în Ems la doar câteva zile după ce Victoria Bredon împreună cu câţiva ştrengari descoperiseră în pădure cadavrul lordului Fisher îi dădea de gândit. Contele chemă un servitor şi îl puse să îl aducă la el pe Joseph Coyle, care stătea la o pensiune din apropiere.

După douăzeci de minute bărbatul care se ocupase de aducerea lordului la Ems şi înlăturarea lui îşi făcu apariţia. Coyle îl împuşcase şi pe Jeremy Ryder în faţa Galeriei Slater. Waldenfels îi ceru să i-l descrie pe Ryder. Ceea ce îi spuse Joseph Coyle îi confirmă bănuiala că, în realitate, lordul putea fi ziaristul şi colaboratorul serviciului secret al Scotland Yardului.

Karl von Waldenfels nu avea de gând să îşi asume niciun risc când era atât de aproape de ţelul pe care şi-l propusese. Dacă aşa-zisul lord era într-adevăr Jeremy Ryder, era convins că acesta va încerca să rămână în Germania şi să clarifice asasinarea lordului Fisher. Şi era foarte probabil ca el să fie la curent şi cu atentatul pe care îl planificaseră. Trebuia să îl neutralizeze cât mai repede posibil.

Capitolul douăzeci şi unu

Dacă sunteţi de acord, Miss Victoria, mă voi duce în centru să vă cumpăr nişte haine potrivite pentru un tânăr.

Privirea lui Hopkins fixa un punct imaginar pe peretele camerei. La hotelul Wilhelma, aflat vizavi de parcul staţiunii Wiesbaden, el se înregistrase ca Mr. Palmer, iar despre Victoria spusese că este nepoata lui. Jeremy se prezenta ca Mr. Aldwin şi se cazase la hotelul Quisisana, din apropiere. În timpul călătoriei cu automobilul până la Wiesbaden, conveniseră, pe drumul de întoarcere la Ems, ca Victoria să se dea drept băiat.

Da, Hopkins, sunt de acord. Mulţumesc, răspunse Victoria.

Plecaseră din Bonn dimineaţa devreme şi după mai multe ore de mers se simţea zdrobită. Hopkins, dimpotrivă, părea proaspăt şi odihnit.

- Mă întorc în cel mult două ore. Poate revine şi Mr. Ryder până atunci de la întâlnirea cu colaboratorul serviciului secret. Majordomul îşi plimbă privirea prin eleganta cameră ale cărei ferestre dădeau spre parc, şi adăugă: Din fericire, constat că atât hotelul Goldener Stern, cât şi hotelul Wilhelma corespund

standardelor engleze. În camere există chiar şi săpun. Ceea ce nu se întâmplă în toate hotelurile din Germania.

- Oh, într-adevăr?

Victoria nu fusese atentă la aceste aspecte.

- Şi prosoapele şi rufăria de pat sunt de calitate superioară.

Hopkins se înclină şi ieşi din cameră.

Victoria intră în baie. Lăsă apa rece să îi curgă pe mâini şi îşi umezi faţa. În drum spre Wiesbaden analizaseră mai multe posibilităţi de împiedicare a atentatului, dar, în final, nu li se păruse niciuna realizabilă. În plus, nici nu ştiau unde va avea loc acesta.

Victoria discutase cu Jeremy doar despre aceste lucruri, în rest păstraseră tăcerea. Tânăra se gândise tot drumul cum călătoriseră odată noaptea împreună, cu maşina, prin Cornwall. Jeremy o salvase de Scotland Yard, când ea încercase într-un conac de ţară să lămurească un secret legat de tatăl ei. Atunci fuseseră foarte apropiaţi.

Victoria îşi muşcă buzele şi reveni în cameră. Câteva raţe îşi luară zborul de pe lacul din parc. Vântul ridica în aer frunzişul căzut. Mulţi dintre bătrânii platani din parc fuseseră deja desfrunziţi de toamnă. Dar vremea era foarte frumoasă, spre deosebire de atunci când fusese ultima dată în oraş, când nori grei atârnau pe cer şi străzile erau cenuşii şi umede.

Herr Velbert mi-a spus că s-ar putea ca tatăl lui să ştie cine este pictorul cu iniţialele JC, îşi aminti Victoria. Ea nu reuşise să revină la galeria lui de artă. În săptămâna care trecuse se întâmplaseră prea multe lucruri. Cu siguranţă că Jeremy nu va fi entuziasmat să audă că ea va face singură acel drum, dar până la biserica din cărămidă cu cele cinci turnuri ascuţite, lângă care se afla galeria, nu era mult de mers. Probabil că aceasta era singura ocazie pe care o mai avea de a afla ceva despre Jakob.

Victoria se gândi puțin, apoi se hotărî că trebuia să profite de această șansă. Cu siguranță scăpaseră de eventualii urmăritori. Pentru că bătea vântul, își legă pălăria cu un șal bine ascuns sub părul ei roșu, lăsă un bilet pentru Hopkins și părăsi camera.

Deși vremea era însorită, galeria de artă era luminată de lămpi cu gaz. În partea din spate a magazinului, Victoria îl descoperi pe tânărul Velbert. Să nu se fi întors tatăl lui din călătoria în sud? Alungă sentimentul de dezamăgire care o copleșea.

- Bună ziua! Am mai fost aici săptămâna trecută și m-am interesat de un pictor al cărui nume avea inițialele JC, se adresă ea bărbatului îmbrăcat îngrijit.

- Sigur, îmi amintesc. Fiul proprietarului se întoarse spre ușa din spatele tejghelei și, spre marea ușurare a tinerei, strigă: Tată!

Bărbatul care apăru imediat avea chipul lunguieț, ca și fiul lui, și purta și el favoriți, doar că ai lui erau cărunți.

- Dumneaei este tânăra doamnă de care îți povesteam, tată.

Fiul arătă politicos spre Victoria. Herr Velbert o salută și o măsură curios cu privirea.

- Am fost în multe magazine de artă, dar nimeni nu cunoaște un pictor cu inițialele JC.

Victoriei îi tremura vocea de încordare.

- Vă pot întreba de ce vă interesează?

- Printre tablourile mamei mele, care a fost pictoriță, am găsit această lucrare, răspunse Victoria evaziv și scoase din poșetă fotografia, între timp șifonată, a tabloului care reprezenta burgul Fürstenberg.

Herr Velbert privi un timp fotografia.

- Este un tablou din perioada lui timpurie, zise acesta.

- Deci îl ştiţi pe pictor?

- Da. La scurt timp după ce a început să aibă succes şi-a schimbat numele şi stilul. De aceea foarte puţini îl cunosc după aceste iniţialele.

- Aşadar, care este numele lui adevărat?

Jakob Cohen. Nume pe care şi l-a schimbat în David Kohn.

În sfârşit, îi descoperise numele. Nu îi venea să creadă.

- Tabloul pe care îl avea mama dumneavoastră este realizat într-un stil romantic, dacă nu chiar naturalist. Ulterior, Jakob Cohen a pictat în culori închise, puternice şi foarte expresiv. Nu l-am întâlnit în tinereţe. Trăia la München. Am vândut două, trei dintre picturile lui timpurii. Probabil că atunci nici nu îi cunoşteam adevăratul nume.

- Ce l-a determinat pe Jakob Cohen să îşi schimbe numele şi stilul? întrebă mirată Victoria.

- Niciodată nu a vorbit despre asta, dar bănuiesc că a fost vorba despre o experienţă dureroasă. O perioadă nici nu a mai pictat. Proprietarul galeriei o privi din nou cu interes şi adăugă: Am aici unul dintre tablourile lui târzii, dacă doriţi să îl vedeţi.

- Cu mare plăcere.

Herr Velbert dispăru într-o încăpere alăturată. În magazin intră un client şi tânărul, care în timpul discuţiei dintre tatăl său şi Victoria studiase un catalog, îl întâmpină pe nou-venit. „Dacă faptul că mama mea s-a căsătorit a fost o experienţă dureroasă, de ce să îşi fi schimbat Jakob Cohen numele?" se întrebă Victoria, considerând acest lucru totuşi posibil.

Herr Velbert reveni. Tabloul pe care îl puse pe tejghea în faţa Victoriei era de aproximativ optzeci pe şaizeci de centimetri. Un peisaj montan în tonuri violete, cenuşii şi maronii. Nori joşi acopereau cerul, ca înainte de o furtună. Tabloul era

sumbru, cu totul altfel decât peisajul renan şi decât portretul mamei ei. Dar o captivă.

Nu, Jakob nu a fost un om foarte fericit. Jakob! Pentru ea, el va purta acest nume toată viaţa.

- Mi-aţi putea da adresa lui? întrebă Victoria, străduindu-se să nu îşi trădeze emoţia. Tablourile lui trebuie să fi însemnat foarte mult pentru mama mea, de aceea mi-ar face plăcere să îl cunosc.

- Din păcate, nu este posibil. Jakob Cohen, respectiv David Kohn, nu mai este în viaţă.

Herr Velbert clătină din cap cu regret.

Nu se putea ca investigaţiile ei să se dovedească inutile.

- Are rude?

- Ştiu că avea un fiu. Trăieşte în Biebrich.

Biebrich? Victoria îl privi întrebător pe Herr Velbert. Unde este această localitate?

- Lângă Wiesbaden, zâmbi el. Samuel Kohn are acolo o tâmplărie. Cred că nu se supără dacă vă dau adresa. În definitiv, aveţi un tablou pictat de tatăl lui.

Victoria coborî din tramvaiul electric de Biebrich într-o staţie din apropierea parcului castelului. Era prea răscolită pentru a se întoarce la hotel. Aşa cum îi spusese Herr Velbert, urmă drumul care trecea pe lângă parc. Arbori bătrâni îşi aruncau umbrele pe trotuar. Un cal, înhămat la o cotigă cu legume, tropăia în liniştea după-amiezii.

Curând, în centrul localităţii descoperi o curte cu o clădire solidă, cu mai multe etaje. Deasupra porţii, care avea un canat deschis, era o firmă scrisă cu vopsea verde: Tâmplăria Kohn. În capătul curţii lungi se afla o construcţie joasă din cărămidă,

cu siguranță un atelier, din care răzbăteau lovituri de ciocan și zgomot de ferăstrău.

Vă pot ajuta cu ceva?

În ușa casei stătea o femeie tânără. Avea chipul curat și ochi mari albaștri. Deși purta un șorț dungat, peste o rochie simplă din bumbac, nu părea a fi o slujnică.

- Aș dori să vorbesc cu Herr Kohn, îi răspunse Victoria și se rugă să fie acasă.

Tocmai voiam să merg în atelier. Veniți cu mine, zise femeia cu amabilitate.

Victoria o urmă abia respirând de emoție.

În atelier mirosea a rumeguș, a clei și a lac de mobilă, mirosuri care de fapt îi plăceau, dar care acum parcă o sufocau. Un ucenic lucra la un banc pentru rindea. Un bărbat voinic tăia scânduri de anumite dimensiuni. Un altul asambla un dulap. Pe perete, lângă o fereastră cu șprosuri lată, era un scrin din lemn de cireș.

- Samuel, o femeie vrea să vorbească cu tine.

Femeia blondă i se adresă unui bărbat înalt, vânjos, care măsura o placă din lemn în partea din spate a atelierului. Acesta se întoarse. Avea vreo treizeci de ani, părul negru cârlionțat, care îi cădea pe frunte, și un chip cu trăsături ferme, acoperit de barbă. În contrast cu părul întunecat, ochii îi erau foarte luminoși. Era cu adevărat arătos.

Să fie acesta fratele ei vitreg? Semăna oare cu Jakob?

Victoriei îi treceau prin minte nenumărate gânduri. În lumina care pătrundea prin fereastră, observă praful care plutea în aer.

- Da, vă rog? o privi întrebător Samuel Kohn. Cu ce vă pot fi de folos?

Numele meu este Victoria Bredon. Aş dori să discutăm despre tatăl dumneavoastră, Jakob Kohen.

- De o veşnicie nu i-a mai spus cineva tatălui meu pe acest nume.

Pe chipul lui se citi o umbră de nemulţumire.

- Iertaţi-mă, eu l-am ştiut mult timp doar cu prenumele de Jakob.

Victoria înghiţi în sec.

Samuel Kohn o privi cu mai multă atenţie.

- Cum spuneaţi că vă numiţi?

- Victoria Bredon.

- Victoria Bredon? Dumneavoastră sunteţi... sunteţi fiica Ameliei Bredon?

- Da, confirmă surprinsă Victoria.

- Haideţi să discutăm în casă.

- Să vă las singuri?

Femeia blondă se uita când la Victoria, când la Samuel Kohn, a cărui soţie părea a fi.

- Poţi veni cu noi, spuse bărbatul şi imediat i se adresă Victoriei: Doar dacă nu vă deranjează.

- Nu, firește că nu.

Ea clătină din cap şi se nelinişti.

Străbătură curtea sub razele calde şi gălbui ale soarelui de după-amiază şi intrară în casă.

Bucătăria se afla la parter şi avea o fereastră care dădea în stradă. Samuel Kohn, soţia lui şi Victoria luară loc în jurul mesei acoperite cu o muşama multicoloră. Pe bancă, Victoria descoperi bucăţele de lemn şi o carte cu ilustraţii. Se pare că soţii Kohn aveau copii.

- Să fac o cafea? întrebă Frau Kohn ridicându-se.

- Pentru mine, nu, mulţumesc.

Victoria îşi dădu seama că nu ar fi în stare să bea nicio înghiţitură. Frau Kohn se opri în dreptul bufetului galben-pastel, cu braţele încrucişate nervos pe piept.

- Mama mea picta. A murit pe când eram mic copil, începu Victoria ezitantă. Acum câteva săptămâni, o renumită galerie de artă din Londra a organizat o expoziţie cu lucrările ei. Cu câteva zile înainte de deschidere, proprietarul galeriei m-a informat că printre tablouri se afla unul care – după cum s-a dovedit – nu era pictat de ea. Acesta reprezintă un peisaj de pe valea Rinului cu burgul Fürstenberg şi este semnat cu iniţialele JC. Între pânză şi întăritura de hârtie am descoperit o scrisoare – o scrisoare de dragoste scrisă de un bărbat cu numele de Jakob. El trebuie să fi însemnat foarte mult pentru mama mea, altfel ea nu ar fi păstrat tabloul şi acea scrisoare. Cu puţin timp în urmă, o prietenă m-a rugat să o vizitez în Germania. Pentru că ştiu foarte puţine lucruri despre mama mea, m-am hotărât să mă interesez de Jakob.

Victoria scoase scrisoarea din geantă şi i-o dădu lui Samuel Kohn. În timp ce el o citea, chipul i se întuneca.

- El nu a scăpat niciodată de ea, spuse cătrănit şi aruncă scrisoarea pe masă.

Soţia lui se aşeză lângă el şi îl apucă de mână ca să îl liniştească.

Îmi pare foarte rău, şopti Victoria. Nu pot să cred că mama a avut o relaţie. Tot timpul am crezut că ea şi tatăl meu s-au iubit foarte mult.

Nu, nu îl putea întreba pe Samuel Kohn dacă credea că ea era fiica tatălui lui.

- Scuze, ce aţi spus?

Samuel Kohn o privi nedumerit.

- Că nu pot să cred că mama mea a avut o aventură amoroasă.

- Pentru Dumnezeu, nu. Mama dumneavoastră, Amelie, şi tatăl meu nu au avut nicio aventură amoroasă. El şi bunica dumneavoastră, principesa von Marssendorff, s-au iubit.

- Imposibil! murmură Victoria.

- Amelie era fiica tatălui meu. Este sora mea vitregă.

Victoria simţi iarăşi că nu mai putea respira.

- De unde... de unde ştiţi?

I se părea că bucătăria începuse să se învârtească.

- Samuel, cred că domnişoara Bredon va leşina! strigă alarmată Frau Kohn, sărind să o sprijine.

- Doamne, Samuel, nu puteai să i-o spui cu mai multă grijă? Se vedea cât este de zdruncinată.

Ea îi dădu Victoriei un pahar cu apă şi o atinse consolator pe umăr.

- Vă rog să mă scuzaţi, nu am vrut să vă rănesc.

Samuel Kohn o privea încruntat şi de-a dreptul şocat.

- O să îmi treacă, se scuză Victoria. Stomacul ei se revoltă doar când văzu apa. Sunteţi absolut sigur?

În ultimele săptămâni ea fusese atât de convinsă că mama ei îl iubise pe Jakob, încât îi venea greu să renunţe la idee. Îi era de-a dreptul imposibil să şi-o imagineze pe bunica ei ca iubită a lui.

- Tatăl meu era bolnav de tuberculoză. Spre sfârşitul vieţii, starea sănătăţii lui s-a înrăutăţit foarte rapid. După ce a murit, mama mea a găsit printre lucrurile lui scrisorile de dragoste ale bunicii dumneavoastră şi o scrisoare de la el către principesă. Tata o scrisese când era pe moarte. Avea doar câteva rânduri. În această scrisoare, ca şi în scrisoarea pe care mi-aţi arătat-o,

el susţinea că bunica dumneavoastră fusese marea iubire a vieţii lui. Probabil că mama mea nu mi-ar fi spus asta, dar eu am găsit-o plângând cu scrisoarea în mână şi am insistat să mi-o dea să o citesc. Am aruncat în foc toate scrisorile de dragoste.

Tatăl dumneavoastră a avut..., Victoria avu nevoie de toată stăpânirea de sine pentru a continua să vorbească, ... aventura cu bunica mea în timp ce era căsătorit?

- Înainte. Samuel Kohn ridică obosit din umeri. El s-a străduit să fie un soţ bun pentru mama mea şi un tată bun pentru mine şi pentru sora mea mai mică. Dar eu am simţit mereu că între noi exista o distanţă, că nu ne aparţinea în întregime. Am fost furios pe bunica dumneavoastră. Pe atunci făceam parte dintr-o organizaţie a tineretului socialist, de care tatăl meu nu ştia. Eram convins că bunica dumneavoastră, această femeie bogată, alintată, nobilă, se jucase cu tatăl meu, care fusese pentru ea doar un capriciu. La scurt timp după aceea am citit întâmplător în rubrica mondenă a unui ziar că ea se afla la tratament la Ems. Aveam cincisprezece ani şi eu pot fi tare iute la mânie.

- Da, poţi...

Soţia lui oftă şi îl mângâie pe mână.

- Dacă aş fi fost mai mare, probabil că nu aş fi îndrăznit. Cu banii economisiţi am cumpărat un bilet şi am plecat cu trenul la Ems. Am reuşit să ajung la bunica dumneavoastră. Probabil pentru că i-am pomenit servitorului numele tatălui meu. I-am spus că tatăl meu a murit şi i-am spus cât o dispreţuiam.

- Oh, Dumnezeule!

Victoria îşi imagină scena.

- Apoi am plecat în fugă. Afară, pe pietriş, m-am împiedicat şi m-am întins cât eram de lung. Ceea ce a mai redus din dramatismul ieşirii mele din scenă. Samuel Kohn surâse

autoironic. Mama dumneavoastră, Amelie, a auzit discuția și ieșise după mine. Inițial nu am vrut să vorbesc cu ea, dar ea nu a renunțat. Pe urmă m-am gândit că tata pomenise în acea ultimă scrisoare că avea o fiică cu principesa și i-am povestit totul. Când am terminat, era la fel de palidă ca dumneavoastră.

Din nou Samuel Kohn se uită la Victoria parcă scuzându-se.

„Deci bunica mea a fost cu Jakob la Rheindiebach", își dădu seama Victoria. „Și ea este cea din tabloul din garderoba ei, nu mama mea." Așa că nu este de mirare că principesa a pretins că nu îl cunoaște pe Jakob. Dar mai era ceva ce Victoria nu înțelegea.

- O prietenă a mamei mele mi-a spus că în aprilie 1887 a văzut-o la Bonn pe mama cu un bărbat. Părea foarte îndrăgostită. Mă gândeam că s-a întâlnit acolo în secret cu Jakob.

- Nu, cu mine. În anul de după moartea tatălui meu m-am maturizat foarte mult. Mama era bolnavă și trebuia să preiau responsabilitățile în familie.

- Deci ați căutat-o pe mama mea?

- La scurt timp după discuția din Ems, mi-a scris și m-a rugat să ne întâlnim în Wiesbaden. Biebrich este o localitate foarte mică și nu voia să se vorbească pe seama mea. Eu m-am gândit să o refuz, pentru că nu voiam să am de-a face cu ea și cu familia ei. Dar Amelie nu s-a lăsat. Era foarte insistentă. Samuel Kohn zâmbi din nou și adăugă: În cele din urmă am cedat. Am discutat mult. Mi-a povestit despre ea și despre perioada petrecută la Paris, precum și despre visul ei de a deveni pictoriță. Inițial am fost invidios, pentru că moștenise talentul tatălui meu. Pentru mine el era încă tatăl meu, nu tatăl nostru. Apoi ea a început să mă descoasă.

- Să vă descoasă? Ce vreți să spuneți?

- Să mă întrebe ce mi-ar plăcea să fac, ce m-ar interesa. I-am spus că aş vrea să fiu tâmplar, dar că nu întrevăd nicio posibilitate de a avea cândva un atelier. Tatăl meu ne-a lăsat cu datorii şi eu aveam de gând să mă angajez la o fabrică, pentru a putea să asigur traiul mamei, surorii mele şi mie. I-am mai povestit şi despre dragostea mea pentru carte şi de implicarea alături de socialişti. Amelie s-a arătat interesată de mine. Am constatat că îmi plăcea, deşi îmi propusesem exact contrariul.

Samuel Kohn tăcu. Din atelier se auzeau în continuare lovituri înfundate de ciocan şi zgomot de ferăstrău. Prin dreptul ferestrei trecu o căruţă plină cu butoaie.

- Mi-ai spus că Amelie Bredon îţi scria şi din Anglia, interveni încet soţia lui.

- Da, îmi scria regulat. Despre faptul că era îndrăgostită lulea de tatăl dumneavoastră, cu care s-a căsătorit în Gretna Green. Şi despre ceea ce picta. În aprilie 1887 ne-am întâlnit la Bonn. Aţi aflat deja despre această întâlnire. La începutul anului 1888 mi-a scris că adusese pe lume o fetiţă care se numea Victoria.

Samuel Kohn o privi pe Victoria. Părea mişcat. Victoriei i se puse un nod în gât. Clipi ca să îşi scuture lacrimile din colţul ochilor.

- Amelie m-a îndemnat să îmi termin stagiul de ucenic şi să nu mă angajez într-o fabrică. Dintr-odată proprietarii de galerii de artă au început să se intereseze de operele tatălui meu. A devenit cunoscut ca pictor şi preţurile tablourilor lui au crescut. Ne-am putut plăti datoriile, iar eu am strâns chiar un capital de început pentru atelierul meu. Apoi, într-o zi, o scrisoare pe care i-o scrisesem s-a întors, cu menţiunea că ea murise. La început nu am putut să cred. Samuel Kohn îşi privi mâinile şi adăugă: Pentru mine, Amelie era ca o prietenă. Îi

datorez mult. Eu am avut mereu o legătură complicată cu tatăl meu. Totuşi prin ea am putut să mă împac cu el.

Victoria nu putea să şi-l imagineze pe Jakob ca pe bunicul ei şi cu atât mai puţin să vorbească despre el în această calitate.

- Aş putea să văd o fotografie a tatălui dumneavoastră? întrebă ea.

- Desigur.

Samuel Kohn vru să se ridice, dar soţia acestuia puse mâna pe braţul lui şi zise repede:

- Lasă, mă duc eu să aduc fotografia din camera de zi.

Ea ieşi în grabă din bucătărie, iar Samuel Kohn îşi trecu mâna peste faţă, ca şi cum l-ar fi ajutat să revină la realitate.

- Regret că am reacţionat atât de impulsiv mai devreme, zise el. Dar deşi a trecut foarte mult timp de atunci, mai sunt încă furios pe bunica dumneavoastră. Pentru tata, ea a contat mult mai mult decât mama mea. Pentru ea şi-a schimbat numele, de parcă ar fi vrut astfel să îşi ascundă originea evreiască. În scrisoarea pe care am ars-o scria că în fiecare zi a vieţii lui s-a gândit la ea şi că prin ea a devenit acel pictor care a vrut mereu să fie. Sora mea şi cu mine ne-am născut la München. Nu ştiu sigur. Poate că tatăl meu nici nu era conştient de asta... Dar îmi vine să cred că el s-a mutat cu familia în Biebrich pentru a fi mai aproape de iubita lui.

- Adică de clipele petrecute la Ems?

- Da. În scrisoare mai scria că la Ems se cunoscuseră.

Mama mea nu i-a povestit tatălui ei, principele, despre Jakob, nu?

- Nu, ea l-a iubit şi nu a vrut să îl rănească. Pentru Amelie, el rămăsese totuşi tatăl ei.

Frau Kohn reveni în bucătărie. După ce schimbă o scurtă privire cu soţul ei, puse pe masă în faţa Victoriei o fotografie

înrămată. În timp ce tânăra întinse mâna, ca să ia fotografia și să o privească mai de aproape, inima îi bătea furtunos în piept.

David Kohn – sau Jakob Cohen – avea păr blond ondulat și purta la gât un batic în loc de cravată. Avea ochi foarte luminoși, ca și ai fiului său. Victoriei îi aminteau de ochii unui elf. Ca și cum dincolo de lumea vizibilă acesta putea vedea o altă realitate. Aprecie că atunci când fusese făcută fotografia, vârsta bărbatului era de treizeci și cinci, patruzeci de ani. De o parte și de alta a gurii lui apăruseră cute adânci, ceea ce nu îl făcea mai puțin atrăgător.

„Nu, acesta nu era un bărbat care privea cu superficialitate viața, dragostea ori arta lui", cugetă Victoria. „Dacă bunica mea l-a iubit tot atât de mult pe cât o iubea el? Ori Samuel Kohn are dreptate considerând că tatăl lui fusese pentru ea doar un capriciu?" Până de curând încă se îndoise că bunica ei ar fi fost capabilă să iubească. Dar acum nu mai era atât de sigură.

Dintr-o cameră alăturată se auzi o pendulă bătând de trei ori. Tresări speriată. Trecuseră mai mult de trei ore de când părăsise hotelul. Jeremy și Hopkins trebuiau să fie extrem de îngrijorați de absența ei. Sări în picioare.

- Îmi pare rău, dar trebuie să plec, spuse ea repede. Am pierdut noțiunea timpului.

Vă conduc.

Samuel Kohn se ridică, Victoria îi întinse mâna soției acestuia. Bărbatul o conduse până la poartă.

- Sora mea are patru copii, zise el. Voi avea nevoie de un timp ca să mă obișnuiesc cu ideea că mai am o nepoată. Îi strânse mâna Victoriei și adăugă: M-ar bucura ca să vă... ca să te cunosc mai îndeaproape.

- Am să vă scriu, îi promise Victoria.

De la colţul străzii, mai privi o dată înapoi. Samuel Kohn rămăsese în faţa porţii şi îi făcea semn cu mâna.

Victoria urmărea absentă cum tramvaiul lăsa în urmă case în stil medieval, cu portaluri înalte şi faţade decorate cu stucaturi. Oameni elegant îmbrăcaţi străbăteau trotuarele scăldate în lumina soarelui de toamnă. Câteva doamne îşi deschiseseră umbrelele de soare.

Mama ei nu îl înşelase pe tatăl ei cu Jakob. Părinţii ei se iubiseră şi ea nu era fiica lui Jakob. Dar se simţea încă răvăşită. Era uşurată pentru faptul că suspiciunea ei se dovedise eronată şi îşi cerea scuze în gând. Dar încă nu putea concepe că rigida, catolica ei bunică avusese în tinereţe o aventură sentimentală. Şi nici nu era în stare să şi-l imagineze pe Jakob Cohen ca bunic al ei.

Se zăreau turnurile ascuţite ale bisericii din Marktplatz şi Victoria îşi aminti că ajunsese. Coborî la staţia următoare şi grăbi pasul pe lângă parc în direcţia hotelului. Deodată sesiză că un bărbat se apropie de ea. Se întoarse. Acesta avea o faţă lată, nasul strâmb ca de boxer. O apucă brutal de braţ.

- Dacă strigaţi după ajutor ori încercaţi să fugiţi, îi şuieră acesta în engleză, Ryder şi majordomul dumneavoastră vor avea necazuri.

Ochii lui înfundaţi în orbite o priveau glacial şi lipsiţi de orice sentiment.

- Ce le-aţi făcut?

Victoria mai mult scânci. În minte îi apăru imaginea unui bărbat cu un coş cu trandafiri îndreptându-se spre ea. O sclipire metalică. Jeremy căzut la pământ... Da, acesta era bărbatul care trăsese în Jeremy după vernisajul expoziţiei.

Paralizată de oroare și frică, se lăsă împinsă într-o trăsură care aștepta în apropiere.

Jeremy părăsi încordat locuința de la subsol a colegului său din Neroberg. Vincent Walton, sub numele lui de cod, lucra ca profesor de engleză și traducător în Wiesbaden.

Jeremy nu îl pusese în temă cu amănuntele conspirației, dar îi comunicase că Europa se afla foarte aproape de un război catastrofal. Îl avertizase și cu privire la posibili urmăritori și îi ceruse să fie foarte atent și să aibă arma pregătită. Îl rugase să predea scrisoarea personal lui sir Arthur Stanhope, lui și nimănui altcuiva.

În această zi era atât de senin, încât se puteau vedea întreg orașul și zona Rinului, ba chiar Mainz-ul de pe malul celălalt. Pe cer nu era niciun nor. Spre vest și sud, costișele masivului Taunus se pierdeau într-un cenușiu-argintiu. Miros de flori, de fructe fermentate și de frunziș veștejit plutea în aer – mirosul toamnei. Era atât de cald, încât își dezbrăcă haina.

Lui Jeremy i se păru imposibil ca în spatele acestei nevinovate și fierbinți zile de septembrie să existe amenințarea unei catastrofe.

Măcar dacă Victoria ar fi fost în siguranță la Londra! Încruntat și preocupat, cu mâinile vârâte în buzunarele costumului, cobora strada mărginită de vile, în căutarea unei birje.

În două rânduri se temuse că o pierduse pe Victoria pentru totdeauna. Când un asasin o atacase în locuința din Green Park și încercase să o omoare și după deschiderea expoziției, când un presupus atentator trăsese în el. Cât de ușor ar fi putut să fie rănită mortal! Fără ea, viața lui ar fi fost cea a unui mort pe o planetă înghețată și îndepărtată – fără lumină, fără căldură și

afecțiune. Iubea temperamentul Victoriei, voința ei puternică, faptul că îi erau indiferente convențiile, deși uneori îl înfuria îndărătnicia ei. În noaptea pe care o petrecuseră în pavilionul din grădină aflase că putea fi și foarte senzuală.

Și totuși... Parcă o voce îi spunea: Oare Hopkins nu avusese dreptate? El nu o putea proteja mereu pe Victoria. Îi văzu în minte chipul mâniat, când îi strigase „Încetează să mă tratezi ca pe un copil!" Fusese oare corect pentru el să accepte să o pună în pericol?

„Dar eu sunt bărbat, sunt matur și am experiență de viață. Ea este femeie și atât de tânără...", parcă îi spunea acea voce interioară.

Ah! Știa doar că neînțelegerea și tăcerea dintre ei nu erau de durată.

„Trebuie să discut cu ea", se hotărî Jeremy și făcu semn unei birje care cobora strada.

Capitolul douăzeci și doi

Pentru a-și rezolva problemele, Hopkins avu nevoie de mai mult timp decât socotise. Găsirea unor haine bărbătești pe măsura Victoriei se dovedi dificilă. În plus, doar în două magazine vânzătorii cunoșteau limba engleză. În celelalte, trebuise să apeleze la semne.

„Dacă va trebui să părăsesc Anglia, evident că voi prefera regiunile din Imperiu", se gândi Hopkins indignat. În brațe cu câteva pungi mari din hârtie, se opri în fața hotelului Wilhelma.

Când ceru la recepție cheile camerei – cel puțin în acest hotel se vorbea engleza –, recepționerul îi înmână și biletul Victoriei, cu mențiunea că aceasta plecase puțin după ora douăsprezece. Hopkins se interesă dacă nepoata sa revenise, dar după ce aruncă o privire panoului cu cheile camerelor, aflat în spatele lui, recepționerul îi spuse că tânăra nu era în hotel.

Limbile ceasului mare din hol arătau ora două și jumătate. Piața unde se afla galeria Velbert nu era departe, după cum îi

comunică recepționerul. „Să fi pățit ceva Victoria?" Se gândi puțin și se hotărî să îl anunțe pe Jeremy Ryder.

Jeremy tocmai coborâse din birjă în fața cazinoului și voia să se ducă la hotel, când îl văzu pe Hopkins, cu brațele pline cu pungi de hârtie, venind grăbit spre el. Ca întotdeauna, pe chipul majordomului nu se putea citi nimic, însă Jeremy îl cunoștea destul de bine pentru a-și da seama că ceva nu era în ordine.

„Sper că nu i s-a întâmplat ceva Victoriei", îi trecu prin minte. Avu senzația că o mână de gheață îi strângea inima.

Când Hopkins ajunse lângă el, se împiedică și pungile îi căzură pe jos. Jeremy le ridică și i le întinse. Pentru eventualii polițiști în civil ori urmăritori puteau părea doi trecători ale căror drumuri se intersectau întâmplător.

- Ce amabil din partea dumneavoastră, sir. Hopkins mulțumi bucuros. Miss Victoria a părăsit hotelul cu mai bine de două ore în urmă și nu s-a întors, adăugă el încet. Voia să se ducă la galeria Velbert din piață.

Piața se afla la o aruncătură de băț. De unde era, Jeremy putea să vadă turlele ei semețe înălțându-se deasupra acoperișurilor caselor. Se gândi puțin.

- Duceți-vă la galerie, răspunse el în șoaptă. Vin și eu cu mașina. Este mai bine să fim văzuți împreună cât mai puțin.

- O zi bună, sir.

Hopkins înclină politicos capul și se îndepărtă cu pași măsurați.

În timp ce Jeremy se grăbea spre garajul hotelului, se înfurie din nou pe Victoria. Probabil că se dusese la galerie pentru tabloul lui Jakob. Dacă ajunsese până acolo... Dar de ce nu îi

ceruse lui Hopkins să o însoţească? Cum de se putuse expune pericolelor în acest fel? Mulţumi cerului că luase pistolul cu el. Nu îşi lăsase în camera de hotel nici documentele personale şi nici banii.

Lui Jeremy i se păru că trecuse o veşnicie până când ajutorul de şofer al hotelului porni motorul maşinii şi el putu să plece. În doar câteva minute ajunse în piaţă.

La galerie, un tânăr îmbrăcat elegant îi spuse că o domnişoară venise pe la prânz şi se interesase de un pictor cu numele de Jakob Cohen. Ea discutase o vreme cu tatăl lui, în timp ce el se ocupase de un client. Credea că tatăl lui îi dăduse domnişoarei o adresă. Nu, din păcate nu ştia mai multe. Dar tatăl lui trebuia să se întoarcă după pauza de prânz şi îl întrebă dacă ar dori să îl aştepte.

Când auzi clopoţelul de la intrare, speră din suflet să fie proprietarul galeriei. Dar era Hopkins. Acesta se dădu drept un client interesat de un tablou cu parcul staţiunii. După încă zece minute, resimţite de Jeremy ca o veşnicie, apăru şi Herr Velbert, de la care află că Victoria îl căuta pe fiul lui Jakob Cohen din Biebrich. Herr Velbert remarcă îngrijorarea lui Jeremy şi îi dădu imediat adresa acestuia.

Veniţi cu mine! îi zise Jeremy lui Hopkins.

Nu îl mai interesa să îşi joace rolurile. Hopkins îl lăsă baltă pe vânzător, care rămase nedumerit, şi se grăbi spre automobil.

Cotind pe Wilhelmstraße, unde depăşi periculos o birjă şi o căruţă, Jeremy îi spuse lui Hopkins ce aflase de la proprietarul galeriei.

Poate că Victoria pierduse noţiunea timpului, fiind prinsă în discuţia cu fiul lui Jakob Cohen. În acest caz se temuse degeaba şi o va găsi pe Victoria sănătoasă în Biebrich.

- Sir! îl auzi Jeremy pe Hopkins strigând. Priviţi într-acolo!

Jeremy văzu îngrozit cum un bărbat cu umeri largi o împingea pe Victoria într-o trăsură aflată la marginea parcului. Birjarul dădu bice celor doi cai şi trăsura se puse în mişcare.

Bărbatul cu nas strâmb de boxer se aşezase în faţa Victoriei şi pusese alături, pe banchetă, un pistol.

- Ce le-aţi făcut lui Jeremy Ryder şi lui Hopkins? repetă Victoria întrebarea.

Veţi afla curând.

Vorbea plictisit, cu un puternic accent cockney.

- Unde mă duceţi?

- La contele Waldenfels. Şi acum liniştiţi-vă.

Contele Waldenfels. Victoria simţi iarăşi respingătoarea limbă a contelui pătrunzându-i în gură. Şi îi veni să verse.

Dacă ar reuşi să pună mâna pe armă şi să fugă din trăsură... Dar conspiratorii îi prinseseră pe Jeremy şi pe Hopkins. Cu siguranţă că Waldenfels şi unchiul ei au să îi denunţe pe cei doi ca spioni. Victoria nu putea gândi limpede.

Auzi zgomotul motorului unei maşini care trecu foarte aproape de trăsură şi în clipa următoare scrâşnet de frâne. Caii nechezară şi birjarul înjură. Victoria văzu cum maşina se balansă într-o parte şi într-alta şi apoi ea se lovi cu capul de peretele trăsurii. Buimacă, zări uşa trăsurii deasupra ei. Se răsturnase! Imediat uşa fu smulsă şi Jeremy se aplecă deasupra ei.

Era realitate ori visa?

Duşmanul ei se mişcă şi înjură. Cu coada ochiului, Victoria remarcă arma şi o împinse cu piciorul.

- Cătea ce eşti!

Bărbatul vru să se arunce asupra ei, dar Jeremy sărise deja în trăsură, având în mână un pistol. Încă buimacă, Victoria îl văzu pe Jeremy lovindu-l cu pistolul în cap pe bărbat, care își pierdu cunoștința.

Vino, repede!

El o trase de mână și o ajută să iasă în stradă.

Birjarul fusese aruncat inconștient pe trotuar. Unul dintre cai zăcea la pământ, cu o rană sângerândă într-o parte, celălalt încerca să se ridice și lovea automobilul cu picioarele din față. Spre ei alergau trecători. Victoriei i se păru ireală apariția lui Hopkins lângă trăsura răsturnată, în brațe cu mai multe pungi cu cumpărături.

- Eu o duc pe tânără la medic, le strigă Jeremy trecătorilor. Dumneavoastră ocupați-vă de celălalt călător și de birjar.

O ridică pe Victoria. Ce plăcut era să își sprijine capul de pieptul lui! Urmat de Hopkins, el alergă până la primul colț de stradă. O clipă ea închise ochii. Când îi redeschise, locul unde avusese loc accidentul nu se mai vedea. La ureche îi ajungeau doar voci agitate și nechezatul cailor.

- Bărbatul acela mi-a spus că v-au sechestrat conspiratorii, șopti Victoria. De aceea nu m-am apărat.

- Individul te-a mințit.

Jeremy era supărat, dar Victoria constată ușurată că o privea cu tandrețe. Se auzi zgomot de roți. Peste umărul lui Jeremy, văzu o birjă.

Ne puteți duce cât mai repede la un doctor din apropierea gării? îi strigă Jeremy birjarului, care opri caii. Este o urgență.

- La dr. Mayerhoff?

- Da, exact.

Jeremy o urcă pe Victoria în birjă, iar el se aşeză alături. După ce urcă şi Hopkins, birjarul pocni din bici şi caii porniră în galop.

- Te-ai rănit când s-a răsturnat trăsura? o întrebă Jeremy.

El îşi trecu braţul pe după spatele ei, ca să o sprijine.

- Nu, doar am dat cu capul de perete. O să mă aleg probabil cu un cucui mare.

Trebuie să plecăm din Wiesbaden înainte ca prietenul nostru cu nas de boxer ori birjarul să îşi revină. Fir-ar să fie! Cum de ai putut...?

Îmi pare atât de rău! Am fost sigură că am scăpat de urmăritori.

O cuprinse un sentiment de vinovăţie la ideea că, din cauza nechibzuinţei ei, ar fi putut fi prinşi.

Trăsura lăsă în urmă străzile cu locuinţe şi prăvălii elegante şi traversa acum un câmp pustiu, mărginit de un teren unde se aflau nişte hale cu unelte. După puţin timp ajunseră la gara în stil neobaroc, cu un acoperiş boltit şi un turn cu ceas. Înainte ca birja să reintre pe o stradă cu construcţii moderne, Victoria observă pe o colină numeroase şantiere. Trăsura opri în faţa unei clădiri cu portal în stil clasic, cu coloane. Pe o tăbliţă din email scria: Dr. Mayerhoff – Medicină internă.

- Am ajuns, anunţă birjarul întorcându-se spre ei. Sănătate domnişoarei!

Jeremy coborî din birjă cu Victoria în braţe şi o urcă treptele către cabinetul medical, în timp ce Hopkins plătea birjarul.

- Poţi să mergi?

Pe chipul lui Jeremy se citea îngrijorarea.

- Da, firește.

După ce birja dispăru după un colţ, Jeremy o lăsă pe Victoria cu grijă jos şi împreună cu Hopkins se îndreptară către gara aflată în apropiere.

Doi jandarmi patrulau prin hala vastă şi bine luminată a gării, cercetându-i cu privirea pe călători. Jeremy bombăni. La capetele de linie erau trase câteva garnituri.

Hopkins verifică tabelul cu orarul trenurilor aflat lângă ghişeul pentru bilete, apoi zise:

Următorul tren pleacă peste cinci minute în direcţia Mainz.

- Pe acesta îl luăm, spuse Jeremy agitat. Important este să plecăm odată din Wiesbaden.

- Hei, dumneavoastră!

Unul dintre jandarmi se opri lângă ei.

„Oh, Doamne!" îşi spuse în gând Victoria. Ce vor face acum? Intră în panică. Se folosiseră de tulburarea trecătorilor ca să scape de la locul accidentului. Aici nu mai era posibil să facă la fel.

- Actele dumneavoastră, vă rog!

Jandarmul se proţăpi plin de sine în faţa lor.

Documentele lor erau false. Dar asta nu le era de mare folos, dacă poliţiştii aveau descrierea lor. Iar în acest loc aglomerat Jeremy nu putea să folosească arma.

- *I'm sorry, I don't understand*, interveni Hopkins.

- *Passports*, fonfăi jandarmul.

Hopkins îi întinse paşaportul lui şi pe al Victoriei.

- *My niece*, zise el arătând către Victoria.

- Aşadar sunteţi englezi.

Jandarmul studie documentele. Jeremy bägă uşurel mâna în haină.

Victoria observă un porumbel ciugulind firimituri în apropiere, pe podeaua deschisă la culoare. În lumina de după-amiază care pătrundea prin geamul de sub tavan, pasărea arunca o umbră prelungă. Vor fi acuzaţi de spionaj. Dar conspiratorii vor încerca probabil să îi înlăture, deoarece nu puteau risca demascarea planului lor perfid. Victoria vru să se agaţe de Jeremy, să îl mai vadă o dată, dar parcă împietrise.

Jandarmul deschise apoi paşaportul lui Jeremy şi îl studie. Victoria aştepta ca acesta să îşi cheme colegul pentru a-i aresta. Dar bărbatul se făcu roşu la faţă, ca sfecla, şi salută.

- Scu... scuze, bolborosi el. Nu am ştiut.

- *No problem at all*, spuse Jeremy galant, în timp ce îi apuca braţul Victoriei. *The train to Mayence...*

Jandarmul salută iarăşi şi o luă înaintea lor până la un peron, unde deschise uşa unui compartiment de clasa întâi, liber. Jeremy o ajută pe Victoria să urce. Urcară şi el, şi Hopkins. După ce jandarmul închise uşa, salută din nou şi rămase pe peron în poziţie de drepţi ca un soldat de pază, până când locomotiva fluieră strident şi trenul se puse încet în mişcare.

- Ce fel de paşaport este acela?

Victoria îl privi cu ochii mari pe Jeremy. Încă nu îi venea să creadă că scăpaseră. El îi întinse paşaportul.

Prince Alexander of Battenberg, citi ea.

- Ai paşaportul unuia dintre nepoţii reginei Victoria? întrebă ea uluită.

- Desigur că nu este paşaportul lui. Jeremy zâmbi. Şi nu mi-a fost uşor să obţin de la sir Arthur un paşaport emis pe numele unui membru al casei regale. Paşaportul acesta este

într-un fel jokerul meu. Dar nu îl voi mai putea folosi a doua oară.

- Crezi că eu am pus conspiratorii pe urmele noastre?

Spre uşurarea Victoriei, Jeremy clătină negativ din cap.

- Cred că au bănuit că la Wiesbaden se află un colaborator al serviciului secret. Ei au dispus supravegherea hotelurilor şi a gării, gândindu-se că îl voi contacta.

- Colegul tău va reuşi să părăsească Germania?

- Mă tem că nu.

În compartiment se aşternu liniştea, în timp ce trenul trecu peste un pod şi pe celălalt mal al Rinului începu să se desluşească silueta oraşului Mainz.

Împreună cu Jeremy şi cu Hopkins, Victoria urca o colină. Se întunecase. Era bucuroasă că purta pantaloni, un pulover gros şi încălţăminte solidă. Dacă ar fi fost în rochie, s-ar fi agăţat la tot pasul în tufişuri.

În Mainz au părăsit neobservaţi gara centrală şi Jeremy a închiriat de la un garaj un automobil. Au mers cu el până la Lahnstein şi l-au lăsat la marginea unei păduri, într-un desiş, acoperit cu ramuri şi frunze, în speranţa că nu va fi găsit prea curând. Apoi au pornit pe jos spre Ems, evitând drumurile umblate. Pericolul de a se întâlni cu cineva care să îi recunoască era mare. Probabil că nu va dura mult până când poliţia va începe să îi caute peste tot.

Victoriei îi era foame, îi era sete şi era obosită. Credea că după câţiva kilometri nu va mai fi în stare să facă niciun pas din cauza epuizării. Jeremy se opri lângă un tufiş crescut într-o vâlcea, la adăpostul unei stânci.

- Aici va trebui să ne petrecem noaptea, zise el, cu vocea răguşită din cauza oboselii. Se pare că în ceea ce priveşte vremea, avem noroc.

Într-adevăr cerul era senin. Luna, din ce în ce mai mare, se ridica deasupra vârfurilor arborilor.

- Mă duc să cercetez puţin împrejurimile.

Cu toată lumina slabă, Victoria observă că Hopkins arăta surprinzător de proaspăt. Îl văzu cum dispare printre arbori şi se aşază pe o piatră. La călcâiul drept deja făcuse o băşică, dureroasă.

- Chiar nu eşti supărat pe mine? întrebă ea.

- Nu. Jeremy se cuibări lângă ea şi o privi. Trebuie să îţi spun ceva.

Deasupra obrazului avea o julitură, o ramură cu spini îi zgâriase pielea. Victoria presupunea că nici ea nu arăta mai bine.

Jeremy continuă:

- Îmi pare rău că te-am minţit înainte să pleci în Germania şi am rămas la Londra călcându-mi promisiunea. Nu aveam niciun drept să fac asta. Mi-am dorit să pleci cu Hopkins de aici pentru a fi în siguranţă. Pur şi simplu nu pot suporta ideea că ţi s-ar putea întâmpla ceva rău. Pe de altă parte, mă bucur că te afli alături de mine.

Victoria se simţi uşurată. Ba chiar o încercă o senzaţie de profundă fericire. Care alungă durerea, oboseala şi teama.

- Chiar crezi asta? şopti ea. Nu o spui doar ca să aplanezi conflictul nostru?

- Chiar dacă poliţia ar fi pe urmele noastre şi eu aş fi mort de oboseală, mă bucur de orice moment pe care îl pot petrece în prezenţa ta.

Victoria nu putea să vadă bine chipul lui Jeremy, dar ochii lui străluceau în întuneric şi surâsul lui îi făcea inima să bată mai tare.

Asta a sunat la fel de frumos ca o cerere în căsătorie, murmură ea.

- Era... o cerere.

Sărutul lor lung fu întrerupt de un foşnet. Din desiş apăru Hopkins, care lăsă jos o legătură de vreascuri.

- Mă gândeam să fac un foc. Aici în vâlcea, printre tufişuri, nu se vede.

- Poate ştiţi să îl şi aprindeţi folosind ramurile? îl necăji Victoria.

Acum, că se împăcase cu Jeremy, se simţea fără griji.

- Nu am mai făcut aşa ceva de mult timp, dar cred că m-aş descurca. Totuşi o cutie cu chibrituri ar fi cea mai simplă soluţie.

Hopkins scoase o cutie din buzunarul costumului, scăpără un beţişor şi îl apropie de câteva frunze uscate aşezate printre rămurele. În grămăjoară începură să danseze flăcări micuţe.

- Nu aveţi şi ceva de mâncare? întrebă Jeremy zâmbind.

Fără să clipească, Hopkins scoase o ciocolată, o batistă plină cu mure şi o sticlă cu apă.

- De unde le aveţi?

Victoria îl privi mirată.

- Sticla goală „mi-am însuşit-o" din curtea garajului de la care am închiriat maşina, dacă îmi permiteţi să spun aşa. Mă gândeam că circumstanţele deosebite justificau acest mic furt. Hopkins îşi drese glasul şi adăugă: În apropiere curge un pârâu. Ciocolata o am de la hotelul nostru din Wiesbaden, iar murele..., făcu un gest amplu cu mâna spre pădure. Apoi desfăcu ambalajul şi aranjă bucăţelele de ciocolată pe foiţa de staniol.

În timp ce Victoria își mânca ciocolata ei, stomacul îi scoase un zgomot.

Nu știm unde va avea loc atentatul din Ems, dar cu siguranță străzile vor fi împânzite cu polițiști, care ne vor căuta. Jeremy oftă și continuă: Mi-am tot bătut capul cu problema aceasta. Dar nu am nici cea mai mică idee cum să descoperim locul exact al atentatului și cum să facem să îl împiedicăm.

- Și eu m-am gândit la asta, interveni Victoria. De fapt, de când părăsiseră gara din Wiesbaden o frământase această problemă. În Ems există un loc în care în mod sigur nu ne vor căuta, și anume în vila bunicii mele. Că doar acolo stă unchiul meu. Ne-am putea ascunde în pavilionul din grădină sau pe undeva prin vilă.

- Ar fi o posibilitate, dar cam nebunească, zise Jeremy. Însă nu am rezolva problema noastră.

- Trebuie să încercăm să îl atragem de partea noastră pe Lew. Cu siguranță că el știe unde va avea loc atentatul.

- Este prea periculos să mergem la locuința lui. După cum s-a spus, poliția ne va căuta peste tot în Ems. Și nu cred că Lew Prokowski se va lăsa convins de noi.

- Ar trebui adus la vila principesei.

Victoria nu se dădea bătută.

- Și cum crezi că vom putea face asta?

- Vom avea nevoie de sprijinul bunicii mele. Trebuie să se prefacă bolnavă și va trimite după medic.

- Și tu crezi că ea ne va ajuta? La lumina focului, chipul lui Jeremy părea sceptic. Prințul Heinrich este fiul ei. Noi nu putem să îi ascundem principesei faptul că acesta participă la conspirație. Relația ta cu ea nu este cea mai bună și simpatia ei față de mine va înceta imediat ce va afla că nu sunt lordul

Lothian, ci un jurnalist care lucrează pentru departamentul secret de la Scotland Yard.

- Bunica mea urăşte Prusia şi din ce am auzit, are legături strânse cu nobilimea rusă. Nu poate fi de acord cu asasinarea ţarului.

- Asta, dacă ne crede.

- Ah, Jeremy, trebuie să încerc. Nu avem altă cale, ripostă energic Victoria.

Eu nu cred că Lew Prokowski va consulta o pacientă cu câteva ore înainte de planificatul atentat împotriva unui monarh, acţiune în care este implicat.

Eu sunt ferm convinsă că va ajuta un bolnav chiar cu puţin timp înainte de atentat, ripostă Victoria din nou. El îşi face datoria de medic din suflet.

- Din păcate, nu văd nicio altă modalitate decât aceea de a vorbi cu dr. Prokowski, interveni şi Hopkins.

Jeremy privi flăcările unduitoare.

- Bine, vom încerca, spuse el în cele din urmă. Chiar dacă este foarte riscant.

După aceea îşi amenajară un culcuş din frunziş. Victoria se lipi de Jeremy. Fumul micului foc se ridica în întunericul răcoros. Printre ramuri se vedea cerul. În apropiere se auzea respiraţia regulată a lui Hopkins. Ei îi era frig şi îi era teamă de ce îi aştepta. Fu totuşi fericită când Jeremy o trase lângă el şi ea îi simţi bătăile inimii.

Capitolul douăzeci și trei

Sub ei, estompate de aerul nopții cețoase, se zăreau luminile din Ems. Cu puțin timp în urmă, orologiul din turnul bisericii bătuse de unsprezece ori. Pentru ultima parte a drumului, nu mai lungă de zece, doisprezece kilometri, avuseseră nevoie de toată ziua. De câteva ori fuseseră nevoiți să se ascundă de drumeți și de vânători și o dată, în ultimul moment, de doi jandarmi care scotoceau pădurea. În cele din urmă, petrecură noaptea în crângul din apropiere de Ems.

Bășica de la piciorul Victoriei se inflamase. Pansamentul improvizat din batiste nu o ajutase și pe ultimii kilometri fiecare pas fusese un chin. Ea șchiopătă în spatele lui Jeremy și al lui Hopkins până la gardul care înconjura grădina vilei. Jeremy deschise cu ușurință portița îngustă, ascunsă, folosind un șperaclu, și acum aveau în față grădina mare ca un parc. În bucătăria vilei, precum și în câteva camere de la primul etaj era lumină.

Deschiseră și ușa de la pavilion fără probleme. Obloanele de la ferestre erau închise. Orbecăiră în întuneric până când Hopkins găsi o lampă cu petrol, pe care o aprinse.

Frântă de oboseală, Victoria se prăbuşi într-un fotoliu. Nu îi venea să creadă că doar cu câteva zile în urmă ea şi cu Jeremy dormiseră în patul lat, acum acoperit de o cuvertură din mătase. Tocmai aţipise, când Jeremy îngenunche în faţa ei, cu o sticlă în mână.

- Ce este asta? murmură Victoria.

- Am găsit rachiu în dulap. Ca să dezinfectăm bătătura.

O ajută să se descalţe. Durerea pe care o simţi când el îi tamponă rana cu batista îmbibată în alcool îi aminti Victoriei de momentul în care Lew îi cususe rana de la mână. Fără să vrea, îşi atinse cicatricea.

- Astea trebuie să fie suficiente ca bandaj.

Jeremy rupse două fâşii dintr-un prosop de pânză aflat lângă vasul pentru spălat.

- Cred că cel mai bine ar fi să vorbesc singură cu bunica mea, zise Victoria în timp ce el îi pansa călcâiul.

- Eşti sigură?

- Da. Nu va fi deloc entuziasmată că te vei transforma dintr-un nobil într-un banal jurnalist. Şi despre aventura ei cu Jakob prefer să vorbim între patru ochi.

- Ea a avut o aventură cu pictorul, nu mama ta? întrebă Jeremy mirat.

- Ah, nu am apucat să îţi povestesc. Victoria zâmbi şi adăugă: Mama mea este fiica lui Jakob.

- Oh, Dumnezeule!

La început nici nu mi-a venit să cred.

- Ar trebui să mai aşteptăm câteva ore până când vom fi siguri că servitorii şi rudele tale dorm, spuse Jeremy. Apoi te însoţesc la vilă şi te voi aştepta pe coridorul unde se află camera bunicii tale.

- Dacă vei fi descoperit?

Vreau să fiu în apropierea ta, ripostă el hotărât.

„Şi dacă bunica nu va vrea să mă asculte? Dacă starea ei s-a înrăutăţit şi nu mai pot vorbi cu ea?" se gândi îngrijorată Victoria.

În timp ce Victoria urca împreună cu Jeremy pe scara de serviciu şi străbătu coridorul care ducea la camera bunicii sale, pe tânără o cuprinseră îndoielile. Lumina de la un felinar stradal, care pătrundea prin fereastra de la capătul coridorului, era palidă. Sau se făcea deja ziuă?

- Aici este.

Victoria se opri.

- Mult noroc!

Jeremy o îmbrăţişă şi o sărută.

Chiar avea nevoie. Victoria apăsă cu precauţie clanţa uşii şi se strecură în încăperea întunecoasă, atentă să nu se lovească de ceva. Auzi respiraţia bunicii. Îşi aminti că pe noptieră se afla o lampă cu petrol. Găsi lampa, căută chibriturile şi o aprinse.

În lumina slabă, chipul bunicii ei părea lipsit de riduri. Îi păru acum frumos şi rece, ca al unei statui.

- Bunico, şopti ea şi o atinse pe bătrână pe umăr.

Principesa deschise ochii şi clipi. O văzu pe Victoria şi se ridică sprijinindu-se în perne.

- Ce faci aici? Mi s-a spus că ai plecat în Anglia, pentru că bunicul tău s-a îmbolnăvit brusc. Cum arăţi! Ce-i cu mascarada asta?

Victoria se privi în oglinda de pe comodă. Pe lângă zgârieturile de pe faţă şi cucuiul din cap, mai avea şi o vânătaie. Se

împiedicase de o rădăcină şi se lovise de o piatră. Iar în puloverul prea mare se căsca acum şi o gaură.

Aşadar principesa părea în toate minţile şi abordabilă.

Bunico, boala bunicului meu era o minciună. Trebuie să vorbim, pentru că am nevoie de ajutorul dumneavoastră.

Victoria se aşeză lângă pat. Bătrâna o privi severă şi distantă. Nu scoase nicio vorbă şi nu făcu niciun gest pentru a o încuraja pe nepoată să vorbească.

Trebuie să îţi mărturisesc că lordul Lothian este în realitate Jeremy Ryder şi lucrează pentru departamentul secret al Scotland Yardului, printre ale cărui sarcini se află descoperirea spionilor şi siguranţa Angliei.

Jeremy Ryder... Nu este acesta numele jurnalistului cu care eşti logodită?

Nările bunicii începură să vibreze.

- Da, îmi pare rău că a trebuit să vă mint. Victoria înghiţi în sec şi continuă: În urmă cu câteva săptămâni, am fost martoră la o conspiraţie. Un lord şi un înalt membru al partidului conservator sunt implicaţi în aceasta, la fel şi contele Waldenfels şi dr. Prokowski.

- Medicul care l-a adus pe lume pe băieţelul Clarei şi care m-a tratat pe mine după ce am căzut?

- Da. Şi Victoriei îi era greu să creadă asta. Bărbatul al cărui cadavru a fost găsit de copii în pădure nu era al unui vagabond. Era al lordului Fisher. Şi el făcea parte din grupul conspiratorilor şi a fost asasinat.

- O poveste extrem de fantezistă. Şi de ce îmi spui mie toate acestea?

Bunica îşi păstră tonul rece. Era clar că nu credea o vorbă din spusele Victoriei.

- Pentru că... pentru că și prințul Heinrich se numără printre conspiratori.

Nedumerirea de pe chipul bunicii se transformă în furie.

- Cum îndrăznești să spui așa ceva despre fiul meu? se răsti ea. Ai înnebunit de-a binelea!

Ridică mâna, ca să apese pe soneria de lângă pat.

Victoria o opri.

- Bunico, te rog să mă asculți, șopti ea. Este adevărat ce spun.

Principesa lăsă încet mâna jos, dar ochii încă îi fulgerau de furie.

- Conspiratorii intenționează să îl omoare pe țarul Nicolae. Atentatul este planificat să aibă loc mâine, în timpul vizitei acestuia la Ems. Astfel se intenționează ca Rusia să fie aruncată în aer și să fie exclusă din poziția de inamic în caz de război. Dacă Rusia nu va mai fi o amenințare, conform calculelor lor, kaizerul și guvernul lui pot declara război Franței și Angliei. Un război pe care Germania, după cum cred conspiratorii, îl va câștiga rapid. Nu trebuie să se întâmple asta. Un război ar aduce Europa, poate chiar lumea întreagă pe marginea prăpastiei.

Victoria își trase răsuflarea. Din nou avu senzația că vede pe zidurile încăperii mărșăluind soldați și o trecură fiori.

- Ieși din camera mea în momentul acesta ori pun să fii dată afară!

Victoria nu se lăsă impresionată:

- Bunico, prințul Heinrich a fost ambasadorul german la Sankt Petersburg. De pe atunci este prieten cu ministrul de interne și trebuie să fi știut cu mult înainte de vizita țarului la Ems.

- Afară!

Principesa întinse iarăși mâna spre sonerie.

- Ştiu că Jakob Cohen este tatăl mamei mele şi bunicul meu, se auzi Victoria spunând.

Pentru prima dată şi-l putu imagina ca bunic.

Principesa o privi cu ochii larg deschişi. Mâna ei căzu fără putere pe cuvertura de pe pat. În lumina lămpii cu petrol, pielea ei părea ca de ceară.

- De unde ai aflat? şopti ea.

- Am fost la Biebrich şi am vorbit cu Samuel Kohn. Tatăl lui, bunicul meu, v-a iubit până la ultima suflare. Dumneavoastră aţi simţit ceva pentru Jakob Cohen ori fiul lui are dreptate că acesta a fost pentru dumneata doar o jucărie?

Aceste cuvinte îi scăpară Victoriei fără să vrea.

- Jakob nu a fost pentru mine o jucărie. L-am iubit.

Brusc vocea bunicii începu să tremure. Mâinile ei alunecară peste cuvertură, parcă în căutarea unui punct de sprijin.

- Nu prea îmi vine să cred.

- Soţul meu l-a angajat pe Jakob să îmi facă portretul, când am venit într-o vară la Ems, la tratament. Mă aşteptam să am parte de nişte şedinţe plictisitoare cu un pictor... Înainte de a-l întâlni, mi-l închipuiam un boem guraliv, plin de sine. Dar a fost atât de pasionat şi de dăruit, de serios şi de modest... Privea lumea într-o perspectivă cu totul personală. Pentru el totul era ca o minune.

Victoria îşi aminti că tatăl ei i-o descrisese într-un mod asemănător pe mama ei, într-o scrisoare pe care i-o adresase cu puţin înainte să moară, şi i se puse un nod în gât.

- Datorită lui Jakob am învăţat să privesc lumea şi oamenii cu alţi ochi. Am învăţat să mă privesc pe mine însămi altfel. Schiţele lui m-au eliberat. Femeia care mă privea din schiţele lui îmi era străină şi, cu toate acestea, mă recunoşteam în ea. Voiam să fiu aşa cum mă vedea el. Nu aş fi crezut niciodată că poate

exista aşa ceva – o dragoste care să te acapareze complet. Care să facă lipsit de importanţă tot ce până atunci fusese important. Care să îţi aducă cea mai profundă disperare şi cea mai mare fericire. Aşa era cu Jakob.

- De ce l-aţi părăsit? Din cauza familiei dumneavoastră şi a poziţiei în societate?

- Da. Nu doar eu aş fi ajuns în mijlocul unui scandal, ci şi familia mea, familia soţului meu şi cei doi copii ai noştri.

- Şi de aceea nu aţi avut niciun scrupul să o daţi pe Amelie, fiica lui Jakob, drept fiica soţului dumneavoastră?

Victoriei nu îi venea să creadă.

- Când mi-am dat seama că rămăsesem gravidă cu Jakob, m-am gândit să îl părăsesc pe soţul meu. Şi poate că aş fi făcut asta, dar naşterea Ameliei a fost foarte dificilă. Era să îmi pierd viaţa.

- Mi-a povestit Greta.

- După aceea am fost mult timp grav bolnavă. Când am început să mă simt mai bine, am văzut cât de mult o iubea soţul meu pe Amelie şi Amelie pe el. Şi am înţeles cât se ataşase ea de bona ei. Nu o puteam despărţi de aceşti doi oameni. Şi ca să fiu sinceră cu tine...

Principesa o privi lung pe Victoria. Faţa ei îşi mai recăpătase culoarea. Ea continuă tristă:

Jakob mă iubea pe mine şi pictura lui. Eu aveam doar iubirea pentru el. Fusesem crescută să joc un rol. Nu eram sigură dacă dragostea mea va fi atât de puternică pentru a accepta proscrierea din partea societăţii şi o viaţă nu tocmai în mizerie, dar foarte modestă. Mă temeam că după un timp nu îl voi mai iubi. Îţi închipui o femeie ca mine, împreună cu o servitoare, gătind într-o locuinţă mică, frecând podelele şi spălând rufele?

- Nu, nu aş putea să îmi închipui, răspunse încet Victoria.

- Deşi nu l-am ales pe Jakob, nu trece o zi să nu regret. Acele câteva săptămâni în care am fost împreună sunt pentru mine mai preţioase decât toate celelalte din viaţa mea.

Bunica ei îşi potrivi pernele şi privi tăcută în gol.

- Aţi fost cu Jakob în Rheindiebach, unde v-aţi dat drept soţia lui.

- De unde ştii?

- Am fost acolo. Vechiul proprietar al hanului Kerner m-a confundat cu dumneavoastră. Mi-am închipuit că m-a confundat cu mama şi de aceea am crezut că Jakob este tatăl meu.

- Oh, Doamne! oftă principesa. Sunt convinsă că mama ta nu l-a înşelat niciodată pe tatăl tău.

- Ea l-a iubit pe tata.

Să se fi împotrivit bunica atât de tare la căsătoria părinţilor pentru că le invidia fericirea? Poate...

- La Rheindiebach am avut patru zile doar pentru noi. Am stat mereu împreună. L-am însoţit când picta burgul. Şi am avut parte de lungi nopţi... Acolo am rămas gravidă. Privind în urmă, am avut mare noroc că nu m-a recunoscut nimeni. Tabloul a cărei fotografie mi-ai arătat-o tu mi-l făcuse cadou Jakob, la scurt timp după ce ne despărţiserăm. Am vrut să îl distrug, la fel şi scrisoarea de dragoste. Dar nu am putut. Ar fi fost ca şi cum aş fi ucis o parte din mine, pe care el o iubise atât de mult. Privirea bătrânei părea pierdută, vocea ei venea parcă din adâncul ei: Am atârnat tabloul în dormitorul meu, împreună cu portretul pe care mi-l făcuse Jakob, iar scrisoarea am ascuns-o sub dublura pânzei. Am fost sigură că acolo nu o va găsi nimeni. În acest fel, aveam aproape în fiecare zi sub ochi dragostea noastră şi îmi puteam recunoaşte laşitatea în faţa lui Jakob.

Disprețul de sine care răzbătea din vocea bunicii ei o impresionă pe Victoria.

- Și i-ați dăruit tabloul mamei mele?

- Nu, după moartea lui Jakob, m-a căutat Samuel Kohn, care îi semăna tatălui său în privința disprețului pentru convenienețe și a furiei. Din nou pe chipul bunicii se putu citi tristețea: Amelie a auzit o parte a reproșurilor pe care mi le-a făcut și a fugit după el.

- Știu.

El i-a spus că Jakob era tatăl ei. Ea și-a ieșit din fire. Îi plăcuseră dintotdeauna peisajul și portretul. De mic copil privea tablourile cu uimire. I-am spus că le pictase Jakob. A luat cu ea tabloul cu burgul Fürstenberg. În ziua următoare s-a dus la nașa ei, unde a rămas câteva săptămâni, apoi a plecat în Anglia. Pe Amelie am iubit-o mai mult decât pe fiii mei, pentru că prin ea îl aveam aproape pe Jakob. Când ea a murit, mi-am dorit să te cunosc, pentru că și tu ești o parte din el. Pe Jakob l-am pierdut. Am pierdut-o și pe Amelie, iar tu mi-ai arătat clar că mă disprețuiești. Se pare că eu i-am îndepărtat pe oamenii pe care i-am iubit cel mai mult.

- Eu nu vă disprețuiesc. Victoria clătină din cap. Era sinceră. Pentru prima dată avea senzația că o înțelegea pe bunica ei. Adăugă: Și Jakob v-a iubit. V-a iubit până la moarte.

Ea scoase din buzunarul hainei scrisoarea mototolită și o puse cu grijă pe cuvertura din mătase.

Ochii bunicii se măriră. Suspină. Victoria îi mângâie mâna. Mai întâi avu impresia că bătrâna vru să și-o retragă, dar apoi aceasta îi strânse degetele. O clipă rămaseră amândouă în tăcere. Dintr-odată, Victoria își dădu seama că afară se luminase. Nu mai avea prea mult timp.

- Vă rog să ne ajutaţi, zise ea agitată. Ceea ce v-am povestit despre atentat este adevărat. Conspiratorii au ajutoare în poliţie. Ei susţin că Mr. Ryder, Hopkins şi cu mine suntem spioni. Suntem căutaţi. Nu ştim unde va avea loc atentatul. Singura posibilitate este de a discuta în secret cu dr. Prokowski şi de a încerca să îl atragem de partea noastră. Doar aşa mai avem o şansă de a împiedica atentatul asupra ţarului.

Bunica ei oftă.

- Ce să fac?

Victoria fu aproape să izbucnească în lacrimi când se întoarse la Jeremy pe coridor şi acesta o îmbrăţişă.

- Ca lord Lothian eraţi mult mai bine îmbrăcat, Mr. Ryder.

Când Jeremy intră puţin mai târziu în cameră, principesa îl măsură cu aroganţa atât de bine cunoscută de Victoria. Dar apoi severitatea de pe chip se atenuă. Ea îşi revenise şi nu se mai vedea că plânsese.

- Alteţă, spuse el înclinându-se, vă rog să mă scuzaţi dacă v-am indus în eroare. Dar nu am avut de ales.

- Trebuia să facem ceea ce era de făcut.

În timp ce principesa îşi suna camerista, Jeremy se duse la pavilionul din grădină, ca să îl aducă pe Hopkins. Victoria se retrase în garderobă. Privirea îi căzu pe portretul bunicii, care în lumina slabă a zorilor se desluşea fantomatic. Ar fi dorit atât de mult ca aceasta să fie fericită.

O auzi venind pe Ilsbeth, căreia principesa îi spuse că are dureri puternice de cap şi că trebuie să îl cheme pe doctorul Prokowski. După ce bătrâna o asigură că doctorul va fi adus cât mai repede şi plecă, Victoria reveni în dormitor.

- Aşadar, am avut dreptate. Bunica îi aruncă o privire pătrunzătoare. Erai îndrăgostită de lordul Lothian. Mătuşa ta va fi dezamăgită. I-am scris despre lord.

Victoria îşi înăbuşi un oftat. Probabil că bunica ei nu se va schimba niciodată.

Împreună cu Jeremy şi cu Hopkins, Victoria aşteptă în garderobă. Era foarte nervoasă şi observă că şi Jeremy era încordat. Privirea lui Hopkins era fixată într-un punct imaginar de pe perete. Deviza lui, conform căreia un majordom ar trebui să intre în dormitorul unei doamne doar în extreme cazuri de urgenţă, se aplica şi în garderobă.

Când se auziră bătăi în uşa vilei, se simţiră ca mântuiţi. Imediat apoi se desluşiră paşi pe coridor, urmă o bătaie în uşa dormitorului şi Ilsbeth îl anunţă pe Lew.

- Alteţă, camerista dumneavoastră mi-a spus că vă doare foarte tare capul.

Vocea calmă şi familiară a lui Lew o tulbură pe Victoria, care involuntar îşi strânse pumnii. Ea schimbă o privire cu Jeremy şi intrară împreună în dormitorul luminat doar de zorii care pătrundeau prin ferestre. Camerista trăsese draperiile.

- Scuzaţi-mă că am inventat o durere de cap pentru a vă aduce aici. De fapt, nepoata mea ar dori să vorbească cu dumneavoastră.

- Lew..., începu Victoria. El se întoarse spre ea. Ştim că puneţi la cale un atentat care îl vizează pe ţar.

Vorbea cu el în germană, pentru ca bunica ei să poată urmări discuţia.

Jeremy îşi scosese pistolul.

- Noi ne cunoaştem deja şi ar trebui să ştiţi că lucrez pentru departamentul secret al Scotland Yardului.

Puteți să mă împușcați liniștit, răspunse Lew privind disprețuitor pistolul din mâna lui Jeremy. Nu mă tem de moarte. Dar Nicolae va muri.

- A fost foarte amabil faptul că mi-ați îngrijit rana pe care mi-au făcut-o camarazii dumneavoastră. Tonul lui Jeremy trăda o furie stăpânită. Bănuiesc că ați făcut-o ca acoperire.

Nu dumneavoastră ați fost ținta, ci marele principe și marea principesă.

- Lew, cine v-a spus asta v-a mințit. Victoria făcu un pas spre el și adăugă: Jeremy era pe urmele unui grup de anarhiști, care spărgeau bănci pentru a-și finanța traiul în lumea interlopă.

- Eu nu știam în acea seară că va avea loc un atentat. Fusesem la expoziția cu tablourile mamei dumneavoastră. Și chiar nu aveam habar că logodnicul dumneavoastră lucrează pentru Scotland Yard.

Întreaga atenție a lui Lew era îndreptată spre Victoria. Ceva din privirea și din vocea lui o făcea să creadă că el spunea adevărul și îi puse mâna pe braț lui Jeremy, ca să îi permită să discute cu el.

- Lew, i se adresă ea din nou, nu vă putem sili să ne ajutați să împiedicăm atentatul.

După cum spuneam, dacă mor ori sunt arestat, cineva îmi va lua locul.

- Noi vă putem ruga să ne ajutați să împiedicăm atentatul.

Eu trebuie să săvârșesc atentatul și așa voi face. Țarul Nicolae este un dezastru pentru Rusia. Și sub urmașii lui mizeria în care viețuiesc oamenii se va accentua. Este vremea ca țarismul să ia sfârșit.

Lew, contele Waldenfels și cei cu care pactizează vor război. Nu vor pregeta să atace Rusia imediat ce vor înfrânge Anglia și Franța sau după ce vor obține un armistițiu.

Nu este adevărat! Pentru prima dată, Lew ridică vocea, fulgerându-i cu privirea. Contele Waldenfelds şi lordul Melbury vor să elimine Rusia pentru a determina Anglia şi Franţa să încheie alianţe cu Germania.

- Conspiratorii vor război pentru a asigura Germaniei poziţia de principală putere a Europei, îl contrazise Victoria.

- Ei m-au asigurat de contrariu. Ţelul lor este să asigure pacea în Europa. În plus, de ce ar dori lordul Melbury să sprijine Germania pentru a obţine o poziţie dominantă?

- Nici noi nu ştim asta, dar bănuim că în avantaj personal. Victoria tăcu un moment, ca să îşi adune gândurile, apoi continuă: Aceştia au dispus asasinarea lordului Fisher şi îngroparea lui în pădure. Al lui era cadavrul pe care eu şi copiii l-am găsit.

- Nu cunosc niciun lord Fisher.

Lew scutură din cap nerăbdător.

Lordul Fisher s-a ocupat ca ministerul german de război să obţină planurile vaselor de război englezeşti, interveni Jeremy.

- Aceşti conspiratori au dispus şi asasinarea lui Walther Jeffreys.

Walther Jeffreys?

Lew Prokowski ezită.

- L-aţi cunoscut?

Victoria îl privi întrebător.

Da. Dar nu pot să cred că lordul Melbury sau contele Waldenfels sunt răspunzători pentru moartea lui.

- Dar acesta este adevărul. Probabil că bărbatul care l-a omorât pe lordul Fisher l-a omorât şi pe Jeffreys. Victoria insistă: Conspiratorii se temeau că el ar putea să îşi dea seama că erau interesaţi de cu totul altceva decât de moartea ţarului şi destabilizarea Rusiei şi că el i-ar putea trăda.

- Victoria, eu aş vrea să vă cred că sunteţi de bună credinţă şi că nu mă minţiţi conştient, dar vă înşelaţi.

Lew dădu să plece. Jeremy ridică pistolul.

- Nu, nu! îi şopti disperată Victoria. Lew, după tot ce a avut de suferit familia dumneavoastră, vă înţeleg că îl urâţi pe ţar, dar atentatul asupra lui va însemna şi moartea a milioane de oameni. Inna ar fi fost de acord cu asta?

- Pe Inna lăsaţi-o în pace.

Vocea lui Lew era răguşită de furie. Victoria îl privea tăcută.

Inna s-a întors în Rusia cu mulţi ani în urmă. A fost arestată şi deşi era gravidă în stare avansată, a fost trimisă în exil. A murit într-un lagăr din Siberia.

Lew nu spuse mai mult, dar după expresia chinuită de pe chipul lui, Victoria înţelese că Inna purta copilul lui.

- Totuşi o crimă rămâne o crimă, zise ea încet. Dumneavoastră aţi depus un jurământ că veţi apăra viaţa.

De la etaj se auzi plânsul bebeluşului Clarei. Câteva clipe, Victoria tăcu.

- Eu vă ştiu ca medic. La naşterea fiului Clarei aţi spus că fiecare viaţă este o minune. Lew, eu nu cred că aprobaţi o crimă. Chiar dacă este vorba despre moartea unui om pe care îl disprețuiți profund. În cazul acestui atentat, acţionaţi împotriva dumneavoastră înşivă.

Lew lăsă capul în jos şi păru că se gândeşte.

- Ura şi răzbunarea nu sunt niciodată buni sfătuitori, interveni principesa.

- Lew, cum veţi trăi cu vina că aţi provocat moartea a milioane de oameni? Eu sunt convinsă că Inna nu ar încuviinţa atentatul. Şi nu doar atât, dar ea v-ar blestema pentru o astfel de faptă.

Victoria sperase să îl convingă, dar Lew se îndreptă spre ușă. Oare mersese prea departe? Ea știa că el nu va părăsi această încăpere, deoarece, dacă o făcea, ei nu ar mai putea împiedica atentatul.

Lew, vă rog, Victoria suspină. Slugile lui Waldenfels au încercat să mă răpească la Wiesbaden. Nici nu îmi pot imagina ce mi-ar fi putut face contele dacă Mr. Ryder nu ar fi sărit în ajutorul meu. Waldenfels nu este cu nimic mai bun decât adunătura care v-a ucis familia. M-a încolțit în grădina vilei. Probabil că m-ar fi abuzat dacă nu m-ar fi căutat atunci bunica.

Ea nu se uită la Jeremy, dar își imagină cât de îngrozit era acesta.

- Spuneți adevărul?

Lew se întoarse spre ea.

- Da, jur, șopti Victoria.

Lew o privi cercetător, ca și cum ar fi vrut să îi scruteze adâncul sufletului.

- Țarul va veni la Ems cu un vapor, spuse el în cele din urmă, pe un ton indiferent. În jurul orei zece vasul va acosta lângă cazinou. Atentatul va avea loc din locuința mea, care se află în imediata apropiere. Acolo se află arme și explozibili. Va fi de față și Waldenfels.

- Trebuie să îl oprim pe Waldenfels.

- Fir-ar să fie! Pe strada din fața casei vor fi cu siguranță postați polițiști pentru protecția țarului. Jeremy clătină frustrat din cap. Nu cred că jandarmii obișnuiți sunt implicați în conspirație, dar ei vor controla toți trecătorii. Având descrierile noastre, ne vor recunoaște și ne vor aresta.

- Dacă unchiul meu ne va însoți, au să ne lase să trecem. El este nobil și un înalt funcționar de stat, interveni Victoria. Polițiștii îl vor recunoaște și nu ne vor da atenție.

- Tu crezi că se va lăsa convins să vină cu noi? întrebă neîncrezător Jeremy.

- Din păcate, trebuie să spun despre fiul meu că nu este prea curajos, interveni principesa. Sunt convinsă că, spre deosebire de dr. Prokowski, o armă îl va convinge să coopereze.

- Atunci îl vom aduce aici împreună cu Hopkins.

- Prea bine, sir.

Hopkins ieşi din camera alăturată cu paşi măsuraţi, ca şi cum s-ar fi îndreptat spre bucătăria din Green Park pentru a pregăti micul dejun. Ceea ce Victoria consideră în acest moment ca fiind ceva nereal, dar foarte liniştitor.

- L-aţi putea înştiinţa pe şofer să tragă maşina în faţa casei? i se adresă Jeremy principesei.

- Desigur.

Jeremy şi Hopkins părăsiră dormitorul în timp ce bunica Victoriei întindea mâna spre sonerie.

Lew se prăbuşise pe un scaun. Victoria voia să îi spună cât îi era de îndatorată pentru că acceptase să li se alăture, dar se temea să i se adreseze. Bărbatul avea privirea goală, părea terminat, iar ea nu se simţea în stare să-şi găsească cuvintele care să exprime ceea ce simţea.

Capitolul douăzeci și patru

Zona din jurul gării, precum și strada care traversa Lahnul către cartierul complexului balnear fuseseră blocate de poliție, din motive de securitate. Șoferul încetini, apoi opri. Un jandarm se aplecă la fereastră și îl recunoscu pe prinț.

- Alteță...

Salută și îi făcu semn colegului său să permită Mercedesului să își continue drumul.

Bastardule! îi șuieră Heinrich von Marssendorff lui Jeremy, care ședea lângă el, ținând pistolul sub haină, îndreptat către acesta.

Prințul avea chipul palid.

Voi avea grijă să nu mai părăsiți Germania! adăugă el.

Jeremy nu îi răspunse.

Prințul Heinrich îi ocărâse crunt pe Jeremy și pe Hopkins, dar nu îndrăznise să opună rezistență. Lew Prokowski părea în continuare absent.

Mercedesul traversă podul peste Lahn. În această dimineață de septembrie apa era limpede. Fațadele clădirilor

de pe mal păreau albe, strălucitoare, ca în ziua în care Victoria sosise la Ems. Doar frunzele copacilor își schimbaseră culorile și unele crengi erau aproape goale. Turiștii se duceau la izvoare, ca să își bea porția de dimineață de apă vindecătoare. Un băiețel în costum de marinar, cu bona lui, ținea în mână un zmeu din hârtie.

Peste mai puțin de două ore, vasul țarului va acosta.

Victoria aruncă o privire spre ferestrele locuinței lui Lew, care reflectau razele soarelui. Lew este de partea noastră. Vom reuși să dejucăm atentatul, încercă ea să se îmbărbăteze. Căută mâna lui Jeremy și i-o strânse. El îi răspunse cu un surâs fugar.

Automobilul coborî de pe pod și intră pe strada care ducea la cazinou. Șoferul opri. Hopkins coborî și se postă discret lângă mașină. După cum știa Victoria, și el avea arma îndreptată spre prinț.

- Haideți!

Jeremy îl împinse ușor pe unchiul ei. Acesta părăsi Mercedesul, urmat îndeaproape de Jeremy. Un polițist dintr-un grup care supraveghea strada se îndreptă spre ei, dar când îl recunoscu pe prinț, salută și se retrase.

Jeremy îi șopti ceva prințului. Acesta îl privi furios și îi ceru șoferului să îl aștepte în mașină, lângă bordură.

- Lew, am ajuns în fața locuinței dumneavoastră.

Victoria îl atinse pe braț pe doctor, care tresări, privi în jur ca trezit din somn, părând că abia acum înțelegea ce se întâmpla, și coborî din automobil.

Intrară în vestibul. Prin ușa deschisă a camerei de zi, lumina soarelui ajungea în coridor. În dreptul unui teanc

cu cărți, Victoria văzu fotografia înrămată, cu panglică de doliu, care la ultima ei vizită se afla pe masă. Lângă ușile din sticlă, pe podea, se aflau pistoale, puști și explozibili. O trecură fiori. Simți în aer mirosul greu de țigară și de cuișoare. În clipa următoare, cineva o apucă de spate și îi lipi de tâmplă țeava unui pistol. Un braț o strânse de gât, înăbușindu-i strigătul.

- Ryder, dacă nu vrei să îți ucid logodnica, pune pistolul pe podea și ridică mâinile. Același lucru este valabil și pentru majordom, auzi Victoria vocea lui Waldenfels.

Lângă ea apăru bărbatul cu nas de boxer, și el cu o armă în mână.

Dă-i drumul lui Miss Bredon! Fac tot ce îmi ceri.

Jeremy era palid ca un mort. Se aplecă și puse pistolul pe parchet. La fel făcu și Hopkins.

- La perete, Prokowski. Și dumneata!

Waldenfels avea o voce calmă. Unchiul ei îl privea. Nu, din partea lui nu se putea aștepta la ajutor.

Lew se supuse.

- Waldenfels..., începu el.

Contele nu îl băgă în seamă.

- Nicolae va sosi mai devreme decât era planificat. Ce noroc că omul meu din rândul curtenilor acestuia m-a informat la timp. Și a fost de asemenea o binecuvântare că Joseph – și arătă către bărbatul cu nas de boxer – te-a urmărit, Prokowski. Am devenit suspicios imediat ce am aflat că te-ai dus la vilă, trădător blestemat.

Waldenfels, s-a terminat. Nu mai poți conta pe sprijinul meu.

Nu, nu s-a terminat.

Se auzi un sunet înfundat şi se simţi miros de praf de puşcă. Îngrozită, Victoria îl văzu pe Lew ducându-şi mâna la piept şi clătinându-se. De sub degete îi ţâşni sânge şi se prăbuşi.

- Lew! strigă ea. Lew!

- Stai cuminte!

Waldenfels o lovi brutal cu mânerul pistolului în tâmplă şi ea crezu că îşi va pierde cunoştinţa. Dar braţul lui o strânse şi mai tare de după gât. Se luptă să respire. Privirea i se înceţoşă.

- Porcule! auzi ea cu greu urletul lui Jeremy.

„Jeremy, nu-l provoca", îl imploră ea în gând. „Este imprevizibil. Oh, Doamne, Lew!"

Refuza să accepte ce se petrecuse. Când privirea i se limpezi, îl văzu pe unchiul ei vomând într-un colţ al încăperii.

- Ce laş sunteţi, Marssendorff! îi spuse Waldenfels cu dispreţ.

Lew era întins pe podea, nemişcat. Din piept i se prelingea sângele, formând o băltoacă din ce în ce mai mare.

„Nu!" Un ţipăt mut i se zbătea în gât. „Nu!"

Conte, doar nu credeţi că marele dumneavoastră idol, Bismarck, ar fi încuviinţat crime ordinare, îl auzi ea pe Jeremy.

- Sunt convins că le-ar fi încuviinţat. În definitiv, ele au ca scop asigurarea pentru Imperiul German a primului loc în Europa, ba chiar în lume. Bismarck era foarte pragmatic.

- Anglia nu va permite asta Prusiei.

Naţiunea dumneavoastră este una de laşi negustori de mărunţişuri, interesaţi mai ales de propriul profit. Credeţi-mă, Ryder, în cazul unui război, Anglia va accepta imediat un armistiţiu, ba chiar o pace cu Germania.

Presupun că ne veţi omorî şi ne veţi îngropa în vreo pădure, ca pe lordul Fisher.

Tonul lui Jeremy era cât se poate de indiferent, dar Victoria ştia că logodnicul ei căuta cu febrilitate o cale de scăpare.

- Cel bun are mustrări de conştiinţă, dar lordul Melbury este dintr-un material mai tare. El apreciază corect pericolul reprezentat de plebea rusă şi banii sunt destul de importanţi pentru el. Waldenfels râse uşor, apoi continuă: Mă tem că voi nu veţi supravieţui mult atentatului asupra lui Nicolae. Mai înainte însă, noi doi, continuă contele apucând-o pe Victoria de păr şi întorcându-i brutal capul spre el, ca tânăra să îl vadă, ne vom delecta puţin. Lucru pentru care mă bucur de pe acum.

Victoria observă cum trupul lui Jeremy se încordează şi din nou îl rugă în sinea ei: „Nu!"

De afară răzbătu zgomotul motoarelor unui vas. Waldenfels o trase pe Victoria la uşa din sticlă.

Priveşte cum Nicolae va fi sfârtecat de o bombă, îi şopti el la ureche.

În acel moment, Victoria observă cu coada ochiului cum Lew se mişcă. Era imposibil aşa ceva.

Lew îl apucă pe Waldenfels de picioare şi contele se dezechilibră. Se lovi de masă, cărţile şi fotografia zburară în toate părţile. Victoria reuşi să se smulgă din mâinile lui şi văzu cum Jeremy îi ia lui Joseph arma din mână, apoi îşi propteşte umărul în pieptul acestuia. Joseph căzu peste canapea şi Jeremy ridică pistolul. Hopkins se lupta cu unchiul Victoriei.

Văzând că Waldenfels reuşise să se ridice, Victoria strigă:

Jeremy!

Contele îl ţintea pe Jeremy. Din nou răsună un zgomot înfundat. Înţepenită de groază, Victoria aşteptă ca Jeremy să se prăbuşească mort, însă cel care se lungi pe podea fu Waldenfels. Arma îi căzu din mână. În frunte îi apăru o gaură. Jeremy trăsese cu o fracţiune de secundă înaintea lui. Hopkins interveni rapid şi împinse cu piciorul pistolul lui Waldenfels.

- Înapoi! se răsti Jeremy la Heinrich von Marssendorff şi la Joseph.

Victoria nu mai urmări ce se petrecea în încăpere. Se aplecă asupra lui Lew, care era întins pe spate şi respira cu greutate. Îi ridică cu grijă capul în poală. Acesta abia îşi mişcă buzele. Ea se aplecă şi mai mult, ca să îl audă.

- Contele?

- Este mort.

El respiră uşurat.

- Eu... eu m-am îndrăgostit... de tine, şopti el.

- Ştiu, îi răspunse ea cu lacrimi în ochi.

- Nicolae... nu va mai fi... asasinat.

- Ah, Lew, sunt atât de bucuroasă că te-am cunoscut!

Victoria suspină.

- Nu plânge!

Trupul lui Lew fu scuturat de un tremurat şi din pieptul lui ţâşni iarăşi sângele. Apoi capul îi căzu într-o parte şi corpul i se înmuie.

Jeremy se aplecă şi îi închise pleoapele.

Vino, trebuie să mergem, îi spuse el cu blândeţe Victoriei şi o ridică.

Zgomotul motorului vasului se auzea tot mai aproape. Vasul se propti de debarcader cu un sunet metalic. Prin grilajul din fier forjat al balconului, Victoria văzu ieşind pe punte

un bărbat slab, cu obrazul acoperit de barbă și cu o șapcă de ofițer pe cap. Soldații salutară. Victoria se întoarse. Joseph era întins pe podea, legat și cu un căluș în gură. Hopkins cu pistolul în mână îl ținea sub observație pe unchiul ei.

Privirea Victoriei căzu pe fotografie.

- Stai!

O ridică. Geamul se spărsese, dar fotografia era întreagă. Așeză fotografia pe pieptul lui Lew, apoi se lăsă condusă afară de Jeremy.

Automobilul opri în fața vilei bunicii. Jeremy îi spuse lui Hopkins ceva ce Victoria nu înțelese și nici nu o interesa.

Veniți, Miss Victoria.

Hopkins și Victoria se îndreptară spre intrare. Ca prin ceață, observă că Jeremy îl conducea pe unchiul ei în grădină.

- Fräulein Bredon, Mr. Parson...

Wilhelm le deschise ușa și rămase cu ochii la Victoria. Abia atunci aceasta își dădu seama că avea puloverul și jacheta pline de sânge.

- Un accident, zise Hopkins, care remarcase privirea lui Wilhelm. *Nothing at all to worry about...*

Făcu un gest liniștitor, pentru a-și întări spusele.

În hol apăru bunica ei și se grăbi să o întâmpine. O trase pe Victoria în camera de zi.

- Țarul?

- Trăiește. Am împiedicat atentatul. Dar Lew este mort. L-a împușcat Waldenfels înainte ca Jeremy să îl omoare, în legitimă apărare.

Victoria începu să plângă în hohote. Bunica ei o îmbrățișă.

- Ah, copilă, îmi pare atât de rău!

- Alteță...

Vocea lui Jeremy îi dădu ocazia Victoriei să se desprindă din îmbrățișarea bunicii și să își șteargă lacrimile. El o privi tandru și îngrijorat, apoi se adresă din nou principesei.

- Sper să nu mi-o luați în nume de rău că l-am încuiat pe prinț în pavilionul din grădină. Dar aș dori să îl împiedic să anunțe poliția înainte ca noi să trecem granița în Belgia și să fim arestați ca spioni ai contelui și ucigași ai lui Lew Prokowski. Cuvântul lui ar avea în fața autorităților prusace mai multă greutate decât cuvântul nostru.

- De cât timp aveți nevoie pentru a ajunge la graniță?

- De trei, patru ore.

- Bine, voi avea grijă să nu intre nimeni în pavilion. Puteți lua Mercedesul. Presupun că știți să șofați...

- Sunteți foarte generoasă. Da, știu să conduc un automobil.

- Mă poți lăsa, te rog, puțin timp singură cu bunica mea? îi spuse Victoria lui Jeremy.

- Firește. Și, alteță, vă mulțumesc pentru tot...

- Eh, nu puteam permite ca un domnitor uns de Dumnezeu să fie asasinat, răspunse ea sec. Wilhelm vă va da un costum ca lumea, altfel cu siguranță veți fi reținut la graniță.

- Hopkins deja se ocupă de asta.

Jeremy se retrase după ce se înclină în fața principesei.

- Uite, șterge-ți lacrimile. Principesa îi întinse Victoriei o batistă. Va trebui să te îmbraci cu niște lucruri de la mine. Ale tale au fost deja trimise la Londra.

Ea plânse la pieptul bunicii ei. Niciodată nu ar fi crezut așa ceva.

Veți avea grijă ca Lew să aibă o înmormântare decentă? o rugă Victoria.

Ea nu știa dacă Lew fusese credincios, însă nu putea suporta ideea ca trupul acestuia să fie îngropat ca al unui vagabond.

- Mă voi ocupa de asta. Este cel mai mic lucru pe care îl pot face pentru el.

- Și veți avea grijă și de Sophie? Heinrich nu o iubește. Nu m-aș mira să o părăsească în curând.

- Mă voi strădui, răspunse bunica ei oftând.

- Și mai am ceva pe suflet. Samuel Kohn mi-a vorbit despre o scrisoare pe care v-a scris-o tatăl lui, dar nu a mai putut să v-o expedieze. Jakob vă scria că doar datorită dumneavoastră a devenit pictorul care ar fi vrut mereu să fie. Aș vrea să știți asta.

Bunica privi în grădină, unde vântul lua frunzele pe sus. Ultimele flori făceau în ciudă toamnei. Un păianjen își țesuse cu migală pânza, între vrejul unui trandafir și pervazul ferestrei.

- Îți doresc să fii foarte fericită cu Mr. Ryder, îi spuse bunica în sfârșit.

- Deși el este doar un ziarist? o întrebă Victoria zâmbind printre lacrimi.

- Nu este doar ziarist. Acum știu asta.

Victoria înțelese că principesa se referea la personalitatea lui Jeremy și nu la activitatea în departamentul secret al Scotland Yardului. Ea se aplecă și o sărută pe obraz pe bunica ei.

- Mă bucur că v-am vizitat, zise ea. Și m-aș bucura să vă revăd.

După-amiaza târziu trecură granița cu Belgia la Aachen. La scurt timp după aceea, Jeremy opri automobilul în piața unui orășel și intră într-un oficiu poștal, pentru a suna la Londra. În jurul unei fântâni din piață creșteau platani. Niște bătrâni ședeau pe bănci și fumau.

Un loc pașnic, liniștit, într-o lume pașnică, îi trecu Victoriei prin cap. Moartea lui Lew, sosirea țarului, despărțirea de bunică și călătoria spre Belgia îi păreau ireale și se simțea amețită. Hopkins nu încercă să facă conversație și îi era recunoscătoare pentru asta. El știa întotdeauna ce era bine pentru ea.

După o vreme, Jeremy se întoarse. Părea preocupat.

- Colegul meu Vincent Walton nu a ajuns la Londra. De aceea a trebuit să îi raportez lui sir Arthur totul despre atentatul planificat.

- Conspiratorii l-au...?

Vocea Victoriei se frânse.

- A fost arestat și acuzat de spionaj, dar este în viață.

- Slavă Domnului că nu a murit.

Victoria abia își stăpâni tremuratul.

S-au îndreptat spre singurul han din piață, care părea primitor, cu obloanele sale verzi la ferestre. În timp ce Hopkins se ocupa de camere, Victoria și Jeremy așteptau în holul lambrisat.

- Camerele 6 și 7 sunt ale dumneavoastră, îi anunță Hopkins, care le înmână și cheile. Camera mea se află la mansardă.

Urcară scările care scârțâiau.

- Miss Victoria, Mr. Ryder..., îi salută Hopkins când ajunseră la etaj.

Te pot însoți în camera ta? o întrebă Jeremy, privind-o rugător.

- Firește, confirmă ea.

Patul, acoperit cu o cuvertură roșu-închis, era atât de mare, încât ocupa aproape toată camera. Mirosea a săpun și a lac de mobilă. Pe un suport se aflau un lighean din porțelan și un urcior.

Victoria, zise Jeremy punându-i mâinile pe umeri, îmi pare atât de rău că Waldenfels l-a ucis pe Lew.

- Dacă nu te-aş fi iubit, m-aş... m-aş fi îndrăgostit probabil de el, zise ea încet. Ah, poate că m-am şi îndrăgostit puţin. Oricum, ştiu că nu îl voi uita niciodată.

- Nici nu m-aş fi aşteptat la asta. Îi sunt recunoscător. Ca multora. El a rămas credincios ideilor sale.

Jeremy avea privirea sinceră şi foarte serioasă.

Da, ea ar fi fost fericită cu el!

- Te iubesc. Victoria îl sărută pe Jeremy. Am pierdut atât de mult timp. Să nu mai amânăm prea mult nunta.

- Nu crezi că ar trebui să ne logodim mai întâi?

El îi zâmbi.

- Dacă tu crezi că este necesar...

În timp ce s-au iubit, moartea a dispărut. Au rămas doar Jeremy, ea şi iubirea care îi lega.

Epilog

Victoria se duse în bucătărie zâmbind. Un curier tocmai îi adusese rochia de seară, pe care avea să o poarte la sărbătorirea logodnei cu Jeremy. O îmbrăcase imediat şi se contemplase în marea oglindă din camera ei. Ea şi Jeremy conveniseră ca la petrecerea pe care Constance şi Louis o vor organiza pentru ei peste două zile, în casa lor din Hampstead, să discute mai puţin despre logodnă şi mai mult despre apropiata lor căsătorie.

Victoria era foarte încântată de rochie. Era făcută la Atelier Poiret din Londra şi, ca majoritatea modelelor de aici, avea o linie simplă, dar foarte elegantă, fiind compusă dintr-un jupon roz-deschis şi o tunică din şifon roşu-închis, împodobită cu perle şi trandafiri din mătase. Ca bijuterii va purta un lănţişor lat din aur, cu corali, care îi aparţinuse mamei ei, şi cercei asortaţi.

Cât de drăguţă sunteţi, Miss Victoria! exclamă Mrs. Dodgson, când tânăra intră în bucătărie.

- Aşa este! o privi admirativ Hopkins.

- Vă spun sincer, Miss Victoria, eu şi cu Mr. Hopkins ne-am îndoit că logodna dumneavoastră cu Mr. Ryder va mai avea loc. Că voi mai apuca să o văd.

Și Victoria se îndoise deseori că ea și Jeremy vor fi o pereche.

- Mrs. Dodgson, doar nu vreți să spuneți acum că sunteți cu un picior în groapă, zise Victoria zâmbind și clătinând din cap.

- Eu mi-am comandat la Mr. Mandleville un frac nou, își drese Hopkins glasul. Îl voi purta prima dată cu această ocazie.

- Precis veți arăta foarte țanțoș, Mr. Hopkins.

Mrs. Dodgson radia.

Se auzi soneria de la intrare și Hopkins se duse să deschidă. Victoria spera să fi venit Jeremy, însă desluși vocea mătușii Hermione.

„Oh, Doamne, am uitat să o invit la petrecerea noastră", o fulgeră un gând. „Este imposibil să o uit tocmai pe mătușa mea", își zise și se grăbi să o întâmpine.

- Draga mea, are loc vreun eveniment?

În timp ce Hopkins îi deschise ușa de la bibliotecă, lady Glenmorag privi critic rochia de seară a Victoriei. Cum intră, se prăbuși într-un fotoliu abia trăgându-și răsuflarea.

- Nu înțeleg cum de îți trece prin cap să porți rochii fără corset. Dar este drăguță. Ieri-seară, când m-am întors din Scoția, am găsit o scrisoare de la bunica ta. Îmi scrie că la Ems te-a vizitat un anume lord Lothian.

Bănuiesc că l-ați căutat în *Debrett's*? nu se putu abține Victoria să o întrebe.

- Fără îndoială. Este de-a dreptul excentric să construiască vase cu vele în America, zise lady Glenmorag și își drese vocea, dar familia lui are un arbore genealogic care se întinde până pe la Henric al VIII-lea.

- Mă voi logodi.

- Cu lordul Lothian?

În ochii albaștri ai lui lady Glenmorag se citea speranța.

- Nu, cu Mr. Ryder.

- Oh!

Lady Glenmorag păli.

- Totul s-a întâmplat atât de repede. De aceea nici nu am apucat să vă anunţ, se justifică Victoria. Evenimentul are loc poimâine, acasă la lordul şi lady Hogarth. M-aş bucura foarte mult dacă aţi putea să participaţi şi dumneavoastră.

- Bineînţeles că voi veni.

Mătuşa Hermione se ridică. Arăta ca şi cum tocmai încasase o puternică lovitură, dar era hotărâtă să îşi înfrunte soarta.

- M-aţi chemat, sir?

Jeremy îl privi mirat pe sir Arthur.

- Luaţi loc, Ryder, îi spuse înaltul funcţionar şi îi arătă scaunul din faţa biroului său. Mina lui era mai puţin severă decât de obicei. Doresc să vă transmit mulţumirile guvernului majestăţii sale. La cel mai înalt nivel există convingerea că v-aţi comportat excepţional. Dacă nu ar trebui să păstrăm tăcerea despre evenimentele din Germania, aţi fi primit un ordin. Atât vă pot spune deocamdată.

- Mă simt profund onorat, sir.

Jeremy înclină respectuos capul.

- Chestia cu ordinul încă nu este publică. Poate vom avea ocazia să îl primiţi în mod oficial.

Se înclină şi sir Arthur. După-amiaza era ploioasă şi în birou fuseseră aprinse deja lămpile. „În lumina aceasta, tabloul înfăţişând bătălia navală de la Trafalgar căpătase un aer patriotic", se gândi înveselit Jeremy.

Sir Arthur continuă:

- Mulţumirile guvernului sunt adresate şi lui Miss Bredon. Dacă nu ar fi intrat şi nu ar fi fotografiat – ce-i drept, în mod nepermis – în parcul de la Melbury Hall, şi dacă nu ar fi identificat cadavrul lordului Fisher, am fi bâjbâit mult şi bine în privinţa planurilor conspiratorilor. Cu urmări probabil fatale. După cum reiese din raportul dumneavoastră, şi în ce priveşte neutralizarea atentatului, ea a avut idei şi intervenţii salutare. Ca şi majordomul tinerei doamne.

- Eu sunt convins că şi Miss Bredon se va simţi profund onorată, răspunse cu seriozitate Jeremy, deşi ştia că pentru Victoria ar fi însemnat mult mai mult dacă poliţia ar fi tratat cu mai puţină duritate sufragetele, decât astfel de declaraţii de mulţumire. Aveţi noutăţi despre Vincent Walton?

Soarta colegului său îl preocupa foarte mult.

- Se pare că va fi bine tratat în captivitate. Suntem pe cale să luăm legătura, pe căi secrete, cu oficialităţile germane competente şi suntem încrezători că îl vom elibera în schimbul informaţiilor despre atentatul planificat. Niciun guvern nu tolerează conspiraţii în propria ţară. Am aflat că prinţul Heinrich von Marssendorff a părăsit deja ţara, prevăzător.

- Ce înţelept din partea lui, remarcă sec Jeremy. S-a confirmat suspiciunea că lordul Melbury a conspirat cu Waldenfels pentru bani?

La scurt timp după eşuarea atentatului contra ţarului, ziarele engleze au anunţat că lordul decedase în urma unui tragic incident de vânătoare în Melbury Hall. Jeremy ştia că un ministru însoţit de poliţişti îl vizitase pe acesta şi era convins că lordul se sinucisese, aşa cum i se sugerase. Guvernul voia să evite cu orice preţ un proces pentru trădare de ţară contra unui aristocrat provenit dintr-o familie de vază.

- Da, Melbury înregistrase pierderi în diverse speculații în afaceri. În plus, spera ca în caz de război să primească contracte pentru șantierul lui naval. Sir Arthur se opri brusc și păru stingherit. Lady Glenmorag mi-a spus că Miss Bredon și dumneavoastră vă logodiți în următoarele zile.

- Da, așa este, sir.

Vă urez multă fericire.

Jeremy mulțumi.

- Ca să fiu sincer, nu prea înțeleg de ce mătușa ta va veni la petrecerea noastră, dacă totuși este împotrivă să te logodești cu mine, spuse Jeremy, în trăsură, pe drum spre Hampstead.

Pe cerul senin al nopții pomii din grădini se înălțau ca niște foarfeci. Pavajul răsuna sub copitele cailor. În aer plutea un miros aspru și la orizont se ridică o jumătate de lună.

Victoria îl privi amuzată pe Jeremy. Acesta își purta fracul cu aceeași eleganță degajată ca în seara vernisajului expoziției.

Ea crede că este obligația familiei St. Aldwyn și a ei să procedeze astfel, ca și cum ar accepta logodna. Este mai bine decât să pară că legătura noastră este scandaloasă.

- O logică remarcabilă.

Jeremy clătină din cap și zâmbi.

- Oricum, bunica mea te-a acceptat. Victoria se gândi cu simpatie la principesă, sentiment pe care cu doar puțin timp în urmă l-ar fi considerat imposibil. În această dimineață am primit două scrisori. Una de la ea și una de la Rosalyn. Unchiul meu este plecat în străinătate și nu intenționează să se întoarcă prea curând în Germania.

- Sir Arthur deja a prevăzut asta.

- Despre Joseph ziarele nu scriu nimic. Moartea lui Lew şi a lui Waldenfels a fost tratată ca o chestiune de onoare.

Din nou Victoria se simţi tristă că Lew nu mai era în viaţă. Jeremy îi strânse mâna.

Ea respiră adânc şi îi strânse şi ea mâna.

- Rosalyn mi-a scris că tânăra Clara şi băieţelul ei se simt bine. Prietena mea este entuziasmată de copil şi este sigură că şi ea este gravidă.

- Ce frumos pentru ea şi pentru soţul ei.

Nu-i aşa? Rosalyn mai scrie că madame Regnier, mediumul care în timpul şedinţei de spiritism a vorbit în numele lordului Fisher, a fost acuzată de escrocherie şi arestată. Şi-a cerut scuze că m-a rugat să îl cercetez pe soţul ei.

- Îi vei destăinui vreodată prietenei tale că lordul Fisher chiar a fost asasinat?

- Nu cred. De ce să o mai împovărez cu asta? Familia lui încearcă să ascundă circumstanţele în care a murit. Madame Regnier pare să fi avut o revelaţie în legătură cu lordul Fisher.

În capătul străzii se vedea intrarea proprietăţii familiei Hogarth. În grădină ardeau făclii. La lumina lor, conurile aurii de brad ale coloanelor intrării scânteiau. Printre arbori se întrezărea casa puternic luminată, care în răcoarea nopţii părea intimă şi ospitalieră.

Nu, în această noapte Victoria nu voia să se mai gândească la înşelăciuni şi moarte violentă. Se lipi de Jeremy în timp ce trăsura intra pe poartă şi se întrebă ce fel de cămin vor avea ei cândva.

- Chiar dacă nu vrei să te logodeşti, poate că te-ai bucura dacă ţi-aş oferi un inel.

Jeremy băgă mâna în buzunarul fracului şi îi întinse Victoriei o casetă mică, îmbrăcată în mătase.

- Oh, Jeremy!

O deschise emoţionată. Pe catifeaua albastră era un inel cu un rubin mare. Faţetele lui reflectau lumina făcliilor, de parcă piatra avea o flacără în interior.

- Este minunat! şopti ea. Şi se asortează perfect cu rochia mea.

- M-am interesat la croitorie ce culoare are rochia.

El zâmbi în timp ce îi punea inelul pe deget. Spre regretul Victoriei, trăsura se opri chiar atunci în faţa portalului. Pentru că birjarul deschise portiera trăsurii, fu nevoită să îşi întrerupă sărutul. La braţ cu Jeremy, se îndreptă spre casă.

În hol fură întâmpinaţi de Constance şi de Louis. Printre invitaţi, Victoria descoperi prieteni şi colegi de-ai lui Jeremy, ba chiar şi câteva sufragete. Era acolo şi Jemimah, dar stătea mai deoparte. Pe chipul lui lady Glenmorag plutea un surâs chinuit. Dimpotrivă, Mrs. Dodgson radia, iar Hopkins nu încerca să îşi ascundă emoţia.

- Mă bucur atât de mult pentru voi!

Constance o îmbrăţişă mai întâi pe Victoria, apoi şi pe Jeremy. Pântecele Victoriei se rotunjise. Dacă rămăsese gravidă cu Jeremy? Tânăra roşi involuntar şi se uită la el lung şi drăgăstos. În privirea lui îşi văzu oglindită propria fericire.

Postfață

Într-o zi însorită din vara anului 2002 am făcut o plimbare la Drachenfels, Königswinter. Castelul Drachenburg, aflat la jumătatea muntelui, nu putea fi vizitat pe atunci, dar parcul era deschis. Odată cu biletele, am primit și un pliant cu informații despre clădire și despre împrejurimi. În el scria că pe la începutul secolului XX în parc existau căsuțe din lemn pentru cazarea turiștilor englezi. Atunci mi-a încolțit ideea referitoare la eroina mea germano-engleză Victoria, ce urma să intervină într-un caz de crimă pe Rin. Splendida priveliște de pe Drachenfels asupra văii Rinului a contribuit și ea la entuziasmul pentru acest subiect. La acestea, s-au adăugat mai târziu Bad Ems, pe vremea acțiunii romanului meu încă „Ems", și complicata istorie a familiei Victoriei.

Ca întotdeauna, în romanele mele am combinat ficțiunea cu realitățile istorice. În acea zi de vară am înțeles mai bine de ce valea Rinului din secolul al XIX-lea era atât de îndrăgită de turiștii englezi, după cum spunea și Mr. Parker de la *Morning Star*. În ultimele trei decenii ale secolului al XIX-lea, pe valea Rinului veneau anual circa un milion de britanici. Pe de o parte datorită romanticului Rin și celebrei poezii a lui Byron despre Drachenfels, bine-cunoscută în Anglia, pe de altă parte datorită faptului că valea Rinului era ușor accesibilă din Marea Britanie pe mare și apoi cu trenul. Pictori precum William Turner au pictat Rinul, burgurile

şi castelele de acolo, surprinzând în tablourile lor lumina absolut unică de deasupra fluviului.

La sfârşitul secolului al XIX-lea şi începutul secolului XX, în Bonn exista o comunitate engleză de aproximativ o mie de persoane. Britanicii veneau în Siebengebirge, pentru că viaţa aici era mai puţin costisitoare decât acasă şi clima mai blândă. În ziarele din Bonn apăreau anunţuri în limba engleză, hotelierii din Bonn îşi făceau reclamă în presa britanică, menţionând că la ei apăreau şi ziare englezeşti. Ceea ce însemna că se găseau ziare englezeşti şi în gara principală din Bonn.

Spre marea mea surprindere, în timpul cercetărilor pe care le-am făcut pentru roman, am aflat că din ultimele trei decenii ale secolului al XIX-lea până la Primul Război Mondial, la graniţele din interiorul Europei nu se făcea controlul paşapoartelor. Numărul celor care călătoreau crescuse atât de mult, încât acest lucru nu mai era posibil cu personalul de până atunci, motiv pentru care, dacă statele nu se decideau să mărească numărul angajaţilor, controlul era foarte lax. Un control sever al paşapoartelor şi obligarea la vize pentru ţările din Europa s-au introdus abia spre începutul Primului Război Mondial.

Însă hotelurile germane erau obligate să anunţe la poliţie numele celor care se cazau, în baza unui document oficial, ceea ce a stârnit ironia lui Hopkins. În Marea Britanie a existat obligaţia legitimării doar în timpul celor două războaie mondiale.

Strâns legate de călătorii sunt ghidurile turistice. În acele vremuri, în Marea Britanie erau răspândite ghidurile din seria *Murray's Handbooks for Travellers*. În aceste lucrări apărea, cu privire la Germania, avertismentul asupra „groaznicelor plăpumi germane", datorită cărora vara exista pericolul sufocării, iar iarna cel al îngheţului, dacă acestea cădeau din pat. Din aceste ghiduri răzbătea şi indignarea că în hotelurile germane nu exista săpun, precum şi nedumerirea faţă de faptul că în Germania oamenii foloseau cuţitul în loc de furculiţă şi că bărbaţii fumau în prezenţa

femeilor. M-a bucurat să pun aceste prejudecăți în gura lui Hopkins și a lui Mrs. Dodgson.

Bradshaw's Continental Railway Guide era un fel de ghid de călătorie de la începutul secolului XX. Cuprindea orarele tuturor legăturilor feroviare de pe continent, plus scurte descrieri de orașe și locuri demne de vizitat, precum și recomandări de hoteluri și hărți detașabile. Marile hoteluri europene își făceau aici reclamă. În cercetările mele, am apelat la o reeditare din 2012 a unui *Bradshaw* din 1913.

În urma crizei economice din anii '80 ai secolului al XIX-lea mulți germani au venit în Anglia ca „lucrători imigranți". Muncitorii germani erau căutați în Marea Britanie pentru că de obicei erau bine pregătiți. În Germania școlarizarea era obligatorie până la vârsta de paisprezece ani, pe când în Marea Britanie era obligatorie doar până la doisprezece ani. Într-un ghid de călătorie britanic din acele vremuri se menționa că la Berlin erau mulți vorbitori de engleză, lucru datorat probabil „lucrătorilor imigranți" întorși acasă.

În marile hoteluri, angajații cunoșteau oricum mai multe limbi. Se poate trage deci concluzia că și în localitățile balneare, ca Wiesbaden, angajații multor magazine vorbeau engleza. Hopkins și-ar fi dorit ca numărul acestora să fie și mai mare.

Într-un articol din presa vremii, referitor la sosirile din gara Ems, se menționa că hamalii și angajații hotelurilor se adresau călătorilor în engleză și franceză. Kaizerul Wilhelm I venea cu regularitate vara la Ems, pentru tratament. Și nepotul său preferat, țarul Alexandru al II-lea, poposea des aici. De aceea Bad Ems a făcut parte până la sfârșitul secolului al XIX-lea dintre cele mai importante stațiuni balneare europene – împreună cu Baden-Baden, Wiesbaden, Bad Homburg, Bad Kissingen, Marienbad și Karlsbad. În 1907, Ems era încă o stațiune căutată. Deoarece nu mai era frecventată de kaizerul Wilhelm al II-lea, nu mai avea totuși strălucirea de pe vremea bunicului său.

În parcul staţiunii balneare Ems se află singura statuie a kaizerului Wilhelm I în haine civile. În timpul tratamentelor, nobilimea era mai relaxată. La promenadă, îmbrăcămintea era mai lejeră şi nu se purta uniformă.

Cei veniţi la tratament în Ems se cazau de obicei la hoteluri sau în locuinţe de vară. Faptul că o nobilă bogată ca bunica Victoriei închiriase o vilă nu era de neimaginat.

Exteriorul vilei principesei a fost inspirat de al Villa Balmoral. Însă eu am localizat-o în alt loc din Bad Ems, lucru pe care mi l-am permis şi cu alte clădiri, magazine etc. Galeriile de artă prin care Victoria umblă în căutarea lui Jakob sunt imaginare. Faptul că nobilii călătoreau la Ems sub pseudonim nu era ceva neobişnuit.

La Ems, în sezonul de tratamente, se organizau focuri de artificii în fiecare duminică. Listele cu cei veniţi aici, denumite şi liste cu străini, în care respectivii erau trecuţi cu rangul ori profesia, cu numele şi locul cazării, erau de fapt publicaţii în toată regula şi în sezon apăreau în fiecare zi lucrătoare. Eu mi-am luat libertatea de a face din ele suplimente la *Emser Zeitung*. În aceste liste apăreau şi oaspeţii veniţi doar pentru câteva zile. Ei erau consideraţi „în trecere".

Bad Godesberg se numea în 1907 doar Godesberg, dar avea totuşi un bun renume ca staţiune pentru tratamentul bolilor de nervi. Lordul Cecil Fisher mergea acolo din cauza durerilor fantomă la mâna amputată.

În 1907, numele localităţii Koblenz se scria Coblenz.

Burgul în care locuiau prietena Victoriei, Rosalyn, şi Friedrich von Langenstein este fictiv. Interiorul acestuia este inspirat de burgurile şi castelele reconstruite şi renovate în secolul al XIX-lea pe valea Rinului, cum ar fi, de exemplu, castelul Stolzenfels, reamenajat de kaizerul Wilhelm I, ca principe moştenitor – care în roman nu a fost menţionat cu acest nume, dar pe care Victoria îl vede pe celălalt mal al Rinului, în timpul călătoriei cu trăsura de la gara din Koblenz spre casa lui Rosalyn.

Burgul Fürstenberg şi Rheindiebach există în realitate. Am inventat însă hanul Kerner, vizitat de Victoria, precum şi puternica furtună care a lovit acel loc şi a inundat pivniţa. Lucru valabil şi pentru culesul timpuriu al viilor în anul 1907. În cazul în care cineva îşi va da osteneala să verifice starea vremii în august şi septembrie 1907, va constata că eu nu am ţinut permanent cont de vremea de atunci.

Jeremy Ryder lucrează pentru un precursor al serviciului secret intern britanic, MI5, care de fapt a fost înfiinţat în 1909 şi nu în 1907.

Beatrice, cea mai mică fiică a reginei Victoria, s-a căsătorit cu prinţul Heinrich Moritz von Battenberg. Prinţul Alexander of Battenberg, a cărui identitate a luat-o Jeremy, chiar a existat şi era nepot al reginei Victoria. Putem presupune că un simplu jandarm din 1907 ar fi ştiut acest lucru, casa princiară Battenberg era strâns legată de casa regală engleză. Mai ales că, în urmă cu un an, după căsătoria lui Ena von Battenberg, fiică a lui Beatrice, cu regele Spaniei Alfons al XIII-lea, avusese loc un atentat care a vizat perechea regală.

La Osborne House, din Isle of Wight, reşedinţă a familiei reginei Victoria, se află un tablou al lui Wilhelm al II-lea în uniformă de amiral englez. Wilhelm al II-lea era unchi al reginei Victoria şi exista obiceiul ca domnitorii în vizită de stat să fie reprezentaţi în uniforma ţării, ca semn al legăturii deosebite între cele două popoare.

În 1907, Biebrich încă nu făcea parte din Wiesbaden. Totuşi în localitate existau patru linii de tramvai electric. În privinţa locurilor, magazinelor, hotelurilor din Wiesbaden, mi-am permis de asemenea libertăţi. De exemplu, cazinoul din Wiesbaden a fost reamenajat în anii 1906-1907. În discuţia cu Victoria, Sophie îl descrie aşa cum arăta după restaurare. Dar ea fusese acolo cu unchiul Victoriei cu câţiva ani mai înainte.

La Koblenz nu a existat un orfelinat întemeiat de împărăteasa Augusta, orfelinat în al cărui comitet de conducere să fi fost angajată Rosalyn. Din 1850 până în 1858 Augusta și soțul ei Wilhelm, pe atunci principe moștenitor și guvernator general al provinciei renane, au trăit la Koblenz. Din acea perioadă ea era foarte legată de oraș, întreprinzând acțiuni caritabile și culturale în interesul acestuia.

Trebuie să recunosc că nu am ținut cont cu strictețe de *Bradshaw* în privința orarului trenurilor și vapoarelor. Din motive legate de subiect, am deviat de la acesta.

Amortizorul de zgomot pentru arme a fost patentat prin 1907, 1908. Deci nu era disponibil când se petrecea acțiunea romanului meu.

Medicina legală din Prusia era în primele decenii ale secolului XX abia la început. Un cadavru descoperit în pădure ar fi fost probabil examinat doar de un medic local și aproape sigur nu ar fi fost supus unei autopsii medico-legale. În Prusia, din care făceau atunci parte Ems și Gießen, femeile au putut să studieze medicina din anul 1908.

În comitatul Kent nu există un domeniu Melbury Hall. Locuința construită în stil indian este inspirată de proprietatea Sezincote din Cotswolds.

Au existat însă hotelurile Godesberger Hof din Godesberg, Wilhelma și Quisisana din Wiesbaden. În descrierea interioarelor acestora mi-am luat de asemenea unele libertăți. În Bonn a existat și există hotelul Stern în Rathausplatz, care în vremea în care se petrece acțiunea romanului meu era preferat de turiștii englezi. Hotelul Goldener Stern este invenția mea.

Condițiile proaste de muncă, nu de puține ori de-a dreptul periculoase din fabrici, le-au determinat pe femei ca Jemimah să activeze ca sufragete. Atentatele cu bombe în cutiile poștale menționate în roman au susținere istorică.

În anul 1861, în Rusia ţarului Alexandru al II-lea a fost abolită iobăgia. În fapt însă, ţăranii rămâneau dependenţi de proprietarii de moşii şi situaţia lor economică era deseori foarte proastă. În ultimele trei decenii ale secolului al XIX-lea, industrializarea Rusiei a făcut progrese mari, totuşi a condus – aşa cum se plângea Lew – la o pauperizare a muncitorimii. Pogromul amintit în roman, în care au murit părinţii acestuia, a avut loc în 1881, după asasinarea lui Alexandru al II-lea. Populaţia i-a acuzat în mod nedrept pe evrei de atentat.

Din frica faţă de un atentat, Nicolae al II-lea a fost crescut foarte izolat. Nu înţelegea realităţile economice şi politice ale ţării sale şi promova un absolutism orientat spre trecut. S-a căsătorit cu Alexandra, una dintre fiicele marelui duce de Hessen-Darmstadt şi nepoată a reginei Victoria.

Deoarece la sfârşitul secolului al XIX-lea şi începutul secolului XX Marea Britanie era de-a dreptul liberală, comparativ cu celelalte state europene, mulţi anarhişti italieni şi ruşi căutau aici refugiu. În ianuarie 1908, în întreaga Europă au fost arestaţi emigranţi ruşi, după ce în urma unui jaf armat produs la Tiflis, radicali politici au pus mâna pe o mare sumă de bani. Lenin propagase „expropri-erea în scopul revoluţiei". La sfârşitul lui decembrie 1910 poliţia engleză descoperise o fabrică de bombe şi un arsenal cu arme al anarhiştilor ruşi în estul oraşului. Poliţia erau pe urma anarhiştilor de zece zile, când a constatat că aceştia săpau un tunel pentru a jefui un magazin cu bijuterii. Cu această ocazie au fost ucişi trei poliţişti. Pe 28 decembrie doi dintre anarhişti s-au baricadat într-o casă din Whitechapel. Acţiunea împotriva acestora, la care au participat aproximativ o mie de poliţişti, pompieri şi membri ai gărzii, a fost condusă de ministrul de interne de atunci, Winston Churchill.

Atentatele şi tentativele de atentat asupra şefilor de state din Europa nu erau o raritate la sfârşitul secolului XIX-lea şi începutul secolului XX. Alexandru al II-lea, bunicul ţarului Nicolae al II-lea, a fost ucis în urma unui atentat în 1881. Regele Serbiei

Alexandru I a căzut victimă unui atentat în 1903. În februarie 1908 au încetat din viață în urma unui atentat regele Portugaliei Carol I și succesorul lui la tron. Așa cum am mai amintit, și asupra regelui Spaniei, Alfons al XIII-lea, după cununia cu Ena von Battenberg la Madrid, s-a produs un atentat, în urma căruia au murit mai mult de douăzeci de oameni. Mai ales după eșecul revoluției din 1905 în Rusia atentatele erau la ordinea zilei. Din 1902 până în 1907 au căzut victimă atentatelor doi miniștri de interne, iar în 1905 marele principe Serghei Alexandrovici, unchiul lui Nicolae al II-lea. În septembrie 1906 Nicolae al II-lea și familia au fugit în Finlanda de frica atentatelor.

Prințul Heinrich, unchiul Victoriei, este un personaj fictiv, precum fictive sunt și misiunea de ambasador la Sankt Petersburg și prietenia lui cu ministrul rus de interne. Nefiind prusac prin naștere, el nu ar fi putut fi ministru de externe. Adolf Hermann Marschall von Bieberstein, ministru de externe al Prusiei din 1894 până în 1897, era originar din Baden.

Marea principesă Xenia era nepoată a regelui englez Edward al VII-lea și vara fiicei lui, prințesa Louise. Era căsătorită cu marele principe Alexandru al Rusiei. Marea principesă Olga Maria Alexandrovna, prietenă cu bunica Victoriei, era mătușa lui Nicolae al II-lea.

Situația politică din Europa de dinainte de Primul Război Mondial era foarte tensionată. Criza Marocului din 1906 dusese aproape la un război germano-francez. Ca urmare a acestei crize, Italia a părăsit Tripla Alianță formată cu Germania și Austro-Ungaria, Germania simțindu-se astfel tot mai izolată de către Anglia, Franța și Rusia. Printre militarii germani în anii de dinaintea Primului Război Mondial circulase ideea unui război preventiv, care să aibă loc într-un moment favorabil pentru Germania. Dar conspirația unor nobili, militari și reprezentanți ai industriei de război germane, având ca obiect uciderea de către anarhiști a lui Nicolae al II-lea, pentru a destabiliza grav Rusia, este o plăsmuire a

mea. Deşi guvernul militar prusac l-a folosit mai târziu pe Lenin în scopul destabilizării Rusiei, ducându-l spre finalul Primului Război Mondial din Elveţia în Rusia într-un vagon de cale ferată sigilat.

Pe 31 august 1907, Marea Britanie şi Rusia au încheiat Tratatul de la Petersburg pregătit de un an, care a amplificat frica Germaniei faţă de o încercuire de către puteri duşmane. Politica agresivă privind flota dusă de Reich sub amiralul Tirpitz, care ţintea contrabalansarea supremaţiei Marii Britanii pe mare, a contribuit cu siguranţă ca Marea Britanie să se apropie de Rusia, cu toate că ambele puteri aveau în mod tradiţional raporturi tensionate, sferele lor de influenţă în Asia opunându-se.

În discuţia cu Werner Brauer, Jeremy face aluzie la romanul de spionaj *The Riddle of the Sands* de Iren Erskine Childers, apărut în 1903. În acest roman doi tineri navigatori englezi descoperă un plan de atac conceput de marina germană. Aceasta plănuieşte să atace Anglia cu vase mici, uşor manevrabile, care puteau naviga pe apele puţin adânci ale Mării Nordului. Romanul a avut un succes uriaş în Marea Britanie şi a alimentat teama de o invazie germană.

La începutul lui august 1907, Wilhelm al II-lea s-a întâlnit cu Nicolae al II-lea timp de câteva zile la Swinemünde. La întâlnirea de la Marea Baltică dintre kaizer şi ţar, la care am făcut referire în romanul meu, Wilhelm încerca să încheie cu Nicolae o alianţă defensivă (tratatul de la Björkö, care nu a mai fost ratificat). Întâlnirea a avut loc în iulie 1905.

Asociaţia Flotei Germane a fost întemeiată în 1898 la iniţiativa Oficiului pentru marina Reichului (Reichsmarineamt) şi a industriei grele. Scopul a fost de a impulsiona opinia publică pentru construirea flotei – acţiune îndreptată în primul rând împotriva Angliei, care a contribuit de asemenea şi la fatala cursă a înarmărilor. În 1913 asociaţia avea cu mult peste un milion de membri, fiind cea mai mare şi mai influentă din Germania.

După ce Isabella a II-a, regina Spaniei, a fugit din ţară în urma unei răscoale, tronul acesteia a rămas vacant. Guvernul de

tranziție căuta un succesor și, printre alții, a discutat și cu Leopold de Hohenzollern-Sigmaringen, o ramură suabă a Hohenzollernilor, al cărei șef era regele prusac Wilhelm I. Franța era strict împotriva unui Hohenzollern pe tronul Spaniei, pentru că se temea de o încercuire de către aceștia. La cererea guvernului Franței, ambasadorul francez, contele Vincent Benedetti, a fost prezentat în iulie 1870 lui Wilhelm I pe o promenadă în Ems și a cerut o garanție că niciodată un Hohenzollern nu va solicita tronul Spaniei. Wilhelm I a refuzat. Prin „Emser Depesche" Otto von Bismarck, pe atunci prim-ministrul Prusiei, a fost informat de către un colaborator apropiat despre această discuție. Printr-un comunicat de presă, Bismarck a înăsprit conținutul și tonul discuției, ceea ce în final a condus la declarația de război adresată de Franța Prusiei. La acest eveniment face referire Waldenfels la dineul de la vila bunicii Victoriei.

O placă comemorativă de pe promenada localității Bad Ems, așezată la aproximativ un kilometru de statuia kaizerului Wilhelm I în civil, amintește de acest eveniment.

După războiul germano-francez, Rinul a fost denumit „fluviu german". Într-o zi de noiembrie am plecat cu trenul la Bad Ems. Deasupra Rinului cerul era acoperit, dar când și când dintre nori se ivea soarele, luminând aproape ireal înălțimile și burgurile de pe vârfuri. Cred că merită să fie descoperită valea Rinului cu ochii lui Byron și ai unor pictori ca William Turner, care surprind frumusețea sălbatic-romantică a peisajului.

Pauline Peters

Mulțumiri...

partenerului meu Hartmut Löschcke, pentru multele discuții despre roman, pentru răbdarea lui în momentele dificile ale scrisului, precum și pentru concediul nostru la Londra din vara anului 2011 și pentru plimbarea în ploaie din Regent's Canal.

... prietenei și colegei mele Mila Lippke, pentru frecventul și inspiratorul schimb de păreri despre cărți și filme; una dintre aceste discuții și-a găsit loc în această carte.

... domnului dr. Hans-Jürgen Sarholz, conducătorul muzeului și arhivelor orașului Bad Ems, pentru discuția foarte bogată în informații despre activitatea balneară în jurul anului 1900, precum și doamnei Andrea Schneider de la Verein für Geschichte, Denkmal- und Landschaftspflege e.V. Bad Ems, care m-a pus la curent cu istoria orașului.

... lectorului meu, Melanie Blank-Schröder, pentru angajamentul în acest proiect.

... redactorului meu de text, Margit von Cossart, pentru că mă pot baza cu adevărat pe lectura ei și pentru că ea a făcut din *Secretul camerei cu trandafiri* o carte mai bună.

... agentului meu literar Bastian Schlück, pentru lunga și fructuoasa colaborare.

prietenei mele Sabine Walden, pentru plimbarea din vara anului 2002 la Drachenfels, unde s-a născut prima idee a romanului.

doamnei Karin Schwippert de la Deutsch-Britische Gesellschaft din Bonn, care m-a făcut atentă asupra articolului *It is difficult to image a more agreeable spot than this for a residence... – Briten in Bonn bis zur Mitte des 19. Jahrhunderts* de Norbert Schloßmacher și a prelegerii *Englanders and Huns* de James Hawes din vara anului 2014 – Ernst-Moritz-Arndt-Haus. Pe ambele le-am găsit foarte interesante.

prietenelor și colegelor mele Brigitte Glaser și Ulrike Rudolph, pentru zilele creative din Unkel.